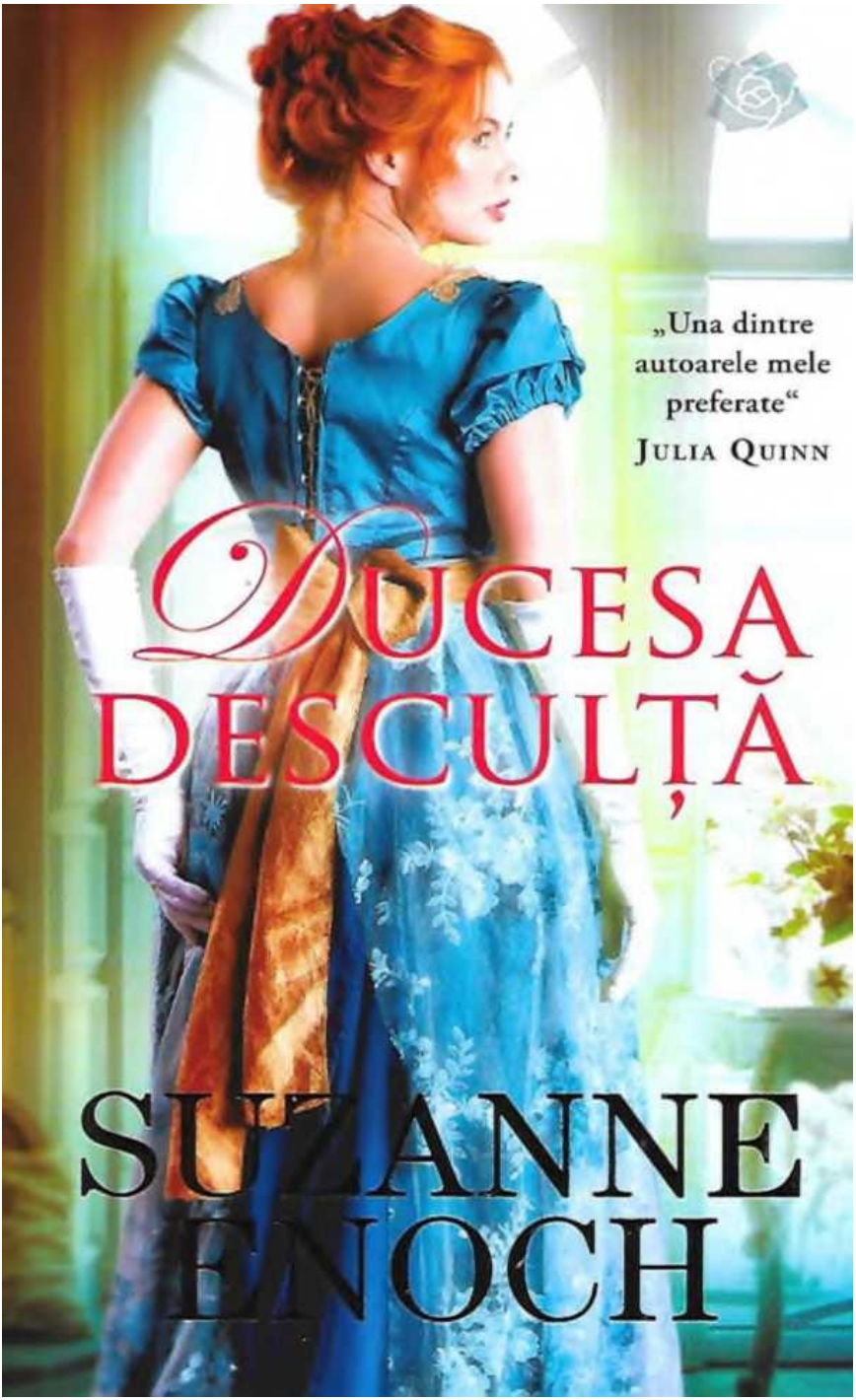
„Una dintre autoarele mele preferate“
JULIA QUINN
DUCESA DESCULȚĂ
SUZANNE ENOCH

SUZANNE ENOCH
DUCESA DESCULŢĂ
SERIA MIRESE SCANDALOASE 3

Rules to Catch a Devilish Duke **by Suzanne Enoch**

Editura Litera/Lira
2019

capitolul 1

Unele sfaturi, reflectă Sophia White agăţându-se de roata trăsurii răsturnate în mijlocul râului Aire pe jumătate îngheţat, pur şi simplu nu trebuiau ignorate. Dumnezeu îi era martor că fusese avertizată că acea călătorie avea să se dovedească o idee proastă, iar în momentul acela era categoric convinsă că prietenii ei avuseseră dreptate în această privinţă.

Deasupra ei, pe latura stângă a trăsurii, acum transformată în acoperiş, vizitiul părea mult mai interesat să recupereze săculeţele de corespondenţă decât să-i ajute pe cei câţiva oameni care se zbăteau în apă în jurul lui.

— Lasă aia şi dă-mi mâna, îi porunci ea, cu glasul întretăiat de fiorii provocaţi de apa rece.

— Am pierdut deja caii şi curcanii de Crăciun, mormăi vizitiul, glasul răzbătându-i cu greu prin vânt şi viscol. Dacă pierd şi corespondenţa, voi plăti cu slujba.

— Dar pasagerii îţi permiţi să ţi-i pierzi?

— În locul tău, domnişoară, aş lăsa gâlceava şi aş înota la mal, cum au făcut şi ceilalţi. Apa nu-i chiar aşa de adâncă.

Tremurând, Sophia deschise gura să protesteze că acoperişul trăsurii – sau lateralul – era mult mai aproape decât ţărmul, însă apa împroşcată de un val neaşteptat îi inundă plămânii. Tuşind, decise că sfatul vizitiului intra la categoria „de urmat”. Şi cum ratase ocazia de a-şi asculta angajatorul şi prietenii, care îi spuseseră cu toţii să nu călătorească la Yorkshire la mijlocul lui decembrie când deja se obligase să fie prezentă în Cornwall la mijlocul lui februarie, de data aceasta trebuia să fie atentă.

Picioarele îi erau amorţite, însă trase adânc aer în piept şi, desprinzându-se de trăsură, începu să-şi croiască drum, pe jumătate înotând şi pe jumătate păşind, spre cel mai apropiat ţărm. Sloiuri sparte de trăsura căzută în apă şi de curentul rapid o îmbrânceau din toate părţile, împingând-o şi forţând-o să se îndrepte clătinându-se spre

blocul de gheaţă din depărtare. Majoritatea bărbaţilor ajunseseră deja pe ţărm; evident nobleţea lor nu mergea până acolo încât să pescuiască femei scufundate până la piept în apă în plină furtună de zăpadă.

Începând brusc să îşi facă griji că apa avea să o împingă sub banchiza de gheaţă cu margini zdrenţuite şi să o înece, Sophia strânse din dinţii ce îi clănţăneau, îşi ridică în jurul şoldurilor fustele încâlcite şi îngreunate de apă şi înaintă hotărâtă. Un curcan înecat se lovi de coapsa ei dezgolită, făcând-o să se dezechilibreze. Pantoful i se împotmoli într-o grămadă de pietre, de unde şi-l smulse blestemând. Însă următorul ei pas nu mai găsi fundul râului, iar Sophia căzu în faţă.

Apa rece ca gheaţa se închise peste capul ei. Vagul amuzament pe care îl simţise mai devreme în faţa purei absurdităţi a momentului se spulberă deodată cu aerul ce îi dispăru din plămâni. Oh, ar fi trebuit să fi rămas la Londra. Ar fi trebuit s-o fi ascultat pe Lady Haybury când acea femeie înţeleaptă îi spusese că vizita ei la York avea să stârnească mai multe probleme decât încântare. Ştia că singurul motiv pentru care ducele de Greaves o invitase la o petrecere de sezon era dorinţa acestuia de a face senzaţie; faptul că şi-o dorea pe fiica bastardă a ducelui de Hennessy printre oaspeţi nu era un gest de bunătate. Însă ar fi meritat să meargă oricum, măcar pentru şansa de a revedea o prietenă veche şi de a se bucura de un ultim sezon de iarnă magnific – deşi s-ar fi ales praful de planurile ei dacă s-ar fi înecat.

Cineva o înşfăcă de umăr şi o ridică. Sophia trase lacom aer în plămâni, cu faţa acoperită de părul ud leoarcă. Se agăţă de braţul care o prinsese şi îşi încleştă mâna pe el, chinuindu-se să se repună pe picioare.

— Uşurel, îi porunci o voce gravă. Te-am prins.

În ciuda şocului provocat de apa îngheţată, Sophia recunoscu vocea.

— Excelenţă? icni ea, împingându-şi la o parte părul roşcat ud şi încâlcit pentru a-şi descoperi un ochi.

Chipul îngust şi agreabil aflat la doar câţiva centimetri

mai sus de al ei părea cel puţin la fel de uluit pe cât se simţea ea de năucită.

— Sophia? Domnişoară White, adică. Eşti rănită?

— Nu, Excelenţă. Mulţumesc mult că m-aţi invitat de Crăciun.

Cufundaţi până la piept în apa ce curgea tumultuos în jurul lor, învăluiţi din toate părţile de urletele furtunii de zăpadă, părea ridicol să spună aşa ceva, însă faptul că fusese salvată de la o moarte sigură avusese aparent efectul de a-i zdruncina minţile.

El îi aruncă un zâmbet scurt.

— Ai să-mi mulţumeşti mai târziu. Deocamdată ţine-te de mine.

— Va trebui să mă dezlipeşti cu forţa, replică ea, încercând să îi zâmbească la rândul ei, dar nereuşind decât să înghită din nou apă.

Tuşind, decise că ar fi fost mai înţelept din partea ei să facă pe curajoasa în tăcere, cel puţin până ieşeau din râu.

Adam Baswich sărise în apă pentru a o salva, deşi nu ştiuse cine era. Din partea cuiva atât de faimos pentru incredibila stăpânire de sine cum era ducele de Greaves, gestul în sine era de-a dreptul surprinzător. Şi categoric inspirat. Însă în momentul acela tot ceea ce îşi dorea era să iasă din apa îngheţată. Sophia se agăţă de spatele lui, înfigându-şi degetele tremurânde în umerii lui, în timp ce grupul de bărbaţi de pe mal începu să tragă de frânghia pe care acesta şi-o legase în jurul taliei. Greaves era la fel de ud ca ea, însă când îşi lipi chipul îngheţat de spinarea lui, îl simţi cald, iar silueta lui masivă o apăra de vântul care altfel i-ar fi aruncat zăpadă în ochi.

— Trebuie să ne căţărăm pe gheaţă pentru a ajunge la mal, îi spuse Greaves pe un ton chinuit. Mută-te în faţa mea.

Avu nevoie de mai multe încercări până reuşi să îşi descleşteze degetele.

— Încerc.

— Încearcă mai tare. Situaţia actuală nu e sănătoasă

pentru niciunul din noi.

— Sunt conştientă de asta, Excelenţă. Îşi încleştă fălcile. Spre deosebire de dumneavoastră, eu nu m-am aruncat de bunăvoie în râu.

Cu fustele îmbibate de apă încurcându-i-se printre picioare şi încercând s-o tragă din nou la fund, Sophia nu fu în stare să facă mare lucru în afară de a nu-i opune rezistenţă când ducele se mulţumi să o ia pur şi simplu pe sus şi să o mute în faţa lui.

— Nu aş putea niciodată să-i rezist unei domniţe la ananghie, gâfâi el la urechea ei.

Epuizarea şi panica tot mai pronunţate începură să pălească.

— Da, sunt convinsă că arăt cât se poate de irezistibil în momentul de faţă.

Îi simţi clar chicotul întretăiat înfiorând-o pe ceafă.

— Nici nu ştii. Şi îmi cer scuze, adăugă el, apoi, înainte ca ea să apuce să-l întrebe pentru ce îşi cerea scuze, îşi puse mâinile mari sub fundul ei şi o ridică pe gheaţă.

Cu un icnet surprins, Sophia se lăţi pe suprafaţa tare şi îngheţată. Văzuse cândva ilustraţii cu focile de pe plajele insulelor Orkney şi era convinsă că la fel arăta şi el în momentul acela, zbătându-se pe gheaţă şi chinuindu-se să respire. În secunda următoare, ducele de Greaves se căţăra lângă ea.

— Îmi cer scuze din nou, gâfâi el şi se întinse să o tragă de rochie.

Când materialul ud o lovi în spatele genunchilor, Sophia îşi dădu seama că rochia probabil i se ridicase complet şi îi dezgolise posteriorul într-un mod deosebit de necuviincios.

— Vai de mine, tuşi ea, ridicându-se în capul oaselor. Dacă nu aş fi atât de îngheţată, probabil mi-ar veni să intru în pământ de ruşine. În situaţia de faţă, însă, vă mulţumesc.

Un rânjet surprins, fulgerător îi apăru pentru o clipă pe buze, apoi dispăru din nou când se ridică şi îi întinse

mâinile. Părul negru tăciune, ciufulit de vânt, ascundea ochi pe care Sophia îi cunoştea, adânci şi cenuşii precum oceanul, însă el nu păru să observe nici părul din ochi, nici privirea ei atentă, ocupat să o ridice în picioare. Genunchii îi tremurau asemenea picioarelor unui nou-născut şi se lăsă să cadă la pieptul lui. Şi când se gândea că în general le dispreţuia pe femeile care se prefăceau slăbite sau ameţite pentru a cerşi ajutorul unui bărbat impunător şi puternic.

— Îmi pare foarte rău, murmură ea, făcând o tentativă întârziată de a sta pe propriile picioare. Dar, pe cuvânt, dacă aş fi căzut intenţionat peste dumneavoastră, mi-aş fi aranjat părul mai întâi.

— Părul tău arată chiar… spectaculos, replică el, petrecându-şi un braţ pe după talia ei şi ridicând-o pe jumătate în aer când, ajutaţi de frânghie, începură să-şi croiască drum pe malul îngropat sub zăpadă. Buzele tale şi faptul că încep să se învineţească e ceea ce mă îngrijorează.

Imediat ce ajunseră la mal, cineva aruncă o pătură groasă pe umerii ei, iar Sophia se înfăşură strâns în ea. Tremurând, îşi spuse că, cel mai probabil, apa din hainele şi părul ei era pe punctul de a se congela în bătaia vântului rece. Un curcan acoperit de gheaţă trecu în fugă pe lângă ei, urmat îndeaproape de ajutorul vizitiului.

— Bietul de el, murmură ea. A învăţat să înoate ca să nu se înece, dar până la urmă tot va sfârşi pe masa de Crăciun.

I se părea că făcuse un efort uriaş, din care nu se alesese cu mare lucru. Într-un fel era şi ea într-o situaţie la fel de dificilă. Spera doar că sărbătorile petrecute la Greaves Park aveau să îi recompenseze pe deplin eforturile. În fond, avea să fie nevoită să se hrănească din acele amintiri tot restul vieţii.

— Pentru mine riscul ca tu să mori îngheţată e mai important decât un curcan pe jumătate înecat. Evans! Ducele le făcu semn celor câţiva bărbaţi uscaţi care aşteptau pe mal amestecaţi printre oameni înfăşuraţi în pături. Urcaţi-o pe domnişoara White într-o căruţă şi

conduceţi-o la conac. Eu trebuie să-i duc pe restul pasagerilor la han.

Un individ înalt, purtând un pardesiu greoi şi o pălărie cu borul pleoştit fixată pe cap cu un fular gros de lână, o prinse pe Sophia de umeri.

— Puteţi umbla, domnişoară? o întrebă el.

Sophia îl privi pe ducele de Greaves dispărând în ninsoarea viscolită, pierzându-se printre siluetele întunecate, înfofolite, ce îşi croiau drum grăbite prin pâlcul tot mai mare de cai şi vehicule. Fără îndoială şi alţi pasageri căzuţi în râu aşteptau o salvare eroică. Clipi pentru a se dezmetici.

— Da. Mi-am pierdut un pantof, dar pot umbla. Mulţumesc.

Evans o conduse la o căruţă şi, fără avertizare, o urcă în spatele vehiculului împovărat de ani. Scoase de undeva încă o pătură, pe care o înfăşură strâns în jurul picioarelor Sophiei înainte de a se căţăra pe capră lângă vizitiu. Într-o clipă se puseră în mişcare, hurducându-se pe acelaşi drum pe care venise înainte ca prăbuşirea bătrânului pod de piatră să întrerupă călătoria într-o manieră de-a dreptul spectaculoasă.

— Cât mai e până la Greaves Park? strigă Sophia, îngropându-şi nasul sub marginea păturii.

Iniţial, intenţionase să coboare din trăsura de poştă în satul Hanlith, aflat în apropiere, iar de acolo să îşi închirieze o şaretă modestă sau un cal de poştă care să o ducă la conac. Din câte ştia ea, Hanlith ar fi trebuit să fie în imediata vecinătate nordică a podului.

— Aproape am ajuns la drumul principal, replică Evans, sucindu-se pe capră pentru a o privi. De acolo nu durează mai mult de zece minute.

— Oare cum se face că Excelenţa Sa se afla acolo chiar în momentul acela? Şi însoţit de voi toţi?

— Excelenţa Sa iese să călărească aproape în fiecare zi, indiferent de vreme. Venisem în sat după ceapă şi cartofi şi am auzit tărăboiul. Mare noroc că a fost aşa, domnişoară.

Oh, în această privinţă îi dădea dreptate. Şi având în

vedere că nu prea se aştepta să se bucure de bunăvoinţă, ba nici măcar de conversaţie politicoasă, odată ce ajungea la Greaves Park, nu avea nicidecum impresia că speranţele îi fuseseră spulberate de bălăceala în râu. Pornise în acea călătorie de la Londra la Yorkshire dintr-un singur motiv – sau două, dacă se gândea mai bine, iar acestea rămâneau valabile.

— Ştii cumva dacă Keating şi Camille Blackwood au sosit deja?

— Despre asta va trebui să îl întrebaţi pe Udgell, domnişoară. Eu nu prea am de-a face cu treburile din casă.

Chiar şi înfofolită în pături, acum că stătea nemişcată şi nu se mai chinuia să respire, frigul începu să i se strecoare în oase. Trebuia să se dezbrace de hainele ude, însă pentru a o face avea să fie nevoită să aştepte până ajungeau la Greaves Park. Îşi strânse hotărâtă picioarele cât mai aproape de corp şi se concentră pe gândul la cât de grozav avea să fie să o revadă pe Camille Pryce – devenită între timp Blackwood – după şase luni.

Indiferent dacă Greaves o invitase pentru a-i face o favoare bunului său prieten Keating Blackwood sau pentru că vedea în ea o modalitate eficientă de a-şi scandaliza puţin prietenii, era nespus de recunoscătoare că fusese poftită să îşi petreacă acolo Crăciunul. După ce ani la rând fusese plimbată dintr-un loc într-altul, nevoită să aştepte pur şi simplu ca restul colegilor ei de la şcoala cu internat sau presupuşii ei prieteni să descopere că era fiica nelegitimă a ducelui de Hennessy, în cele din urmă îşi găsise o prietenă adevărată în Camille.

Faptul că atât ea, cât şi Camille fuseseră nevoite să se angajeze la clubul Tantal nu făcuse decât să creeze între ele o legătură la care niciuna din ele nu s-ar fi aşteptat în alte circumstanţe. Într-adevăr, clubul era scandalos pentru că angaja doar tinere frumoase – unele din familii foarte nobile şi toate având o educaţie aleasă însă tocmai aceasta fusese şi intenţia lui Lady Haybury când deschisese acel club. Scandalul atrăgea clienţi, sau membri, sau cum or fi preferat să se numească. Aceştia veneau, îşi aruncau hanii

pe jocuri de noroc şi mâncare şi făceau din clubul acela un loc primitor pentru femeile compromise precum ea şi Camille. Mai mult, le asigurau un venit graţie căruia se bucurau de libertatea de a trăi cum doreau.

Clubul le oferea totodată o oarecare protecţie în faţa restului lumii – până la un punct. Sau cel puţin aşa crezuse până cu aproape două săptămâni în urmă. Se scutură de acel gând. „Nu te gândi la asta acum”. Nu ar fi ajutat-o la nimic şi avea de gând să se simtă bine atât cât putea.

Imediat ce îşi spuse acestea, căruţa ajunse pe culmea unui deal mic, iar sub ochii ei apăru valea de dincolo de acesta. Din colţul ochiului, prin zăpada viscolită de vânt, zări locul în care natura sălbatică lăsa loc unei imense grădini formale, acum acoperită de o peliculă subţire de alb şi mărginită în faţă de un mic lac îngheţat. La capătul îndepărtat al acesteia se afla o pădure deasă de stejar şi ulm, copaci noduroşi şi schimonosiţi de vremea grea a comitatului Yorkshire, în ciuda faptului că erau relativ adăpostiţi în valea puţin adâncă. Iar în mijlocul întregului aranjament, atrăgându-i atenţia şi captivând-o când apăru din semiîntunericul tulbure născut din împletirea viscolului cu amurgul, se înălţa o construcţie gigantică, în culori deschise.

Zeci de ferestre peste zeci de ferestre se deschideau spre exterior din uriaşul dreptunghi ce alcătuia aripa centrală a conacului Greaves Park şi din aripile mai înguste de la est şi vest ce se înălţau din zăpadă la ambele capete, desenând un H impunător, punctat de coşuri de fum. Trecuse odată cu trăsura pe lângă palatul Blenheim din Oxfordshire, însă conacul de la Greaves Park făcea acea clădire magnifică să arate ca o simplă colibă prin comparaţie.

Construit din piatră albă şi cenuşie, conacul aproape că se pierdea în furtuna de zăpadă din jurul lui, când apărând, când dispărând în lumina schimbătoare a amurgului. Ba chiar îi amintea de acele poveşti gotice prosteşti pe care prietena ei Emily Portsman le păstra în camera ei de la clubul Tantal. Simţi pe şira spinării un fior

doar pe jumătate stârnit de frig.

— Nu vă faceţi griji, domnişoară, remarcă Evans din senin. Doamna Brooks, chelăreasa, vă va lua în primire cât aţi clipi şi va avea grijă să vă uscaţi şi să vă încălziţi.

Poate că Evans putea citi gândurile sau poate că era pur şi simplu obişnuit cu reacţia de uluire copleşitoare a celor care ajungeau pentru prima dată la conac după ce tocmai fuseseră salvaţi de la înec. Oricum ar fi fost, conversaţia o distrase de la ceea ce îşi imagina mintea ei surescitată.

— Câţi servitori are Excelenţa Sa? întrebă ea, cu dinţii clănţănindu-i atât de tare, încât nu era convinsă că reuşise să se facă înţeleasă.

— Mai mult decât suficienţi pentru a vă asigura tot ce aţi putea avea nevoie vreodată, domnişoară White. Om fi noi departe de oraşul York, dar n-aveţi de ce să vă faceţi griji pentru asta.

„Fir-ar să fie de treabă!” Probabil o luase drept o fandosită răsfăţată şi arogantă. Ceea ce poate ar fi fost distractiv dacă nu ar fi bănuit că, jucat de ea, rolul ar fi pălit în comparaţie cu autenticitatea adevăratelor domniţe nobile care deja sosiseră la conac.

— Voiam doar să spun că probabil e nevoie de o mică armată pentru a ţine o casă atât de grandioasă.

Evans se întoarse din nou spre ea, cu o expresie întrebătoare pe chipul ce se iţea dintre hainele groase.

— Atunci să tot fie către cincizeci. Udgell sau doamna Brooks vor şti să vă spună mai exact.

Sophia încuviinţă din cap, preferând de departe să fie privită ca o curiozitate decât ca o gâsculiţă uşor de descifrat – fie ea una care, în mod evident, tocmai îşi expusese fundul gol şi îngheţat în faţa a jumătate dintre locuitorii comitatului Yorkshire. În cele din urmă căruţa se opri la intrarea unei alei largi, semicirculare, iar Evans sări pe solul acoperit de zăpadă cu o uşurinţă pe care nu putu decât să i-o invidieze. Ea nici măcar nu îşi mai simţea picioarele. Ceea ce se dovedi prea puţin important, însă, pentru că servitorul o luă pe sus şi o coborî din spatele

căruţei înainte să apuce să facă altceva decât să icnească surprinsă. Evans o purtă pe braţe pe cele trei trepte de granit puţin înalte din faţa masivei uşi de la intrare. În orice alte circumstanţe, cu alte două personaje, o astfel de scenă ar fi fost teribil de romantică, era convinsă.

Uşa grea de stejar se deschise exact în clipa în care ajunseră în faţa ei.

— Evans, rosti o voce bărbătească spartă, ce mi-ai adus acolo? Nu suntem o fundaţie de binefa…

— E domnişoara White, unul dintre oaspeţii Excelenţei sale, replică grăjdarul cu răsuflarea tăiată, mutându-şi puţin mâna cu care o ţinea în dreptul genunchilor. Podul a cedat într-un final, iar trăsura de poştă a căzut cu totul în râu. S-au înecat aproape o duzină de curcani şi…

— Lasă vorbăria şi urmează-mă, îl întrerupse majordomul absurd de înalt şi slab ca un ţâr, întorcându-i spatele şi îndreptându-se spre scările curbate, cu balustradă din lemn de mahon, aflate la capătul îndepărtat al holului de la intrare. Roger, du-te imediat după doamna Brooks.

Un lacheu dispăru în grabă în măruntaiele conacului. Sophia aproape începu să protesteze că s-ar fi descurcat şi singură, însă închise gura înainte de a scoate vreun sunet. Scara era grandioasă şi foarte înaltă, iar în clipa aceea se îndoia că ar fi reuşit să se târască chiar şi până la primul palier.

Între timp apărură şi alţi servitori în jurul ei, iar ea începu să aibă impresia că se afla în fruntea unui alai de găleţi cu apă fierbinte, perne, mangaluri cu cărbuni şi ceva ce părea a fi o cămaşă de noapte exagerat de mare. Mangalul de pus în pat o încântă în mod deosebit şi aproape că-şi putu imagina cât de plăcut avea să fie să simtă metalul cald sub picioarele ei îngheţate.

Ajunseră la un dormitor spaţios şi, după o scurtă conversaţie, o femeie scundă şi rotofeie îi alungă pe servitorii bărbaţi, iar dintre femei îşi păstră o singură cameristă, după care închise uşa.

— Gata, spuse aceasta cu o voce caldă care nu părea

să se potrivească prea bine în acea casă imensă şi rece, smulgând pătura udă de pe umerii Sophiei şi dându-i-o unei alte servitoare. Ar fi putut cel puţin să vă trimită trăsura, să vă fi ferit de acel vânt oribil ce urlă şi acum.

Rămasă fără pătură, Sophia fu învăluită de un val de aer rece, iar muşchii ei deja înţepeniţi se încleştară atât de tare încât începură să scârţâie. Se scuturã cuprinsă de frisoane, apoi mai că nu căzu în nas când doamna Brooks şi cealaltă femeie începură să îi desfacă nasturii şi să-i dezlege şireturile hainelor. Dar îi era prea frig ca să-i pese când rochia îi căzu pe podeaua de lemn într-o baltă îngheţată. Acum chiar că întregul comitat Yorkshire o văzuse în fundul gol. Cele două servitoare îşi uniră forţele şi o târâră pe jumătate până la uriaşa cadă de fontă din încăpere, scufundând-o în apa fierbinte.

— Oh! Oh… vai de mine cât e de plăcut, clănţăni Sophia, scufundându-se în apă până la bărbie. Şi nu m-a deranjat să călătoresc în căruţă. Sunt pur şi simplu recunoscătoare că Excelenţa Sa şi-a făcut apariţia înainte să sfârşesc precum unul dintre bieţii curcani de Crăciun.

— Nici măcar nu încercaţi să vorbiţi, domnişoară White. Vă vom încălzi şi usca, apoi vă vom băga la culcare cât aţi clipi.

— De fapt cred că aş prefera să mai stau puţin în baie, replică Sophia, începând deja să se simtă stingherită de atâta atenţie, acum că lăsase în urmă pericolul iminent de a muri îngheţată. Şi pot să mă bag singură la culcare. Pe cuvânt. Vă mulţumesc din suflet pentru ajutor.

Doamna Brooks deschise gura, apoi o închise din nou şi încuviinţă din cap.

— Cum doriţi, atunci, domnişoară White. Dacă aveţi nevoie de ajutor, trageţi de cordonul clopoţelului. Ori Gilly, ori eu ne vom ocupa de dumneavoastră.

Cealaltă cameristă, o blondă micuţă, cu o mână de pistrui pe nas, făcu o reverenţă.

— Am să vă pun rochia la uscat în faţa focului, domnişoară.

— Mulţumesc. Şi, vă rog, spuneţi-mi doar Sophia.

Chiar şi fără circumstanţele bizare în care se afla în momentul acela, între ea şi servitori exista o apropiere sufletească pe care niciuna dintre membrele legitime ale înaltei societăţi nu ar fi îndrăznit să şi-o asume. În fond, mama ei fusese camerista personală a unei ducese.

Închise ochii, iar în momentul acela toată forfota şi foşnetele încetară, ca la scurt timp după aceea să audă ţăcănitul şi bufnitura uşii închizându-se. Ah, ce plăcere să se scalde în acea apă caldă! După cele câteva momente de surprindere şi teroare pe care le cunoscuse când trăsura căzuse în râu, totul se petrecuse atât de rapid încât de-abia apucase să respire. Haos şi curcani şi bărbaţi strigând şi trosnetul greoi şi răsunător al gheţii, şocul când se trezise scufundându-se în momentul în care trăsura se răsturnase lent pe o parte... Avuseseră mare noroc cu toţii că nu ajunsese nimeni sub gheaţă şi să sfârşească înecat. *Ea* aproape că sfârşise înecată.

Şi cine i-ar fi observat dispariţia? Camille, desigur, i-ar fi simţit lipsa de Crăciun, însă proaspăta doamnă Blackwood avea acum un soţ şi o viaţă nouă. Şi celelalte fete de la clubul Tantal – până când locul ei ar fi fost luat de o altă tânără scandaloasă aflată în căutarea unui adăpost şi a unui loc de muncă. Unchiul şi mătuşa ei nici măcar nu aveau habar pe unde ar fi putut să se afle, din câte ştia ea, iar lor le-ar fi păsat chiar mai puţin. Pentru ei era pur şi simplu o pacoste care le fusese aruncată în cârcă, o gură în plus de hrănit, o fată care nu se remarca prin nimic, nu avea niciun fel de perspective şi deranja teribil prin simplul fapt că părinţii ei erau cine erau.

De data aceasta tatăl ei i-ar fi observat dispariţia şi cel mai probabil ar fi fost extrem de iritat că întruchiparea greşelii pe care o făcuse cu douăzeci şi trei de ani în urmă reuşise în ultimul moment să-i scape printre degete, tocmai acum, când hotărâse brusc să o bage în seamă. Sau poate că unicul regret al ducelui de Hennessy avea să fie că totuşi nu se înecase. Moartea ei l-ar fi scutit pe acel individ arogant şi oribil de efortul de a-şi pune în aplicare ameninţările cum că fie avea s-o smulgă din rândul

angajatelor clubului Tantal, fie avea să şteargă clubul Tantal de pe harta Londrei.

Uşa se deschise din nou cu un ţăcănit urmat de o bufnitură surdă. Bucuroasă că cineva venise să îi întrerupă gândurile neobişnuit de sumbre, Sophia redeschise ochii. Iar în clipa aceea scoase un ţipăt de surpriză. În prag se afla ducele de Greaves, fixând-o cu ochii lui cenuşii precum oţelul.

*

Adam Baswich, duce de Greaves, coborî privirea spre tânăra domniţă ce se lăfăia în cada de fontă. Aburii ce se ridicau din apă îndreptau şuviţele umede de păr de un stacojiu ieşit din comun pe care şi-l prinsese în creştet într-o coamă bogată, roşu aprins. Când o întâlnise mai devreme ar fi recunoscut-o chiar şi în mijlocul râului Aire dacă n-ar fi avut capul acoperit de ce-i mai rămăsese din bonetă; nu mai cunoscuse pe nimeni cu o asemenea nuanţă a părului.

Dându-şi seama că doamna Brooks nu era de faţă, ezită o fracţiune de secundă, apoi păşi înăuntru oricum, oprindu-se în mijlocul camerei de oaspeţi. Dacă tot îi salvase fetişcanei viaţa, probabil era îndreptăţit într-o oarecare măsură să vorbească cu ea.

— Domnişoară White. Eşti teafără, sper?

Sophia încuviinţă din cap, cufundându-se mai adânc în cadă până ajunse cu buzele milimetric deasupra apei ce dansa în jurul ei. Dacă nu ar fi tremurat de frig, poate le-ar fi considerat numai bune de sărutat, însă acest detaliu era prea puţin relevant.

— Am câteva cucuie şi vânătăi, constat acum că îmi simt din nou braţele şi picioarele. Dar da. Mi-e mult mai bine aici decât dacă m-aş fi înecat. Îi oferi un zâmbet care nu făcu decât să dea şi mai mult farmec gurii ei. Şi tu eşti motivul pentru care nu m-am înecat. Cred că ar trebui să-mi spui Sophia.

— Având în vedere că vizitiul era ocupat să salveze corespondenţa şi curcanii, mi s-a părut de bun-simţ să te

ajut, replică el. Detest când oaspeţii mei îşi dau duhul răspunzând invitaţiilor mele. Are darul de a-i descuraja pe restul.

— Înţeleg cum s-ar putea ajunge la aşa ceva.

Conversaţia aceea ar fi putut părea bizară şi chiar destul de amuzantă având în vedere că interlocutorul lui – o fetişcană, mai exact – era o persoană care aproape sfârşise înecată, însă, pe de altă parte, avea să-i prindă bine umorul ei sănătos.

— Mi-e teamă că asta e tot ce am reuşit să recuperăm din bagajele tale. Afişând o expresie plină de milă, Adam îi arătă cutia de pălării udă şi turtită care atârna de un mâner ce stătea să se rupă. Îmi pare rău. Chiar am căutat insistent, Sophia.

Sophia White se uită la el, apoi la cutie. După care izbucni în râs, ridicând colţurile gurii şi mijind ochii într-o mină de amuzament real. Sunetul, de fapt întreaga ei reacţie, fu complet neaşteptat, iar Adam se încruntă, chiar mai intrigat acum. Deşi nu avea prea multă experienţă cu femei pe jumătate îngheţate, se îndoia că majoritatea ar fi râs primind o nouă veste proastă.

— Apreciez glumele bune, spuse el. E şi asta o glumă?

Sufocându-se puţin, domnişoara White ridică o mână din apă şi arătă spre cutia de pălării.

— Detest pălăria aceea. Am cumpărat-o doar ca un act de bravadă şi intenţionam să o port ca s-o şochez pe Cammy şi pe restul oaspeţilor. Chicoti din nou. O, e oribilă. Sunt convinsă că a supravieţuit doar pentru că Poseidon a refuzat un asemenea gunoi în râul său şi a aruncat-o înapoi pe mal.

Dacă era ceva la care Adam ţinea teribil, era să îşi satisfacă pe deplin curiozitatea. Pentru moment puse deoparte informaţia că Sophia intenţiona să îi şocheze oaspeţii. Acela fusese unul dintre motivele pentru care o invitase la petrecerea lui, la drept vorbind. Având în vedere cât de multă nefericire se pregătea să îşi servească lui însuşi cu ocazia acelor sărbători, merita puţină distracţie.

Rămânând pe jumătate atent la domnişoara White,

puse cutia pe un scaun şi, folosindu-şi cuţitul pe care îl păstra în carâmbul cizmei, tăie şnurul ce o ţinea închisă când nodul umflat de apă se dovedi imposibil de desfăcut. Odată ce dădu capacul la o parte, băgă mâna înăuntru şi scoase drăcia mustind de apă. Era o pălărie albastră, cu ceva ce păreau a fi rămăşiţele a două pene de păun viu colorate arcuindu-se deasupra ei şi umbrind două cercuri concentrice de flori roşii şi galbene. O pasăre artificială – fie o rândunică, fie un botroş – stătea cuibărită în mijlocul cercului interior, de culoare galbenă.

— Dumnezeule bun!

Sophia avusese perfectă dreptate. Pălăria chiar era hidoasă.

Chiar şi ţinând cont de cât de urâtă era pălăria, reacţia ei tot nu fusese una la care să se fi aşteptat. În fond, tocmai o informase că pierduse tot ceea ce îşi adusese cu ea în Yorkshire. Poate că nu înţelesese acest lucru. Sau poate fusese un râs isteric, deşi îl lovi brusc îndoiala că ar fi fost cazul. Chiar dacă o mai întâlnise şi cu alte ocazii, începea acum să îl bată gândul că Sophia White avea probabil mai multe faţete decât anticipase el.

Adam trase adânc aer în piept.

— Ei bine, nu e un dezastru încă. Sunt convins că vom reuşi să-ţi găsim ceva de purtat.

Punând pălăria deoparte, observă că dacă ar fi făcut încă un pas sau doi în faţă ar fi ajuns să-i poată vedea picioarele goale sub apă. La drept vorbind, nu ar fi avut nimic împotrivă să i le vadă din nou, însă avea impresia că ar fi însemnat să cam profite de situaţie.

— Camille poartă aproape mărimea mea, comentă Sophia, aruncând o privire scurtă în direcţia prosopului întins de-a curmezişul la capătul îndepărtat al căzii. Sunt sigură că ea ar fi dispusă să îmi împrumute o rochie.

— Doamna Blackwood nu se află aici.

Sophia clipi surprinsă din ochii verzi fermecători.

— Asta complică lucrurile într-o oarecare măsură, nu-i aşa? Oftă, iar el îi văzu umerii în cea mai mare parte acoperiţi de apă ridicându-se şi coborând dincolo de

perdeaua tot mai subţire de abur. Atunci poate că o alta dintre invitatele tale se va lăsa convinsă să îmi împrumute vreo rochie de care nu mai are nevoie – până la sosirea lui Cammy. Sau bucuroasă aş cumpăra ceva de la una dintre cameriste.

Aşadar în decurs de câteva minute îşi pierduse atât hainele, cât şi compania celei mai bune prietene, însă Sophia White nu părea excesiv de preocupată de nimic din toate acestea. Adam aproape ezită să îi spună restul, însă era destul de sigur că următoarea veste avea să se dovedească o tragedie mai degrabă pentru el decât pentru ea. Lăsând la o parte acest lucru, domnişoara White nu părea să se tulbure uşor. Pe de altă parte, ea nu se afla în situaţia de a-şi vedea întregul viitor decis de ceea ce avea să se întâmple în următoarele câteva săptămâni. El unul nu era la fel de norocos.

— Tu eşti primul meu oaspete, Sophia, spuse el cu voce tare. Şi până nu încetează furtuna şi nu se repară podul, vei rămâne singurul meu oaspete.

De data aceasta o expresie nesigură îi apăru pe chip, iar el aproape că îi putu auzi gândurile. Avea să rămână blocată la Greaves Park toată iarna? Ar fi avut unde să meargă pentru a evita acea situaţie? El ar fi ştiut să îi răspundă la toate acele întrebări, desigur, însă voia să le audă mai întâi rostite de ea cu voce tare. Chiar dacă Sophia White era o tânără de obârşie îndoielnică şi chiar dacă îmbrăţişase o profesie pe care cei mai mulţi dintre nobilii de rangul lui o considerau inacceptabilă, cu doar câteva luni în urmă i se întâmplase să o găsească ocazional chiar amuzantă. Şi interesantă. Fusese totul doar o faţadă sau era cu adevărat atât de jovială şi pragmatică pe cât se prefăcea a fi?

Ea rămase o clipă cu privirea aţintită asupra lui, apoi îşi încreţi nasul cu un aer de încruntare gânditoare.

— Ei bine. În afară de cazul în care aş alege să rămân cufundată în cadă până la dezgheţul de primăvară, pot doar să sper că doamna Brooks m-a îndrăgit suficient cât să-mi permită să modific vreuna dintre rochiile ei vechi. Asta dacă

nu cumva ai avea să-mi dai câţiva saci de ceapă sau cartofi, desigur.

Având în vedere cât de rar reuşea cineva tulburătoarea ispravă de a-l surprinde, lui Adam mai că nu-i veni a crede că Sophia o făcuse neintenţionat – deşi, date fiind circumstanţele, dacă nu cumva aruncase ea însăşi în aer podul de peste râu, era nevoit să creadă că habar nu avusese ce o aştepta pe drumul spre Greaves Park.

— Vrei să spui că, atâta timp cât cineva se arată suficient de milos cât să-ţi împrumute o rochie, nu te îngrijorează nimic altceva legat de situaţia ta? întrebă el, nereuşind să îşi ascundă scepticismul îndelung rafinat ce i se strecură în voce.

— Sunt într-o oarecare măsură îngrijorată că ai dat buzna în baia mea fără să te oboseşti măcar să baţi la uşă, replică ea prompt. Dar în acelaşi timp sunt conştientă de cum mă priveşte toată lumea. Îşi înclină capul într-o parte pentru a îl studia, ceea ce făcu o şuviţă ruginie să îi alunece în apă. De asta ai intrat? În continuare mi-e teribil de frig, să ştii.

Hm. Poate că un astfel de gând îi trecuse prin minte, însă nu era dispus să o recunoască.

— Eşti prietena soţiei prietenului meu, Sophia. Nu aveam de unde să ştiu că te voi găsi goală puşcă.

— Mi se pare corect. Şi ţinând cont că m-ai cules dintr-un râu, chiar dacă aş fi tentată să mă simt ofensată în alte condiţii, în mod cert nu m-aş simţi acum.

Cuvintele ei erau oare o invitaţie? Aşa spera, însă mai întâi avea câteva întrebări la care îşi dorea un răspuns. Fireşte, dacă ar fi fost un adevărat gentleman, acum că ştia că era goală, cel mai probabil, ar fi trebuit să se retragă din încăpere. În schimb, îşi petrecu glezna pe după piciorul unui scaun şi-l trase mai aproape şi se aşeză.

— Ai o educaţie aleasă.

Ea încuviinţă din cap, ridicând privirea spre el pe sub genele lungi.

— Am o educaţie deosebit de aleasă.

— Şi totuşi ţin minte că într-o seară, la clubul Tantal, i

te-ai plâns lordului Effington că dacă moima aia de Cleopatra şi-ar face vreodată apariţia la Londra, ar ajunge să regrete că a încercat să ne fure Nilul.

Colţurile gurii ei se ridicară într-un zâmbet.

— Iar lordul Effington a râs cu atâta poftă de mine încât nici măcar n-a observat că pierduse şapte sute de lire la faraon – în favoarea clubului. Coborî privirea pentru o clipă, înainte de a-şi aţinti din nou ochii verzi într-ai lui. Să mă prefac, deci? Îmi dă dureri de cap după o vreme, însă sunt capabilă să mă prefac proastă dacă e în avantajul meu.

Însoţit de Keating Blackwood şi Camille, Adam o escortase o dată pe Sophia până la Turnul Londrei, ba chiar îi desprinsese gheara unui pui de leu din tivul rochiei. Nu ţinea minte ca Sophia să fi spus ceva ridicol, nici să se fi trezit provocat să-i dea o replică arogantă sau dispreţuitoare. Însă faptul că încerca să rememoreze mai multe scurte conversaţii cu ea era cât se poate de grăitor. Tocmai se transformase dintr-o persoană vag interesantă într-una intrigantă.

— Prefer ca oaspeţii mei să fie ei înşişi, spuse cu voce tare. Prin urmare, presupun că voi interacţiona cu acea faţetă a personalităţii tale pe care vei decide să mi-o arăţi.

— Tocmai ţi-am arătat adevărata mea faţă, aşa că mă tem că va trebui să te mulţumeşti cu asta.

Toate tinerele de la clubul Tantal erau femei frumoase; proprietara, Lady Haybury, nu angaja decât cele mai ispititoare fetişcane. Faptul că nu le putea atinge nimeni în afară de cei pe care îi alegeau ele personal le făceau cu atât mai atrăgătoare în ochii celor mai mulţi dintre nobilii din Mayfair. Unele dintre acele tinere domniţe proveneau din familii bune, însă cu circumstanţe nefavorabile, şi toate erau fermecătoare şi capabile de o conversaţie deosebită.

Remarcase cu luni bune în urmă că Sophia White era o tânără agreabilă, la fel cum remarcase că venise pe lume în condiţii foarte dezagreabile. La fel remarcă acum că nu roşea şi nu se ascundea când un bărbat îi întrerupea baia şi

că îl privise din cap până în picioare chiar în timp ce îi spusese că nu se simţea ofensată de prezenţa lui, ci pur şi simplu îi era prea frig să iasă din cadă.

Era o enigmă în carne şi oase când el se aşteptase – cel puţin deocamdată – doar la o bătaie de cap obositoare, flecăritoare şi cicălitoare. Cât despre cum avea să se dovedească de mâine încolo – ei bine, era ceva ce rămânea de văzut.

— Prin urmare sunt singurul tău oaspete.

— Da. Cel puţin pentru moment. Trase adânc aer în piept, întrebându-se dacă ştia cât de… vitală era pentru el în clipa aceea anume din acest motiv. Însă nu eşti singura femeie instalată la conac. Sora mea a sosit acum o săptămână. Cum eu sunt burlac, Lady Wallace e amfitrioana petrecerilor mele de Crăciun. Nu invit pe nimeni anume cu scopul de a compromite reputaţia persoanei respective.

Sau cel puţin nu o făcuse anul acela. Avea nevoie anume de o femeie cu o reputaţie ireproşabilă.

Culoarea începuse să i se strecoare din nou în obraji, deşi amuzamentul din ochii ei pălise puţin.

— Presupun că regulile bunei-cuviinţe mi-ar impune să plec de bunăvoie de la Greaves Park pentru a mă caza în Hanlith, din moment ce uriaşa ta petrecere la conac s-a transformat într-o mică întâlnire de familie.

— Nu e necesar.

La drept vorbind, în niciun caz nu şi-ar fi dorit ca Sophia să plece şi să îl lase singur cu sora lui. O săptămână se dovedise mai mult decât de ajuns pentru a-şi lua porţia cu vârf şi îndesat în materie de interacţiuni cu familia lui. Însă înainte să apuce să îi spună acest lucru, zâmbetul ei seducător îl făcu să ezite.

— Mă bucur, replică ea, pentru că sunt convinsă că va fi mult mai plăcut pentru mine să-mi petrec sărbătorile aici.

— În privinţa asta sunt nevoit să-ţi dau dreptate. În cele din urmă Adam se dezmetici. Indiferent ce idei de seducţie i-ar fi trecut prin minte, puteau să aştepte până când fetişcana cu păr roşcat năucitor de frumos şi o

inteligenţă surprinzătoare apuca măcar să se usuce şi să se încălzească. După aceea… ei bine, Crăciunul era sezonul cadourilor, până la urmă. Se ridică. Mă voi ocupa să ai o garderobă adecvată.

— Mă voi ocupa eu de garderoba mea. Dacă începi să mă îmbraci, mă voi simţi… obligată faţă de tine. Chiar mai mult decât mă simt deja.

Oamenii rareori îi refuzau generozitatea. Nu o oferea prea des. Însă chiar dacă refuzul ei îl irita, trebuia să îi respecte dorinţele. Şi pe ea.

— Cum doreşti, atunci. Am să ţi-o trimit înapoi pe doamna Brooks să te ajute. Foloseşte-ţi farmecele pe ea dacă vrei să-ţi faci rost de o rochie. Am să-i cer doamnei Beasel, bucătăreasa, să-ţi pună deoparte un sac de cartofi, pentru orice eventualitate.

Sophia bufni în râs, apoi încercă, o clipă prea târziu, să îşi ascundă gafa în spatele unui fals acces de tuse.

— Mulţumesc, Excelenţă.

Ajuns în pragul uşii, Adam se opri din nou.

— Cu mare plăcere, Sophia.

Capitolul 2

— Doar nebună să fi fost aş fi putut crede că, măcar de data aceasta, nu vei încerca să ne strici sărbătorile aducându-ţi la conac una dintre nenorocitele de amante.

Adam ridică privirea de la corespondenţa din faţa lui.

— Bună dimineaţa, Eustace. Mi-am dat seama din tonul tău că mă acuzi de ceva, dar nu prea am fost atent la ce spuneai.

Eustace Landen, marchiza de Wallace, rămase în pragul camerei lui de lucru. Părul brunet îi era, ca întotdeauna, coafat impecabil în creştetul capului, iar rochia de dimineaţă într-o nuanţă de gri îi punea perfect în valoare ochii cenuşii. Adam găsise dintotdeauna ironic faptul că sora lui mai mare arăta mai degrabă ca o

confidentă cu inima caldă decât ca o scorpie rece ca gheaţa, însă cu siguranţă o cunoştea de suficient timp pentru a vedea dincolo de frumuseţea ei aparentă.

— Mă gândisem că, cel puţin anul acesta, poate vei reuşi să te arăţi respectabil – măcar în sensul pe care îl dai tu acestui cuvânt. Nu sunt surprinsă, însă sunt dezamăgită. Ştii cât de importante sunt aceste sărbători, Adam, şi totuşi îţi permiţi să inviţi o fată de la clubul Tantal? Mă aşteptam să faci totuşi un efort, chiar şi ştiind cât... respect nutreşti faţă de singura ta familie. Există cel puţin o persoană pe care va trebui să o impresionezi Crăciunul acesta.

— Scuză-mă, dar mă consideri cumva responsabil de distrugerea podului de peste Aire? Sau de a fi provocat prin magie furtuna de zăpadă? Sau poate de a fi cauzat întârzierea de peste trei ore a trăsurii de poştă? Te asigur că, deşi am la dispoziţie anumite metode, nu sunt în niciun caz un zeu.

— Ai invitat o femeie inacceptabilă.

— Da, aşa este. L-am invitat totodată şi pe Keating Blackwood, care a omorât cândva un om. Şi pe proaspăta soţie a lui Keating, Camille, care de două ori l-a părăsit pe omul respectiv în faţa altarului. Şi pe lordul Lassiter, care şi-a trecut în palmares patru soţii. Şi pe Haymes, care şi-a câştigat majordomul printr-un rămăşag. Şi...

— Nu-mi aminti, pufni ea. Ţi-am văzut lista de oaspeţi. Dar ai invitat şi o jumătate de duzină de tinere din înalta societate, cu scopul de a le... evalua, presupun. Sau ai făcut-o doar pentru a te amuza alături de prietenii tăi ticăloşi? În continuare priveşti asta ca pe o glumă? Pentru că te asigur că m-am consultat cu mai mulţi avocaţi în privinţa a ceea ce scrie în testamentul tatălui nostru. Testamentul nu poate fi nici contestat, nici modificat. Nici măcar de către tine. Şi în foarte scurt timp îţi va suna ceasul.

— Ajunge. Lăsând deoparte scrisoarea pe care începuse să i-o scrie lui Keating, Adam îşi îndreptă întreaga atenţie asupra surorii sale. Majoritatea oamenilor nu se simţeau în largul lor când le acorda întreaga lui atenţie, şi

chiar şi Eustace se îndepărtă, făcându-şi de lucru cu iedera care creştea într-un ghiveci pe o măsuţă. M-am consultat şi eu cu mai mulţi avocaţi şi ştiu de ce te-ai arătat atât de dornică să îmi oferi serviciile tale anul acesta. Eşti un vultur avid de bani, Eustace.

— Mă preocupă reputaţia acestei familii. Şi voi fi pregătită să intervin când tu vei da greş.

— Petrecerea de Crăciun va avea loc oricum, declară el, iar alaiul meu de potenţiale mirese va sosi fie ce-o fi – chiar de va trebui să trec înot râul şi să le aduc pe sus. Trimit instrucţiuni ca toţi invitaţii să fie instalaţi la Etherton, pe cheltuiala mea, până se va repara podul, tot pe cheltuiala mea. Aşa că mi-e teamă că tu şi fiul tău hrăpăreţ va trebui să vă mulţumiţi cu ceea ce aleg eu să vă ofer din proprietăţile ducatului. Adică niciun sfanţ în plus faţă de ceea ce primiţi deja.

Sora lui clătină din cap, scuturându-şi buclele pieptănate la tâmple.

— Nu eu sunt autoarea acelor clauze din testament, replică ea, la fel cum nu eu sunt cea care şi-a amânat căsătoria atât de mult încât să-mi pun în pericol propria moştenire. Pentru binele tău îţi cer, măcar trimite-ţi târfa la Hanlith ca să nu fie nimeni nevoit să dea ochii cu ea.

— Sophia e invitata mea. Şi singurul amuzament mărunt pe care aşteptase cu nerăbdare să şi-l ofere. Tu eşti o necesitate dezagreabilă.

— Ştiu că… fiinţa aceea e copilul din flori al lui Hennessy, Adam. Făcută cu o cameristă, încă!

— Ştiu cine sunt părinţii ei. E o prietenă de-a mea.

— O prietenă, repetă Eustace strângând din buze. Tot aşa cum prietenă ţi-a fost şi actriţa aceea, Sarah Nichols, şi tot aşa cum şi Rebecca Reynold ţi-a fost prie…

— Habar nu aveam că mă supraveghezi atât de atent, o întrerupse Adam, coborând vocea şi păstrând un ton perfect calm.

Dacă sora lui avea chef de ceartă, categoric avea de gând să îi facă pe plac. Îl aştepta o nenorocită de petrecere de Crăciun fără oaspeţi şi avea de organizat *o* nuntă fără a

avea efectiv de unde să-şi aleagă o potenţială mireasă. Dacă tot era să păşească de bunăvoie pe eşafod, voia să o facă în cel mai puţin dureros mod posibil. Prin urmare Sophia White nu avea să plece nicăieri câtă vreme problema era în mâinile lui. Şi aşa era.

— Cineva trebuie să stea cu ochii pe tine. Mama spunea mereu că eşti exact ca tata, dar din moment ce nu reuşeşti să te ridici nici măcar la înălţimea aşteptărilor lui modeste faţă de tine, încep să cred că eşti chiar mai rău. Şi dacă nu te căsătoreşti până la 1 februarie, voi avea grijă ca testamentul tatălui nostru să fie executat, caz în care vei pierde absolut toate proprietăţile şi veniturile care nu ţi-au fost lăsate cu titlul de avere substituită – şi acestea îi vor reveni fiului meu.

— Fiului tău care are doisprezece ani.

— Da. Ceea ce înseamnă că, în scurt timp, eu voi fi cea care îţi va dicta ce să faci. Şi cu asta se va sfârşi aroganţa ta sufocantă.

Era o conversaţie pe care o mai purtaseră şi altă dată, în special în ultimii doi ani, de când Eustace începuse să spere că Adam avea să eşueze în încercarea de a-şi îndeplini obligaţiile. El în continuare o găsea la fel de dezagreabilă ca prima dată când o auzise.

— Păcat că eşti sora mea, replică el, altfel aş fi putut să mă căsătoresc cu o scorpie fătarnică şi să fiu exact ca tata.

— Dacă *ai fi* căsătorit, eu mi-aş putea petrece sărbătorile cu familia şi prietenii mei şi să nu mai am nimic de-a face cu tine.

— Ăsta e cel mai bun argument în favoarea ideii de a mă căsători pe care l-am auzit până acum. Ridicându-se, porni cu paşi mari spre sora lui. Sophia White va fi tratată ca orice alt oaspete, Eustace. Ba chiar mai bine, pentru că se aşteaptă la mai puţin. Ai înţeles?

Sora lui făcu un pas în spate, însă se mulţumi să plescăie nemulţumită din limbă.

Prinzând bărbia lui Eustace în palmă, Adam o forţă să îi susţină privirea.

— Spune-mi dacă ai impresia că glumesc.

Ea îl privi atunci în faţă, ochii ei gri deschis dilatându-se aproape imperceptibil.

— Prea bine, Adam. Vezi-ţi de distracţiile tale. Măcar nu e nimeni aici să te vadă, slavă Domnului. Însă ţine minte că nici nu e nimeni să te salveze.

— Nu am uitat nimic.

Odată ce Eustace dispăru graţioasă pe coridor pentru a se întoarce în apartamentul ei, Adam se aşeză din nou şi îşi aruncă privirea pe fereastră. O pătură albă şi moale acoperea grădina de la picioarele lui şi îngreuna ramurile copacilor din apropiere. Lacul şi pădurea de dincolo de acesta erau ascunse de norii joşi şi de zăpada ce cădea torenţial. În tăcerea aproape deplină mai că nu avea impresia că Greaves Park fusese smuls din lumea normală şi mutat la marginea unui cer nesfârşit şi pustiu.

În general, lui Adam nu îi plăcea acea iluzie. Îşi petrecea viaţa culegând informaţii şi folosindu-le pentru a manipula oameni şi evenimente, iar aşa ceva nu se putea face în izolare. Pe durata sezonului rareori îşi petrecea chiar şi o singură noapte în solitudine. Sesiuni în parlament, dineuri, serate, ieşiri la teatru, la cluburi – acolo se simţea bine. Toată lumea ştia câte ceva, indiferent dacă erau sau nu conştienţi de acest lucru. Iar el dusese la rangul de artă abilitatea de a da la iveală chiar şi cele mai tainice firimituri.

În mod evident savurase atât de mult acea vânătoare de informaţii, încât îşi neglijase propria curte, cum ar veni – problema clauzei idioate din testamentul tatălui său care stipula că dezamăgitorul moştenitor pe care îl concepuse cu dezamăgitoarea lui soţie să se ridice măcar pe jumătate la înălţimea aşteptărilor ce apăsau asupra unui bărbat căsătorindu-se înainte de a împlini treizeci de ani şi devenind tată înainte de a ajunge la treizeci şi unu de ani. În momentul în care moştenise titlul – Dumnezeule, oare chiar trecuseră unsprezece ani de atunci? acel paragraf i se păruse ridicol. Se aşteptase ca până la vârsta aceasta să îşi fi înfrânt… ezitarea de a fi soţul cuiva, să fi lăsat în urmă

amintirea propriilor părinţi şi a aşa-zisei căsnicii a acestora. Iar acum, cu o bruscheţe aproape absurdă, se trezise în criză de timp.

Nu se punea problema că i-ar fi displăcut femeile. Nici pe departe. La drept vorbind, lista lui de foste amante era aproape la fel de lungă ca cea a persoanelor cu care interacţiona pentru afaceri sau din considerente sociale. Amantele îndeplineau un rol dublu, din punctul lui de vedere. Deţineau adesea informaţii dintre cele mai neaşteptate, dar la fel de important pentru el era ca acele femei să fie pur şi simplu… disponibile oricând avea el chef de ele. Însă o soţie, o femeie de care nu ar fi avut cum să se descotorosească în momentul în care se sătura de ea, ei bine, o soţie ar fi fost o complicaţie de o cu totul altă natură.

De ultima lui amantă, Lady Helena Brennan, se despărţise cu circa şase săptămâni în urmă. Chiar dacă nu de dragul inteligenţei sale se încurcase cu ea, se aşteptase ca aceasta să fie sinceră în privinţa eventualelor altor relaţii în care era prinsă. Din nefericire, falsitatea se dovedise a fi trăsătura cu care era înzestrată cel mai din abundenţă. Aşa că se întorsese în Yorkshire singur. Se întrebă ce ar fi simţit Helena dacă ar fi ştiut cât de aproape fusese de a deveni ducesă de Greaves din simplul motiv că nu avea chef să-şi caute o altă soţie. Acum nu putea decât să se bucure că aceasta îl dezamăgise *înainte* să apuce să facă nenorocita de cerere în căsătorie şi nu după ce se legase deja cu lanţuri de ea.

Blestemata aceea de furtună, urmată de prăbuşirea bătrânului pod de piatră, nici că ar fi putut să vină într-un moment mai prost. Dacă s-ar fi întâmplat o săptămână mai târziu, toţi oaspeţii lui ar fi apucat să ajungă teferi la Greaves Park, unde s-ar fi instalat în deplin confort şi li s-ar fi asigurat toate cele necesare până la dezgheţul din primăvară, dacă ar fi fost cazul. Acum, însă, nici măcar Phillip Wallace, soţul lui Eustace, nu sosise, deşi Adam nu ar fi văzut nicidecum în cineva dispus să se lege prin căsătorie de familia Baswich drept o persoană cu care să îi facă

plăcere să converseze, cu atât mai puţin una pe care să o poată considera prieten sau aliat. Oricum, sărbătorile de anul acesta nu mai erau doar o simplă întâlnire între prieteni, având un alt scop pentru care avea nevoie de tinere dintre care să îşi poată alege o potenţială mireasă. Deocamdată tot ce avea era o potenţială amantă – şi oricât de plăcută ar fi fost acea perspectivă, pur şi simplu nu avea să îi fie de ajuns.

Poruncise ca în locul vechiului pod prăbuşit să se monteze peste râul Aire scripeţi şi funii care să permită cel puţin corespondenţei să îl traverseze. Iar acum trebuia să găsească un inginer, un arhitect şi câţiva zidari. Între timp se apucă de treabă pentru a le da de veste acelora dintre oaspeţii lui care poate porniseră deja spre Yorkshire că nu era cazul să renunţe şi să se întoarcă acasă. În cazul celor care ajunseseră deja la Etherton, la celălalt capăt al râului, avea să le plătească el cazarea dacă erau dispuşi să aştepte repararea podului, sau ar fi putut să se încumete să petreacă alte patru zile străbătând zona rurală a comitatului Yorkshire, pe drumuri accidentate şi acoperite de zăpadă, pentru a ajunge la Greaves Park din cealaltă parte.

— Fir-ar să fie!

— Să iau asta drept semn să nu te deranjez?

Adam ridică din nou privirea de la masa de scris. Şi îşi înăbuşi un zâmbet care ar fi fost complet deplasat.

— Sophia. Văd că ţi-ai găsit cu ce să te îmbraci – şi nu e un sac de ceapă.

Ea îşi trecu mâna peste rochia de muselină de un galben intens, extrem de mare pe trupul ei. Haina părea să fie fixată cu panglici de păr înnodate în jurul taliei şi bretele în dreptul umerilor cusute peste mânecile existente.

— Mă tem că doamna Brooks e o idee mai corpolentă decât mine.

— Pot doar să-ţi dau dreptate în această privinţă. Eustace era mult mai aproape de înălţimea şi constituţia Sophiei, însă dacă ar fi forţat-o pe sora lui să-i împrumute o rochie unicului oaspete femeie din casa lui, nu era convins

că aceasta nu ar fi încercat să o otrăvească. Am mai multe femei printre angajaţi. Cu siguranţă una dintre ele deţine şi haine care să nu te facă să pari îmbrăcată într-un cort de beduini.

Sophia pufni în râs.

— Doamna Brooks a promis să mai întrebe. Însă nu aş accepta niciodată o haină de care are nevoie altcineva. Femeile respective vor dori să-şi poarte cele mai bune ţinute de duminică la slujba de Crăciun şi mă îndoiesc că le-ar plăcea să mi le împrumute mie până atunci.

Adam se scuturã de gândul neaşteptat că pentru ea cea mai bună ţinută de duminică ar fi fost să nu poarte absolut nimic.

— Ai făcut un tur al casei?

— Nu.

— Ei bine, întâmplarea face să fiu liber în momentul de faţă. Ridicându-se, ocoli masa de scris. Cu riscul de a mă repeta, aş putea să îţi cumpăr o rochie sau două, adăugă el, hotărând că în mod cert mama ei fusese irlandeză. Hennessy cu siguranţă nu era şi nu-şi putea închipui o altă explicaţie pentru părul ei cârlionţat, roşu aprins. Cred că există cel puţin o croitoreasă în Hanlith.

— Îţi mulţumesc pentru ofertă, Excelenţă, dar ştii că nu pot accepta. Dacă mi-ai cumpăra chiar şi o singură rochie, pe când m-aş întoarce la Londra toată lumea ar prinde de veste. Chiar dacă asta le-ar face pe unele dintre celelalte fete de la clubul Tantal să mă invidieze… preţul pe care l-aş plăti ar fi mai mare decât sunt dispusă să accept.

— Preţul? Pentru că te-ar crede amanta mea.

Sophia încuviinţă din cap.

— Întocmai.

— Şi nu doreşti să fii amanta mea? În fond mi-ai acceptat totuşi invitaţia.

O pată de culoare apăru pe obrajii ei albi.

— Credeam că m-ai invitat aici ca să îmi pot petrece Crăciunul alături de Cammy. M-am înşelat?

Adam îşi înăbuşi impulsul de a se încrunta. Nu se aşteptase ca o tânără angajată la un club pentru bărbaţi să

facă nazuri. Erau mai multe lucruri pe care le crezuse despre Sophia White şi care deja se dovediseră neadevărate. Categoric nu era toantă sau hrăpăreaţă, în primul rând. Şi chiar dacă n-ar fi mers atât de departe încât să susţină că îşi accepta cu mândrie obârşia scandaloasă, nici nu părea să se ruşineze excesiv de ea. La toate acestea se adăuga faptul că era angajată la cel mai scandalos stabiliment din capitală cu excepţia caselor de toleranţă autentice. Şi totuşi, nu se gândise să devină amanta vreunui gentleman înstărit.

— Mă îndoiesc că simplul fapt de a nu-ţi asigura eu haine te va scuti de bârfe.

— Şi asta e adevărat, recunoscu ea, însă cu bârfele sunt obişnuită. Dar dacă aş avea o rochie de la tine, ar servi drept confirmare.

— Eşti o femeie neobişnuită.

O expresie amuzată licări în ochii ei verzi ca o poieniţă.

— Mulţumesc, Excelenţă.

— N-a fost un compliment.

Sophia coborî privirea pentru o clipă.

— Ei bine, atunci… Trăgând adânc aer în piept, făcu un efort vizibil să se dezmeticească. Camille mi-a spus că întotdeauna organizezi o petrecere imensă de Crăciun. E o tradiţie de familie?

Adam ieşi din camera de lucru şi îi făcu semn să îl urmeze.

— A fost o tradiţie a tatălui meu. După ce a murit el, mama a încetat să o mai facă. Apoi, când a murit ea, acum opt ani, eu am reluat-o.

— Ei nu îi plăceau aceste evenimente sociale, deci?

— Nu, nu îi plăceau.

De regulă, de fiecare dată când se pomenea decesul mamei lui, interlocutorul lui se grăbea să exprime condoleanţe de formă, indiferent cât timp trecuse de atunci. Însă Sophia White nu o făcuse, deşi propria ei mamă se stinsese din viaţă cam tot în aceeaşi perioadă, din câte ştia el. Ce ciudat! Poate că amândoi nutreau acelaşi nivel

de afecţiune faţă de persoana care îi adusese pe lume.

— Atunci *într-adevăr* m-ai invitat la petrecere pur şi simplu pentru a agita puţin apele? Am remarcat că pare să… îţi placă să te înconjori de scandal.

— A, da? Cum aşa?

— I-ai permis lui Keating Blackwood să locuiască în casa ta de la Londra, replică ea prompt. Sângerosul Blackwood în persoană. După care te-ai dus la nunta vărului său. Zâmbi. Deşi ştiai că Keating nu avea să permită niciodată ca ceremonia să aibă loc.

— M-ai citit tot, deci.

— Nici pe departe. Zâmbi scurt, cu ochii verzi sclipindu-i veseli. Însă cred totuşi că îţi place să stârneşti agitaţie.

Adam se întrebă dacă Sophia avea habar cât de puţini erau cei care îşi permiteau să glumească cu el. Câtă vreme ea era singurul lucru care îi distrăgea atenţia de la iarnă şi de la solitudine şi de la sora lui, spera că nu avea să-şi dea seama.

— Sunt duce, spuse el cu voce tare. Ar fi foarte uşor ca viaţa mea să devină insuportabil de anostă şi sufocantă. Deci da, presupun că apreciez într-o oarecare măsură oamenii care dau cu tifla societăţii.

— Ceea ce e bine pentru mine fiindcă din naştere sunt sortită să dau cu tifla societăţii, figurativ vorbind.

— Mă bucur că e doar figurativ, altfel ai arăta destul de ciudat, replică el, spunându-şi că fusese norocos.

Dacă singurul oaspete care să reuşească să treacă podul ar fi fost Francis Henning, spre exemplu, Adam ar fi ajuns deja în punctul în care să se încuie singur – sau să îl încuie pe el – într-o magazie.

Circumstanţele lui ar fi putut fi categoric mai negre de atât. La fel de uşor ar fi fost ca din râu s-o pescuiască pe vreuna dintre tinerele bune de măritiş pe care le invitase pentru a le evalua, iar atunci ar fi fost nevoit fie să o curteze, fie să recurgă la tot felul de tertipuri pentru a o evita, ca nu cumva să se trezească legat de ea înainte de a fi apucat să le vadă şi pe restul gâsculiţelor purtătoare de

rochii.

Coborâră împreună o scară laterală, iar Adam îi deschise uşa serei de portocali. Trei duzini de pomi fructiferi creşteau în ghivece imense, creând o grădină interioară fermecătoare, mobilată inclusiv cu bănci şi colivii cu păsări cântătoare. Se dădu în spate când Sophia făcu o piruetă în mijlocul încăperii.

— Cât e de frumos! exclamă ea, fustele excesiv de lungi înfoindu-i-se în jurul gleznelor.

Priveliştea se dovedi neaşteptat de… încântătoare, iar Adam uită preţ de o clipă despre ce vorbeau.

— E singura soluţie pentru a împiedica vremea potrivnică să distrugă portocalii şi piersicii. Mi s-a spus că aici e plăcut să stai să citeşti, dacă ai chef de aşa ceva.

— Câţi oaspeţi aşteptai?

— Încă aştept, o corectă el, undeva între treizeci şi patruzeci. Îşi înăbuşi impulsul de a aranja mâneca rochiei prea mari, ce stătea să-i alunece de pe umăr. Călăreşti?

Sophia clipi surprinsă.

— Am încălecat un ponei de câteva ori, la şcoala cu internat. Nu cred că asta înseamnă că aş fi călăreaţă. De ce?

— Eu călăresc aproape în fiecare zi. Arătă în direcţia uşii, dincolo de care se întindea holul din spate al clădirii. Am mai mulţi ponei. Vom ieşi imediat ce se îmbunătăţeşte vremea.

— Nu e cazul să te ocupi de mine, Excelenţă, spuse ea oprindu-se. Simplul fapt de a mă afla aici e un dar.

— Înseamnă că ai nevoie de mai multe daruri. Ţi-am salvat viaţa. Îmi datorezi o ieşire.

— Dar…

— Şi poţi fi sigură că de regulă îmi fac toate poftele, o întrerupse el. Bun. Pe aici ajungem la galeria de portrete a familiei Baswich… Lăsă fraza neterminată când îşi dădu seama că Sophia nu îl urmase. Este ceva în neregulă?

Preţ de o clipă prelungă ea nu spuse nimic, susţinându-i privirea. Chiar şi acest lucru îl surprinse; majoritatea fetişcanelor stăteau sfioase cu privirea aţintită

în pământ atunci când vorbeau cu el. Apoi Sophia oftă.

— Am remarcat că nu mi-ai răspuns la întrebarea de mai devreme. Ai de gând să încerci să mă faci amanta ta?

Un hohot de râs îi ţâşni pe neaşteptate din piept, încercând să ignore faptul că, în primul rând, destul de multe femei ar fi dat orice pentru a deveni amantele lui, în al doilea rând, rareori încerca ceva fără a reuşi şi, în al treilea rând, de data aceasta Crăciunul îl găsea nevoit să-şi caute soţie, indiferent ce ar fi preferat. Adam arcui o sprânceană.

— Ei bine, dacă aş fi intenţionat să te seduc subtil, cu siguranţă mi-ai zădărnicit planurile.

Sophia se încruntă.

— Cred că ţi-am mai spus că nu sunt atât de neghioabă cum mă cred mulţi, Excelenţă.

— Îmi amintesc. De ce?

— Am mai multe cerinţe în ceea ce priveşte viaţa mea, unele dintre ele foarte recente şi… neaşteptate. Nu e în interesul meu să devin amanta cuiva, indiferent cine ar fi bărbatul respectiv. Şi oricât de strânsă ar fi prietenia ta cu Keating, mă văd nevoită să mă întreb – şi să te întreb – de ce mă aflu aici.

Adam se aşeză pe unul dintre scaunele poleite cu aur instalate pe hol chiar la intrarea în galeria de portrete.

— Rareori mă văd nevoit să mă explic, Sophia. Acestea fiind spuse, chiar dacă aş aprecia scandalul pe care l-ar stârni prezenţa ta, nu te afli aici pentru nimic mai infam de atât. Pentru numele lui Dumnezeu, în momentul de faţă am de ales între a-mi petrece timpul cu tine sau cu sora mea, iar Eustace e remarcabil de dezagreabilă.

Sophia decise că, dacă ducele de Greaves ar fi intenţionat *într-adevăr* să îi ofere poziţia de amantă, sau chiar să o forţeze la aşa ceva, nu era genul care să încerce să o facă pe furiş. După cum remarcase şi el mai devreme, de regulă obţinea ceea ce îşi dorea. La drept vorbind, avea reputaţia de bărbat căruia îi plăcea compania femeilor, însă marea majoritate a acestora – sau cel puţin cele despre care ştia ea – erau bogate, independente şi fie de obârşie

extrem de nobilă, fie atât de populare încât obârşia lor nu conta. Iar ea, chiar dacă era independentă pe moment, era de obârşie nobilă doar din partea tatălui ei şi în mod cert nu era bogată. Nici populară.

Se scutură de acele gânduri. Habar nu avea de ce simţea nevoia de a-şi trece în revistă calităţile de potenţială amantă. Până în urmă cu două săptămâni crezuse că regulile înaltei societăţi nu i se aplicau deloc. Apoi descoperise că se înşelase – şi încă amarnic. Iar acum, chiar dacă o noapte sau două de scandal presărat cu plăceri ar fi fost o treabă, devenind amanta răsfăţată a unui duce nu ar fi făcut decât să îşi înrăutăţească situaţia.

— Te văd tăcută, remarcă el. Ai nevoie de mai multe garanţii că eşti în siguranţă?

Sophia se forţă să chicotească, ridicându-şi mâneca şi venind lângă scaunul pe care stătea aşezat.

— Am supravieţuit printre bucăţi de gheaţă şi curcani înecaţi. Încearcă-ţi forţele cu mine, Excelenţă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, spune-mi Adam. Sau măcar Greaves. După cum ziceai şi tu, am fost împreună la bine şi la rău – precum şi la râu.

Adam. Era un nume corect, onest, surprinzător pentru un bărbat care îşi formase reputaţia de a recurge frecvent la subterfugii şi vicleşuguri subtile, şi totuşi i se potrivea. Însă acum acei ochi cenuşii o fixau din nou, ca şi cum ar fi putut să îi citească gândurile. Îşi drese vocea, sperând că nu i le putea citi pe toate.

— Adam, atunci. M-aş fi aşteptat să văd deja aici şi chipul lui Lady Helena Brennan, se încumetă ea să spună când Adam o conduse în galeria de portrete.

Îi simţi privirea aţintită asupra ei.

— Chiar aşa? Se plimbară în tăcere pentru o clipă. În mod evident nu ştii că Helena s-a căsătorit recent cu lordul Crandell şi s-a mutat în Surrey.

— Oh. Nu, nu ştiuse acest lucru. Odată ce se încheia sezonul, bârfele savuroase dispăreau în cea mai mare parte din Londra deodată cu membrii regulaţi ai clubului Tantal. Să mă bucur pentru ea?

Dacă se arăta prea îndrăzneaţă sau spunea ceva nelalocul său, nu se îndoia că Greaves avea să-i spună să nu-şi bage naibii nasul unde nu-i fierbea oala. Oricum, era mai bine să ştie de pe acum exact la ce să se aştepte. Sau dacă avea să fie totuşi nevoită să plece la Hanlith înainte de lăsarea întunericului.

Un muşchi al obrazului lui îngust tresări.

— Mă sâcâie puţin, dar îi admir întrucâtva viclenia, căci nu o credeam înzestrată cu o asemenea inteligenţă. Crandell este un mototol, dar îi va asigura un trai confortabil.

Sophia încuviinţă din cap, întrebându-se în sinea ei de ce ar fi ales cineva să se căsătorească cu un mototol dacă ar fi avut o şansă cât de mică de a o evita. Ea categoric nu ar fi făcut-o – pe de altă parte, însă, uneori chiar nu ţi se dădea de ales.

— Atunci mă bucur pentru ea.

Privirea pe care i-o aruncă el de data aceasta fu chiar mai tăioasă.

— Da, slavă Domnului că a scăpat din ghearele unei vieţi în ditamai palatul şi cu atâţia bani la discreţie încât ar fi fost invidiată de unele regate.

Deci acum hotărâse să se simtă ofensat. „Minunat!”

— Nu la asta m-am referit. Lady Helena – Lady Crandell – căuta ceva anume şi a reuşit să găsească acel ceva. Sophia oftă. Recunosc, mă dau în vânt după poveştile cu final fericit.

— Nu-ţi place să lucrezi la clubul Tantal?

— Oh, îmi place teribil acolo, replică ea, vorbind cu toată sinceritatea şi străduindu-se să îşi înăbuşe lacrimile ce ameninţau să ţâşnească de fiecare dată când se gândea să părăsească acel club. Diane – Lady Haybury – ne-a salvat pe multe dintre noi de la dezastru. Poate că nu acesta a fost scopul ei când a deschis clubul, dar acum s-a pus şi ea de câteva ori în situaţii dificile, suficient cât să înţeleagă importanţa vitală a clubului Tantal pentru angajatele ei.

Dându-şi seama că se exprimase excesiv de

vehement, se întrerupse şi ridică privirea spre peretele ticsit cu portrete. Apoi se opri aproape de mijlocul coridorului lung şi se holbă la ceea ce avea în faţa ei.

Portretul atârnat acolo, chiar dacă nu era cel mai mare, nici nu avea cea mai sofisticată ramă, era pur şi simplu cea mai… captivantă lucrare din întreaga încăpere. Un bărbat sever, părând să aibă puţin peste douăzeci de ani, stătea în picioare în ceva ce aducea cu un salon. Un cot îi era sprijinit de poliţa de mahon întunecat a unui cămin în care ardea un foc năvalnic, iar la picioarele lui stăteau încolăciţi doi câini de vânătoare maroniu închis. Ochii de un gri atât de deschis încât păreau aproape incolori o fixau pătrunzător, luminaţi din adâncuri nu de amuzament, ci de o inteligenţă vicleană care reuşea să o fascineze şi să o facă să se simtă stingherită în acelaşi timp.

— Michael Arthur Baswich, cel de-al nouălea duce de Greaves, îi şopti la urechea dreaptă vocea gravă a celui de-al zecelea duce, aflat acum suficient de aproape cât să o atingă. Răposatul meu tată.

— Cine l-a pictat? întrebă Sophia, remarcând că propria voce coborâse la o şoaptă.

— Unii susţin că nu ar fi aşa, însă eu zic că autorul e Gainsborough.

— E contestat?

— Sunt unii care susţin că doar diavolul ar fi putut picta ceva atât de deconcertant. Însă le-a scăpat esenţialul. Diavolul e subiectul. Nu artistul. Răsuflă zgomotos. E mort de unsprezece ani şi încă reuşeşte să fie o pacoste pe capul meu.

Sophia avu impresia că ultima parte nu i se adresase neapărat ei. Clipi, smulgându-se de sub acea privire magnetică. Văzu că ducele, ce stătea lângă ea, nu se uita la portret, ci la ea.

— E excelent executat, recunoscu ea, întorcându-se spre el şi alungându-şi curiozitatea complet inutilă ce o făcea să vrea să afle de ce părea să nutrească faţă de tatăl lui aceleaşi sentimente pe care le nutrea şi ea faţă de propriul părinte. În schimb preferă să întrebe. Şi unde e

portretul *tău*?

— Cum eu nu sunt mort, al meu se află în salonul principal.

— Ca să nu uiţi că tu eşti ducele? replică Sophia, sperând că Adam avea să aprecieze sarcasmul adresat lui la fel de mult cum părea să îl aprecieze şi când îl folosea el însuşi.

— Ca nimeni altcineva să nu uite. Aruncă o privire rapidă peste umărul ei, în direcţia peretelui şi a portretului. Apartamentele mele private se află în colţul de sud-est, iar cele ale lui Eustace în colţul de sud-vest. Pe ea evit-o, dar în rest eşti liberă să umbli pe oriunde doreşti. Nu e nimeni altcineva aici să se încrunte sau să te privească pieziş, deci nu e cazul să te izolezi în dormitorul rău. Nu că m-aş aştepta să te tulbure prea tare părerea altcuiva, oricum.

Părerile altora nu contau decât dacă erau sprijinite de ceva mai consistent.

— Nu, nu mă deranjează chipurile încruntate, spuse ea cu voce tare. Sunt cât se poate de obişnuită cu ele. La drept vorbind, sunt destul de sigură că jumătate dintre fizionomiile pe care le-am întâlnit în Mayfair nu le-aş recunoaşte dacă mi-ar zâmbi efectiv.

Un zâmbet îi apăru pe buze. Îi lumină chipul, făcându-l chiar mai atrăgător decât fusese înainte. Sophia se întrebă dacă zâmbise când pozase pentru portret; dacă o făcuse, probabil că portretul ieşise chiar mai captivant decât cel al tatălui său.

— Întotdeauna spui exact ceea ce gândeşti? vru el să ştie.

— Ziceai că oricum m-ai descifrat deja, replică ea, aşa că n-am decât să o fac. Doar dacă nu cumva ai ceva împotrivă.

Învăţase să se poarte frumos; anii petrecuţi în diverse şcoli cu internat o formaseră astfel, chiar dacă nu se gândise că acea educaţie avea să-i folosească vreodată la ceva. Voia să rămână, să se bucure de un ultim Crăciun grandios înainte ca… înainte să se schimbe totul. Dacă Adam aştepta de la ea o purtare mai aleasă, era dispusă să

se străduiască.

— Categoric nu am nimic împotrivă.

Sophia clipi surprinsă. Îi *plăcea* faptul că vorbea fără să reflecteze? Era ultimul lucru pe care s-ar fi aşteptat să îl audă de la un aristocrat.

— Atunci tu spui vreodată ce gândeşti?

O vagă expresie de încruntare îi încreţi fruntea frumoasă.

— Ocazional. Sunt dispus să recunosc, de exemplu, că tocmai m-ai luat prin surprindere.

Sophia zâmbi, absurd de încântată de ea însăşi.

— Iar acum ai să mă vezi profitând de acest lucru ca să te întreb dacă turul casei include şi salonul de biliard.

— Asta e o provocare?

— Nu ştiu. Tu te consideri o provocare?

— Presupun că vom afla. Lasă-mi o oră să-mi termin corespondenţa.

Aparent, acele cuvinte indicau că turul se încheiase, însă Greaves nu se clinti. Era prima dată de când se cunoşteau – ceea ce era, la drept vorbind, de puţină vreme – când Sophia observa la el chiar şi o umbră de ezitare. Apoi dădu din cap aproape imperceptibil, ca şi cum ar fi luat o decizie în privinţa a ceva anume. I se părea de o importanţă vitală să afle exact despre ce era vorba, însă înainte să apuce chiar şi să încerce, el îi luă mâna şi îşi trecu delicat buzele peste degetele ei.

— Diseară vom lua cina la şapte, în salonul mic, spuse el. Din moment ce insişti să te ocupi singură de garderoba ta, pot doar să îţi sugerez să vorbeşti cu doamna Beasel, bucătăreasa mea. Fiica ei e căsătorită cu un avocat din Hanlith; mă gândesc că Susan Simmons va avea să îţi împrumute ceva care să ţi se potrivească. Fata se dă în vânt după veşmintele frumoase.

Spunând acestea, înclină capul şi îi întoarse spatele, dispărând pe uşa de la capătul îndepărtat al coridorului. Sophia rămase nemişcată preţ de o clipă. Simţind privirea răposatului duce aţintită asupra spatelui ei, se dezmetici şi ieşi pe cea mai apropiată uşă. Cât era de bizar că o pictură

a răposatului duce o tulbura mai mult decât prezenţa actualului duce!

La drept vorbind, în ciuda averii, a puterii şi a reputaţiei pe care şi-o formase, faţă de ea fusese perfect politicos. Şi se dovedea a avea o dispoziţie mai agreabilă decât se aşteptase. Îşi trase umerii în spate. Cu tot cu bălăceala în râu şi cu tot cu absenţa lui Cammy, constata că se simţea chiar bine la Greaves Park. Sejurul ei acolo rămânea o aventură în care recompensa – cel puţin deocamdată – consta din întâmplări neaşteptate, interesante şi amuzante. Plus un duce deosebit de chipeş care îi acorda mai multă atenţie decât s-ar fi aşteptat vreodată.

Indiferent ce s-ar fi întâmplat, îşi dorea să rămână. Pentru că era totodată ultima ei aventură.

*

— Doamnă Beasel.

Bucătăreasa sări ca arsă, întorcând fulgerător spatele sobei şi scăpând pe podeaua de piatră ceva ce aducea cu o plăcintă cu carne deosebit de tentantă.

— Oh, vai de mine! Excelenţă! Îmi cer scuze. M-aţi speriat.

— Evident, replică Adam sec. Fiica ta, Susan, încă locuieşte în Hanlith, aşa e?

— Da, Excelenţă, răspunse bucătăreasa, expresia ei devenind nesigură. E căsătorită de patru ani cu onorabilul John Simmons.

De parcă ar fi umblat el după fustele excelentei lui bucătărese, indiferent din ce motiv. Erau unele riscuri pe care pur şi simplu nu ţi le asumai.

— Bun. Am nevoie de ajutorul tău. Şi de al ei. Trimite-i un bileţel şi cere-i să îşi comande o rochie de seară… verde închis, pe mărimea ei. Trimite-i şi zece lire cu biletul respectiv. Rochia trebuie să fie gata până diseară la patru.

— Dar, Excelenţă, aţi…

— La ora patru Susan va fi rugată de invitata mea,

domnişoara Sophia White, să îi împrumute o rochie de seară adecvată. Susan îi va trimite rochia verde. Scoase din buzunar o bancnotă de zece lire şi o puse pe tocător. Ocupă-te de asta imediat.

— Da… chiar acum, Excelenţă.

Odată rezolvat acest aspect, Adam îl căută pe Udgell şi îl găsi supraveghind lustruirea argintăriei. Măcar majordomul încă se aştepta ca Greaves Park să se umple de oaspeţi de Crăciun.

— E foarte probabil ca domnişoara White să îţi ceară să îi trimiţi un bileţel lui Susan Simmons, în Hanlith. Acceptă rugămintea, însă nu trimite biletul până la patru după-amiaza.

— Prea bine, Excelenţă.

Întreaga casă era prea blestemat de tăcută, iar pătura groasă de zăpadă de afară nu făcea decât să îi intensifice senzaţia că era închis într-un mormânt. Fireşte, odată ce sosea alaiul de potenţiale mirese, probabil că avea să constate că ar fi preferat solitudinea. Sau cel puţin relativa solitudine. Adam urcă în salonul de biliard. Era complet gol. Scuturându-se de sentimentul neaşteptat de dezamăgire, păşi înăuntru şi se duse să deschidă larg draperiile pe jumătate trase.

Deşi se aflau la niciun kilometru depărtare, nu desluşea linia de stânci colţoase care separau domeniul Greaves Park de restul comitatului Yorkshire, însă ştia că erau acolo. Cunoştea pe de rost toate potecile, cele mai bune locuri de mers la pescuit şi cele câteva locuri în care puteai urca până la mlaştinile de dincolo de stânci. Copaci cu ramurile îndoite şi schimonosite ca nişte gheare se încovoiau din vârful acelor stânci, părând să se întindă după copilul de altă dată pentru a-l târî pe tărâmuri de basm. În unele momente îşi dorea să se fi lăsat purtat acolo.

Iar acum erau şi momente când şi-ar fi dorit să poată fi din nou la fel de naiv ca atunci. Însă cineva cu rangul lui, cu averea şi puterea lui, nu îşi putea permite să fie naiv. Nu erau mai mult de trei sau patru oameni în lumea întreagă în

care să îşi poată permite să aibă încredere. Ceea ce obţinuse în schimbul acestui sacrificiu fusese un cerc larg de cunoştinţe, oameni cu care putea sta la masă sau îşi putea împărţi casa de sărbători, însă cărora nu le-ar fi permis niciodată să se apropie suficient de mult cât să afle ceva ce ar fi putut fi folosit împotriva lui.

Petrecerile uriaşe erau o modalitate grozavă de a evita oamenii atunci când dorea să o facă şi de a găsi companie atunci când o prefera. Când nu avea deloc oaspeţi se trezea singur cu propriile gânduri şi închipuiri, ceea ce nu îi plăcea, însă presupunea că putea tolera. Anul acesta, însă, oaspeţii erau o necesitate. În mod evident, tatăl lui nu fusese cu nimic mai bun decât mama lui în privinţa încrederii că avea să se dovedească un bărbat adevărat – ceea ce ar fi fost amuzant, având în vedere cât dispreţ nutrea faţă de tatăl lui, dacă n-ar fi fost nenorocitul de testament.

Avea să împlinească treizeci de ani în data de 1 februarie. Iar dacă nu se căsătorea până atunci, majoritatea proprietăţilor lui şi o bună parte din averea lui aveau să ajungă în mâinile lui Jonathan Landen, fiul lui Eustace. Ceea ce era inacceptabil. Dacă nu i-ar fi displăcut ideea de a fi forţat să urmeze un anumit drum în viaţă, şi-ar fi rezolvat de mult statutul matrimonial. Dacă nu şi-ar fi petrecut atâtea nopţi întrebându-se dacă îşi dorea cu adevărat să zămislească un nou lăstar al familiei Baswich, fie el şi propriul lui moştenitor, care să colinde străzile din Mayfair, cu siguranţă nu i-ar fi lipsit ocaziile de a o face. Însă acum pur şi simplu intrase în criză de timp şi nu mai avea la dispoziţie decât perioada sărbătorilor pentru a lua o decizie în această privinţă. Era ridicol. Ar fi fost chiar comic dacă nu ar fi avut atâtea elemente tragice.

Şi mai era şi Eustace. Nu îi era aliată; chiar dacă se străduia cu fanatism să păstreze reputaţia familiei Baswich, singurul lucru care conta pentru ea era ceea ce înţelegea ea prin acest concept. Iar el nu se încadra nicidecum în limitele aşteptărilor ei, ceea ce, de regulă, era intenţionat. Preţul pentru a fi pe placul ei era unul pe care refuza

categoric să îl plătească, indiferent care ar fi fost consecinţele.

Aşa că nu-i rămânea decât Sophia, singurul invitat care reuşise să ajungă. Până ieri nu ştiuse despre Sophia White decât că era drăguţă, agreabilă şi, în mod evident, un ghimpe în coasta lui Eustace. Ceea ce fusese motiv suficient să şi-o dorească drept remediu pentru relativa lui solitudine. Nu se aşteptase însă să o găsească şi interesantă. Şi spirituală. Şi surprinzător, înviorător de directă – o atitudine colorată suplimentar de o notă de absurditate.

— Excelenţă? Adam, adică.

Îşi desprinse privirea de la fereastră. Rochia de muselină galbenă pe care o purta domnişoară White nu îşi îmbunătăţise proporţiile, însă ea nu părea să remarce acest detaliu mai mult decât o făcuse mai devreme.

— Sophia.

— Am vorbit cu doamna Beasel, aşa cum mi-ai sugerat tu, şi i-am trimis un bileţel fiicei sale. În continuare nu am absolut nimic împotrivă să port rochia asta sau să servesc masa în camera mea dacă actuala mea ţinută e inacceptabilă pentru salon.

— Întâmplarea face ca mie să îmi placă sacul galben de pe tine, însă refuz să îi dau lui Eustace motiv să ne reproşeze ceva ori mie, ori ţie. Aruncă o nouă privire spre peisajul sumbru de afară. Nu joci cu adevărat biliard, nu-i aşa?

— Sunt mult mai bună la faraon şi la whist, dar am jucat de câteva ori şi biliard. Zâmbi, expresia luminând întreaga încăpere. E foarte necuviincios să spun aşa ceva, nu-i aşa?

— Poate în mijlocul unei săli de bal, mă gândesc, sau în faţa reginei, însă întâmplarea face să ne aflăm într-un salon de biliard. Şi era vorba să spui liber tot ce ai de spus, dacă ţii minte.

Ea zâmbi din nou.

— Excelent. Atunci ar trebui să te întreb dacă simţul propriei valori îţi va fi strivit în cazul în care voi câştiga eu.

— Hm. Pornind cu paşi mari spre tacurile aranjate pe un suport de perete, dădu jos două, iar unul i-l aruncă Sophiei, remarcând că îl prinse fără cea mai mică tresărire a genelor ei frumoase. Presupun că vom descoperi asta împreună. Ce-ai zice de un mic rămăşag?

Ochii ei verzi sclipiră veseli.

— În momentul de faţă toată averea mea constă din trei lire şi opt penny, Excelenţă. Plus o pălărie hidoasă. Sunt dispusă să pun în joc oricât din ea – sau toată.

Şi îşi gestiona situaţia actuală cu mai mult bun-simţ decât Eustace cea atât de elegant îmbrăcată. Era a naibii de fermecător.

— Nu pe bani. Dacă victoria îmi revine mie, spuse el lent, reflectând, îmi vei datora… un sărut, în momentul ales de mine.

Părea o propunere cam juvenilă, în special din partea unui duce cu o reputaţie ca a lui. În acelaşi timp i se părea important să îi ofere ocazia de a-l refuza. Acum. Pentru că altfel era destul de convins că avea să o sărute, indiferent ce ar fi zis ea.

Sophia îl studie preţ de o clipă, strângând din buze cu un aer gânditor.

— Şi dacă victoria îmi revine mie?

Hm. Era o posibilitate la care nu se gândise.

— Dacă vic…

— Dacă victoria îmi revine mie, îl întrerupse ea, tu îmi vei datora mie un sărut, în momentul ales *de mine.*

— Atunci poţi să spargi tu, Sophia.

— Mulţumesc, Adam.

Capitolul 3

— Doamnă Brooks, pe cuvânt că nu e cazul să mă ajutaţi să mă îmbrac, comentă Sophia încruntându-se. Mă descurc singură de la şase ani.

— Excelenţa Sa a poruncit să ai cameristă. Iar eu sunt

cea care te va ajuta. Acum încetează să te mai foieşti, draga mea.

Oftând, Sophia încetă să se mai zbată, întorcându-se spre oglinda înaltă din spaţiosul ei dormitor privat. Rochia de mătase verde intens părea o alegere complet nepotrivită pentru vremea rece din Yorkshire, însă îşi închipuia că evenimentele sociale erau şi aici la fel de sufocante ca oriunde altundeva. Şi, la drept vorbind, nici nu prea îi păsa dacă rochia era sau nu bună de purtat pe vreme rece. Era foarte frumoasă.

Dantela verde închis desena un V graţios pe gâtul rotund, în timp ce alte detalii de dantelă coborau evazat în continuarea mânecilor trei sferturi.

— Mă simt ca Julieta Capulet în rochia asta, spuse Sophia. Habar nu aveam că evenimentele sociale din sat sunt atât de simandicoase.

— E puţin exagerată pentru soţia unui avocat, nu-i aşa? consimţi doamna Brooks. Dar îţi vine atât de bine încât pare să fi fost făcută pentru tine. Lady Wallace nu va putea să reproşeze nimic ţinutei tale, asta-i sigur.

— Doar restului persoanei mele.

Dispreţul generalizat cu care o privea cea mai mare parte a lumii nu o deranjase niciodată cu adevărat – până în urmă cu două săptămâni când ducele de Hennessy îşi făcuse apariţia la clubul Tantal pentru a-i comunica termenii predării ei. Prin urmare, în seara aceea avea să adopte o atitudine cuviincioasă şi nobilă, pentru că o amuza să joace acel rol. Chiar dacă acceptase condiţiile impuse de tatăl ei – nici nu i se dăduse de ales până în data de cincisprezece ianuarie era hotărâtă să facă tot ce-o tăia capul. Şi astfel se alesese cu o vacanţă grozavă în Yorkshire.

— Nu-ţi bate capul cu asta. Sunt chelăreasă, Sophia. Dacă stăpânul casei porunceşte, fata nu prea are cum să i se opună. Iar copilaşul nu e cu nimic vinovat, pentru numele lui Dumnezeu.

În mod evident povestea venirii ei pe lume ajunsese atât de departe încât o ştiau chiar şi servitorii din Yorkshire.

Întorcându-se, o strânse pe chelăreasă în braţe.

— Mulţumesc, doamnă Brooks. Nu mă aşteptam să aud aşa ceva aici.

— Eu pur şi simplu sunt recunoscătoare că, dacă tot e să avem un singur oaspete la Greaves Park, e o persoană agreabilă şi nu vreuna dintre acele femeiuşti simandicoase despre care ne spunea Udgell că se vor instala la conac. Mai ales că ar fi trebuit să ne purtăm foarte frumos cu toate, căci una dintre ele va fi aleasă de Excelenţa Sa să-i devină ducesă.

Părea a fi începutul unei poveşti cât se poate de interesante.

— Cum adică?

— Oh, n-avem voie să vorbim despre asta. Chelăreasa veni mai aproape. Însă Excelenţa Sa trebuie neapărat să se căsătorească, altfel îşi va pierde cea mai mare parte a proprietăţilor. Şi-a făcut o listă cu femeile care se gândea el că s-ar putea să întrunească toate condiţiile necesare şi le-a invitat să îşi petreacă sărbătorile la Greaves Park. Intenţionează ca dintre ele să îşi aleagă o mireasă.

Inima Sophiei tresări violent, însufleţită de o speranţă bruscă, surprinsă, până când realitatea o izbi din plin. Pe ea o invitase la Greaves Park ca gest de bunăvoinţă faţă de un prieten. Ea nu era genul de femeie care să fie luată de soţie. Nu de către un duce. Şi indiferent cât ar fi blestemat sau cât şi-ar fi dorit să fie altfel, nu avea cum să-şi schimbe circumstanţele.

Însă oricât ar fi fost de interesantă acea conversaţie, dacă întârzia la cină risca să piardă şi puţinul efect pozitiv pe care l-ar fi avut acea rochie minunată asupra surorii gazdei sale, în privinţa căreia fusese avertizată că era o persoană foarte strictă.

— Uraţi-mi noroc, spuse ea, înfoindu-şi pentru ultima dată o mânecă a rochiei şi ieşind din dormitor.

— Mă tem că vei avea nevoie, draga mea.

Îndreptându-şi umerii, Sophia coborî scările principale şi se îndreptă spre aşa-zisul salon mic. Ducele indicase ora şapte, prin urmare ea intră pe uşa larg deschisă cu exact

un minut mai devreme.

Şi constată că în încăpere se afla un singur lacheu, care stătea aplecat deasupra mesei cu o riglă şi muta milimetric diversele tacâmuri de argint.

— Îţi verifică cineva măsurătorile vreodată? întrebă ea zâmbind.

Tânărul cu obraji ososi se îndreptă cu un ţipăt înăbuşit.

— Vă rog să mă scuzaţi, domnişoară, icni el.

— Îmi pare rău. N-am vrut să te sperii. Mai făcu un pas în faţă. Pur şi simplu habar nu aveam că masa la care se serveşte cina se aranjează cu o asemenea precizie.

— Am… Iertaţi-mă.

Luându-şi rigla, fugi din încăpere.

Ei, ce reacţie nepoliticoasă! Pe de altă parte, nu-i venea greu să creadă că servitorii din acel conac nu conversau decât foarte rar cu oaspeţii. La clubul Tantal angajaţii mâncau la patru mese mari amplasate la mansardă în sala comună. Cum toţi aveau însărcinări şi programe diferite, mâncarea era pusă pe un bufet şi fiecare se servea singur la fiecare masă. Crupierii, fetele care erau atracţia clubului, servitorii, ajutoarele care aveau grijă ca niciunul dintre membrii de sex masculin ai clubului să nu îşi permită mai mult decât li se îngăduia – poziţia şi salariul nu contau la clubul Tantal. Fiecare dintre ei era un proscris în societate, ceea ce îi făcea să alcătuiască o familie foarte bizară.

În mod evident niciunul dintre mesenii de la Greaves Park nu avea să se servească singur în seara aceea. Şi-ar fi dat seama de acest lucru şi dacă nu l-ar fi văzut pe lacheu măsurând la ce distanţă de marginea mesei fusese aşezată fiecare lingură. Încăperea – de altfel întreaga casă, pe care o explorase aproape patru ceasuri – radia formalitate şi reguli şi… nobleţe, ar fi zis ea. Şi în ciuda focului generos din cămin, atmosfera din salon rămânea cât se poate de rece.

Da, se obişnuise să se descurce cât de bine posibil indiferent de situaţie şi da, ceea ce îşi dorise de la această

vacanţă fusese o aventură. Însă acum că studia lenjeria de masă imaculată şi supiera perfect fără pată şi draperiile tivite cu fir de aur, cu greu reuşea să se convingă singură că nu ar fi fost mai bine pentru ea să fi rămas la Londra.

Iniţial acceptase invitaţia ducelui pentru că îi era dor de prietena ei. Ei bine, Camille Pryce – nu, Blackwood acum – nu se afla aici. Însă dacă ar fi rămas la Londra nu s-ar fi ales cu nimic altceva în afară de o ultimă ocazie de a-şi petrece sărbătorile la clubul Tantal fiindcă, într-un fel sau altul, nu avea să se mai poată întoarce. „Să-i ia naiba de duci proşti şi aroganţi, cu tot cu orgoliul lor exagerat!” Oftând, Sophia împinse uşor un cuţit cu vârful degetului, mutându-l într-o poziţie uşor piezişă. Aşa. Asta o făcea să se simtă mai bine.

— Deci eşti genul de femeie căreia îi place să distrugă lucrurile frumoase ale altora. Nu mă surprinde câtuşi de puţin.

Tresărind, Sophia se întoarse spre uşă. „Fir-ar să fie!”

— Lady Wallace, presupun.

Nu ar fi descris-o pe marchiză ca fiind pur şi simplu o versiune feminină a fratelui ei, însă categoric existau asemănări. Părul de culoare foarte închisă, ochii cenuşii, trăsăturile atrăgătoare şi încrederea ce radia clar din toată persoana ei. Fără îndoială Lady Wallace era o femeie căreia nu îi lipsise nimic niciodată, nici nu fusese vreodată nevoită să insiste pentru a obţine ceva.

Chipul ei era mai rotund şi mai blând decât cel al lui Adam, constituţia mult mai delicată, iar statura mult mai mică. Însă, asemenea fratelui ei, era fermecătoare. Poate nu la fel de seducătoare, îşi spuse Sophia, dar se prea poate ca ducele de Greaves să fi fost atât de fascinant doar pentru că emana atât de multă masculinitate. Genul de masculinitate care te făcea să-ţi umezeşti buzele şi îţi trezea furnicături în vârfurile degetelor.

— Am reflectat dacă să iau sau nu cina cu tine, continuă Lady Wallace, intrând agale în salon. Rochia de mătase albastru pastel îi scânteia în dreptul taliei şi a umerilor la fiecare mişcare făcută la lumina lumânărilor.

Fratele meu insistă să mă port politicos cu tine, însă mi-ar fi mult mai uşor să o fac dacă m-aş ţine pur şi simplu cât mai departe de tine.

Întorcându-se din nou spre masă, Sophia puse cuţitul înapoi în poziţia corectă. Era limpede că nu aveau să devină prietene. În acest caz, era mai bine să-i arate marchizei de la bun început că nu-şi putea permite să îşi bată joc de ea, nici să o ia de sus.

— Dar ai simţit nevoia ca mai întâi să mă informezi şi pe mine, presupun?

— Vai, dar ştiu că eşti obraznică, zdreanţă mică!

Odată ce Lady Wallace se aşeză în capul mesei.

Sophia luă loc şi ea – deşi decise că scaunul aflat cel mai aproape de uşă era cea mai strategică alegere.

— Îmi pare rău să te informez, doamna mea, dar nu eşti nici pe departe prima persoană care să mă insulte pentru simplul fapt de a mă fi născut. La drept vorbind, am fost insultată de oameni a căror opinie o preţuiesc mult mai mult decât pe a ta.

— Venirea ta pe lume a fost o greşeală tragică, însă eu te-am insultat pentru că lucrezi la clubul acela. Şi apoi pentru că ai avut nesimţirea să accepţi o invitaţie care fie a fost făcută în glumă, fie doar ca o tentativă prost inspirată de a face un gest caritabil.

— Eu rareori glumesc, iar faptul că am invitat-o pe domnişoara White aici nu a fost nicidecum un gest caritabil.

Ducele de Greaves intră în salon urmat îndeaproape de Udgell şi doi lachei. Iar Sophia îşi dădu seama imediat, fără urmă de îndoială, că oricât de maiestuoasă ar fi fost sora lui, era clar cui îi aparţinea acel conac, acea încăpere şi acea viaţă.

— Bună seara, Adam, spuse ea intenţionat.

Un zâmbet apăru pentru o clipă pe buzele lui, apoi dispăru din nou.

— Bună seara şi ţie, Sophia. Ocoli masa, nu pentru a-i lua locul lui Lady Wallace în capul mesei, ci pentru a se aşeza exact în faţa Sophiei. Dacă doreşti să conduci tu cina, Eustace, te rog să porunceşti să se servească supa. Mi-e

foame.

Cu o expresie mult mai puţin amuzată, marchiza flutură din degete spre majordom.

— Mie mi-ai poruncit să fiu politicoasă, dar evident nu ai pretenţia ca propria ta soră să fie tratată măcar cu o fărâmă de respect.

— Ţi-am auzit replicile veninoase încă înainte să ajung la uşă. Poartă-te frumos şi presupun că şi domnişoara White va face la fel.

Sophia mai mult simţi decât văzu privirea scurtă pe care i-o aruncă ducele de Greaves, însă încuviinţă din cap.

— Fireşte.

Când îl privi totuşi văzu că ochii lui cenuşii erau *coborâţi,* plimbându-se în sus şi în jos peste pieptul ei. Îşi simţi măruntaiele încingându-se. Îi datora acestui bărbat un sărut, în orice moment avea să i-l ceară. Înfrângerea suferită la partida de biliard devenise brusc mai interesantă decât se aşteptase vreodată.

— De la Susan Simmons, presupun? întrebă el după o clipă.

Sophia îşi aduse aminte tardiv că purta o rochie împrumutată.

— Da. Rochia asta trebuie s-o fi costat o avere. A fost foarte generos din partea ei să mi-o împrumute. Îţi mulţumesc că mi-ai sugerat să apelez la ea.

— Mă gândeam că s-ar putea să purtaţi aceeaşi mărime.

Sophia aproape îl întrebă dacă întotdeauna remarca la fel de atent dimensiunile tuturor, însă având în vedere cât era de frumoasă rochia şi cât de puţini aliaţi avea în momentul acela, decise că poate nu era cel mai potrivit moment pentru a-l tachina.

— Am să mă străduiesc să nu vărs nimic pe ea.

Un zâmbet larg înflori pe buzele lui, fermecător şi contagios.

— Sunt sigur că doamna Simmons ţi-ar fi recunoscătoare, replică el.

— Aia e o rochie împrumutată? interveni Lady

Wallace. Ce stângăcie!

Ha! Marchiza ar fi trebuit s-o vadă în rochia galbenă pe care o purtase în dimineaţa aceea.

— Lucrurile mele au fost înghiţite de râu, spuse ea cu voce tare. Mă descurc cum pot.

— Mare păcat că n-ai fost înghiţită şi tu.

— Eustace. Retrage-te să iei cina în apartamentul tău. Acum.

Îngustându-şi ochii cenuşii, Lady Wallace se ridică în picioare şi îşi trânti şervetul pe masă.

— Atunci n-ai decât să te porţi cum doreşti, Adam. Sunt sigură că tata ar fi încântat să te vadă urmându-i atât de îndeaproape exemplul. Ba chiar cu o roşcată!

— Ajunge!

— Şi mai că-mi vine să nici nu-ţi mai doresc binele, Adam, şi să mă bucur că s-a prăbuşit podul acela, fiindcă înseamnă că toată tărăşenia asta nu o să mai dureze mult.

Sophia o privi părăsind salonul. Însă când se întoarse din nou spre duce pentru a-i împărtăşi regretele ei, expresia de furie profundă de pe chipul lui o opri. Cuvintele pe care le rostise sora lui înainte de a pleca păruseră o insultă măruntă, însă văzuse portretul fostului duce în galerie. Şi simţise tensiunea plutind în aer când îl privise.

În timp ce îşi bătea capul ce ar fi putut să spună fără a risca să fie trimisă şi ea să cineze altundeva, cei doi lachei reapărură însoţiţi de o aromă minunată de ceapă şi pâine caldă care o făcu să tragă adânc aer în piept. Pe lângă că avea o fiică generoasă cu gusturi excelente în materie de rochii, era evident că doamna Beasel era şi o bucătăreasă talentată.

— Miroase delicios, spuse ea, sperând că ducele nu îi putea auzi stomacul chiorăind de nerăbdare. Sophia îşi cufundă lingura în supa de vită şi ceapă din faţa ei, şterse partea de jos de marginea bolului şi o duse la gură. Şi are un gust delicios.

— Udgell va avea grijă să îi transmită doamnei Beasel complimentele tale.

Adam îşi rupse o bucată de pâine şi o unse cu untul

de un galben cremos.

— Te rog să faci asta, Udgell.

— Prea bine, domnişoară Sophia.

— Am dat eu porunca, spuse ducele pe un ton tăios. Nu-i cazul să mă completezi.

„Oh, minunat!”

— Deci acum ai de gând să stai posac şi prost dispus? spuse ea cu voce tare.

Ochii lui cenuşii se aţintiră într-ai ei.

— Nu sunt niciuna, nici alta. Nu mai încerca să mă zgândăreşti doar pentru că te-a înfrânt sora mea.

Sophia clipi surprinsă.

— Dar nu m-a înfrânt sora ta, replică ea.

Umbra unui zâmbet apăru pentru o clipă pe buzele lui înainte de a-şi duce din nou lingura la gură.

— Ai dreptate.

— Oh, încetează. Sperai că o să ne certăm.

Adam îi făcu semn lui Udgell să aducă felul doi. Fetişcana cu păr roşu aprins aşezată la un metru în faţa lui continua să îl surprindă. Prea puţini dintre cei care îl cunoşteau îndrăzneau să îl contrazică, cu atât mai mult să se ia intenţionat la ceartă cu el. Şi totuşi, ea stătea în faţa lui cu un zâmbet frumos pe chipul la fel de frumos, încercând să îl aţâţe.

— Recunosc că am fost într-o oarecare măsură curios cum va decurge prima voastră întâlnire, îi mărturisi el, terminându-şi supa şi lăsându-se pe spate în scaun în timp ce lacheii îi luară bolul, dar asta e tot.

— Deci nu îţi doreai în secret să ajungem să ne păruim?

— Nicidecum.

— Aha. Şi presupun că îţi închipui şi că nu *te-am lăsat* să câştigi la biliard.

— Dacă mi-ai fi permis să câştig, mi-ai fi spus-o.

Ea ridică din umeri.

— Tocmai am făcut-o.

Adam identificase exact momentul în care petrecerea de sărbători se transformase dintr-o corvoadă socială

necesară într-un dezastru. Însă îi venea mai greu să-şi dea seama când anume dezastrul respectiv devenise… interesant. Şi totuşi, iritarea şi dezamăgirea cruntă faţă de acele sărbători, sentimente care îl însoţiseră în permanenţă încă de dinainte să se prăbuşească podul, se risipiseră în ultimele câteva ore.

— Pe viitor, atunci, voi avea grijă să îmi câştig eventualele victorii, spuse el cu voce tare.

Obrajii ei formară gropiţe cât se poate de atrăgătoare.

— Sper sincer că aşa va fi. Vezi tu, în general sunt destul de bătăioasă. Se aplecă în faţă cu o expresie veselă în ochii verzi. Însă eram curioasă în privinţa rămăşagului.

Şi el era.

— Ah, da? Şi în privinţa încasării premiului?

Privirea ei coborî spre gura lui.

— Da. A fost un gest foarte generos din partea mea, cred eu.

Pe toţi sfinţii, cât era de fermecătoare! Ar fi spus-o cu voce tare, însă Sophia White părea să ignore cu desăvârşire cât de irezistibilă şi atrăgătoare era cu adevărat. Dacă o informa el, risca să îi compromită naturaleţea. Şi ar fi fost păcat.

— Vom vedea dacă la fel vei spune şi după ce voi fi încasat ceea ce îmi datorezi, se mulţumi el să spună, apoi puse jos tacâmurile. Fără îndoială eşti curioasă la ce s-a referit sora mea înainte să plece, continuă el, sfâşiat între regretul că Sophia fusese în repetate rânduri exclusă din conversaţii, pe de o parte, şi dorinţa de a-şi păstra în continuare gândurile doar pentru sine, pe de altă parte.

— Te referi la ce a zis legat de prăbuşirea podului şi cum că ceva n-o să mai dureze prea mult? A fost într-adevăr o replică destul de… obscură.

— Da. Cel mai probabil toată lumea va afla încă din clipa în care va sosi la conac, dacă nu cumva şi-au dat seama deja, aşa că pot să-ţi spun şi ţie. Motivul pentru care am invitat numeroase femei eligibile pentru căsătorie să îşi petreacă sărbătorile de iarnă aici e faptul că o clauză din testamentul tatălui meu mă obligă să mă căsătoresc înainte

de a împlini treizeci de ani. Şi să devin tată înainte de-a împlini treizeci şi unu de ani.

Ea arcui o sprânceană.

— Îţi cauţi mireasă? Organizarea unei parade nu mi se pare ceva prea subtil. Şi te-am văzut acţionând *extrem* de subtil.

Cuvintele ei îi amintiră – de parcă ar fi avut nevoie să i se amintească – că Sophia observa mult mai multe decât îşi dădea el seama. Având în vedere unele dintre intrigile în care fusese implicat pe parcursul sezonului trecut, şi rolul pe care îl jucase şi ea în ele, *într-adevăr* îl văzuse acţionând subtil. Şi mai puţin subtil. Şi îşi ţinuse gura în această privinţă.

— Aparent nu mai e cazul de subtilitate, remarcă el, încercând să pară spiritual pentru a ascunde cât de mult îi sâcâia întreaga situaţie blestemată.

Sophia ridică uşor capul spre el, iar o şuviţă de păr roşu aprins îi alunecă peste unul din ochii verzi.

— Presupun că ai selectat domniţe cu o genealogie ireproşabilă, vârstă adecvată şi… o oarecare frumuseţe, pentru că, la drept vorbind, de ce nu ai fi făcut-o? O mulţime de femei şi-ar reteza singure picioarele pentru şansa de a se căsători cu tine.

— Ceea ce ar avea *măcar* darul de a le împiedica să se calce în picioare, comentă Adam, spunându-şi că acea conversaţie aducea mai degrabă cu o discuţie pe care s-ar fi aşteptat să o poarte cu bunul lui prieten Keating Blackwood – dacă Keating nu s-ar fi aflat pe celălalt mal al râului Aire în momentul acela – şi nu cu o fetişcană tânără şi fermecătoare cu care îşi dorea să păcătuiască. Dar da, înţeleg la ce te referi şi da, m-am documentat puţin în privinţa fiecăreia dintre tinere.

— Şi atunci eu ce caut aici, totuşi? Doar nu mă consideri eligibilă să mă alătur paradei de potenţiale mirese.

O spuse pe un ton destul de vioi, însă Adam îşi dădu seama, când Sophia îi aruncă o privire scurtă, apoi se grăbi să şi-o abată, că unicul lui oaspete avea totuşi o fărâmă de

mândrie depinzând de răspunsul lui. „Fir-ar să fie!” Nu intenţionase să o insulte, dar nici nu avea de gând să facă efortul de a ţese o minciună pe care nu ar fi crezut-o niciunul din ei. Adam îşi luă din nou furculiţa şi cuţitul, mai mult ca să-şi ofere încă un scurt răgaz să reflecteze.

— Te afli aici în primul rând pentru că eşti prietenă cu una dintre puţinele femei căsătorite pe care le-am invitat şi în al doilea rând, pentru că îmi face plăcere, constat, să port o conversaţie cu o tânără fără ca ea să-şi închipuie că fiecare nenorocit de cuvinţel al meu e o promisiune că mă voi logodi cu ea.

— Nu ştiai asta când m-ai invitat iniţial. Credeai doar că sunt şocantă şi relativ inofensivă.

Adam izbucni în râs. Nu se putu abţine.

— Prea bine. M-ai zăpăcit dovedindu-te spirituală şi suficient de îndrăzneaţă să-ţi foloseşti umorul după bunul plac. Ridicând paharul de vin, îl înclină în direcţia ei. O surpriză plăcută, fără îndoială.

Sophia îi zâmbi la rândul ei, cu o expresie caldă ce nici nu se putea compara cu răceala zâmbetului calculat al lui Eustace.

— Mulţumesc, atunci, replică ea. Însă când vor sosi *totuşi* restul invitatelor, te rog să nu uiţi că am şi eu o oarecare mândrie şi o inimă care tânjeşte după iubire la fel ca cea a oricărei tinere de rang mai înalt. Te rog străduieşte-te să nu mă răneşti prea adânc când vei începe să faci comparaţii.

Preţ de o clipă fulminantă, nebunească, deschise gura pentru a-i spune că, cel mai probabil, ea avea să se dovedească cea mai interesantă dintre femeile pe care le invitase la Greaves Park şi că nu avea niciun motiv să se teamă de momentul în care avea să înceapă să treacă în revistă defectele şi însuşirile fiecăreia. Cu o fracţiune de secundă înainte să o facă îi trecu prin minte că, pe lângă că nu s-ar fi cuvenit nicidecum săi se plângă tocmai ei de aşa ceva, ar fi fost o remarcă destul de crudă. În fond, Sophia White era interesantă şi frumoasă şi în cea mai mare parte părea să reuşească acest lucru în ciuda eforturilor celorlalţi

de a-i zdrobi spiritul. Însă în acelaşi timp era fiica unei cameriste – un adevăr pe care niciunul din ei nu avea cum să îl uite.

— Am să mă străduiesc din răsputeri, spuse el cu voce tare, dacă tu, la rândul tău, te vei stăpâni să mă bârfeşti că a fost cât pe ce să pierd o partidă de biliard în faţa ta.

— De acord.

Tocmai când terminau o friptură de vânat extrem de delicioasă şi o conversaţie destul de interesantă despre pericolele de a pune rămăşaguri când consumai băuturi, uşa salonului se deschise larg. Două creaturi uriaşe şi zvelte, maro închis, se năpustiră fulgerător înăuntru.

— Fir-ar să fie, spuse Adam, sărind în picioare. Brutus! Caesar! Jos!

Cei doi mastifi gigantici se opriră de o parte şi de cealaltă a scaunului Sophiei, capetele lor ajungând la centimetri buni deasupra coatelor ei. Adam ocoli în grabă masa, pregătit să îşi liniştească invitata, prin orice mijloace necesare, că nu era pe punctul de a fi devorată.

— Îmi cer scuze, spuse el încordat, blestemând în gând persoana care îi eliberase, oricine ar fi fost aceasta. Şi cam bănuia despre cine era vorba. În ciuda aparenţelor…

— Care e unul şi care celălalt? vru Sophia să ştie, întinzând mâna spre bestia din stânga ei.

— Acela e Caesar. Are o pată albă deasupra unui ochi, uite, replică Adam, începând să se întrebe dacă exista ceva ce ar fi putut s-o înspăimânte pe fetişcana aceea.

— Câinii din portretul tatălui tău sunt câini de vânătoare. Ăştia par să semene mai degrabă cu nişte cai, trebuie să recunosc.

Caesar termină cu adulmecatul mâinii, iar Sophia începu să îl scarpine între ochi. Drept răspuns, animalul începu să biciuiască podeaua cu una din labele din spate.

— Sunt pe jumătate cai. Mastifi, de fapt. O cunoştinţă de-a mea mi i-a cumpărat drept cadou acum doi ani, când erau încă pui. Nu cred că avea habar ce îmi oferă, în afară de faptul că erau câini şi aveau blana maro închis. La drept

vorbind, Constance Biery nu păruse să aibă habar de absolut nimic. Ignoranţa ei generalizată făcuse din ea o amantă convenabilă, însă în rest complet neinteresantă. În consecinţă, acea aventură nu durase mult, spre uşurarea lui. Cred că mi-au fost oferiţi în onoarea acelui blestemat de portret.

— Sunt nişte scumpi! Sau voi fi devorată dacă le întorc spatele?

— S-ar putea să fii sufocată de afecţiune, însă în rest eşti în perfectă siguranţă.

Sophia se ridică de pe scaun şi îngenunche pe podea. Adam o privi împărţindu-şi atenţia şi mângâierile între cei doi câini de mărimea unor ponei.

— Ar fi trebuit să ştiu că spiritul tău se va dovedi la fel de remarcabil ca părul tău, murmură Adam în barbă.

— Ce-ai zis? Aveam un bot de câine în ureche, chicoti ea.

— Uitasem, spuse el pe un ton mai relaxat, aplecându-se să ciufulească blana lui Brutus, că ţi-ai petrecut o dimineaţă mângâind pui de leu la Menajeria de la Turnul Londrei. Ăştia doi probabil pălesc prin comparaţie.

— Ba nu, gânguri ea. Sunteţi atât de chipeşi amândoi, ei?

— Atunci poate că ar trebui să ne însoţească dimineaţa. Când vom merge să călărim.

Sophia mai rămase pe podea timp de câteva minute, apoi îşi îndreptă spatele, iar Adam îi întinse o mână pentru a o ajuta să se ridice. Degetele ei erau calde în mâna lui. La drept vorbind, simpla ei prezenţă părea să încălzească şi să lumineze întreaga încăpere.

Acea moşie din Yorkshire fusese un loc rece de când se ştia el. Chiar şi torentul anual de oaspeţi şi festivităţi nu reuşea decât pentru scurtă vreme să îl facă să uite că Greaves Park rămânea friguros pe tot parcursul anului. Îşi spusese dintotdeauna că reflecta partea rece şi calculată a personalităţii lui, care până în acel moment îi servise excelent interesele, inclusiv cele financiare. Însă căldura – anume căldura ei – se dovedea categoric tentantă.

— Uriaşii ăştia te însoţesc în călătorii? continuă ea, retrăgându-şi degetele din mâna lui. Nu ţin minte ca Keating să îi fi pomenit cât a stat la tine la Londra şi par totuşi nişte creaturi memorabile.

— Sunt cam mari pentru reşedinţa Baswich. Şi mulţi dintre oaspeţii mei se simt intimidaţi de ei.

Chiar şi Constance scosese un ţipăt şi fugise din încăpere prima dată când dăduse ochii cu cei doi câini ajunşi la maturitate.

Sophia îi aruncă o privire piezişă.

— Poate ar trebui să te foloseşti de ei ca să-ţi testezi potenţială mireasă. Buzele ce păreau atât de catifelate se curbară din nou într-un zâmbet leneş. Mă bucur că ţi-am cunoscut companionii loiali. La şcolile cu internat câinii nu prea sunt priviţi cu ochi buni. Nici la clubul Tantal, dacă e până acolo.

— Îi ţineam închişi într-un salon de la etaj. Însă dacă îţi face plăcere, am să-i las să colinde liberi prin casă. Până sosesc potenţialele mele mirese, fireşte.

Udgell scoase un sunet de iritare din colţul în care se afla, însă Sophia se mulţumi să zâmbească şi mai larg.

— Mi-ar plăcea foarte mult.

Preţ de o clipă, Adam avu senzaţia clară că timpul îşi încetinise cumva curgerea, iar încăperea se cufundase în întuneric, care învăluise totul în afară de femeia în rochie verde smarald ce îi zâmbea. Tânjea să îşi încaseze premiul, sărutul promis, chiar dacă rămăşagul fusese pus în glumă. Tânjea să îi guste gura zâmbitoare. Tânjea să tragă în piept parfumul ei şi să îi simtă pielea dezgolită sub mâinile lui.

Dându-şi seama că se zgâia la ea, Adam trase adânc aer în piept. Da, Sophia devenise singura lui bucurie în contextul unui sezon de iarnă care fusese deosebit de sumbru chiar înainte să se prăbuşească podul, însă de regulă era mai ferm înfipt în cinism.

— Mai am de redactat câteva scrisori către hangiii de peste râu, spuse el, înclinând capul. Dacă mai ai nevoie de ceva în seara asta sau dacă vei dori să te descotoroseşti de monştrii ăştia, se va ocupa Udgell de tot. O seară bună,

Sophia.

— O seară bună, Adam.

În drum spre apartamentul său, Adam făcu un ocol pentru a ajunge la salonul spaţios care făcea legătura cu dormitorul surorii lui. Bătând doar de formă, deschise uşa.

— Tu le-ai dat drumul câinilor mei.

Eustace ridică privirea spre el peste buza ceştii de ceai.

— Poftim?

Dacă nu ar fi cunoscut-o atât de bine, aproape că ar fi crezut că nu avea habar la ce se referea.

— Un gest cam josnic şi cam infantil din partea ta, nu crezi?

— Nu eu sunt cea care insistă să cultive compania unei femei uşuratice şi prost-crescute doar pentru a irita un membru al propriei mele familii.

— Încep să mă satur să ne tot certăm pe tema asta, Eustace. Mai ales că am trecut pe aici doar pentru a-ţi mulţumi.

— Să-mi mulţumeşti? Pentru ce? Se aplecă în faţă, punându-şi deoparte ceaşca de ceai. Creatura aia nu s-a arătat înspăimântată de brutele tale, aşa-i?

— Nici pe departe. Îi plac Brutus şi Caesar. Apropo, de acum îi voi lăsa să umble liberi prin casă, deci să nu te sperii dacă apar şi aici când te aştepţi mai puţin. Şi mă bate gândul să mă folosesc de ei pentru a testa curajul oricărei potenţiale mirese. Nu pot să-mi iau o fetişcană căreia îi e frică de câinii mei. Noapte bună.

Retrăgându-se din nou din încăpere, trase uşa în urma lui. Aproape de tot. Dacă întâmplarea ar fi făcut ca ditamai mastiful să îşi croiască drum înăuntru, ei bine, Eustace ar fi meritat-o cu vârf şi îndesat. O clipă mai târziu auzi bubuitul porţelanului izbindu-se de uşa masivă de stejar. Zâmbind, Adam îşi continuă drumul spre propriul dormitor. Era cât se poate de posibil ca acele sărbători de iarnă să se dovedească, până la urmă, de-a dreptul exemplare. Chiar dacă acest lucru avea să îl forţeze să grăbească procesul de selecţie când avea să sosească într-

un final alaiul de potenţiale mirese.

*

Sophia fu trezită de sunetul draperiilor grele trase cu torţă.

— Lucille, e prea devreme, gemu ea, întorcându-se pe o parte şi trăgându-şi cuvertura până sub bărbie. Şi închide nenorocita aia de fereastră. E un ger cumplit.

— De fapt, e doar minunata iarnă de Yorkshire care îţi urează bună dimineaţa, o anunţă glasul muzical al doamnei Brooks.

Scuturându-se de rămăşiţele viselor ei, Sophia deschise ochii şi se ridică în capul oaselor.

— Doamnă Brooks. Îmi cer scuze. Visam că mă aflu în camera mea de la clubul Tantal. Locuiesc împreună cu Lucille Hapton, iar ea e întotdeauna mult prea veselă. Bună dimineaţa.

În visul ei toţi prietenii ei fuseseră fericiţi şi în siguranţă, iar clubul nu fusese ameninţat cu distrugerea pentru simplul fapt că îi oferise un adăpost când nu avusese unde altundeva să meargă. Iar ducele de Greaves fusese aşezat la masa ei de faraon şi cumva nimeni nu observase că flirta în permanenţă cu ea şi o tot atingea pe mână. Sophia îşi frecţionă degetele.

Chelăreasa chicoti, apoi trase draperiile.

— Exact aşa era şi Charles, răposatul meu soţ; mereu se trezea bine dispus. Ah, uneori îmi venea să-i dau în cap cu o lopată, oricât ar fi fost de minunat. Se aplecă să împingă deoparte un taburet care stătea în drum – apoi scoase un ţipăt când obiectul de mobilier se întinse şi se ridică în picioare. Dumnezeule îndurător!

Înăbuşindu-şi cu severitate un zâmbet, Sophia se mută pe marginea patului şi se ridică.

— Nu vă fie teamă, doamnă Brooks. E doar Caesar.

Ducându-şi o mână la pieptul vast, doamna Brooks se sprijini moale de spătarul unui scaun.

— Doamne! Ar fi trebuit să mă fi obişnuit până acum

cu bestiile astea, însă nopţile şi le petrec întotdeauna în apartamentele Excelenţei Sale.

Ah, *da?* Un detaliu interesant.

— După ce au evadat aseară, Adam a spus că îi va lăsa să hoinărească prin toată casa. Brutus nu ştiu unde…

Uşa camerei sale se deschise brusc.

— Ce s-a întâmplat? vru să ştie ducele de Greaves, intrând cu paşi mari.

Nu purta sacou, iar cravata îi era doar pe jumătate legată, dezgolindu-i gâtul. Efectul era surprinzător de senzual şi masculin în acelaşi timp.

O tresărire aproape imperceptibilă i se declanşă în măruntaie. Remarcase şi înainte că Adam Baswich era înalt şi zvelt şi atrăgător – în fond, era atât de evident încât doar o femeie oarbă ar fi putut să nu observe acest lucru.

Însă când se aflaseră la Londra îl privise în primul rând ca pe un duce, un aristocrat influent şi bogat care, din motive de neînţeles, binevoise să îl ajute pe Keating să cucerească inima lui Camille. Fusese una dintre numeroasele cunoştinţe pe care şi le făcuse de-a lungul anilor. Apoi el o invitase la petrecerea lui de Crăciun la doar o zi după ce tatăl ei îi comunicase ultimatumul. Iar acum îi datora un sărut. Şi…

— Sophia, spuse el tăios. E ceva în neregulă?

Dumnezeule!

— Nu. Nu. Suntem bine. Caesar a speriat-o pe doamna Brooks, atâta tot.

— Am crezut că e un taburet, Excelenţă, spuse chelăreasa făcând o reverenţă. Îmi cer scuze că v-am deranjat.

El îi aruncă o privire rece servitoarei, apoi îşi aţinti din nou ochii cenuşii asupra Sophiei. Cum aceasta îl privea la rândul ei, nu putu să nu observe când privirea lui o măsură din cap până în picioare cu un aer destul de relaxat. Abia atunci îşi aminti că purta doar o cămaşă de noapte imposibil de largă, care îi dezgolea un umăr. Îşi trase mâneca la loc, înfiorată din nou de acea fierbinţeală bizară. Ar fi fost cu adevărat plăcut să primească un sărut de la

bărbatul acela. Însă când avea să-şi revendice premiul?

— Prea bine, atunci. Ochii lui se aţintiră din nou pe chipul ei. Îţi recomand să ceri împrumut o ţinută călduroasă. Ninsoarea a încetat, aşa că mă vei însoţi la o plimbare călare după ce vei fi mâncat ceva.

Aducea mai mult a poruncă decât a invitaţie, însă Sophia încuviinţă din cap.

— Mi-ar plăcea foarte mult să vizitez ţinutul. Câtă vreme nu uiţi că am prea puţină experienţă în materie de călărit.

El înclină capul.

— Dacă vei cădea din şa, zăpada va fi moale. Şi pot să te târască mastifii până acasă.

Sophia pufni în râs înainte să apuce să se stăpânească.

— Poate ar trebui să îl călăresc mai întâi pe Caesar.

Un hohot de râs sonor şi vesel ţâşni cu un huruit din pieptul lui.

— Aş plăti bani frumoşi să văd asta.

Surâzându-i, Sophia se întrebă pentru o clipă cum ar fi reacţionat dacă s-ar fi dus pur şi simplu la el şi i-ar fi sărutat gura zâmbitoare. În fond, era exact ceea ce îi datora. Inima ei tresări. Ce avea de pierdut? Compromisă fusese încă de la naştere şi eventualele ei rămăşiţe de respectabilitate se risipiseră în momentul în care se angajase la clubul Tantal. Odată încheiate aceste sărbători de iarnă, avea să ajungă atât de departe de ochii înaltei societăţi, încât în ochii lor avea să fie ca moartă. La drept vorbind, aproape că ar fi preferat să fie moartă *cu adevărat* mai degrabă decât să înfrunte ceea ce o aştepta.

Privirea lui o susţinu pe a ei. Pe neaşteptate îşi drese vocea şi făcu un pas în spate, retrăgându-se spre uşă.

— Cum nu a fost nimeni ucis, te las să te îmbraci. Ne vedem la grajduri.

— Mulţumesc că ai sărit să mă salvezi.

— Cu plăcere. Chiar dacă nu a fost necesar, îmi face plăcere când mi se recunoaşte efortul.

Odată ce Adam închise uşa în urma lui, Sophia se

duse să studieze cele trei rochii pe care servitoarele avuseseră bunătatea de a i le împrumuta. Niciuna dintre ele nu ar fi fost potrivită pentru o plimbare călare, mai ales pe zăpadă. Strânse din buze, apoi se întoarse spre doamna Brooks.

— Presupun că nu are nimeni un costum de călărie, reflectă ea.

— Doar Lady Wallace. Aş putea să o întreb pe Grace, camerista ei.

— O, vă rog, nu faceţi asta. Nu va face decât să ne insulte pe amândouă.

Doamna Brooks păru uşurată.

— Atunci aş putea eventual să împrumut un palton gros de la unul dintre grăjdari. Nu ar fi o haină prea elegantă, dar ţi-ar ţine de cald.

Avea să fie în regulă aşa. Şi chiar dacă în momentul acela necesitatea o obliga să poarte haine împrumutate, remarcase totodată că ducele părea să... aprecieze garderoba ei neconvenţională. Era chiar bizar să constate că împărtăşea preferinţa ei pentru absurd.

— Ştii, Milly, acum că mi-ai sugerat să port un palton călduros, mi-a venit o idee.

*

Adam izbi cu tocul cizmei peretele exterior al grajdului, aşteptând să îi fie înşeuat Zeus. Vremea şi iritarea de a sta după restul oaspeţilor îl dădeau peste cap, decise el. Nu avea cum altfel să-şi explice faptul că, deşi era un bărbat de douăzeci şi nouă de ani cu o experienţă considerabilă în materie de femei, nu reuşea să-şi scoată din minte imaginea unui singur umăr dezgolit. Nu reuşea să uite paloarea cremoasă a pielii, scoasă în evidenţă de atingerea mângâietoare a unei şuviţe de păr roşu ca tocul, nici cum îl mâncaseră degetele de dorinţa de a-i smulge cămaşa de noapte de pe trup.

Şi de ce naiba nu ar fi făcut-o? Sophia nu era căsătorită şi nici nu era o fetişcană a cărei reputaţie să...

conteze. Erau amândoi adulţi, circumstanţele îi aduseseră împreună, iar ea era a dracului de atrăgătoare. Şi cu mult mai spirituală decât îşi dăduse seama iniţial. Un aspect care deja o ridica mult peste majoritatea amantelor lui. Şi acceptase să pună rămăşag pe un sărut – şi pierduse. Nu era nicidecum vina lui că juca biliard mai bine decât ea.

— Bună dimineaţa oficial, rosti glasul ei muzical din curtea grajdurilor, făcându-l să ridice privirea.

Şi să se înece.

— Ce-i… ce-i chestia aia de pe tine? îngăimă el.

Ea îşi netezi hainele pe coapse.

— E o uniformă de lacheu.

— Da, văd.

Şi încă cum o vedea. Sophia îşi luase o cămaşă bărbătească şi o vestă deasupra, la gât legându-şi o eşarfă în loc de cravată, iar în partea de jos purta pantaloni negri până la genunchi, şosete albe şi o pereche de pantofi negri simpli. Ba chiar îşi prinsese la spate părul roşcat, lung şi cârlionţat, folosind o panglică neagră. Efectul era amuzant şi… excitant în acelaşi timp. Tonul carnal al gândurilor lui se intensifică. O fetişcană în pantaloni. Dumnezeule bun!

— M-am gândit că îmi va fi mai cald aşa decât într-o rochie de muselină. Îi aruncă o privire zâmbitoare lui Evans când grăjdarul îşi făcu apariţia cu Zeus şi o mică iapă castanie. Evans. Ai putea, te rog, să îmi împrumuţi un palton şi o pereche de cizme? întrebă ea pe un ton vesel. Nu cred că pantofii lacheului sunt potriviţi pentru călărit.

Sophia ştia să se poarte elegant, însă de cele mai multe ori nu părea să îşi bată capul să o facă. Iar acele sclipiri de umor şi îndrăzneală răzbăteau de sub purtarea ei aleasă precum razele soarelui. Ceea ce îl făcu pe Adam să se întrebe cum de nu remarcase acest lucru şi când se întâlniseră anterior. Da, se arătase şi atunci amuzantă şi drăguţă, însă căldura şi umorul din personalitatea ei îi scăpaseră cu totul. Sau poate pur şi simplu ieşea în evidenţă în contextul propriei lui izolări?

— Desigur, domnişoară Sophia. Mă duc să vi le aduc.

Grăjdarul priponi caii şi se întoarse grăbit în grajd,

fără a-i arunca măcar o privire peste umăr celui care îi plătea simbria.

Hm.

— Mă gândeam să mergem călare până în Hanlith, decise Adam. Vom găsi o croitoreasă acolo şi vei putea să-ţi mai comanzi câteva haine, dacă vei dori.

Sophia încuviinţă din cap.

— Mi-aş putea permite două rochii de muselină, consimţi ea. Dar cum unul dintre pantofi mi l-am pierdut în râu, cred că asta ar trebui să fie prioritatea mea. Pot purta rochia la întoarcerea acasă, însă nu pot nicidecum să călătoresc desculţă în trăsura de poştă. Îi oferi din nou zâmbetul ei contagios. Mi-ar fi foarte frig.

Nu era ceea ce sperase el să audă. Ajunsese la conac la invitaţia lui şi din această cauză îşi pierduse toate Lucruşoarele. Stătea în puterea lui să îi înlocuiască garderoba cu una chiar mai elegantă, însă ea refuza. Ea îşi permitea să îl refuze. Iar Adam ştia deja că era dispus să îi facă pe plac – cel puţin din câte ştia ea. Croitoreasa din Hanlith avea să fie foarte ocupată, orişicum. Cât despre cum avea să îi strecoare Sophiei rochiile respective astfel încât ea să le şi accepte – ei bine, era şi aceasta o problemă cu care avea să se descurce până la urmă.

Capitolul 4

În faţa lor poteca se ondula ca o panglică albă îngustă, sfâşiată pe margini de tufe şi copaci şi pietroaie ce se ridicau peste nivelul celei mai recente ninsori.

Sophia întoarse capul pentru a arunca o privire în urma lor. Acolo poteca arăta absolut distrusă. Ştia că zăpada nu fusese călcată decât de doi cai şi doi câini de mărimea unor ponei, însă era ca şi cum ar fi trecut o întreagă brigadă.

— Nu am fi greu de găsit, nu-i aşa? spuse ea cu voce tare.

Instalat lângă ea în şaua unui masiv armăsar negru pursânge pe nume Zeus, Adam îi urmări privirea.

— Am impresia că până şi bătrânul şi orbul Homer ar reuşi să dea de urma noastră, consimţi el. Când se uită din nou la ea, arcui o sprânceană. Nu încerci să fugi de cineva, nu?

„Nu încă”. În fond, într-un gest pe care tatăl ei îl descrisese ca fiind „generos”, ducele de Hennessy îi lăsase răgaz până la mijlocul lunii ianuarie pentru a-şi lua rămas-bun de la toţi. Mai exact, o lăsase până când înalta societate urma să se întoarcă la Londra pentru debutul sezonului de iarnă. Ştia că era singurul lucru care conta pentru el, să o ştie dispărută înainte ca amicii lui să reia poveştile despre ce isprăvea la clubul Tantal.

Aşa că avea la dispoziţie şapte săptămâni. Şapte săptămâni până avea să fie dusă pe sus în Cornwall, pentru a fi aruncată în ghearele unei căsnicii cu reverendul Loines. Ea era cea care hotărâse că o aventură în Yorkshire ar fi fost cea mai potrivită modalitate de a-şi petrece timpul rămas.

Ducele de Hennessy îi spusese că vicarul de Gulval acceptase să o ia de soţie pentru a-i mântui sufletul, salvându-i-l de alegerile pe care le făcuse în viaţă. De parcă s-ar fi descurcat teribil de capul ei. Problema era că ştia foarte bine cum avea vicarul să o mântuiască. Interzicându-i să danseze, să vorbească cu alte femei – cu atât mai puţin cu bărbaţi, să asculte muzică sau să citească orice altceva în afară de Biblie. Ea nu voia să fie mântuită. Voia doar să fie lăsată în pace.

Adam o privea, prin urmare se forţă să zâmbească.

— Fug doar de Milly Brooks şi de atenţiile sufocante cu care mă copleşeşte. Brusc, se încruntă, temându-se că tocmai o băgase în bucluc pe chelăreasa convertită în cameristă personală. Deşi face bine tot ceea ce face, pur şi simplu nu sunt obişnuită să fiu cocoloşită.

— Eşti în vacanţă. Permite-ţi să te simţi bine.

— Oh, dar mă simt. Categoric.

Răsuflarea i se învolbură îngheţată în aerul din faţa ei

şi încercă să-i dea formă de cerc, suflând-o aşa cum îi văzuse pe bărbaţi făcând atunci când fumau. Hm. Eforturile ei produseră doar un nor diform, ce se risipi înainte să apuce să-l examineze îndeaproape.

— Ce faci? întrebă ducele cu privirea aţintită asupra gurii ei rotunjite şi afişând o expresie… intrigată.

— Încerc să desenez un cerc din aburi.

— Ah. Fireşte că asta faci.

Aplecându-se în faţă, Sophia îşi bătu uşor calul pe lateralul gâtului. Câteva bucăţele de zăpadă ridicate în aer de copitele elegantei iepe cafenii căzură înapoi pe sol.

— Al cui e calul acesta? vru ea să ştie.

— Copper? E a ta.

În mod evident nu înţelesese întrebarea.

— Mă refer, cine o călăreşte de obicei? E foarte calmă şi blândă. Bestia aia o călăreşti tu, deci iapa cui îi aparţine?

— Mulţi dintre oaspeţii mei călăresc cu plăcere şi nu toţi îşi aduc proprii cai. Păstrez la conac vreo douăzeci de cai sau chiar mai mulţi. Se întinse să îi aranjeze mâna dreaptă pe frâie. Copper te place, iar tu o placi pe ea. Prin urmare, acum e a ta.

Sophia se posomorî.

— Nu poţi să-mi dai pur şi simplu un cal.

— Tocmai am făcut-o.

Asumându-şi riscul de a ţine frâiele cu o singură mână, Sophia îl împunse cu un deget în umărul foarte solid.

— Asta ar fi la fel de rău ca a-mi cumpăra haine. Ba chiar mai rău, pentru că un cal e mai scump.

Preţ de o clipă, Adam rămase cu privirea aţintită asupra peisajului ce scânteia în alb.

— Ziceai că ai la tine trei lire şi opt penny, da? comentă el.

— Da. De ce?

— O cumperi pe Copper de la mine. Preţul este de trei penny şi îţi asigur eu găzduire pentru ea la Londra pentru că eşti o negociatoare a naibii de abilă.

Evident, faptul că nu avea nicidecum nevoie de cal la Londra nu conta câtuşi de puţin. Şi încă nu îşi luase inima în

dinţi să îi spună că nici măcar nu avea să se mai întoarcă la Londra. Îşi luase rămas-bun de la toţi. Şi se îndoia că ducele de Greaves ar fi avut chef să îi asculte povestea când avea oricum propriile lui probleme presante.

— E clar că sunt o negociatoare formidabilă, din moment ce n-am spus nimic în afară de „nu”.

Adam chicoti.

— Exact.

— Dar de ce te arăţi atât de generos?

— Foarte rar fac fapte bune, răspunse el prompt, deci s-ar putea să nu fiu prea bun la asta. Îmi placi şi e un gest pe care categoric mi-l pot permite. Mai trebuie să existe şi un alt motiv?

Mintea ei se agăţă de bucăţica din mijloc a afirmaţiei lui. O plăcea. În afară de colegii şi colegele ei de la clubul Tantal, de multă vreme nu-i mai păsa nici cât negru sub unghie ce părere aveau alţii despre ea. Însă nu putea nega că-i pica bine să-l audă spunând aşa ceva fără să fi fost împins de la spate.

— Presupun că nu, se înduplecă ea.

— Atunci îmi datorezi trei penny.

Sophia se scutură de gândul la nefericirea ce o aştepta şi îi zâmbi. Prezentul era azi, iar ziua de azi se dovedea de-a dreptul fantastică.

— Sunt bună de plată.

— Asta vom vedea. Zâmbind şi el, arătă spre o colină aflată în dreapta lor, chiar lângă drumul principal. Hai să facem o pauză acolo.

Sophia îşi permise un suspin de fericire la gândul de a opri şi a descăleca timp de câteva minute. Fundul ei avea să fie cu siguranţă recunoscător.

— Cât mai avem până în Hanlith?

— E chiar peste deal.

Sărind din şa, Adam păşi în zăpada până la genunchi. Făcând-o să scârţâie sub picioare, îşi croi drum până lângă Sophia şi ridică braţele.

— Port pantaloni, spuse ea. Cred că mă descurc.

— Tot în şa de femei eşti aşezată, replică el. Apleacă-

te în faţă şi am să te prind.

Spera sincer că avea să o tacă, altfel avea să sfârşească îngropată cu faţa în jos în zăpadă. În timp ce câinii ţopăiau în jurul lor, Sophia dădu drumul frâielor şi întinse mâinile în jos, aplecându-se spre el până reuşi să îl prindă de umeri. Mâinile lui se închiseră imediat în jurul taliei ei, apoi o coborî, aparent fără cel mai mic efort, pe solul acoperit de zăpadă.

Cizmele ei se scufundară în pulberea moale. Senzaţia era puţin ciudată, ca şi cum pământul în sine s-ar fi mişcat şi înmuiat sub picioarele ei. Însă pălea în comparaţie cu fiorul ce o străbătu când Adam rămase cu mâinile aşezate cu delicateţe în jurul taliei ei. Sophia ridică fruntea pentru a-l privi.

Ochii lui cenuşiu-deschis îi întâlniră pe ai ei, expresia lui amuzată spulberându-se când privirea îi coborî spre gura ei.

— Am să te sărut acum, murmură el.

Sophia încuviinţă din cap, cuprinsă brusc de un torent de o încântare ce îi stârni furnicături din cap până în vârful degetelor de la mâini.

— Oh, bun. Începeam să cred că te-ai răzgândit în privinţa rămăşagului.

— Lasă vorbele. Făcu o jumătate de pas spre ea, apoi se aplecă şi îşi apăsă uşor gura peste a ei.

Preţ de o clipă totul fu cufundat într-o tăcere absolută. Tăcere şi căldura buzelor lui alungând frigul, strecurându-se în trupul ei. Habar nu avea dacă ar fi trebuit să se arate sfioasă sau îndrăzneaţă, însă îşi dorea nespus să îl sărute şi ea. Îşi strecură rapid mâinile înmănuşate pe umerii lui, trăgându-se mai aproape de pieptul. Ui îmbrăcat în lână.

În cele din urmă el înălţă capul pentru a o privi.

— Cred că s-ar putea să fiu tentat să te seduc, spuse el încet.

Unul dintre degetele lui înmănuşate alunecă mângâietor peste buza ei de jos.

— Câtă vreme nu-ţi închipui că îmi poţi cumpăra afecţiunea, cred că s-ar putea să mă arăt deschisă la idee,

replică ea, cu un glas nu tocmai ferm.

Bărbaţii care frecventau clubul Tantal îi oferiseră diverse lucruri, daruri sau bani, iar ea îi refuzase în cea mai mare parte – nu din pudoare sau pentru că ar fi nutrit vreo umbră de speranţă că mai putea fi salvată, ci pentru că îi plăcea viaţa ei aşa cum se aranjase într-un final. Şi, la drept vorbind, pentru că niciunul dintre cei care aspiraseră să îi devină amanţi nu se arătase câtuşi de puţin interesat de nimic în afară de frumuseţea ei fizică şi de faima ei. Cât despre propriul lor farmec… ei bine, reuşise să le reziste tuturor, cu doar două excepţii. Acele excepţii se dovediseră a fi greşeli care se încheiaseră în foarte scurt timp.

Ochii lui cenuşii o studiară.

— Ţi-am mai zis vreodată că eşti o femeie cu totul unică?

— Da, cred că da. Zâmbi din nou. Însă n-am nimic împotrivă să-mi faci în continuare complimente.

Adam îi zâmbi la rândul său; umorul sănătos al acestei fetişcane era al naibii de contagios. El savura diverse lucruri – oameni, conversaţii, o carte bine scrisă –, însă Sophia White avea un stil imposibil de descris de a găsi… încântare în aproape orice. Pentru cineva aflat în situaţia ei, era ceva remarcabil. Şi teribil de excitant.

Îşi aminti prea târziu să coboare mâna încă încleştată pe talia ei.

— Pe aici, spuse el, oferindu-i braţul pentru a o conduce pe creasta micii coline.

Sophia era deschisă la idee, şi el era categoric deschis la idee şi nu-i era tocmai clar de ce nu o urcase imediat înapoi în şaua lui Copper pentru a se întoarce cu ea la conac. Dumnezeu îi era martor că mai avusese şi alte amante înaintea ei, ba chiar unele de care se simţise mai puţin atras decât de Sophia. Însă în acelaşi timp, şi pentru că nu ştia cum altfel să îşi explice ce se petrecea, simţea că de data aceasta era ceva… diferit.

În primul rând, niciunul din ei nu ar fi avut cum să dispară urgent în cazul în care relaţia lor intimă ar fi luat o întorsătură proastă. În al doilea rând, Sophia îi explicase

deja că ţinea la libertatea pe care i-o oferea clubul Tantal. Prin urmare, ar fi fost cât se poate de neinspirat să îi aplice titulatura de „amantă”.

Lăsând toate acestea deoparte, în mintea lui rolul unei amante era de a oferi sex. Iar el, la drept vorbind, descoperise deja că îi făcea plăcere să converseze cu Sophia White. Ba chiar ar fi fost dispus să admită că îi făcea plăcere compania ei. Totul era extrem de bizar şi încă nu se simţea pregătit să eticheteze exact ceea ce simţea.

Sophia se opri, încleştându-şi degetele pe braţul lui.

— Hanlith?

Adam îşi îndreptă privirea în faţă. Pe marginea apelor îngheţate ale râului Aire, cuibărit într-o vale puţin adâncă între două dealuri nu prea înalte, se afla o grămăjoară de vreo cincizeci de prăvălii, case, hanuri, o biserică şi două vaste grajduri publice.

— Hanlith.

— Cât e de frumos! exclamă ea, zâmbetul deja familiar înflorindu-i pe buze şi luminându-i ochii verzi. Ar trebui să îl picteze cineva.

— Blake chiar a făcut-o, replică Adam. E un peisaj de vară, însă. Pictura se află la reşedinţa Baswich din Londra.

— Mi-ar plăcea teribil să o văd. Nu-mi închipui că imaginea are cum să fie mai frumoasă de atât. Acoperişuri încărcate de zăpadă, fum înălţându-se din coşuri, lumina scânteind de la ferestrele bisericii. E… perfect.

Adam se stăpâni cu greu să remarce că zăpada avea cel puţin darul de a ascunde balega de cai de pe străzi. Era într-adevăr frumos, îşi spuse el; o frumuseţe pe care nu o mai observase până atunci. Înainte se gândise la Hanlith aproape din reflex ca aparţinându-i lui, având în vedere că se afla la graniţa de nord-vest a proprietăţii lui. El era stăpânul, iar locuitorii satului îi erau toţi arendaşi.

— La modistă, la cizmar sau la croitoreasă? întrebă cu voce tare, conducând-o înapoi pentru a lua caii şi câinii ocupaţi să zburde.

— La cizmar, replică ea, rămânând neclintită în hotărârea ei că o pereche de pantofi comozi ar fi fost în

momentul acela o alegere mult mai practică decât o rochie nouă. Şi la doamna Simmons, dacă ai timp. Mi-ar plăcea foarte mult să îi mulţumesc că mi-a împrumutat acea rochie minunată.

„Fir-ar să fie!” Fireşte, ar fi trebuit să se aştepte ca Sophia, cu inima ei generoasă, să îşi dorească să îi mulţumească persoanei care o salvase – chiar dacă nu ştia cine era aceasta în realitate.

— Nu îi ştiu adresa, dar putem să ne interesăm.

— Mulţumesc.

Prinzându-i din nou talia în mâini, Adam o urcă înapoi în şaua de femei. Pantalonii pe care îi purta Sophia continuau să îl fascineze, la fel de mult ca ideea de a-i da jos de pe ea. Slavă Cerului că erau atât de aproape de sat, pentru că restul drumului avea să se dovedească al naibii de inconfortabil.

Din fericire cizmarul avea o uriaşă cizmă de lemn atârnată în faţa prăvăliei, altfel Adam habar nu ar fi avut cum să îl găsească. Poate era cazul să înceapă să petreacă mai mult timp în Hanlith. Bărbatul înalt şi subţire care apăru din spatele prăvăliei şi se lansă imediat într-o combinaţie de plecăciuni şi reverenţe bizar de păsăreşti locuia probabil de o viaţă în Hanlith, iar Adam nici măcar nu ştia cum îl chema. Era o senzaţie neobişnuită şi deranjantă să constate că se afla într-o situaţie ale cărei detalii nu le cunoştea pe de-a întregul.

— Oh, Excelenţă, ciripi cizmarul. Ce onoare îmi faceţi! Am… soţia mea e la măcelar, dar… doriţi să serviţi o ceaşcă de ceai? Sau… nu, ouăle le-am mâncat la micul dejun, dar pot să merg până la brutărie să iau nişte fursecuri, dacă doriţi. Sau…

— Dacă toată lumea din Hanlith e atât de generoasă, îl întrerupse Sophia cu un zâmbet cald, nu voi mai dori să plec niciodată. Eu m-aş bucura de o ceaşcă de ceai fierbinte. Adam?

El? Să servească ceaiul cu un cizmar?

— Ar fi excelent.

Sophia îi aruncă o privire piezişă, apoi făcu un pas în

faţă pentru a-i întinde mâna cizmarului.

— Cu cine am plăcerea, domnule?

— Oh, Jenkins, doamna mea. Robert Jenkins.

Prin urmare îşi dăduse seama şi ea că nu ştia numele celui cu care vorbeau. Trăgând adânc aer în piept, Adam i se alătură Sophiei.

— Domnule Jenkins, ea e domnişoara White, o prietenă apropiată de-a mea. Se afla ieri în trăsura de poştă şi şi-a pierdut pantofii în râu.

— Şi aţi venit tocmai la mine, murmură cizmarul. Onoarea e cu atât mai mare. Pentru prima dată Jenkins păru să observe ţinuta cât se poate de neobişnuită a Sophiei. V-aţi pierdut toate bagajele, ei, domnişoară? Soţia mea e ceva mai – ba chiar mult mai corpolentă decât dumneavoastră, însă se descurcă bine cu acul şi aţa. Dacă aveţi ne…

Sophia prinse mâinile cizmarului într-ale ei.

— Vă sunt foarte recunoscătoare, domnule Jenkins, însă nu e necesar. Oamenii de la Greaves Park şi din Hanlith sunt atât de generoşi încât inimii mele mai nu-i vine să creadă.

Pentru că o privea atât de îndeaproape, Adam îi observă clipitul rapid şi culoarea ce îi inundă obrajii. Nu doar recunoştinţa ei era sinceră, ci era ea însăşi, cu toată sinceritatea, pe punctul de a izbucni în lacrimi. Îşi dădu seama în momentul acela cât de… crudă fusese cu adevărat viaţa faţă de Sophia White, iar gândul îl izbi ca un pumn în măruntaie. Singurul ei păcat fusese că se născuse din aventura unei cameriste cu un duce. Şi plătise pentru greşeala aceea, pentru greşeala altcuiva, în toţi cei douăzeci şi trei de ani care se scurseseră de atunci.

— Poate ar trebui să luăm ceaiul? sugeră el.

— Oh, da, Excelenţă. Cu mare plăcere.

Spunând acestea, lunganul mai că nu sări peste tejgheaua prăvăliei şi dispăru în direcţia scărilor din dos.

Imediat ce îl văzu plecat, Sophia se îndreptă spre peretele din apropiere şi rămase acolo cu spatele la Adam, prefăcându-se ocupată să examineze un raft de calapoade.

Adam rămase pe loc, lăsându-i un scurt răgaz să îşi vină în fire. Între timp îşi îndreptă atenţia asupra perechilor de pantofi vârâte în lăzi de lemn deschise, prinse pe cel mai apropiat perete. Şi se posomorî.

— Locuitorii comitatului Yorkshire au preferinţe foarte practice în materie de încălţăminte, remarcă el încet, venind mai aproape de ea.

Deşi rămase cu spatele la el, Sophia încuviinţă din cap.

— Par într-adevăr ghete solide, consimţi ea, păstrând acelaşi murmur discret. Şi oarecum blănoase.

— Îmi închipui că majoritatea clienţilor lui nu petrec multă vreme la Londra.

Sophia se întoarse spre el.

— Oh, sper că nu.

Ştia la ce se referea. Spera că niciunul dintre ceilalţi locuitori ai satului Hanlith nu avea mai mult habar decât domnul Jenkins în privinţa identităţii ei.

— Vezi ceva ce îţi place?

Privirea ei rămase ferm aţintită asupra ei.

— Da, cred că da.

Pe când plecară din prăvălia domnului Jenkins, Sophia avea o pereche de ghete cât se poate de solide şi i se luaseră măsurătorile pentru o a doua pereche de încălţăminte, pe care cizmarul o descrisese drept „pantofi mai potriviţi pentru o domniţă atât de frumoasă şi bună”. Adam ardea de nerăbdare să vadă un astfel de miracol întruchipat de o pereche de pantofi.

— Îmi pare rău că a durat atât de mult, spuse Sophia în timp ce el legă ghetele de şaua lui. Ştiu că probabil ai lucruri mai importante de făcut decât să te uiţi la cineva măsurându-mi picioarele.

La drept vorbind aceea se dovedise o experienţă chiar… înviorătoare, având în vedere că Sophia fusese nevoită să se descalţe de cizmele grăjdarului. Preţ de o clipă Adam îşi dorise să se fi făcut cizmar, doar ca să fi fost el cel care să înfăşoare metrul de croitorie în jurul gleznei ei dezgolite şi de-a latul piciorului ei absurd de delicat.

Din fericire gândirea lui logică interveni înainte să apuce să îi spună că bucuros şi-ar fi petrecut tot restul zilei urmând-o prin diverse prăvălii. Dacă i-ar fi spus că nu avea alte planuri, următoarea lor oprire ar fi fost acasă la doamna Simmons, iar Sophia ar fi descoperit adevărul despre rochia ce îi fusese dăruită.

— A fost... interesant, spuse Adam cu voce tare. Însă am într-adevăr câteva lucruri de făcut acasă. Îmi cer scuze că îţi scurtez vizita. Ne putem întoarce mâine dacă vei...

— Nu-i cazul să îmi faci fiecare moft şi poftă, să ştii, interveni ea, oprindu-se lângă Copper.

— Sunt duce, Sophia, după cum ţi-am mai spus, cred. De regulă fac tot ce vreau. Termină de legat sacul şi veni lângă ea. Ţi-ar plăcea să ne întoarcem mâine?

— Mi-ar plăcea să o vizitez pe doamna Simmons şi brutăria mâine. Pâinea lor are o aromă divină.

— Prea bine, atunci.

Adam îşi strecură mâinile în jurul taliei ei, zăbovind o clipă prelungă înainte de a o ridica din nou în şaua pentru femei. Dacă nu s-ar fi aflat în mijlocul străzii, cu o duzină de ferestre îndreptate spre ei, ar fi sărutat-o din nou.

— Dacă nu eşti ocupat diseară, spuse ea prinzând frâiele, te provoc de pe acum la o partidă de pichet. Îl studie o clipă. Cu aceeaşi mizăca cea de data trecută.

Prin urmare şi ea se gândea la un nou sărut. Zâmbi.

— N-ai nicio şansă să câştigi.

Şi, cel mai probabil, nici el nu avea.

*

— Înţeleg ce te-ar determina să înveţi faraon sau douăzeci şi unu, spuse Adam, împărţind câte doisprezece cărţi pentru fiecare şi punându-le pe restul de opt într-un teanc aşezat lângă grămada de cărţi excluse din joc. La acele jocuri e nevoie de un dealer sau un bancher. Însă pichetul nu se joacă niciodată împotriva casei. E între doi jucători. Iar eu l-am jucat de foarte multe ori.

— Să înţeleg că acum încerci să mă zgândăreşti, să

mă faci să-mi pierd concentrarea?

Sophia îşi aranjă cărţile după culoare, pentru a le studia.

— E doar o avertizare. Şi rareori ofer aşa ceva.

— Înainte de deschiderea clubului Tantal, lordul Haybury ne-a învăţat regulile şi cum să jucăm aproape orice joc de cărţi sau zaruri imaginabil.

I se păru că Adam scrâşni din dinţi când auzi numele marchizului de Haybury, însă nu era sigură. Toţi cei de la club erau la curent cu zvonurile despre o ceartă urâtă între cei doi bărbaţi, însă în mod evident se întâmplase cu mai bine de cinci ani în urmă – cu mult înainte să se deschidă clubul. Însă dacă el se străduia să o zgândărească, era perfect îndreptăţită să o facă şi ea.

— Deci cunoşti regulile, spuse el după o clipă, aruncându-i o privire peste cărţile răsfirate în evantai. Asta nu înseamnă că ştii să joci.

— Ei bine, joc pichet aproape în fiecare dimineaţă şi în zilele mele libere de un an încoace. După cum bine ştii, sunt prea puţine locuri, în afară de clubul Tantal, în care să fiu bine-venită. Prin urmare rămân la club. Iar prietena mea, Emily Portsman, este o cartoforă înrăită.

Jucau doar pe mărunţiş, însă nu era cazul să ştie şi el acest lucru. La fel cum nu era cazul nici să afle că Emily Portsman nici măcar nu era numele adevărat al prietenei ei. Nimeni de la clubul nu avea habar în privinţa identităţii ei reale, însă era frumoasă, bine educată şi avusese nevoie disperată de un loc de muncă. Era tot ce contase.

Gura lui Adam se curbă în zâmbetul rar şi seducător ce îi era specific.

— Te rog nu-mi spune cu ce vă ocupaţi voi fetele când nu munciţi. Îmi vei distruge fanteziile în care vă plimbaţi la etaj goale puşcă, bătându-vă cu perne.

Sophia pufni în râs.

— Asta e doar în zilele de marţi.

El râse, un huruit grav care gâdilă simţurile Sophiei ca o şampanie fină.

— Marţea tocmai a devenit ziua mea favorită din

săptămână.

— Ce ai fi făcut în seara asta dacă Greaves Park ar fi gemut de oaspeţi? vru ea să ştie, selectându-şi cinci cărţi din mâna pe care o primise şi punându-le deoparte în schimbul a cinci cărţi din talon.

— Cel mai probabil aş fi copt castane şi aş fi cântat colinde.

Descotorosindu-se şi el de trei dintre cărţile lui, Adam le luă pe cele trei rămase în talon.

— Pe cuvânt?

Adam arcui o sprânceană.

— De ce? Ţi se pare ceva prea anost şi cuminte?

— Mi se pare chiar minunat. Dar nu prea mi te pot imagina cântând „Noapte de vis”. Coborând privirea spre cărţile din mâna ei, strânse din buze. Punct de şase.

— Bun.

Sophia îşi notă în tăcere scorul de şase.

— Ce altceva faci la petrecerile de sărbători?

— În primul rând, mă descurc excelent să cânt „Noapte de vis”. În al doilea rând, te plictiseşti jucând cărţi şi biliard?

Tonul lui păruse puţin… aspru, ca şi cum l-ar fi ofensat. „Fir-ar să fie!” Sophia susţinu privirea ochilor lui cenuşii ca oţelul.

— Cred că avantajele unei vieţi liniştite nu sunt suficient de apreciate de către cei care sunt obişnuiţi cu ea. Pentru mine e cea mai frumoasă vacanţă de Crăciun din câte am petrecut vreodată.

Şi se bucura nespus de acest lucru, căci avea să fie nevoită să se hrănească din acele amintiri tot restul vieţii.

— Ai pus la socoteală şi faptul că aproape te-ai înecat şi ţi-ai pierdut toate bagajele?

— Acest lucru intră la altă categorie, ceea ce face ca asta să se dovedească şi cea mai chinuitoare vacanţă a mea. Luându-şi o mână de pe cărţi, se aplecă peste masă şi îl bătu uşor pe nodozitatea unui deget. Nu vreau ca asta să fie cea mai urâtă vacanţă şi *pentru tine.*

Preţ de o clipă el nu făcu altceva decât să o privească.

— Te asigur că nu e nicidecum cea mai urâtă vacanţă din câte am petrecut vreodată. Nici pe departe. Deşi asta s-ar putea să se schimbe odată ce sosesc şi restul invitaţilor mei. Acum, ai de gând să mă hărţuieşti în continuare sau aici se încheie atacul tău?

Ei bine, nu îi răspunsese direct la întrebare, însă ceea ce îi spusese fusese, la drept vorbind, chiar plăcut.

— Ha. Pregăteşte-te să fii nimicit. *Sixième.*

— Cum? Blesteme! Bine.

Chicotind, Sophia adăugă şaisprezece puncte la totalul ei.

— Oh, şi *tierce.*

Continuând să zâmbească, mai adăugă trei puncte.

— Aha.

Mută cei trei valeţi din mâna ei. Acesta era punctul în care Adam avea şanse mari să i-o ia înainte, însă ea avea un avans considerabil în momentul acela.

— Trio.

— La fel.

— La naiba! Valeţi.

— Deloc grozav.

Sophia oftă.

— Bine. Tu ce ai?

— Crai. Oh, şi dame. Sub privirile ei, îşi notă şase puncte la scorul lui. Apoi ridică din nou ochii spre ea. Ai terminat anunţurile?

— Da, naiba s-o ia de treabă.

— *Quatorze,* spuse el.

— Ia-ţi nenorocitele de puncte.

Pe când terminară levata şi calculară scorul constatară că Adam era cu doar două puncte în urma ei.

— Pe ce scor jucăm? vru el să ştie, făcând cărţile pentru următoarea mână. Sau ne socotim rămăşagul la fiecare mână?

Sophia aruncă o privire scurtă spre uşa închisă a salonului. Oricât de puţin utile i-ar fi fost regulile bunei-cuviinţe, era totuşi conştientă că o femeie necăsătorită nu îşi putea permite să petreacă timp în compania unui bărbat

fără a fi păzită de cineva, în caz contrar asumându-şi un risc enorm de a se compromite. Adam Baswich ştia şi el acest lucru. Şi niciunul din ei nu ezitase câtuşi de puţin când fusese vorba de a juca biliard împreună sau a ieşi să călărească împreună sau a se aşeza împreună la masa de joc, însoţiţi în salon doar de cei doi câini masivi ai lui, care dormeau în faţa focului.

— Crezi că sunt absurdă pentru că refuz să-ţi permit să-mi cumperi lucruri şi totuşi stau aici singură cu tine? întrebă ea.

— Cred că ai constatat că există o diferenţă între a fi sedusă şi a fi… întreţinută, replică el prompt. Nu cred că are legătură cu regulile bunei-cuviinţe, dar înţeleg că e importat pentru tine. Şi nu, nu găsesc nimic absurd în asta – sau la persoana ta, în general.

Preţ de o clipă, Sophia urmări mişcările graţioase ale mâinilor lui cu degete lungi. Mâini la care uneori visase cu ochii deschişi când se aflase la Londra şi mâini a căror atingere tânjea nespus să o simtă în momentul acela.

— Sugerez un nou rămăşag.

— Ard de nerăbdare să aflu ce anume.

La fel ardea şi ea.

— Jucăm la fiecare mână, iar cel care pierde îşi dă jos câte un articol de îmbrăcăminte. Arătă spre îmbrăcămintea lui deosebit de elegantă, în nuanţe de gri şi negru, apoi spre propria ei ţinută de lacheu. În fond, suntem îmbrăcaţi aproape la fel.

Punând deoparte pachetul de treizeci şi două de cărţi, Adam îşi dezlegă rapid cravata. Apoi şi-o dădu lent jos de la gât şi o lăsă să cadă pe podea.

— De acord.

*

O oră mai târziu Sophia se trezi întrebându-se dacă ducele de Greaves ştia în ce acceptase să se bage. Rămase aşezată, cu un fior delicios de încântare străbătându-i şira spinării, când Adam îşi prinse cămaşa de poate şi şi-o trase

peste cap. *Oh, vai.*

Când o ajutase să coboare şi să urce în şa şi, chiar mai relevant, când o scosese din râu, îşi dăduse seama că era puternic şi într-o formă excelentă. Avea un corp de sportiv înnăscut, zvelt şi musculos şi pur şi simplu… perfect. Un covor delicat de păr negru îi acoperea pieptul, îngustându-se pe măsură ce cobora spre talie, dispărând sub betelia pantalonilor din piele de căprioară ce o intrigau cel puţin la fel de tare ca acele părţi ale corpului lui aflate la vedere.

Odată ce se dezbrăcă de cămaşa albă extrem de fină, Adam se lăsă pe spate în scaun şi îşi încrucişă braţele pe piept. Drept răspuns, Sophia se stăpâni cu greu să nu se încrunte. Încă nu terminase să se uite fix la el. Când îşi îndreptă din nou atenţia asupra chipului său, îl găsi contemplând-o cu răceală.

— Trişezi? o întrebă el.

— Nu trişez. Te-am avertizat că am jucat aproape zilnic timp de un an.

— Da, însă eu joc pichet de la şaisprezece ani. Asta înseamnă aproape *paisprezece* ani. Întinzând momentan un braţ, îşi trecu uşor un deget peste hârtia pe care îşi ţinuse evidenţa scorurilor. Tu n-ai pierdut nici măcar o mână.

Hotărând că ar fi fost şi nepoliticos şi riscant să izbucnească în râs, Sophia se mulţumi să încuviinţeze din cap.

— Ai fost şi tu destul de aproape de victorie de câteva ori.

— Nu încerca să mă îmbunezi, fetişcano.

Sophia îşi înăbuşi un suspin şovăitor.

— Ei bine, presupun că putem pune capăt jocului, dacă doreşti.

— Ca să mă poţi acuza că nu ştiu să pierd?

— Nu eu sunt cea care se plânge. Strânse cărţile, apoi tăie pachetul. Tu faci jocul. Eu cu siguranţă nu vreau să stârnesc o ceartă. Nu ăsta era scopul acestei… activităţi.

La drept vorbind, era chiar încântată de cum se desfăşuraseră lucrurile, cum ar veni, însă era evident că

Adam se aşteptase să o vadă pe ea dându-şi jos hainele. Un nou fior de plăcere o străbătu din cap până în picioare.

— Tu ai sugerat rămăşagul, spuse el, aplecându-se în ţaţă pentru a lua pachetul.

— Aşa e.

— Înseamnă că n-ai nimic împotrivă să rămâi goală.

Fierbinţeala îi urcă în obraji când îşi dădu seama, încă o dată, că acea conversaţie nu era genul care să aibă loc în mod normal între un gentleman şi o lady bine-crescută. În momentul acela, însă, nici nu-i păsa.

— Argumentul tău are o oarecare logică.

Preţ de o clipă Adam o fixă cu privirea.

— Atunci propun să schimbăm jocul.

Răsuflarea ei se acceleră.

— Cu ce anume?

Rămânând cu ochii pe ea, se întinse spre marginea mesei pentru a lua cele douăzeci de cărţi pe care le puseseră deoparte înainte de a începe jocul. Fără a coborî privirea, le amestecă printre restul.

— Tăiem cărţile. Cartea cu valoare mai mare câştigă.

— Dar asta nu presupune niciun fel de îndemânare, protestă ea.

— Sufăr ca un nenorocit de o oră întreagă. Trânti pachetul pe masă între ei. Taie cărţile.

Aparent până şi ducele de Greaves putea ajunge să-şi piardă răbdarea. Cu degete nu tocmai sigure, Sophia se întinse, tăie o bucată din teanc şi o întoarse cu faţa în sus. În cele din urmă coborî privirea.

— Dama de pică, anunţă ea, nereuşind nicidecum să îşi stăpânească tresărirea amuzată a buzelor.

Adam blestemă.

— Pe toţi dracii. În clipa în care Sophia puse cărţile la loc, se aplecă în faţă pentru a o înşfăca pe prima de sus şi a o întoarce. Şaptele de treflă. Ce naiba?

Un hohot de râs zbură de pe buzele ei înainte să apuce să şi-l înăbuşe.

— Oh, vai. Poate ar trebui să încercăm ceva di…

— Să nu îndrăzneşti. Împingându-şi scaunul în spate,

se aplecă şi îşi smulse cizma stângă, aruncând-o cât colo. Taie din nou cărţile.

Cum Adam purta ciorapi, Sophia îşi spuse că mai avea alte patru articole de îmbrăcăminte de dezbrăcat până să rămână gol puşcă. Iar ea nu-şi dăduse jos nici măcar eşarfa. Şansele ca el să ajungă gol cu mult înainte ca ea să fie măcar pe aproape dezbrăcată păreau categoric în favoarea ei.

— Prea bine, spuse ea cu un oftat teatral.

Apoi întoarse o carte care se dovedi a fi patru de cupă.

— Aha! Acum te-am prins.

Sophia puse cărţile înapoi pe masă.

— Până acum soarta ţi-a fost atât de potrivnică în seara aceasta, încât sunt nevoită să-ţi atrag atenţia să nu te bucuri prematur, Excelenţă, spuse ea, chinuindu-se să nu-şi trădeze amuzamentul.

— Vedem noi.

Tăind adânc pachetul, răsuci încheietura astfel încât doar el să poată vedea cartea selectată. Apoi, cu un rânjet satisfăcut şi oarecum ameninţător jucându-i pe buze, i-o arătă şi ei.

Nouă *de cupă.*

— Prea bine, atunci, spuse ea, pe cel mai neutru ton de care era în stare şi, cu gesturi solemne, dezlegă nodul moale al eşarfei elegante şi o aruncă deoparte.

Adam îndreptă spre eşarfă o privire mânioasă, ca şi cum bar fi ofensat.

— Nesuferito.

— Ce e? Credeai că am să încep cu altceva? remarcă ea. Sau tocmai ţi-ai dat seama care din noi are şanse mai mari să sfârşească gol puşcă? Cu un gest calculat, străduindu-se să îşi ascundă vibraţia rapidă a pulsului, îl studie din cap până în picioare. Şi ce ne vom face odată ce vei fi pierdut?

Judecând după expresia lui, avusese un răspuns pregătit încă din clipa în care începuse jocul, dacă nu chiar de mai devreme. O inspectă la rândul lui la fel de languros

cum tocmai o făcuse şi ea.

— Eu sunt dispus să aflu, Sophia. Tu eşti?

— Hm. Drept răspuns amestecă din nou cărţile, apoi le tăie. Fu cuprinsă de un tremur fin. Treiul de care.

După ce Adam îi arătă valetul de pică, Sophia se aplecă să se descalţe de cizma stângă. Din fericire, nu existau reguli privind ordinea în care trebuia să se descotorosească de haine. Şi, oricum, nu purta ţinuta adecvată unei femei. Dacă aşa ar fi stat lucrurile, ar fi fost deja mult mai aproape de a fi goală.

Pierdu următoarele două mâini şi se descălţă şi de cealaltă cizmă, apoi se dezbrăcă de jachetă. După care întoarse un as şi o damă, lăsându-l pe Adam doar într-un ciorap şi pantaloni. Ridicându-se în picioare după ce se descălţă, plecă de la masă. Ea îl privi, fascinată în tăcere de alunecarea muşchilor lui pe sub piele, cât timp se duse la uşă şi răsuci cheia în broască, încuindu-i înăuntru. Încuind tot restul lumii afară.

— Mai doreşti un pahar de vin? întrebă el, îndreptându-se spre vitrina de băuturi generos aprovizionată şi scoţând o carafă de brandy. Sau ceva mai tare?

Sophia se linse pe buzele devenite brusc uscate.

— Ştii, poate că într-un joc de îndemânare ai reuşi să îmi distragi atenţia demonstrându-mi cât eşti de stăpân pe tine, îl informă ea, însă când e vorba de tăiat cărţile e pură şansă. Şi mi-ar plăcea nişte brandy, te rog.

Adam luă două pahare mici şi turnă lichidul de culoarea chihlimbarului.

— Te înşeli. E în egală măsură noroc şi şansă. Având în vedere deznodământul la care mă aştept, mă simt cât se poate de norocos. Adam se întoarse la masă, ţinând elegant paharele sub căuşul palmelor. Doar dacă nu cumva ai de gând să mă aţâţi doar în joacă. Dacă asta vrei, ar trebui să îmi spui de pe-acum. După care ar trebui să fugi.

Sophia ridică paharul la gură şi trase adânc în piept aroma fină, îmbătătoare.

— Asta e un brandy excelent.

— Fireşte că da.

Ea îl privi peste buza paharului, inundată de valuri violente de fierbinţeală. Din momentul în care Adam sugerase să schimbe miza, Sophiei nu îi trecuse nicidecum prin minte că nu ar fi făcut decât să se aţâţe reciproc. Chiar şi acum, când îi oferise pe neaşteptate şansa de a fugi, tot ce simţea era o încântare şi o excitaţie tot mai pronunţate.

— Eşti un bărbat deosebit de chipeş, inteligent şi interesant, remarcă ea după o clipă, sângele ce îi gonea prin vene strecurându-i un tremur aproape imperceptibil în glas şi în mâini. Te-ai arătat bun la suflet şi generos de fiecare dată când ne-am întâlnit, indiferent de ocazie, iar acum trei zile mi-ai salvat viaţa. Sunt…

— Faci asta din recunoştinţă, deci?

Fruntea i se încreţi într-o expresie de încruntare neaşteptată.

— Nu. Pentru numele lui Dumnezeu, n-am vrut să îţi lezez orgoliul masculin. Tot ce vreau să spun e că nu mi-ai dat niciodată motiv să te privesc cu ochi răi. Chiar dimpotrivă. Şi sunt foarte… deschisă la a lăsa evenimentele din seara aceasta să îşi urmeze cursul firesc.

— Bun.

Sophia sorbi din brandy, savurând senzaţia de căldură ce i se revărsă în gât.

— Dar încă sunt dispusă să continui acest joc. Tu?

Adam îşi înclină capul într-o parte, studiind-o. Apoi îşi puse deoparte paharul de brandy şi luă cărţile. Sophia se aştepta să le amestece, în schimb el le întoarse cu faţa în sus şi, fără un cuvânt, selectă trei aşi şi îi împinse spre ea.

— Tocmai am câştigat următoarele trei mâini, spuse el într-un final, ridicând din nou privirea.

— Trişezi!

— Echilibrez situaţia. Trei articole. Dă-le jos.

„Dumnezeule!” îşi spuse ea, apoi zâmbi la acel gând.

Ceea ce se petrecea nu părea să aibă nimic dumnezeiesc, chiar dimpotrivă.

— Prea bine.

După ce îşi scoase ambii ciorapi, ezită. În mod cert

Adam voia ca cel de-al treilea articol să fie vesta ei, ca data viitoare când pierdea legitim să fie nevoită să se dezbrace fie de cămaşă, fie de pantaloni. El însă mai avea un ciorap.

— Ei? insistă el, sorbind din brandy.

— Mă gândesc.

— E prea târziu pentru asta.

— Ha. Nu e niciodată prea târziu pentru a gândi. Oferindu-i un zâmbet lent, ridică mâna pentru a-şi descheia nasturele de sus al vestei. Adam Baswich efectiv se aplecă în faţă, cu privirea aţintită asupra mâinilor ei. O, stai o clipă. Cât pe ce să uit, continuă ea şi se apucă să-şi dezlege panglica care îi strângea părul într-o coadă de ca lungă. Acum am echilibrat situaţia.

Pe chipul lui apăru fulgerător o expresie de surpriză şi apreciere.

— Bine jucat, fetişcano.

— Mulţumesc, Excelenţă.

— Scutură-ţi părul să se desfacă.

O excitaţie intensă îi năpădi tot trupul, ajungând până în cele mai intime părţi ale corpului ei. Îşi scutură lent capul, trecându-şi degetele prin marea de şuviţe roşcate pentru a o face să i se aranjeze pe spate şi pe umeri.

— Aşa?

— Da. Exact aşa.

Cu mâinile tremurându-i şi mai vizibil, strânse aşii şi îi amestecă înapoi în pachet.

— Începe tu, îi ceru ea, punând pachetul pe masă.

Adam se întinse, trecându-şi mângâietor un deget peste nodozitatea degetului ei, şi întoarse doiul de treflă.

— Nici măcar nu-i cazul să încerci şi tu, spuse el când ea dădu să îşi aleagă la rândul ei o carte, şi se aplecă să-şi descalţe şi celălalt ciorap.

Ridicându-se, îl aruncă pe podeaua lustruită.

— Jucăm următoarea mână? întrebă Sophia.

Când Adam încuviinţă scurt din cap, Sophia trase adânc aer în piept şi tăie cărţile.

De data aceasta întoarse patrule de treflă.

— Slavă Cerului, murmură el şi se grăbi să îşi aleagă

şi el o carte. Opt, spuse, arătându-i în acelaşi timp optul de care. Vesta.

Vibraţia gravă şi intimă a vocii lui o făcu să se umezească. Simţindu-şi gura brusc uscată, luă o înghiţitură de brandy, apoi începu să descheie cei cinci nasturi ai vestei.

— Mai încet.

În mod evident îşi pierduse abilitatea de a se exprima în propoziţii complete. Pe de altă parte, la fel şi ea. Încetinindu-şi mişcările stângace ale degetelor ce se chinuiau să descheie nasturii amplasaţi nefiresc, Sophia rămase cu privirea aţintită pe chipul lui Adam, studiindu-i expresia, în timp ce ochii lui cenuşiu intens îi urmăreau fiecare gest. O făcea să se simtă... puternică. În unele privinţe nu conta dacă un bărbat era duce sau grăjdar. Dorinţa era dorinţă şi la fel de îmbătătoare pentru toţi. Mai că nu simţea deja greutatea şi fierbinţeala trupului său apăsat peste al ei, răsuflarea lui caldă în urechea ei, bătăile asurzitoare ale inimilor lor.

În cele din urmă deschise şi ultimul nasture şi se dezbrăcă de haină, lăsând-o să cadă în spatele ei pe scaun. Vârfurile sfârcurilor i se vedeau limpede prin cămaşa albă subţire ce le acoperea şi îl auzi inspirând şuierat.

— Alege o carte, spuse el, pe un ton ce aducea mai mult a poruncă decât a sugestie.

Fără a se mai obosi să amestece cărţile, Sophia alese una din mijlocul teancului. Desprinzându-şi privirea de sub a lui, examină cartea. „Dumnezeule îndurător! ** Cineva avea clar simţul umorului, decise ea arătându-i-o lui Adam. Optul de treflă. Exact la mijloc. Şanse egale de a se dezbrăca sau nu de un articol de îmbrăcăminte deosebit de important.

— Ei, ce interesant, murmură el, ajungând în mod evident la aceeaşi concluzie ca ea. Apoi întoarse cartea rămasă deasupra pachetului şi o răsturnă cu faţa în sus astfel încât să o poată vedea amândoi deodată.

Sophia se trezi holbându-se la craiul de cupă.

Capitolul 5

Cu experienţa pe care o avea în materie de jocuri de noroc, Adam îşi spuse că avea şanse bune ca Sophia să se dezbrace acum de nenorocita aceea de cămaşă, însă pe parcursul serii reuşise deja să îl surprindă de atâtea ori încât nu putea fi sigur. Probabil ar fi fost cazul să facă vreo remarcă spirituală, însă sângele i se scursese în întregime din creier cu o jumătate de oră în urmă.

— Ei bine? fu tot ce reuşi să spună.

De regulă femeile nu îl tulburau în asemenea hal. Nu îl excitau în asemenea măsură încât să nu îndrăznească nici măcar să se foiască pe scaun de teama de a nu-şi distruge pantalonii şi, cel mai probabil, întreaga seară. Era întruchiparea blazării, ba chiar i se întâmplase o dată sau de două ori ca femeile să i-o spună în faţă. Da, îi plăcea sexul şi se deda frecvent acestei ocupaţii. Însă nu-şi pierdea întreaga capacitate de gândire cât timp fetişcana era încă îmbrăcată.

Era dispus să admită că de data aceasta era o experienţă uşor diferită, în sensul că Sophia White nu era nicio actriţă sau cântăreaţă de operă care să se bazeze pe bunăvoinţa admiratorilor ei gentlemeni pentru a supravieţui, nicio lady de familie nobilă care avea nevoie să îşi păstreze reputaţia în public, indiferent ce ar fi preferat în dormitor. Nu, Sophia îşi croia singură drum în viaţă şi nu părea să-i pese nici cât negru sub unghie ce credeau restul despre ea. Nici măcar *el* nu putea pretinde aşa ceva despre el însuşi cu deplină sinceritate.

Tânăra respectivă îşi umezi buzele, apoi îşi scoase cămaşa albă din pantaloni. Făcând un efort de voinţă să rămână aşezat, Adam ridică privarea de la mâinile ei, mutând-o asupra chipului ei. Indiferent ce ar fi ales Sophia să dea jos de pe ea, el ar fi fost perfect satisfăcut, deşi nu putea să nu recunoască în sinea lui că îşi imaginase cum ar

fi fost să-i prindă sânii în mâini încă de dinainte de a o fi sărutat în dimineaţa aceea.

Aruncându-i o privire amuzată şi excitată, Sophia prinse în mâini poalele cămăşii. Dintr-o singură mişcare îşi trase materialul peste cap şi îl lăsă să cadă pe covorul albastru închis.

Adam răsuflă uşurat, de-abia atunci dându-şi seama că îşi ţinuse respiraţia. Sophia avea o piele fină, palidă şi absolut perfectă şi îl captiva. Tonul cremos al pielii scotea şi mai mult în evidenţă roşcatul intens al părului ei şi se trezi încleştându-şi degetele în clipa în care îşi simţi mădularul tresărind.

— Mai jucăm o dată? sugeră ea, cu un tremur în vocea şoptită.

— Cred că ne-a ajuns cu jocul de cărţi în seara asta, replică el, golindu-şi paharul de brandy cu o viteză deloc demnă de o băutură atât de fină. Ce zici?

— Sunt de acord, câtă vreme vom spune că am câştigat eu.

Şi el părea a fi pe punctul de a câştiga, însă încuviinţă din cap.

— În calitate de gentleman nici nu aş putea să nu fac asta.

Însă când Sophia începu să aranjeze cărţile într-un teanc ordonat, Adam decise că aşteptase destul. Ridicându-se, se aplecă peste masă pentru a-i prinde ceafa în căuşul palmei, trăgând-o spre el pentru un sărut adânc şi lacom. Mâinile ei alunecară peste umerii. Ui goi, iar el îmbrânci masa cât colo pentru a ajunge lângă ea.

Prinzându-i în palme sânii ce se potriveau perfect în mâinile lui, îi ridică faţa pentru a o săruta în continuare. Mirosea a lămâi şi a vară, chiar şi în iarna rece din Yorkshire. Şi purta pantaloni, pe toţi dracii!

Câinii se instalaseră pe covorul gros din faţa căminului, aşa că Adam îşi strecură un braţ pe sub genunchii ei şi o duse pe sus până la canapeaua moale. Îngenunchind pe perne între picioarele ei, începu să îi descheie nasturii pantalonilor. Sophia, între timp, se ridică

în capul oaselor şi se aplecă spre el, lingându-i sfârcul stâng. Contactul îl zgâlţâi ca un fulger.

Aceasta era diferenţa, decise el deschizând şi ultimul nasture şi trăgându-i pantalonii în jos peste şolduri, între o iubită şi o amantă. Nu exista nicio înţelegere oficială, nicio promisiune de exclusivitate, sau măcar de discreţie. O dorea, iar ea îl dorea la rândul ei. Nimic altceva nu mai conta. Şi având în vedere în ce era nevoit să păşească de aceste sărbători, era foarte posibil ca Sophia White să se dovedească a fi ultima lui iubită. Un bărbat căsătorit, dacă alegea să îşi înşele soţia, o făcea luându-şi o amantă. Ar fi fost un neghiob dacă şi-ar fi asumat riscul de a avea o iubită care să nu depindă cu nimic de el sau de regulile lui, iar el nu era neghiob.

— Să nu-i rupi, spuse ea, zâmbind cu răsuflarea tăiată în timp ce îşi ridică şoldurile. Trebuie să îi dau înapoi.

— Eu cred că ar trebui să-i păstrezi.

În cele din urmă reuşi să îi coboare pantalonii până pe coapse şi se trase în spate pentru a-i trage şi peste genunchi, apoi peste labele picioarelor. Întinzându-se din nou peste ea, îi prinse un sân în gură, jucându-se cu limba pe sfârcul ei.

Sophia gemu, înfigându-şi degetele în părul lui şi arcuindu-şi spatele, făcându-l să se simtă excesiv de stingherit de propriii pantaloni. În mod evident Sophia nu era o tânără feciorelnică, însă nici nu se aşteptase la aşa ceva. Şi nici nu conta. Mult mai important se dovedi felul în care îl trase spre ea pentru a-l săruta din nou, apoi coborî mâna între trupurile lor pentru a începe să-i descheie pantalonii.

— Spune-mi, îi ceru ea, dezbrăcându-l energic de pantalonii din piele de căprioară, apoi coborând delicat cu degetul pe toată lungimea mădularului lui, te-ai fi dezbrăcat la piele dacă ai fi pierdut ultima mână?

Adam mai că nu îşi dădu ochii peste cap când o simţi atingându-l. Preţ de o clipă se chinui să îşi păstreze controlul, refuzând să cedeze înainte de a o fi posedat.

— Eram pregătit să mă dezbrac orice s-ar fi întâmplat,

replică el pe un ton care până şi în urechile lui aducea cu un mârâit animalic. S-ar putea să nu mai fiu niciodată în stare să joc pichet.

Sophia râse, sunetul vesel reverberând din pieptul ei într-al lui.

— Mi-ar plăcea să te văd încercând să explici asta la clubul Tantal.

— Cred că asta va rămâne secretul nostru.

Sărutând-o din nou, coborî încet pe trupul ei, oprindu-se să o sărute şi să o muşte mărunt de sâni, apoi de abdomen, ajungând până la glezne înainte de a urca din nou pe interiorul coapselor ei. Cu pielea ei palidă şi părul intens colorat, îi amintea de o combinaţie de foc şi gheaţă, doar că ea nu era câtuşi de puţin rece. Dimpotrivă.

Întinsă sub el, Sophia gemea şi se zbătea şi îl trăgea de păr, ceea ce făcea să îi fie cu atât mai greu să-şi păstreze el însuşi controlul. Era o activitate categoric mult mai plăcută decât cântatul colindelor. La drept vorbind, dacă s-ar fi întâmplat ca vreunul dintre oaspeţii lui întârziaţi să sosească în momentul acela, i-ar fi închis uşa în nas, indiferent care ar fi fost consecinţele asupra averii şi puterii lui. Zâmbind uşor, îşi plecă fruntea şi o gustă.

— Oh. Oh.

Sprijinindu-se pe coate, Sophia se ridică în capul oaselor, privindu-l când el îi desfăcu pliurile de carne cu degetele şi îşi puse din nou gura pe ea.

Sophia categoric nu era o tânără sfioasă şi temătoare. Ba chiar ea fusese cea care sugerase să se dezbrace. Preţ de o clipă Adam se întrebă cine pe cine sedusese, însă imediat după aceea decise că nu conta. Ajunseseră amândoi în punctul în care îşi doriseră să ajungă.

— Nu mă mai chinui, monstrule, icni ea.

— Monstru? repetă el cu un rânjet, ridicându-se. Eu?

Părăsind pentru scurtă vreme canapeaua, se duse la jachetă şi scoase dintr-un buzunar al acesteia prezervativul franţuzesc pe care îl pusese acolo după cină în eventualitatea că evenimentele aveau să ia exact întorsătura pe care o luaseră. Şi insista să folosească

protecţie; nu era unul dintre acei neghiobi care lăsa în urma lui o ceată de copii bastarzi, aşa cum făcuse chiar tatăl Sophiei.

— Lasă-mă pe mine, spuse ea îndreptându-se şi luându-i obiectul din mână.

— Numai să nu mă strangulezi, o avertiză el, încleştându-şi fălcile când Sophia strecură teaca peste mădularul lui pulsând de dorinţă şi legă panglica delicată în jurul bazei acestuia.

Ea zâmbi.

— Gândeşte-te că e ca un fel de premiu pentru locul întâi.

Umorul ei era contagios, iar Adam îi zâmbi la rândul său, coborând mâna între ei pentru a aranja puţin prezervativul.

— Sper că prin asta vrei să spui că eşti impresionată.

Ea coborî din nou privirea spre bărbăţia lui.

— Oh, da. Lăsându-se înapoi pe spate, schiţă un gest cu degetul. Vino încoace.

Adam nu se lăsă rugat. Oprindu-se din nou asupra sânilor ei când urcă spre ea, o desfătă cu un sărut adânc, cu toată gura, cât timp îşi aşeză greutatea peste ea. Sophia îşi încolăci gleznele în jurul coapselor lui şi îşi arcui şoldurile spre el, în cea mai limpede invitaţie pe care o primise vreodată.

Aranjându-se puţin, îşi înclină şoldurile în faţă şi se strecură în carnea ei strâmtă, fierbinte şi primitoare. Sub el, Sophia gemu, înfigându-şi degetele în umerii lui. Lumea păru să se îngusteze, reducându-se la locurile în care se atingeau, la şoldurile, mâinile şi picioarele lor încâlcite.

Începu să se mişte încet, cufundându-se în ea cât de adânc putea, studiindu-i expresia excitată şi încântată şi marea sălbatică de păr roşcat pe auriul canapelei. Adam plecă fruntea pentru a-i captura gura într-un nou sărut ce le făcu inimile să gonească. Dumnezeule cât era de frumoasă!

— Mmm, e plăcut, gemu ea.

— Şi asta cum e? şopti el, accelerându-şi mişcările.

— Plăcut. Sophia îi trase faţa în jos pentru un nou

sărut. Foarte… Oh, foarte plăcut.

Mai intens şi mai rapid, apoi lent şi adânc din nou. Adam o simţi încleştându-se în jurul lui şi atingând punctul culminant, geamătul ei tăios de plăcere aproape trăgându-l şi pe el în abisul orgasmului. Însă era prea devreme pentru a-şi da drumul, prea devreme pentru a pune punct, oricât de mult şi-ar fi dorit trupul lui să se descarce de acea tensiune. Trăgând adânc aer în piept, se rostogoli cu ea, trântindu-se pe spate cu ea încălecată peste şoldurile lui.

Sophia coborî privirea spre el, chipul expresiv luminându-i-se de surpriză şi încântare. Prin urmare iubiţii ei de dinainte nu mai făcuseră niciodată aşa ceva cu ea. Era bine de ştiut.

— Vino încoace, şopti el răguşit, trecându-şi mângâietor palmele peste sânii ei înainte de a se ridica să o sărute.

O clipă mai târziu Sophia începu să se mişte energic peste el, cu părul zburându-i în toate părţile peste chip şi umeri. Adam îşi spuse că aducea foarte mult cu o legendară amazoană războinică. Doar că era caldă şi vie şi felul în care se mişca era delicios.

Se împinse în ea, punându-şi mâinile pe şoldurile ei pentru a o ţine lipită de el. Apoi o făcu din nou şi din nou până când, într-un iureş de senzaţii, ajunse şi el în punctul culminant.

Sophia se prăbuşi la pieptul lui. În ciuda propriului gâfâit asurzitor, tot auzea bătăile înnebunite ale inimii lui sub urechea ei. Doamne, cât fusese de plăcut! Ba chiar mult, mult mai mult decât plăcut.

— Ştii să joci whist? vru ea să ştie.

Adam îi răspunse cu un chicot ce reverberă în toată fiinţa ei şi îşi plimbă degetele prin părul ei într-o dezmierdare minunată.

— Te provoc la biliard mâine-seară, replică el. Miza victoriei rămâne aceeaşi.

— Accept.

Aceasta era diferenţa între a fi o lady cuminte, fiica legitimă, cu drepturi depline, a unui duce, şi a fi o femeie

care îşi croia singură drum prin viaţă şi, prin urmare, nu avea de dat socoteală nimănui în afară de ei înseşi.

Dacă ducele de Hennessy nu şi-ar fi făcut în cele din urmă apariţia la clubul Tantal şi nu i-ar fi răpit până şi ultima fărâmă din satisfacţia pe care o simţise câştigându-şi independenţa, tot aici ar fi sfârşit, savurând compania acestui bărbat deosebit de chipeş şi deosebit de seducător. Singura diferenţă era că nu s-ar fi trezit întrebându-se pe neaşteptate dacă un duce ar fi putut să-i ţină piept celuilalt. Poate că da, însă nu în privinţa soluţiei găsite de unul din ei de a se descotorosi de fiica sa din flori.

— Ţi-ai cunoscut vreodată tată? o întrebă Adam în tăcerea punctată de pârâitul lemnelor în şemineu şi sforăitul câinilor.

Întrebarea lui o făcu să tresară. Era convinsă că nici măcar un duce nu putea citi gândurile altora.

Se ridică să îl privească, sprijinindu-se cu palmele pe pieptul lui tare, cu penisul lui încă odihnindu-se în ea.

— De ce?

Ochii lui de un cenuşiu închis îi studiară pieptul gol, apoi se întoarseră pe chipul ei.

— De curiozitate.

Preţ de o clipă Sophia fu tentată să îi ascundă adevărul, însă chiar nu vedea ce rost ar fi avut să mintă.

— Da, răspunse. Acum două săptămâni.

— La Londra? Îl credeam instalat la reşedinţa Hennessy.

— Aşa credeam şi eu. Se desprinse ezitantă de el şi se duse să-şi ia cămaşa de lacheu. Până atunci singura mea legătură cu el fusese faptul că, din câte mi s-a spus, le trimitea bani mătuşii şi unchiului meu, pentru a-mi plăti educaţia. Dar nu l-aş fi recunoscut dacă ar fi venit la mine şi m-ar fi invitat la dans.

— Atunci ce s-a întâmplat de aţi ajuns să vă întâlniţi?

Se ridică în capul oaselor, gol puşcă şi probabil ignorând cu desăvârşire cât de… perfect arăta.

— E o poveste foarte tristă şi sordidă, cel puţin din punctul meu de vedere. Eşti sigur că vrei să te amărăşti cu

aşa ceva?

Spera că Adam avea să refuze. Ar fi fost prea jalnic să îi dezvăluie cât de mult însemnase pentru ea acea vacanţă de iarnă şi invitaţia lui de a şi-o petrece acolo.

— Ai fi surprinsă să afli cât de multe poveşti triste şi sordide ştiu. Unele chiar despre mine. Spune-mi.

„Fir-ar să fie!”

— Prea bine. Trase adânc aer în piept şi luă pe ea cămaşa de lacheu. După cum ştii, Hennessy nu m-a recunoscut niciodată ca fiind a lui. Deşi se poate spune că nici nu a împiedicat pe nimeni din Anglia să afle că este tatăl meu.

— Da, e unul dintre cele mai prost păstrate secrete din istoria regatului.

— În mod evident existenţa mea era ceva ce putea tolera câtă vreme eram… un nimeni. O pată aproape imperceptibilă pe onoarea lui. Dar apoi m-am angajat la clubul Tantal.

Îngustându-şi ochii, Adam se ridică şi el, folosindu-şi cravata pentru a se curăţa înainte de a arunca în foc bucata de material de acum compromisă.

— Un bărbat care nu îi asigură cele necesare fiicei sale nu prea are dreptul să dicteze cum îşi croieşte aceasta drum în viaţă.

Sophia îşi dădu seama tardiv că ea nu ştia mai nimic despre Adam Baswich în afară de o mână de firimituri. Şi ceea ce luase de bun despre el – reputaţia de om nemilos în afaceri şi pasionat de scandal – nu includea şi o cunoaştere atât de intimă a disperării.

— Sunt de acord, comentă ea, pe un ton nu tocmai neutru. Însă după părerea lui felul idiot şi scandalos în care îmi trăiesc viaţa atât de public afectează negativ reputaţia lui şi pe cea a fiului şi a fiicei sale. Copiii legitimi.

— Fanfaron de rahat, bombăni Greaves, atât de încet încât Sophia aproape că nu îi desluşi cuvintele. Şi a venit cu o soluţie la această problemă sau voia pur şi simplu să strige la tine?

— A venit cu o soluţie, replică ea, înghiţindu-şi un nod.

Mi-a rezolvat să mă căsătoresc. Cu un vicar. Reverendul Loines, dintr-o minusculă parohie din Cornwall.

Înecându-se, Adam avu nevoie de o clipă pentru a-şi trage pantalonii şi a-şi încheia nasturii.

— Un vicar?

— Ştiu. Pare ridicol, nu-i aşa? În mod evident, domnul Loines, în schimbul unei donaţii către parohie a cărei sumă nu a fost dezvăluită, a acceptat să mă ia de soţie şi să… îmi mântuiască sufletul sortit pieirii.

— Asta e ridicol, declară Adam. Cum naiba îşi închipuie că ai accepta aşa ceva? Ai fi… ai fi teribil de nefericită. Sper că i-ai spus să se ducă dracului.

Sophia îşi încheie şi ea pantalonii, apoi se aşează obosită în scaunul de lângă masa de pichet răsturnată.

— I-am spus.

— Bravo, Sophia.

— Iar atunci el mi-a spus că dacă refuz îşi va folosi întreaga avere, putere şi influenţă pentru a nimici clubul Tantal. Se pare că, într-un fel sau altul, era cât se poate de hotărât să se descotorosească de mine şi de scandalul legat de numele meu.

Adam o privi preţ de o clipă prelungă. Sophia mai că nu îi vedea cuvintele gonindu-i prin minte, scenariile pe care le imagina, apoi le respingea, examinând în gând diversele opţiuni pe care le explorase şi ea timp de două săptămâni. Apoi se duse încet la masa de joc şi o repuse pe picioare.

— În ochii lui, nu încape îndoială, e soluţia perfectă, reflectă el, aşezându-se pe scaunul din faţa Sophiei. Îţi asigură viitorul şi se descotoroseşte de disconfortul pe care i-l stârneşte în permanenţă prezenţa ta la club.

— Da. Perfect. Mulţumesc mult.

— Ţi-ai luat rămas-bun de la clubul Tantal, deci? Ai fugit? De asta te afli aici?

Măcar *de-ar fi fost de ajuns.*

— Hennessy mi-a spus foarte clar că nu aş salva clubul fugind. Trebuie să îi îndeplinesc întocmai porunca, altfel va avea grijă ca Diane şi Oliver şi toţi prietenii mei să

ajungă din nou la sapă de lemn. Şi unii dintre ei – cei mai mulţi dintre ei – nu au unde altundeva să meargă.

O lacrimă caldă îi alunecă pe obraz şi şi-o şterse iritată. Lacrimile nu ar fi ajutat-o cu nimic, făcând-o doar să pară slabă, şi vărsase oricum destule pe această temă.

— Atunci de ce te afli aici?

— Fiindcă m-ai invitat tu, din câte ţin minte, replică ea pe un ton mai tăios decât intenţionase. Sophia îşi trase umerii în spate. În momentul de faţă Adam îi era aliat; dacă îl scotea din sărite, avea să fie nevoită să se întoarcă la clubul Tantal şi să aştepte pur şi simplu să treacă timpul. Cred că mi-am dorit ca măcar o dată să îmi petrec sărbătorile cu fast şi după pofta inimii, continuă ea pe un ton mai măsurat. Mi-am dorit să o văd pe Camille şi să râd şi să mă simt bine înainte ca reverendul Loines să mă zăvorască să îmi ispăşesc păcatele.

Adam se ridică brusc şi se duse să se sprijine de poliţa de deasupra căminului generos.

— În mod evident urmează amândoi să ne înhămăm la ceva ce nu ne dorim.

— Nu îţi doreşti să te căsătoreşti?

— Nu voiam să mă văd nevoit să strâng laolaltă o grămadă de cartofi sus-puşi şi să aleg dintre ei specimenul cel mai puţin dezgustător. Dar e doar vina mea că s-a ajuns la situaţia asta blestemată, fiindcă am aşteptat prea mult să îmi îndeplinesc responsabilităţile.

— Şi totuşi, de ce ai aşteptat atât de mult? insistă ea.

Putea să îşi spună că, înţelegând mai bine dilema lui, ar fi ajutat-o, poate, să găsească o soluţie la a ei, însă Adam Baswich era un bărbat bogat şi atrăgător. El *ar fi putut* să se fi căsătorit cu zece ani în urmă dacă ar fi dorit. Şi atunci *de ce* amânase căsătoria până în ultimul moment posibil?

Zâmbetul îi însenină chipul pentru o clipă.

— E o poveste tristă şi sordidă.

Ridicându-se, Sophia se duse lângă el, păşind peste câinii adormiţi pentru a se sprijini şi ea cu un umăr de la de marmură.

— Eu ţi-am spus-o pe a mea.

El clătină din cap.

— Altă dată.

În ciuda tonului blând al cuvintelor sale, Sophia simţi o oarecare stânjeneală plutind între ei. Era prima dată când se simţea altfel decât perfect în largul ei în compania lui şi nu-i plăcea senzaţia. Cu un oftat, îşi puse o mână pe poliţa de marmură şi se ridică pe vârfuri pentru a-l săruta.

Era într-o oarecare măsură posibil, îşi spuse Sophia, ca Adam Baswich să fi fost pur şi simplu curios în privinţa ei în general. Acum că o posedase o dată să o facă pachet şi s-o trimită la Hanlith, încheindu-şi socotelile cu ea. Însă când gura lui caldă o întâlni pe a ei, jucăuşă şi plină de savoare, acel gând negru se risipi.

Adam îşi strecură braţele sub cămaşa ei şi, închizându-şi mâinile pe talia ei, o trase mai aproape.

— Gata cu flecăritul? comentă el, iar ea îi simţi zâmbetul.

— Îmi place flecăritul. Doar că nu pe tema problemelor în care ne zbatem amândoi.

Îi dădu la o parte din ochi o şuviţă de păr negru ca pana corbului, apoi se desprinse din îmbrăţişarea lui nu foarte strânsă înainte ca el să poată spune ceva despre faptul că se referise la amândoi. Unui duce nu i-ar fi picat bine ca problemele lui să fie comparate cu cele ale unei fetişcane scandaloase ca ea.

— Vrei în continuare să mă însoţeşti mâine la Hanlith? Fiindcă dacă îmi împrumuţi un grăjdar, pot…

— Să fii gata la unsprezece, o întrerupse el. Vom lua prânzul la hanul Calul Alb.

— Atunci am să-ţi spun noapte bună, replică ea cu un zâmbet, pentru că trebuie să îmi caut ceva de purtat mâine.

— Mie îmi place destul de mult ce porţi acum, ripostă el, trăgând-o de poala cămăşii.

— Şi mie îmi place ce porţi tu, comentă ea, profitând de ocazie pentru a-şi plimba din nou privirea peste trupul lui extrem de frumos sculptat, însă mă tem că s-ar putea să

ţi se facă frig.

— Aha. Vino să iei micul dejun cu mine la ora nouă.

Sophia îşi luă cizmele împrumutate şi restul hainelor bărbăteşti.

— Noapte bună, atunci.

— Noapte bună, Sophia.

Când deschise uşa salonului pentru a arunca o privire pe holul pustiu, cei doi uriaşi cafenii se ridicară să o urmeze. Îi plăcea compania lor; din experienţa ei, rar găseai prieteni care să nu te judece.

Spaţiosul ei dormitor era gol, cu focul arzând în cămin şi patul pregătit pentru somn. Oftând, se dezbrăcă din nou de cămaşă şi îşi luă cămaşa de noapte absurd de mare. Îşi spuse că probabil ar fi putut să îşi petreacă restul serii fie în apartamentul lui Adam, fie invitându-l pe el în camera ei, însă aşa era mai bine. Nu mai plăcut, dar mai bine.

Îi plăcea Adam, iar acum că avusese relaţii intime cu el îl dorea chiar mai mult. Însă nu voia să se agaţe de el sau să îi dea cumva impresia că aştepta sau îşi dorea de la el mai mult decât era el dispus să ofere.

Nu voia să distrugă acea prietenie neaşteptată – dacă într-adevăr prietenie era. Oftând, se întinse în pat şi îşi trase plapuma moale până sub bărbie. Până acum vacanţa aceea îi depăşise aşteptările – şi la fel făcuse şi ducele de Greaves personal.

*

— Ce zici de asta?

Sophia, ocupată să se spele pe dinţi, se răsuci pe călcâie când în dormitorul ei intră Milly Brooks. Chelăreasa ţinea în braţe un costum de călărie din catifea groasă, în nuanţe de roşu burgund şi verde pădure.

— E minunată! exclamă ea, ridicându-se pentru a-şi trece degetele peste ţesătura moale şi luxoasă. Doar nu te-ai dus la Lady Wallace, nu?

— Cred că domnia sa mai degrabă ar umbla ea însăşi goală puşcă decât să-ţi împrumute ţie chiar şi un singur

nasture, declară doamna Brooks.

— Aşa e. Atunci de unde ai făcut rost de o haină atât de elegantă, Milly?

Părea călduroasă şi luxoasă şi absolut superbă. De-abia aştepta să o îmbrace.

— Agnes Smith o avea în cufărul ei de la etaj.

Sophia se încruntă.

— Agnes? Fata care ajută la bucătărie?

Milly încuviinţă din cap.

— Dar ea e… ea e foarte mărunţică. Nu pot să port o rochie de-a ei.

Camerista scutură haina.

— Zicea că ei nu i-a venit niciodată bine şi că ar trebui să o probezi tu.

I se părea o pierdere de timp, însă dacă servitorii de la Greaves Park tot se străduiau atât de tare să fie generoşi cu ea, n-avea nicidecum de gând să strâmbe din nas la nimic din ceea ce îi ofereau aceştia. Mai mult, rochia nu *părea* excesiv de scurtă. Categoric merita probată, orişicum.

— Prea bine.

Cu un suspin visător, se dezbrăcă de cămaşa de noapte şi ridică braţele ca Milly să îi poată trage rochia peste cap.

Se aştepta pe jumătate ca haina să i se înţepenească în dreptul umerilor. În schimb îi coborî peste şolduri, conturându-le frumos, deschizându-se larg peste picioarele ei. Încruntându-se, Sophia îi întoarse spatele servitoarei ca aceasta să poată închide şirul lung de nasturi ce îi urca pe coloana vertebrală.

— Oh, Sophia, e perfectă, ganguri camerista, terminând cu nasturii şi mutându-se în faţa ei.

— Nu înţeleg, replică Sophia. E o haină deosebit de elegantă pentru o servitoare de la bucătărie. Ea măcar călăreşte – sau a făcut-o vreodată?

— Ei bine, din câte mi-a spus Agnes, era cândva cu mult mai dolofană, ceea ce ar putea explica de ce e atât de lungă. Cât despre cum a ajuns să o aibă, nu ştiu. Dar mi-a

zis că e o rochie veche care ei nu-i mai vine de multă vreme şi pe care cu dragă inimă e dispusă să ţi-o dea ţie.

În cele din urmă Sophia se privi în oglindă înveşmântată în catifeaua roşu burgund cu verde. Costumul de călărie şi felul în care se aşeza pe ea erau minunate, ca şi cum haina ar fi fost croită exact pe măsura ei. Făcu o piruetă pentru a vedea cum arăta.

— Trebuie să îi mulţumesc lui Agnes, spuse ea, cedând impulsului de a zâmbi.

Fireşte că mai purtase şi altă dată rochii elegante; făceau parte din garderoba obligatorie la clubul Tantal; cu cât erau mai întunecate şi mai îndrăzneţe, cu atât mai bine. Însă şi le cumpăra singură. Nu îi oferea nimeni haine. Şi mai ales nu haine luxoase şi călduroase, perfecte atât pentru o ieşire călare, cât şi pentru a îndura iernile din Yorkshire.

După ce se încălţă cu cizmele de călărie bărbăteşti pe care le primise împrumut şi, cu ajutorul lui Milly, îşi termină de prins părul, coborî în aripa din spate a conacului. Bucătăria părea cufundată în tăcere, ceea ce nu era tocmai surprinzător având în vedere că ducele nu avea decât doi oaspeţi sub acoperişul său.

Agnes Smith stătea în picioare lângă sobă, având în faţă o oală în care fierbeau ouă. Sophia îşi netezi fustele superbei rochii de călărie şi se apropie pentru a o îmbrăţişa pe femeia măruntă.

— Îţi mulţumesc din suflet, Agnes! exclamă ea, aplecându-se pentru a o săruta pe obraz pe femeia mai în vârstă. E minunată!

— Oh, Doamne! ţipă servitoarea. M-ai speriat de mai să-mi sară inima din piept, copilă!

Chicotind, Sophia îi dădu drumul şi făcu un pas în spate.

— Trebuie să mă laşi să îţi plătesc ceva pentru rochie.

Servitoarea, ai cărei obraji erau deja coloraţi de căldura din bucătărie, roşi şi mai tare.

— O, nu, domnişoară Sophia. Eu n-o pot purta şi ar trebui să ajungă totuşi la cineva care să o folosească. Mă bucur să ţi-o pot oferi.

Sophia o îmbrăţişă din nou. Nu s-ar fi aşteptat niciodată ca tocmai la Greaves Park să întâlnească oameni atât de generoşi şi deschişi cum se dovedeau a fi aceştia.

— Atunci îţi mulţumesc cu atât mai mult, spuse ea.

Când se răsuci pe călcâie aproape se ciocni de Milly, atât de aproape stătea chelăreasa de ea.

— Ţi-ai uitat mantaua, Sophia, spuse servitoarea întinzându-i o mantie neagră, căptuşită cu blană. Şi asta tot a lui Agnes a fost.

— O, e prea mult.

Pentru numele lui Dumnezeu, cele două veşminte luate împreună probabil o costaseră pe biata servitoare mai mult decât salariul pe o lună.

— Nici vorbă, spuse Agnes cu vioiciune. Vezi bine că se potrivesc.

Într-adevăr se potriveau. Şi indiferent dacă gestul servitoarei era sau nu prea generos, Sophia nu se putu abţine să nu anticipeze reacţia lui Adam. Fără îndoială se aştepta să apară la micul dejun îmbrăcată tot în pantaloni. Categoric păruse să îi placă să o vadă astfel. Iar ei îi plăcuse când o dezbrăcase de acea ţinută.

Oferindu-i o ultimă îmbrăţişare lui Agnes, ieşi din bucătărie şi străbătu din nou coridorul lung ce ducea la partea din faţă a casei. Cea mai scurtă rută trecea prin galeria de portrete, însă gândul de a vedea trăsăturile tulburător de similare ale tatălui în dimineaţa de după ce se bucurase atât de mult de compania fiului îi stârnea o oarecare stinghereală şi faţă de unul, şi faţă de celălalt. Alese în schimb să facă un ocol prin sera de portocali, salutându-i pe numeroşii servitori ocupaţi cu sarcinile lor matinale.

Când intră agale pe uşa salonului pentru micul dejun, Adam era deja acolo, aşezat la masă cu o ceaşcă de cafea aburindă în dreptul cotului şi un ziar deschis în mâini. Sophia fu năpădită de un val de căldură când îl văzu, o căldură vibrantă şi vie ce venea foarte bine într-o dimineaţă atât de rece. Oricât de problematică s-ar fi dovedit prezenţa ei acolo, Adam nu o alungase. Ba chiar se

dovedise a fi cineva pe care îşi închipuia că l-ar fi putut considera un prieten.

Azi purta o ţinută în albastru şi gri şi arăta impecabil, ca întotdeauna. Şi era atât de chipeş, cu o şuviţă de păr brunet căzându-i pieziş peste frunte într-un fel ce îi stârnea furnicături în degete, făcând-o să tânjească să i-o aranjeze blând la loc.

Apoi îl observă pe Udgell, majordomul, privind-o cu o expresie răbdătoare, şi îşi dădu seama că se holbase la duce. „Prostuţo!”

— Bună dimineaţa, spuse ea relaxată, îndreptându-se spre bufet.

Adam ridică privirea.

— Bună… Se ridică în picioare, pupilele dilatându-i-se aproape imperceptibil când o studie din nou din cap până în picioare. Arăţi foarte… drăguţ. De unde ai asta?

Ba zâmbi, străbătută de un fior de satisfacţie în care se împletea şi o doză consistentă de dorinţă.

— De la Agnes Smith, fata care o ajută pe bucătăreasa ta.

— Ag… Serios?

— Taci. E superbă, nu-i aşa? Ridică puţin fusta grea şi scoase de dedesubt vârful unui picior. Dar sunt încălţată tot cu cizmele grăjdarului tău. Nu pot purta cei mai buni pantofi ai lui Andrew când ies să călăresc.

— Fireşte că nu. Arătă spre masă. Udgell, adu o ceaşcă de ceai pentru domnişoara White.

— Chiar acum, Excelenţă.

După ce îşi puse în farfurie micul dejun, Sophia se aşeză la masă în faţa lui.

— Acela e ziarul de la Londra?

— Dacă A fost transportat peste râu odată cu corespondenţa. Îmi pare rău să te informez, însă vremea de la Londra a fost extrem de plăcută în ultimul timp.

— Prefer vremea din Yorkshire. E imprevizibilă.

— Nu tocmai. Fie ninge, fie urmează să ningă.

Schiţând o jumătate de zâmbet, scoase din buzunar un bilet împăturat şi i-l întinse.

Degetele li se atinseră uşor pentru o clipă, iar Sophia trase adânc aer în piept. Adam îi distrăgea foarte tare atenţia. Mai avusese iubiţi şi înainte şi, chiar dacă savurase actul amoros, totul se limitase la dormitorul ei. Însă această fascinaţie îmbătătoare părea hotărâtă să persiste. Şi era o senzaţie atât de plăcută încât nu voia să se descotorosească de ea.

Oh, şi iat-o că iar se holba la el. Făcu un efort să coboare privirea spre bucata de hârtie împăturită pe care i-o dăduse Adam.

— Ce-i asta?

— Deschide-o.

Ea o făcu, trecând rapid cu privirea peste cuvintele mâzgălite în grabă pentru a ajunge la semnătura din partea de jos a paginii.

— E de la Keating! exclamă ea.

— Citeşte-o cu voce tare. Eu nu m-am uitat la ea decât pentru a vedea adresa.

Ce delicateţe surprinzătoare din partea lui! Aruncându-i o privire recunoscătoare, netezi hârtia şi îşi drese vocea.

— Adam, începu ea, apoi coborî din nou hârtia. Sunt obişnuită cu limbajul… vulgar, însă mă străduiesc să evit să îl folosesc. Membrii clubului nu sunt deloc încântaţi să îl audă de la femei atât de delicate ca noi şi îmi închipui că vicarul şi-ar exprima nemulţumirea într-un mod foarte… neplăcut pentru mine. Se scutură de acel gând, încercând să îl alunge, cât se poate de conştientă că gazda ei o fixa în continuare cu privirea. Keating are tendinţa să presare din abundenţă blesteme, aşa că le voi înlocui cu termenul de „ticălos” oriunde va fi necesar, iar tu vei putea citi acea parte în privat, mai târziu.

Adam râse.

— Ei bine, acum nu ştiu dacă sper sau nu să te aud rostind cuvântul „ticălos”. Citeşte odată neno… – adică ticăloasa aia de scrisoare – bine?

— Prea bine. „Adam”, reluă ea, aruncându-şi privirea peste cuvintele pe care urma să le citească. „Ar fi trebuit să

ştiu că nu puteai să ai decât un ticălos de pod învechit în mijlocul ticălosului de comitat Yorkshire. Am primit biletul tău azi-dimineaţă. Eu şi Cammy ne-am cazat la hanul Regele George din ticălosul de Etherton. Având în vedere că Sophia a ajuns deja la tine, am hotărât să rămânem aici cel puţin două săptămâni, în eventualitatea că vei reuşi să repari totuşi ticălosul acela de pod. El ridică privirea. Keating mânuieşte cu măiestrie cuvintele, nu-i aşa?

— Da, aşa e. Mai e ceva?

— Să vedem. Da. „Ar trebui să vezi cârdul de femei ce se foiesc pe aici, aşteptând să ajungă la tine. Ai de gând să înfiinţezi acolo o ticăloasă de şcoală de bune maniere? Transmite-i Sophiei toată dragostea noastră şi, pentru numele lui Dumnezeu, nu fi urâcios cu ea. Sperăm să te vedem cât de curând.” După care mai adăugă câteva blesteme legate de reparatul podului.

Îi dădu scrisoarea înapoi, iar el o citi de la cap la coadă, buzele tresărindu-i amuzate când ajunse, fără îndoială, la părţile pe care ea le înlocuise cu „ticălos”. Afecţiunea şi umorul ce răzbăteau atât de limpede din scrisoare, îndreptate atât asupra lui Adam, cât şi asupra ei, o înduioşară profund. În ultimele cinci zile se simţise atât de bine încât aproape reuşise să uite atât de problemele ei şi de prietenii ei de la clubul Tantal, cât şi de cei doi oameni de dragul cărora bătuse atâta drum, venind tocmai din Yorkshire. Un val brusc de remuşcări o făcu să se posomorască.

— Tu ai aştepta două săptămâni pe celălalt mal al unui râu pentru a-i vedea pe Camille şi pe Keating? o întrebă Adam în tăcerea ce se lăsă când băgă misiva înapoi în buzunar.

— Fireşte că da.

— Atunci nu mai sta încruntată fiindcă şi ei au ales să facă la fel. Nu tu ai provocat prăbuşirea podului. Iar hanul Regele George e foarte confortabil. Plătesc eu şederea lor acolo, la fel ca pentru toţi ceilalţi oaspeţi ai mei care nu au mai ajuns la conac.

Sophia oftă.

— Prea bine. Doar că mă emoţionează să ştiu că se gândesc la mine.

— Cum ar putea să nu o facă? replică el pe un ton amuzat, tărăgănat. Eşti cât se poate de memorabilă.

— Am să presupun că ăsta e un compliment. Îşi înclină capul într-o parte pentru a-l studia. Keating nu ştie că îţi cauţi soţie?

— Ştie care sunt condiţiile stipulate de tatăl meu, deşi probabil şi-a bătut capul cu ele mai puţin decât mine. Nu mă îndoiesc că se va dumiri ce şi cum, însă. E înzestrat cu genul ăla de inteligenţă.

— Poate ar trebui să-i scrii şi să-i spui. Până aşteaptă, Keating şi Cammy ar putea să-ţi evalueze potenţialele mirese.

— Keating mai degrabă le-ar pune pe fugă cu reputaţia lui ticăloasă.

Sophia izbucni în râs. Cuprinsă din nou de entuziasm, se înfipse în micul dejun substanţial pe care şi-l pusese în farfurie. Aparent activităţile din seara precedentă îi stârniseră considerabil poftele. Făcu o scurtă pauză pentru a-i arunca din nou o privire lui Adam şi îl găsi cu ochii cenuşii ca oţelul aţintiţi asupra ei. Poftele ei nu se limitau la mâncare.

*

Adam avea mai multe lucruri de rezolvat în dimineaţa aceea, printre care şi problema nu tocmai neînsemnată a unei întâlniri la prânz cu fraţii Jones, care îi dăduseră de veste în dimineaţa aceea că puseseră la punct un plan de reparare a podului. Şi totuşi rămase aşezat la masă, prefăcându-se că îşi citea ziarul, însă în realitate privindu-şi unicul oaspete de la conac devorând o felie uriaşă de plăcintă fierbinte, umplută cu carne de miel, şi două ouă fierte moi.

Doamna Orling, croitoreasa din Hanlith, era aparent capabilă de mici miracole. Iar Sophia crezuse povestea pe care alesese doamna Brooks să i-o servească în privinţa

rochiei de călărie, oricare ar fi fost aceasta – deşi el personal nu ar fi ales-o pe minuscula Agnes Smith drept pretinsă posesoare a acelui veşmânt. Însă acest sezon de sărbători părea să fi adus la Greaves Park un torent de mici momente de magie neaşteptată, deci spera că Sophia acceptase pur şi simplu rochia ca fiind o nouă favoare a sorţii, oricât de improbabilă.

— Ai fost vreodată să pescuieşti la copcă? o întrebă el, mai mult pentru a-şi distrage singur atenţia de la presiunea crescândă pe care o simţea între picioare. În salon se aflau şi câţiva blestemaţi de servitori. Dacă nu ar fi fost ei acolo, cel mai probabil s-ar fi căţărat peste masă şi s-ar fi aruncat asupra ei deja.

— Păi aşa m-ai prins pe mine, nu? remarcă ea, oferindu-i un zâmbet viclean.

— De regulă omul nu se aruncă în apă cu totul pentru a pescui, însă presupun că principiul de bază e acelaşi. Ţi-ar plăcea să încerci şi metoda clasică?

Sophia sorbi din ceai.

— Cred că ar fi distractiv.

— Bun. Am să fac aranjamentele necesare în după-amiaza asta.

— Crezi că ar trebui să o includem şi pe Lady Wallace? vru ea să ştie, chipul devenindu-i serios. Are deja câteva zile de când stă închisă în casă.

Adam constată că, deşi nu ştia când ajunsese Sophia să se refere la ei la plural, ideea nu îl deranja atât de mult pe cât se aşteptase. Administrarea celor cinci moşii şi a celor trei case din Londra fusese exclusiv responsabilitatea *lui* timp de mai bine de o decadă şi îi făcuse plăcere să şi-o îndeplinească. Nu permisese nimănui să intervină, să îi conteste poruncile sau să încerce să îşi impună propriile păreri în privinţa felului în care ar fi trebuit să îşi îndeplinească obligaţiile. Pentru a păstra toate acestea, era nevoit să se căsătorească. Aici, însă, nu era vorba de a renunţa la putere sau control. Aici era vorba de o tânără foarte bună la suflet, care dovedea empatie faţă de femeia care o dispreţuia.

— Lui Eustace i-ar displăcea atât activitatea, cât şi scopul ei final, declară el.

— Nu îi plac peştii?

— Ba da, să îi mănânce da. Să îi vadă zbătându-se la capătul unei undiţe, nu.

Luând şi ultima îmbucătură de plăcintă, Sophia puse jos furculiţa şi se şterse delicat la gură cu şervetul.

— Aştept cu nerăbdare să prind mai mulţi peşti decât tine.

Adam habar nu avea cum îi reuşea acel truc, cum putea să se arate perfect bine crescută într-o clipă, ca în clipa următoare să pună rămăşag cu el. Era o combinaţie cu un farmec aparte.

— Accept provocarea. Le aruncă o privire scurtă majordomului şi celor doi lachei care zăboveau într-un colţ. Miza o vom discuta mai târziu.

Un trandafiriu discret se strecură în obrajii Sophiei.

— Sunt sigură că va fi interesantă.

În cele din urmă Adam îşi puse deoparte şervetul şi se ridică.

— Hai să mergem, bine? Mai încolo va trebui să mă întâlnesc cu inginerii care se ocupă de pod.

— Atunci ai timp pentru plimbarea călare? vru ea să ştie, încreţindu-şi fruntea.

— Întâmplarea face să am exact atât timp cât să ies la o plimbare călare.

Expresia ei redeveni relaxată.

— Ce noroc, nu-i aşa?

— Chiar aşa.

Între timp Adam apucase să le trimită instrucţiuni detaliate şi atenţii băneşti complicilor săi din Hanlith şi să discute cu toţi servitorii de la Greaves Park implicaţi în intrigile lui, astfel că era destul de sigur că Sophia putea vorbi cu oricine ar fi dorit fără a descoperi minciunile lui legate de hainele ce îi fuseseră dăruite. Sau cel puţin se agăţă de această speranţă când părăsiră salonul în care luaseră micul dejun pentru a porni călare spre Hanlith.

— Cred că Caesar şi Brutus au fost teribil de

dezamăgiţi că nu i-am luat cu noi, spuse Sophia de lângă el, răsuflarea ei conturându-se pentru o clipă în aer.

— *Eu* cred că sătenii s-ar răscula dacă s-ar trezi cu două bestii uriaşe şi ude dând buzna prin casele şi prăvăliile lor, replică Adam. Nu doresc câtuşi de puţin să fiu înjunghiat cu furci.

Sophia pufni în râs.

— Laşule.

— Provocatoareo.

Când ea râse, el îşi aduse armăsarul mai aproape de Copper, o prinse pe Sophia de umăr şi se aplecă să o sărute. Înainte ca ea să apuce să reacţioneze, se ridică şi se îndepărtă din nou. Căldura gurii ei păru să se reverse în toată fiinţa lui, înfierbântându-l pe dinăuntru suficient cât să nu mai simtă nimic din frigul iernii.

Părea un gest foarte impulsiv şi copilăros, iar la douăzeci şi nouă de ani el nu era niciuna, nici alta. Ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit ar fi fost să îi dea impresia că îşi pierduse capul după o fetişcană de douăzeci şi trei de ani care făcea cărţile la un club pentru bărbaţi. Fiindcă nu se întâmplase aşa ceva. Pur şi simplu îi plăcea să o sărute. Şi să facă sex cu ea, ispravă pe care intenţiona să o repete în seara aceea.

— Pot să te întreb ceva? spuse ea după o clipă, cu o expresie calculată în ochii ei verzi.

— Desigur.

— Câţi ani aveai când ai moştenit ducatul?

Adam se încruntă. Deşi nu îşi dorise să fie întrebat ce fusese cu sărutul acela, sau să i se fi cerut să definească relaţia lor după cinci zile, se aşteptase *totuşi* ca Sophia să îl întrebe ceva legat de ei doi.

— De ce?

— Pentru că următoarea mea întrebare e dacă relaţiile dintre tine şi Lady Wallace au fost dintotdeauna atât de… conflictuale.

Acum începea să înţeleagă.

— Tu eşti singură la părinţi.

Sophia miji un ochi.

— Sunt singurul copil al mamei mele.

— Ah. Corect. Hennessy are un fiu şi o fiică născuţi în cadrul căsniciei.

— Din câte am auzit.

Adam se posomorî şi mai tare.

— Nu am vrut să o insult nici pe mama ta, nici pe tine pentru situaţia în care te-a pus Hennessy.

Când o privi, nu o găsi încruntându-se. Slavă Domnului!

— Nu m-am simţit insultată, replică ea. Sophia oftă, apoi îi aruncă o privire piezişă. Şi nu mi-ai răspuns la niciuna din întrebări.

— Şaptesprezece şi da.

— Asta e tot ce ai de gând să spui? Eu măcar ţi-am răspuns într-o propoziţie completă.

— Am moştenit ducatul la vârsta de şaptesprezece ani. Eu şi sora mea ne-am bătut cap în cap de când mă ştiu. Iar cu asta ţi-am oferit două propoziţii complete. Hai să vorbim despre altceva. Tu nu ai dorit să discuţi despre familia ta şi aş prefera să nu discutăm nici despre a mea.

Ajunseră dincolo de deal, iar sub ochii lor se ivi satul Hanlith. Sophia îl descrisese ca fiind pitoresc, iar acum că îl privea prin ochii cuiva care nu îl cunoştea mult prea bine încă din copilărie, era dispus să recunoască şi el că era o privelişte frumoasă.

— Ştii, înainte de vacanţa asta te credeam un duce sever şi atotputernic care părea să ştie totul despre orice, indiferent de situaţie, şi care, din motive neştiute, binevoise să se arate generos. Sau, mai exact, binevoise să se arate generos faţă de Keating şi Camille, ceea ce s-a răsfrânt şi asupra mea.

La drept vorbind, părea o descriere destul de corectă, poate cu excepţia faptului că nu ştia chiar totul – deşi avea suficiente resurse şi spioni în alte case pentru a reuşi cel puţin să facă eforturi decente în acest sens.

— Dar între timp te-ai răzgândit, presupun? întrebă el cu voce tare.

— Cred că mai degrabă am ajuns să privesc lucrurile

ceva mai nuanţat. Nu ştiam că eşti spiritual, spre exemplu. Nici nu aveam habar că eşti împins cu forţa spre o căsătorie pe care ai tot încercat să o eviţi. Şi nu m-am aşteptat niciodată să te consider un… prieten. Dar acum aşa te privesc, doar dacă nu cumva nu faci decât să te arăţi binevoitor faţă de un oaspete aflat la ananghie, iar eu nu mi-am văzut lungul nasului şi te-am ofensat. Rămase cu privirea aţintită asupra şirului de prăvălii de care tocmai se apropiau. Aşa e?

Acesta era cuvântul pe care îl căutase pentru a-şi explica mai exact ce însemna Sophia pentru el. *Prietenă.* Nu era chiar suficient de cuprinzător, pentru că nu avea niciun alt prieten care să-i stârnească dorinţa de a-i degusta pielea dezgolită, însă reda într-o oarecare măsură… căldura, bunătatea şi umorul ce o descria atât de bine pe ea – şi pe ei doi împreună.

— Nu am mai cunoscut niciodată o femeie pe care să o consider prietenă. Până…

— Oh. În regulă, atunci. Nu am vrut…

— Taci odată, bine? Eram pe punctul de a spune „până acum”. Îmi place ideea. Câtă vreme ni se permite în continuare să ne sărutăm şi să facem sex.

— Categoric da.

Capitolul 6

— Puteţi monta pietrele de pe o sanie? întrebă Adam nesigur, ridicând privirea de la coala uriaşă cu schiţe de construcţie lăfăită pe masa lui de scris şi studiindu-i întrebător pe cei trei bărbaţi din faţa lui.

— Nu putem îngropa suporţi în albia râului, cum am face dacă ar fi vară, replică cel mai masiv dintre cei trei, cu mâinile încă încleştate pe şapca groasă de lână. S-ar forma gheaţă în jurul lor şi i-ar zdrobi.

— Nu vă faceţi griji, Excelenţă, interveni un altul, Tobias, dacă bine ţinea el minte, împungând hârtia cu un

deget pătat. Exact la fel a făcut şi tatăl nostru la ultimele reparaţii. Tot ce ne trebuie sunt câteva zile de vreme bună, să se întărească mortarul. Pentru orice eventualitate, vom întări întreaga drăcovenie cu lemn, până la primăvară, când vom putea turna ciment şi să fixăm nenorocitele alea de pietre de să reziste o veşnicie.

— Asta categoric aşa va fi, răspunse Adam. Atunci apucaţi-vă de treabă. Puneţi pe socoteala mea toate maternalele de care aveţi nevoie. Mai sunt şaisprezece zile până la Crăciun, domnii mei. Vreau ca podul să fie reparat până atunci.

Oricum era destul de rău că se vedea nevoit să îşi aleagă o soţie după doar o lună de interacţiuni superficiale. Să o facă în timp chiar mai scurt de atât era de neconceput.

După ce plecară cei trei, Adam se întoarse la masa de scris şi se lăsă să cadă pe scaun. Trimisese după fraţii Jones la o oră după ce dăduse ochii cu podul prăbuşit, iar aceştia îşi petrecuseră cele cinci zile care se scurseseră de atunci punând la punct un plan de reparaţii care, la drept vorbind, părea foarte bine gândit.

Cu cinci zile în urmă fusese furios că planurile lui pentru acele sărbători se duseseră pe apa Sâmbetei la fel de spectaculos ca podul în sine. Gândul de a fi izolat la Greaves Park timp de o lună, acompaniat doar de sora lui şi de fiica bastardă a unui duce, aşteptând să treacă orele ce aduceau tot mai aproape momentul în care avea să-şi piardă jumătate din avere, i se păruse cea mai oribilă tortură pe care ar fi putut diavolul să o scornească. Chiar dacă acestea nu ar fi fost ultimele lui zile în care să-şi trăiască libertatea vârstei de douăzeci şi nouă de ani, tot ar fi avut nevoie în mod firesc de interacţiuni sociale, de ceva, orice… care să îl salveze de propriile gânduri, probabil.

Cinci zile mai târziu frustrarea lui se atenuase considerabil. Nu se punea problema că şi-ar fi pierdut capul după singurul lui oaspete şi ar fi uitat astfel de ce avea nevoie de restul, însă adevărul era că îi făcea plăcere compania Sophiei. Greaves Park nu fusese niciodată pentru el un loc în care să cunoască pacea sau fericirea, deşi era

cu siguranţă cea mai opulentă dintre proprietăţile familiei Baswich şi reşedinţa lor principală. Acesta din urmă era şi motivul pentru care venea aici în fiecare an. Iar grandoarea conacului era ceea ce îl determina să îi invite pe toţi cei pe care reuşea să îi convingă să îşi părăsească proprietăţile şi familiile extinse pentru a veni să îşi petreacă sărbătorile cu el.

Îşi plimbă degetul peste monedele de trei penny pe care i le dăduse Sophia în schimbul iepei pe nume Gopper, aşa cum se înţeleseră. Un zâmbet îi apăru pe buze. De-a lungul anilor se regăsise în numeroase ipostaze – fusese când desfrânat, când manipulator, când malefic – ocazional fusese chiar un prieten –, însă rareori fusese surprins. Sophia White îl surprindea. Aproape constant.

Uşa se deschise cu un ţăcănit.

— Presupun că nespălaţii de mai devreme veniseră să discute despre pod, spuse Eustace, intrând maiestuoasă în încăpere. Slavă Domnului! Cât va mai dura până să avem din nou acces la civilizaţie?

— Între o săptămână şi zece zile, aproximativ, replică Adam, strângând monedele în palmă şi punându-le în sertarul de sus al mesei de scris. În continuare nu mi-e tocmai clar de ce eşti atât de dornică să îmi sosească potenţialele mirese. Credeam că te-ai bucura mai mult să pui mâna pe proprietăţi în valoare de jumătate de milion de lire, plus titlul de viconte – care ulterior va deveni de conte – pentru fiul tău.

— Atunci te înşeli. Sunt dispusă să aştept până dovedeşti dacă eşti sau nu în stare să faci singurul lucru decent pe care ni l-a cerut vreodată tatăl nostru oricăruia dintre noi. Eşti considerat capul acestei familii şi aş prefera să evit bârfele şoptite şi glumele răutăcioase care s-ar stârni dacă ţi-ai pierde acest statut din februarie. Îşi îndreptă spatele. Cu atât mai mult dacă zvonurile respective o vor implica şi pe… fiinţa aceea. Şi probabil că aşa va fi, pentru că nicio tânără de familie nobilă nu ar dori să-şi vadă potenţialul soţ umblând după fustele unei fete de la clubul Tantal. În special a acelei fete.

— Având în vedere cât de multe dintre acele aşa-zise tinere de familie nobilă aşteaptă în momentul de faţă pe celălalt mal al râului să înceapă parada matrimonială, nu cred că Sophia o va descuraja pe vreuna dintre ele. Pufni în râs. La drept vorbind, probabil că ar putea chiar să înveţe câte ceva de la ea.

Sau cel puţin să înveţe cum să fie interesante.

— Creatura aceea a pus deja stăpânire pe întreaga casă, unelteşte cu toţi servitorii şi mi-a sedus fratele atât de temeinic încât nici măcar nu-şi dă seama că se poartă ca un neghiob. Pe vineri ai să te trezeşti că dictează meniurile pentru cină şi schimbă draperiile din casă. Cu ceva de prost gust, în nuanţe de roşu, îmi închipui.

Adam se lăsă pe spate în scaun.

— Ştii cum este o gură de aer proaspăt? o întrebă el, susţinându-i ferm privirea. Cel mai probabil nu, fiindcă îţi petreci fiecare clipă în compania mea străduindu-te să mă nimiceşti. Pleacă, Eustace, şi scuipă-ţi veninul altundeva.

— Tu eşti cel care a fost deja otrăvit, până peste cap. Iar dacă ştii ce urmăreşte, atunci eşti tu de o sută de ori mai oribil decât ea. Şi *el* prefera roşcatele, dacă binevoieşti să îţi aminteşti. Ţin minte foarte clar cum o alunga pe mama în apartamentul ei ca el să se poată afişa peste tot cu femeile lui, încurajându-le să-şi dea aere şi să cârâie ca nişte papagali fără minte – ceea ce şi erau – până ajungea toată lumea să se facă de râs, în afară de el. Şi ştiu că şi tu ţii minte. Ba chiar ai făcut-o şi tu.

Spre surprinderea lui, o lacrimă alunecă pe obrazul lui Eustace, deşi ea îi întoarse spatele atât de rapid încât îşi spuse că poate fusese doar un truc al luminii. Trase adânc aer în piept, înăbuşindu-şi replica veninoasă pe care fusese pe punctul de a i-o da.

— Sophia nu e un papagal fără minte şi nici nu urmăreşte nimic altceva decât să se bucure pentru prima dată de o vacanţă plăcută. Iar eu nu sunt tatăl nostru.

— Ba da. Doar că nu-ţi dai seama încă sau nu te duce capul să o recunoşti. Se întoarse din nou spre el, ochii ei cenuşii scuipând scântei. Tu te descurci mai bine decât el

să păstrezi aparenţele bunei-cuviinţe, însă ştim amândoi că e doar o problemă de timp până ne vei distruge atât numele, cât şi reputaţia. Dacă aceasta este intenţia ta, atunci mi-aş dori *totuşi* să refuzi pur şi simplu să te căsătoreşti. Sau, chiar mai bine, să mori, ca lui Jonathan să îi revină şi titlul de duce. Cel puţin atunci voi putea să îl educ astfel încât să îi ofer măcar o spoială de bună-cuviinţă şi fără a mai avea în permanenţă sub ochi cel mai izbitor memento al… tiraniei tatălui nostru, care eşti tu.

Spunând acestea, ieşi furioasă din încăpere şi trânti uşa în urma ei.

Adam sări în picioare. Eustace îl potopise cu insulte şi critici ani la rând, însă era prima dată când îşi dădea seama că nu făcea doar să reproducă exemplul mamei lor, ci chiar era sinceră în ceea ce îi reproşa. Chiar şi-l dorea mort. Şi cât de repede, ca fiul ei de doisprezece ani să poată înhăţa nu doar majoritatea proprietăţilor lui, în momentul în care nu avea să reuşească să îşi îndeplinească obligaţiile de aşa-zis gentleman, ci şi titlul şi toate celelalte, astfel încât să ajungă ea să domnească peste imperiul Baswich, după bunul ei plac.

El nu era tatăl lui. În fiecare zi se oprea în faţa acelui portret anume pentru a-şi aminti singur acest lucru. Da, ţinea minte şirul nesfârşit de iubite şi amante cu care ducele se afişase mândru în faţa lor şi în faţa soţiei lui. Pe unele dintre acestea chiar le adusese să locuiască sub acelaşi acoperiş cu ei. Şi da, acum că se gândea mai bine, majoritatea celor pe care şi le amintea fuseseră roşcate.

Ceea ce nu însemna, însă, că o luase pe urmele lui Michael Arthur Baswich, nici nu însemna că Sophia ar fi fost vinovată de ceva. Cu un mârâit, înşfacă sticla de vodcă din bufetul de băuturi şi îşi umplu un pahar mare. Simţea furia neagră începând să i se zbată în măruntaie, furie pe Eustace împletită cu revelaţia că era totuşi posibil ca aceasta să fi avut dreptate. În privinţa lui.

Fireşte, era doar o coincidenţă că singurul oaspete care apucase să sosească fusese Sophia. Şi ar fi găsit-o caldă şi interesantă indiferent de culoarea părului ei. Cine

nu ar fi găsit-o astfel? Şi nu era căsătorit – şi nu îşi insulta soţia şi copiii cu aventurile sale extraconjugale. Cel puţin nu încă. Dar o insulta cumva pe Eustace?

În fond, îşi făcuse o artă din a avea amante.

Întreaga familie îşi dorise ca tatăl lor să dispară. Mama lui nu o spusese niciodată deschis, însă atât el, cât şi Eustace înţeleseră acest lucru. Cum ar fi putut să nu? Şi apoi se întâmplase adesea, din ce în ce mai des pe măsură ce Adam crescuse, ca ducesa să îşi descarce pe el furia şi umilinţa. Era bărbat, în fond, şi moştenitorul familiei. O reflexie în miniatură a ducelui.

Uneori Adam se trezise şi el dorindu-şi ca tatăl lui să fi fost mort, apoi fusese copleşit de vinovăţie din cauza acelor gânduri. După care chiar se întâmplase. Timp de o săptămână sau două se simţise uşurat. Monstrul era mort. Se puteau bucura în sfârşit de puţină pace. Dar apoi mama lui, până atunci o nenorocită temătoare, se scuturase de moleşeală şi începuse să se răzbune pe el pentru anii de suferinţă şi amărăciune. Iar acum Eustace îi spunea exact acelaşi lucru pe care îşi dorise dintotdeauna să i-l spună tatălui său. Sau, *chiar mai bine, mori.* Şi vorbise serios.

Îşi reumplu paharul, deşi nu ţinea minte când îl golise. Nici dacă o făcuse chiar de mai multe ori deja. Judecând după sticla goală şi cea de-a doua sticlă aproape terminată de lângă ea, precum şi după cât de confuze îi erau gândurile, probabil că da. Pe toţi *dracii.* Lăsase monstrul să i se strecoare din strânsoarea de fier chiar înainte de să-şi dea seama că se trezise. Iar acum era prea târziu pentru a-l mai închide în cuşcă.

Hidoşenia ţâşni în el cu un urlet sălbatic, umplându-i întreaga fiinţă, orbindu-l şi asurzindu-l. Ce om întreg la minte şi-ar fi dorit să ducă mai departe acea seminţie nevolnică? Cine, în afară de vreo lipitoare hrăpăreaţă, disperată să pună mâna pe un titlu, şi-ar fi dorit să se căsătorească cu un bărbat care reuşea să fie pe deplin dezgustat de purtarea propriului său tată şi totuşi sfârşise cumva prin a cădea în cursa acestuia, devenind aidoma lui?

Se poticni când încercă să se ridice. După o a doua

tentativă greoaie, deschise uşa şi porni cu paşi mari pe coridor. Udgell apăru lângă el exact când ajunse la uşa de la intrare.

— Ies, îi aruncă Adam majordomului pe un ton mârâit.

— Prea bine, Excelenţă. Am să-i cer lui Evans să îl înşeueze pe…

— Mişcă-te.

Adam îşi deschise singur uşa şi ieşi cu paşi mari.

— Excelenţă, paltonul!

Ignorându-şi servitorul, a cărui voce oricum abia o auzise peste tumultul din urechile lui, Adam merse mai departe. Vântul rece îl izbi violent, însă doar la suprafaţă. Pe dinăuntru se simţea clocotind lichefiat, putred şi bolborosind otrăvit. Ştia că era o idee proastă să bea atât de mult, însă probabil că tocmai de aceea o făcuse. Ca să ajungă să se simtă aşa cum merita să se simtă.

Odată ce părăsi aleea, pe care, după numeroase intervenţii cu lopata, zăpada era doar până la glezne, începu să se scufunde până la genunchi. Fiecare pas înainte devenea tot mai dificil, însă îi convenea să se chinuie, aşa că îşi continuă drumul. În cele din urmă fie avea să fie mistuit de focul ce ardea în el, fie avea să fie îngheţat de frigul de afară. Dacă oricare dintre aceste deznodăminte reuşea să îl împiedice să mai gândească, nu-i păsa care se producea primul.

*

— Cred că pantalonii se potrivesc mai bine pentru pescuitul la copcă. Tu ce zici? întrebă Sophia, băgându-şi cămaşa împrumutată în pantalonii împrumutaţi.

— Cred că ai să îngheţi oricum. Milly perie atent şi împături costumul de călărie, apoi îl puse în dulapul ei prea puţin ocupat. Sunt unele lucruri pentru care merită să îngheţi, dar n-aş zice că peştii se numără printre acestea.

Sophia zâmbi.

— Dar n-am fost niciodată să pescuiesc la copcă. Şi e doar aici, la lac, deci dacă voi începe să îngheţ, tot voi avea

timp să mă întorc înăuntru.

— Doar dacă nu cumva vei cădea prin gheaţă, cum ai mai făcut deja o dată.

Pe neaşteptate conversaţia nu i se mai păru chiar atât de amuzantă. Înghiţindu-şi un nod, Sophia ridică din umeri pentru a se scutura de nelinişte şi îşi încheie nasturii vestei.

— Cred că de data asta şansa e de partea mea. Şi nu am căzut prin gheaţă; am căzut în râu după ce trăsura de poştă a căzut prin…

— O, nu, o întrerupse Milly.

Tonul tăios al vocii ei o făcu pe Sophia să se răsucească pe călcâie.

— Ce e? întrebă ea, venind lângă chelăreasă la fereastră.

O siluetă singuratică, negrul ei contrastând puternic cu albul zăpezii şi al gheţii, stătea în picioare în mijlocul lacului. Chiar şi din depărtare croiul elegant al jachetei trăda un gentleman – iar la conac nu se afla în momentul acela decât unul singur.

— E Adam.

— Nici măcar nu poartă palton, confirmă Milly pe un ton îngrijorat.

Sub ochii ei, bărbatul se aşează turceşte pe gheaţa acoperită de zăpadă.

— Nu are nici mănuşi sau pălărie.

Răsucindu-se pe călcâie, Sophia îşi trase rapid cizmele.

— Sophia, nu face asta, o avertiză chelăreasa, aruncându-i o privire alarmată. Excelenţa Sa… poate fi… dezagreabil.

— Nu şi dacă moare îngheţat.

Luându-şi jacheta, porni în fugă spre uşă.

La parter îl găsi pe Udgell plimbându-se agitat prin holul de la intrare, cu o expresie încruntată pe chipul de regulă impasibil şi ţinând în mâini paltonul gros, cu capă, al ducelui.

— Domnişoară Sophia, spuse el, luând brusc o poziţie respectuoasă.

— Ce s-a întâmplat? vru ea să ştie, remarcând că partea din faţă a casei, de obicei forfotind de servitori, acum părea pustie.

— Nu… aş şti să vă spun, domnişoară. Duse paltonul la spate. Aveţi nevoie de ajutor la ceva?

— Oh, fir-ar să fie, bombăni ea, înşfăcându-şi mantia groasă şi închizând-o pe ea, apoi întinzându-se să ia paltonul ducelui de la spatele majordomului şi împăturind haina peste braţ. Dă-mi mănuşile ducelui, porunci ea trăgându-şi-le pe cele pe care i le împrumutase Evans, grăjdarul.

— Dar…

— Nu mă contrazice, Udgell. Şi porunceşte să fie pregătită o baie fierbinte în apartamentul Excelenţei Sale.

Majordomul îi dădu mănuşile.

— Prea bine, domnişoară Sophia. Să trimit pe cineva să vă însoţească?

— Nu. Am să flutur din mână spre casă dacă voi avea nevoie de ajutor.

Majordomul încuviinţă din cap, apoi îi deschise uşa de la intrare.

— Părea toarte… deloc în apele lui. S-a mai întâmplat o dată sau de două ori şi… nu e plăcut. Păli. Şi, vă rog, nu cumva să spuneţi cuiva că mi-a scăpat aşa ceva.

— N-am să spun. Habar nu avea la ce se refereau majordomul sau Milly când spuneau că era „neplăcut”, însă nu avea cum să fie de bine. Grăbeşte-te cu baia, adăugă ea, amintindu-şi cât de plăcut fusese pentru ea să facă o baie fierbinte după ce căzuse în râu.

Întreaga situaţie era teribil de bizară. Tot ceea ce ştia despre Adam Baswich îl descria ca fiind un bărbat foarte puternic şi inteligent care reuşea cumva, în haosul Londrei, să fie în permanenţă cu câţiva paşi înaintea tuturor. Nimeni nu îndrăznea să îl supere pentru că se zvonea că răzbunările lui erau nimicitoare. Prima dată când îl văzuse, când îşi făcuse apariţia la clubul Tantal la scurtă vreme după deschidere, chiar o înspăimântase puţin.

În noaptea aceea, când venise însoţit de oameni

dornici să pună mâna pe club, când el şi marchizul de Haybury aproape ajunseseră să se ia la bătaie legat de o prietenie distrusă, după spusele lui Haybury, din cauza lui Adam – i se păruse sumbru şi periculos şi extrem de stăpân pe el însuşi. Dar apoi le sărise în ajutor. După care, un an mai târziu, îl ajutase pe Keating Blackwood şi îi rămăsese alături chiar şi atunci când cea mai mare parte a societăţii londoneze îi întorsese spatele.

În lunile care se scurseseră de când Camille se căsătorise cu Keating, nu îl mai văzuse pe Adam decât rar, însă nimic nu o alarmase suficient de tare încât să o împiedice să pornească spre Yorkshire, pentru a-şi petrece aici sărbătorile de iarnă, în ciuda reputaţiei lui. Sophia se încruntă. Da, Haybury îi spusese că ducele nu era o persoană în care să poţi avea încredere, iar Lady Haybury – Diane – o avertizase că nu era o idee bună să se aventureze atât de departe de refugiul pe care i-l oferea clubul, însă deja pierduse protecţia acestuia. Iar până în momentul de faţă fusese surprinsă foarte plăcut.

I se tăie răsuflarea până reuşi să traverseze nămeţii pentru a ajunge la lac. Adam nu se clintise, în ciuda faptului că era, fără îndoială, teribil de îngheţat.

— Adam?

Tot nu obţinu niciun răspuns. Încruntându-se, Sophia îi scutură paltonul gros. Apoi, ţinându-şi răsuflarea, îl petrecu peste umerii lui laţi. Când el nici nu tresări violent, nici nu începu să urle ca un om cu minţile rătăcite, Sophia se mută cu greu în faţa lui.

Adam îşi ţinea capul plecat şi ochii închişi.

— Adam? Greaves. Excelenţă!

— N-ar trebui să fii aici.

„Oh, slavă Domnului!”

— Nici tu. Ţi-am adus mănuşile. I le întinse. Poftim.

Când el nu schiţă niciun gest, Sophia se lăsă în genunchi în faţa lui. Umezeala îngheţată îi ajunse imediat la piele prin ţesătura pantalonilor, însă pentru moment alese să o ignore.

— Ce cauţi aici? întrebă el, vorbind foarte încet şi

păstrând un ton perfect lipsit de inflexiuni.

— Te-am văzut ieşind fără palton şi aşezându-te în zăpadă.

Ochii lui cenuşii se deschiseră. Pentru că lucrase la clubul Tantal timp de optsprezece luni şi, chiar dacă nu se trăda prin nimic altceva în afară de uşoara roşeaţă a ochilor, Sophia îşi dădu seama că Adam băuse mult. Foarte mult. Având în vedere că era încă devreme şi se despărţise de el cu doar o oră în urmă, cantitatea de alcool consumată şi rapiditatea cu care o înghiţise erau de-a dreptul alarmante.

— Dar ce cauţi aici? repetă el, subliniind ultimul cuvânt.

— Aici pe lac? Te caut pe tine, pentru că eşti prietenul meu şi m-ai salvat de la înec şi de la a muri îngheţată. Am cerut să ţi se pregătească o baie. Sophia răsuflă zgomotos. Sau ce caut aici în Yorkshire? Ei bine, viaţa mea urmează să fie distrusă şi mă simţeam singură şi îmi doream să o mai văd o dată pe Cammy şi să cunosc puţină fericire înainte de a mă lăsa târâtă în noua mea viaţă de nefericire profundă.

— Şi eu n-am avut nimic de-a face cu asta? Cu venirea ta în Yorkshire?

Ea îşi înclină capul într-o parte, studiindu-l la fel de atent cum începuse şi el, brusc, să o studieze.

— Ei bine, tu m-ai invitat aici şi ai făcut-o într-un moment când îmi plângeam amarnic de milă. Mi-a picat deosebit de bine pentru că Lucille Hampton – ea e fata cu care împart camera – începuse să mă scoată din minţi cu văicărelile ei despre cât de plictisitoare şi pustie devine Londra pe durata Crăciunului. De parcă n-aş şti şi eu asta, la fel de bine ca ea. Măcar ea avea planuri să-şi petreacă sărbătorile cu vărul ei, care e avocat, închipuie-ţi. O să se epuizeze reciproc cu vorbăria, sunt convinsă, ceea ce tot e mai bine decât să îmi împuie mie capul. Adică nu-i port pică fiindcă are familie, însă asta categoric mă face mai puţin înţelegătoare faţă de văicărelile ei.

Ştia că bătea câmpii, însă expresia lui aspră se înmuiase puţin, prin urmare continuă.

— Până să primesc invitaţia ta mă gândisem să particip la cina cu friptură de curcan şi cartofi la cuptor organizată de restul angajaţilor rămaşi de sărbători la club, apoi la tragerea la sorţi pentru schimbul de cadouri. Anul trecut eu am oferit un set foarte drăguţ de cercei şi colier cu perle false, care a ajuns la Emily Portsman. De primit am primit o cutiuţă cu pomadă de păr, destinată în mod evident unuia dintre paznici. Domnul Jacobs a făcut schimb cu mine, oferindu-mi o eşarfă, ceea ce măcar puteam folosi. Apoi…

Adam se întinse în faţă, o înşfăcă de reverele jachetei şi o trase la pieptul lui. Cu ochii scânteind, îşi închise gura peste a ei.

Buzele îi erau reci şi aveau gust de vodcă, însă Sophia îi răspunse la sărut. Gura lui era mai ameţitoare decât orice băutură. Oricine i-ar fi privit din casă ar fi văzut că se sărutau. Se alesese praful de eforturile ei de a evita să-i dea nenorocitei de surori a lui Adam şi alte motive pentru a fi veninoasă. Însă când el o trase de picior pentru a o aşeza de-a curmezişul în poala lui, decise că merita problemele suplimentare pe care şi le crea.

— Nu ai venit aici ca să mă seduci, nu-i aşa? spuse el după o clipă prelungă, delicioasă, pe un ton mai degrabă de afirmaţie decât de întrebare. Şi eşti cea mai bună prietenă a lui Camille. De asta te-am invitat. Nu pentru părul tău.

Părul ei? Bărbaţii îi spuneau adesea că se simţeau atraşi de părul ei, însă ea îl considerase dintotdeauna mai mult o pacoste.

— Mama mi-a zis că Hennessy a vânat-o tocmai din cauza părului ei. De parcă ar fi fost vina ei. De parcă ar fi vina mea că şi al meu are aceeaşi culoare. Se împinse de la pieptul lui, făcându-şi puţin loc să poată ridica privirea spre el. De ce discutăm despre părul meu?

Adam trase adânc aer în piept, iar chipul i se aspri din nou, ceea ce o făcu să creadă pentru o clipă că nu avea să-i răspundă.

— Tatăl meu prefera femeile cu păr roşcat, spuse într-un final, vocea redevenindu-i seacă.

— Hi bine, te rog să mă ierţi, dar asta e o idioţenie. Nimeni nu poate judeca personalitatea sau inteligenţa unei femei doar după culoarea părului ei. Vrei să spui că nu-i păsa cine sau ce erau câtă vreme aveau păr roşcat?

— Da, cam aşa. Răsuflând ceva mai relaxat, îşi trecu degetele prin propriul păr întunecat. Tatăl meu a fost un om dezagreabil.

— La fel e şi al meu.

— Şi te acuză cineva vreodată că eşti exact ca el?

— Nici unul dintre nobilii din tagma lui nu ar îndrăzni să o facă, răspunse ea, iar dintre oamenii printre care mă învârt eu nu îl cunoaşte nimeni. Sau cel puţin nu îl cunoşteau până acum două săptămâni, când a apărut valvârtej la clubul Tantal. Dacă cineva îl acuzase pe Adam de aşa ceva, nu putea fi decât sora lui. Nimeni altcineva nu ar fi îndrăznit să o facă. Şi, oricum, cel mai probabil nici nu i-ar fi păsat de părerea nimănui altcuiva. Antipatia pe care o nutrea faţă de Lady Wallace se înteţi. Familia nu ar fi trebuit să fie o sursă de cruzime. Dacă acest lucru se verifica sau nu în viaţa reală era ceva ce conta prea puţin. Am o idee, se încumetă ea, întinzându-i mănuşile.

De data aceasta Adam le luă şi le trase pe mâini.

— Sunt beat; nu prostovan. M-ai prins într-un moment de slăbiciune. Nu mi se întâmplă prea des. O ţinu de mână când se ridică. Bun. Ziceai ceva de o baie.

Când se ridică la rândul lui în picioare, nu reuşi să se ţină prea bine, însă Sophia îşi spuse că era posibil să fie din cauza frigului, picioarele fiindu-i fără îndoială pe jumătate congelate. Când Adam îi refuză oferta de a se sprijini pe umărul ei, Sophia se dădu în spate câţiva paşi.

Brusc îi devenise duşman doar pentru că zărise o fisură în armura lui? Naiba s-o ia de treabă, nu era vina ei.

— Mă înspăimântă de moarte păianjenii, anunţă ea.

Adam suci gâtul pentru a o privi.

— Poftim?

Sophia confirmă din cap.

— Şi nu la modul că ţip şi mă urc în picioare pe un scaun. Ci la modul că vomit şi leşin.

— Ce dra…

— Acum ştii şi tu una dintre slăbiciunile mele. Aşa că lasă-ţi naibii deoparte încăpăţânarea şi lasă-mă să te ajut.

— Nu e acelaşi…

— Nu am să spun nimic nimănui, îl întrerupse ea. Cu siguranţă nu am atât de mulţi prieteni încât să risc să îi pierd împărtăşindu-le secretele la întâmplare.

După ce o studie preţ de o clipă prelungă, Adam ridică braţul.

— Vino, atunci.

Sophia se lipi de el, petrecându-şi un braţ pe după talia lui pentru a-l ajuta să îşi ţină echilibrul. Indiferent ce se întâmplase, aparent trecuse testul. Pentru moment, cel puţin. Pe de altă parte…

— Comentariile astea au fost un atac la adresa caracterului *meu* sau al tău?

— Nu sunt un om prea bun, Sophia, remarcă el, pe un ton care, în ciuda cuvintelor împleticite, aducea mult mai mult cu acea combinaţie de sarcasm blazat şi uşor amuzament ce îi era specifică. Sunt cât se poate de conştient de asta. Acum eşti şi tu.

Sophia nu era cu totul convinsă că prinsese mesajul pe care se aştepta el să îl reţină din acea conversaţie. Pentru că ea vedea foarte limpede un gentleman inteligent şi bun la suflet care se străduia să fie un om mai bun decât tatăl său, care încă se simţea prizonierul individului respectiv şi care nu era cu totul convins că reuşea în ceea ce îşi propusese.

A-i spune şi lui aceste lucruri, însă, ar fi fost o idee foarte proastă. Era evident că el considera acel… zbucium, căci aşa îl vedea ea, drept o slăbiciune. Sophia îşi schimbă poziţia, străduindu-se să preia pe umerii ei cât mai mult din greutatea lui. Îi făcea plăcere să se afle acolo. Prin urmare avea să se străduiască să ignore faptul că tocmai se petrecuse între ei ceva ce încălca regulile bunei-cuviinţe. Şi îi plăcea Adam Baswich – nu în ciuda cusururilor lui, ci tocmai datorită lor. Şi pentru că nu izbucnise în râs când sugerase că erau prieteni.

*

Se dovedi că fraţii Jones chiar erau buni în ceea ce făceau. Trei zile mai târziu sub golul lăsat de prăbuşirea podului fuseseră instalate trei sănii solide, cu fundul lat, aducând mai degrabă cu nişte barje de râu, din care se ridica un eşafodaj complex de frânghii şi lemn. Căţăraţi pe acesta, o duzină de bărbaţi alergau încoace şi încolo, montând pietroaie cărate de alte două echipe de muncitori pe o parte şi cealaltă a structurii înjumătăţite.

— Din fericire podul s-a rupt pe o linie neregulată, ceea ce face să fie cumva mai uşor de montat noile pietre, comentă Harvey, al doilea născut dintre fraţii Jones. Ne-ar prinde bine nişte drugi de fier cu care să îl ranforsăm, fiindcă mortarul se întăreşte greu pe frig. Asta va fi scump, însă.

Adam încuviinţă din cap.

— Ocupă-te de asta. Oaspeţii mei aşteaptă.

Iar timpul în care mai putea să îşi aleagă o mireasă devenea tot mai scurt.

— Am înţeles, Excelenţă. Am să testez podul personal luni dimineaţă. Sau marţi, dacă va ninge la noapte. Şi după cum îmi pârâie genunchiul, aşa va fi.

Ei bine, nu putea contesta semnele date de genunchiul bolnav al bărbatului, însă spera totuşi că se înşela, încă două sau trei zile, în funcţie de vreme. Poate era timpul să renunţe la a se ţine departe de casă şi să savureze în schimb relativa pace de care încă se mai putea bucura acolo.

— Fă tot ce depinde de tine.

Dacă ar mai fi zăbovit pe acolo ar fi dat impresia că nu avea nimic altceva de făcut, ceea ce categoric nu era cazul. Oftând, Adam îl întoarse pe Zeus şi, dându-i pinteni armăsarului negru şi masiv, pomi pe drumul biciuit de vânt ce ducea spre conac.

Când ajunse pe la jumătatea distanţei ridică privirea şi dădu ochii cu un călăreţ singuratic ce venea din direcţia

opusă. Calul scânteia portocaliu-roşiatic în lumina lăptoasă a soarelui, însă părul iepei părea şters în contrast cu cel al călăreţului.

— Ce naiba cauţi aici singură? întrebă Adam, oprindu-se în faţa Sophiei.

Ea îşi aranjă borul gri şi moale al pălăriei de grăjdar primite împrumut.

— Azi trebuie să-mi fie gata ghetele. Cizmele lui Evans încep să mă strângă la degete.

Dacă Sophia ar fi făcut cea mai mică aluzie cum că îşi făcea griji să nu-şi fi pierdut minţile din nou, Adam şi-ar fi văzut de drum fără un cuvânt. Însă ea nu îl pomenise deloc – ceea ce era un alt lucru la care nu se aşteptase.

— Asta nu explică de ce eşti singură, insistă el, refuzând să o creadă.

— Nu am nevoie de escortă. Şi e prea puţin probabil ca iapa mea să o ia la fugă cu mine în şa dacă e nevoită să se târască prin zăpadă de jumătate de metru.

— Ar trebui să fii însoţită măcar de câini, o ţinu el tot pe a lui, nefiind nici el prea sigur de ce avea chef de ceartă, în afară de faptul că se simţea prost dispus în dimineaţa aceea, iar Sophia îl luase prin surprindere, plus că încă regreta că îl văzuse purtându-se ca un smintit când se aşezase în zăpadă pe lac.

— I-aş fi luat cu mine, dar Udgell nu a vrut să-i lase să plece de la conac fără permisiunea ta şi nu aveam chef să aştept până te întorceai tu. Ai fost mai mult plecat decât prezent, să ştii.

Adam îşi îngustă ochii.

— Am să vorbesc cu Udgell. De-acum încolo va face tot ce îi ceri.

— Nu te răzbuna pe el pentru că tu eşti prost dispus.

Gata, până aici.

— Nu-i treaba ta să-mi spui ce să fac.

Ea avu tupeul să îşi dea ochii peste cap.

— Nici tu mie. Acum mă duc în sat. O zi bună.

Adam îl întoarse pe Zeus pentru a veni lângă ea.

— Atunci te însoţesc.

— Nu vreau să mă însoţeşti, Adam, declară ea, dându-i pinteni lui Copper şi pornind din nou la pas atent.

— De ce dracu’ nu? vru el să ştie, potrivindu-şi pasul cu al ei, sfidând-o să mai comenteze ceva.

— Pentru că ai fost de-acord că suntem prieteni. Însă mi-am dat seama că ori îţi băteai joc de mine, ori minţeai, ori… ori nu ştiu nici eu ce. Dar nu îmi doresc compania ta în momentul de faţă. Sunt destule alte locuri în care pot merge pentru a fi ţinta reproşurilor, a batjocurii sau a insultelor, sau pentru a fi ignorată, fără să îmi văd aşteptările spulberate.

— Şi care anume sunt acele aşteptări ale tale? o întrebă el, ignorând restul argumentului ei.

— De a fi tratată ca o… persoană normală, fără pată, cred. Vicarul nu mă va privi niciodată astfel şi sunt destul de sigură că nici nu va permite nimănui altcuiva să o facă. Sunt obişnuită cu dezamăgirea, dar nu-mi place să fiu furioasă. Tu începi să mă înfurii. Aşa că pleacă şi gata.

Adam inspiră chinuit pe nas.

— Sora mea a zis că ai venit aici cu intenţia de a mă seduce. Că îmi vânezi banii, puterea şi protecţia.

Gata. Să o critice pe ea era mai bine decât să privească înăuntrul lui.

Sophia smuci frâiele lui Copper şi se opri brusc. Timp de o clipă nu făcu decât să stea nemişcată, cu fruntea aplecată spre pământ. În cele din urmă ridică din umeri.

— Ei bine. Presupun că am fost dată în vileag.

Cuvintele ei îl făcură să încremenească, cu măruntaiele năpădite de gheată.

— Ce?

— Recunosc; într-adevăr am venit aici cu scopul de a te seduce. Îmi doream să am o casă mare în Knightsbridge, cu servitori şi bijuterii. Îmi doream ca toată lumea să ştie că îţi sunt amantă, ca de fiecare dată când intram într-o sală de bal grandioasă oamenii să… Se încruntă. Nu, nu pot merge la baluri, murmură ea. Adică îmi doream să fiu amanta ta secretă ca să… Hm. Oh, în felul acesta aş nesocoti porunca lui Hennessy şi aş atrage astfel ruina

singurilor mei prieteni. Nu, nici aşa nu merge.

Coborî cu stângăcie din şaua pentru femei, căzând în fund pe zăpadă înainte de a se ridica din nou cu chiu cu vai.

— Îmi doream doar bijuterii. Şi haine fru… Nu, rochii drăguţe am. Nu aici, desigur, însă asta face parte din planul meu. Fiindcă dacă aş fi amanta ta ar însemna să pot face tot felul de lucruri pe care acum nu le pot face.

Sloiul de gheaţă din stomacul lui începu să-şi slăbească strânsoarea.

— Lucruri precum? vru el să ştie, coborând privirea spre ea.

— Diverse. Cum ar fi… Copper. Acum am cal. Pot ieşi să călăresc prin Hyde Park. Împunse aerul cu degetul în direcţia lui. Iar dacă aş avea doi cai şi o trăsură, aş putea *să mă plimb* prin Hyde Park. În următoarele şase săptămâni, oricum.

Adam îşi îndreptă privirea spre peisajul acoperit de zăpadă. Sophia nu ducea o viaţă luxoasă. Dacă ar fi avut bani, şi-ar fi asigurat o oarecare securitate, prietenia unor personaje de la periferia înaltei societăţi şi abilitatea de a-şi trăi mai deschis viaţa scandaloasă pe care nici măcar nu ea şi-o crease. Însă în condiţiile în care Hennessy ameninţa să distrugă clubul Tantal dacă Sophia refuza să îi urmeze poruncile, o aventură scandaloasă cu el – sau cu oricine altcineva – nu ar fi ajutat-o câtuşi de puţin. Chiar dimpotrivă.

O cunoştea totuşi suficient de bine cât să-şi dea seama că nu ar fi permis niciodată să se întâmple ceva care să le facă rău prietenilor ei de la clubul Tantal. Până şi lui îi era clar că îi adoptase pe lordul şi Lady Haybury, şi tot restul angajaţilor, drept familie. Acesta era lucrul pe care şi-l dorise şi acesta era lucrul pe care avea să îl piardă, indiferent ce ar fi făcut. În mod cert nu avea nevoie de niciun ajutor din partea lui pentru a eşua.

Încruntându-se, întoarse din nou capul spre ea.

— Sophia, îmi cer…

Un bulgăre de zăpadă uriaş se sparse de obrazul şi umărul lui stâng.

— N-a fost amuzant, mârâi el, scuipând zăpadă.

Când o văzu ridicându-se, cu un al doilea bulgăre de zăpadă format în mâinile înmănuşate, constată că nici expresia ei nu era amuzată. Dimpotrivă, arăta nervoasă. Ba chiar furioasă. Adam sări din şa, iar bulgărele de zăpadă îi trecu vâjâind pe deasupra capului.

— Încetează, îi porunci el, ocolindu-l pe Zeus pentru a ajunge la ea.

— Eşti un prostovan! replică Sophia, dând înapoi şi împroşcându-l cu zăpadă afânată când se apropie.

Adam îşi şterse apa îngheţată de pe chip.

— Încercam să îmi cer scuze.

— Nu-mi pasă! Sora ta spune nişte lucruri oribile. Ceea ce spune despre tine în mod cert nu e adevărat, dar ai ajuns cumva la concluzia că în privinţa mea probabil are dreptate? Ştii că nu face decât să încerce să-ţi pună beţe în roate! De ce ai pleca urechea la spusele surorii tale în ceea ce ne priveşte pe mine sau pe tine?

Cu trei zile în urmă nu fusese tocmai convins că Eustace se înşela în privinţa lui. Nici acum nu era. Însă uşurinţa cu care Sophia respinsese cuvintele surorii lui, declarându-le complet irelevante, îi stârni o emoţie… caldă. Nu dureroasă sau clocotitoare, ci… vie.

— Se…

Un alt bulgăre de zăpadă i se sparse umed pe piept. În mod evident nu mai avea rost să încerce să recurgă la logică. Aplecându-se, strânse şi el un pumn de pulbere albă, formă în grabă un bulgăre şi îl lansă spre ea.

Proiectilul o nimeri în piept, făcând-o să clipească surprinsă.

— M-ai lovit!

— Şi tu pe mine.

O atacă din nou.

O clipă mai târziu dispărură amândoi pe jumătate în spatele unei învălmăşeli de zăpadă zburând în toate părţile. Zăpada i se strânse pe umeri, îi zbură pălăria de pe cap şi i se prelinse rece sub vestă. Adam zâmbi, iar bulgărele îl izbi direct în dinţi.

Când reacţia ei fu să izbucnească în râs cu răsuflarea tăiată, el se aruncă spre ea, prinzând-o de talie. Cu o bufnitură, Sophia ateriză pe spate sub el.

— Sunt de-acord, gâfâi el, scuturându-i zăpadă din păr şi de pe chip în timp ce o studie.

— Cu ce anume eşti de acord? vru ea să ştie, lovindu-l atât cât putea cu braţele pe jumătate imobilizate.

— Uneori sunt un prostovan. Acuzele ei la adresa ta erau – sunt – ridicole.

Sophia încuviinţă din cap.

— Da, aşa e. Şi la fel sunt şi acuzele pe care ţi le aduce ţie. Adică nu ştiu exact ce ţi-a spus, însă un argument fie e valabil, fie nu. O persoană fie e credibilă, fie nu. Iar Lady Wallace nu e.

Adam simţi nevoia să o sărute, dorinţa surprinzându-l prin intensitatea ei bruscă. Rămase nemişcat, la cincisprezece centimetri de faţa ei.

— Sunt de-acord.

— Bun. Atunci nu mai tot căuta motiv de ceartă cu mine. Nu-mi place. Dacă nu vrei să te consideri prietenul meu, atunci spune-mi. Mă voi simţi rănită, dar cu siguranţă voi supravieţui. Şi e considerabil mai bine să mă simt rănită decât să fiu minţită.

— Te consider prietena mea, spuse el. Şi e o onoare pe care nu o voi mai nesocoti niciodată. Ţi-o jur.

O lacrimă scăpă din colţul ochiului ei, alunecându-i spre ureche, iar el i-o şterse înainte să apuce să îngheţe. După care o sărută, totuşi, pentru că *aceasta* era natura prieteniei lor şi voia să o ştie şi ea.

Sophia înşfăcă un pumn de zăpadă şi i-l trânti de cap, pentru că, evident, *aceea* era natura prieteniei pe care o oferea ea. Adam nu mai avusese niciodată o astfel de prietenă. Râse peste gura ei. Îi plăcea o astfel de prietenă.

— Ei bine, acum nu mai pot să merg la Hanlith, spuse ea când Adam se ridică în capul oaselor şi o trase şi pe ea sus. Sunt udă leoarcă. Îl privi cu un aer speculativ. Şi mi-e frig. Cred că am nevoie de o baie fierbinte.

Din fericire servitorii lui erau obişnuiţi să care la etaj

ridicol de multe găleţi cu apă fierbinte, pentru ridicol de multe persoane, pe parcursul petrecerilor pe care le organiza el de sărbători.

— Ce coincidenţă! Adam se ridică în picioare, scuturându-se de zăpadă, apoi luă mâinile Sophiei şi o ajută şi pe ea să se ridice. Şi eu la fel.

Capitolul 7

— Mulţumesc, Udgell. Te poţi retrage.

Majordomul înclină din cap.

— Prea bine, Excelenţă. Vi-l trimit pe Felton.

— Nu e necesar. Mă voi descurca fără el. Adam îşi urmă servitorul până la uşa dormitorului. Şi nu vreau să fiu deranjat.

— Da, Excelenţă.

Odată ce Adam închise şi zăvorî uşa, Sophia se ridică de pe bancheta cuibărită în nişa adâncă a ferestrei.

— Cine e Felton? vru ea să ştie.

— Valetul meu.

Ducele se dezbrăcă de jachetă, drapând-o pe spătarul unuia dintre numeroasele scaune confortabile împrăştiate prin încăperea spaţioasă. Apoi îşi continuă drumul, oprindu-se în faţa ei pentru a-i dezlega eşarfa de la gât.

Un fior de excitare şi nerăbdare străbătu venele Sophiei. Slavă Domnului că erau prieteni din nou, tocmai pentru a putea face aşa ceva. La drept vorbind, cele trei zile în care el o tot evitase i se păruseră foarte lungi. Când el îndepărtă lent ţesătura grea ce îi acoperea gâtul, braţele i se acoperiră de piele de găină. Lăsând la o parte faptul că era mai complex şi mai torturat sufleteşte decât îşi dăduse ea seama iniţial, Adam Baswich era un amant excepţional.

El îi deschise nasturele de sus al vestei.

— Lady Haybury ar trebui să se gândească să impună ţinuta asta ca uniformă oficială a clubului Tantal, reflectă el, coborând privirea spre pieptul ei. Aproape îţi pot garanta că

membrii clubului ar deveni mai generoşi cu bacşişurile şi mai puţini prudenţi la jocurile de noroc.

— Nu prea îi înţeleg farmecul, mărturisi ea. Membrii par să prefere să ne vadă în rochii decoltate. Într-un astfel de costum sunt îmbrăcată din cap până în picioare.

Adam termină cu nasturii vestei, însă în loc să i-o dezbrace de pe umeri, se mulţumi să o deschidă larg. Apoi îşi trecu palmele peste trunchiul ei, urcând de pe şolduri pe abdomen şi oprindu-se să îi prindă în mâini ambii sâni.

— Eşti mai acoperită, replică el, dar în acelaşi timp arăţi mai mult. Îţi arăţi, spre exemplu, picioarele foarte lungi şi talia îngustă şi şoldurile frumos rotunjite. Într-o rochie astfel de detalii nu prea se observă, decât ocazional, când te răsuceşti sau păşeşti într-un fel anume.

Sophia trase tremurător aer în piept când Adam îi scoase cămaşa din pantaloni şi îşi strecură mâinile sub ea. Degetele lui mari îi mângâiară delicat sfârcurile înainte de a le ciupi, iar ea se înfioră.

— Atunci am să-i scriu Dianei să îi sugerez asta, bine?

— Da. Dă-ţi jos vesta. Eu am mâinile ocupate.

Oh, observase. Când ridică braţele, mişcarea modifică presiunea mâinilor lui pe sânii ei. Sophia închise pe jumătate ochii, savurând senzaţia. Odată ce se eliberă de vestă, Adam îi prinse în pumni poalele cămăşii şi i-o trase peste cap.

Judecând după cât de întins stătea materialul în dreptul şliţului, Adam savura procesul de dezbrăcare la fel de mult ca ea. Zâmbind, Sophia coborî mâinile pentru a-şi descheia pantalonii, însă Adam i le împinse deoparte şi se ocupă el. Apoi se lăsă pe vine şi îi luă una din cizme. Sophia se sprijini cu mâinile pe umerii lui pentru a-şi ţine echilibrul până o descălţă întâi de una, apoi de cealaltă.

— Eşti foarte tăcută, remarcă el, trăgându-i pantalonii până jos ca să îi poată lăsa la o parte.

— A, da? replică ea ridicându-se. Înseamnă că mi-ai distras tu atenţia.

Adam zâmbi.

— A, da?

Pe neaşteptate se aplecă şi o ridică în braţe. În timp ce ea i se agăţă de gât cu răsuflarea uşor tăiată, el o duse la cada de fontă şi o coborî în apa fierbinte.

Simţind căldura înconjurând-o şi strecurându-i-se în trup, Sophia oftă şi închise ochii cu totul. Însă îi deschise din nou aproape imediat; nu avea de gând să rateze ocazia de a-l privi pe ducele de Greaves, deja excitat şi el, dezbrăcându-se în faţa ei.

Mădularul lui excitat arăta chiar mai impresionant la lumina zilei. Bănuia că ar fi fost un amant apreciat şi dacă nu ar fi fost un duce cu o avere uriaşă. Când se opri lângă cadă pentru a trage mai aproape un alt scaun încărcat cu prosoape şi cârpe, Sophia se întinse să îşi închidă degetele în jurul bărbăţiei lui. Adam încremeni.

Zâmbind, cu privirea aţintită pe chipul lui, se mută mai aproape pentru a-şi trece limba pe toată lungimea mădularului, de la bază până la vârf. Apoi prinse capul catifelat în gură. El îşi înfipse degetele în părul ei pieptănat în creştet, şoldurile schiţându-i involuntar o mişcare în faţă.

Rămaseră astfel preţ de o clipă prelungă, Sophia sugând blând, Adam nemişcat, cu capul dat pe spate. Inspirând tremurător, îi ridică din nou chipul spre el.

— Încetează, altfel ai să mă termini pe loc, spuse el hârşâit. Şi data viitoare avertizează-mă înainte să faci aşa ceva.

Cumva gândul că se aştepta să existe o dată viitoare i se părea foarte excitant. De-a dreptul îi dădea fiori.

— Vino încoace, atunci.

Adam păşi în cadă şi se cufundă în apă. Lichidul aburind se ridică până la patru-cinci centimetri de marginea căzii când se aplecă în faţă şi o sărută, aprins, cu toată gura. Picioarele li se împletiră, iar ea îşi strecură braţele în jurul umerilor lui.

De când se afla în Yorkshire făcuse mai multe băi delicios de fierbinţi decât avusese vreodată ocazia să facă la club; acolo apa era de regulă doar călduţă, din simplul motiv că la bucătărie aveau prea mult de lucru pentru a asigura apă de baie fierbinte pentru cele patru duzini de

angajaţi. Şi oricât de agreabilă ar fi fost o baie fierbinte pe vreme rece, faptul că o împărţea cu Adam Baswich o făcea cu atât mai plăcută.

Continuând să o sărute, Adam îi aranja picioarele în jurul şoldurilor lui şi o trase încet în faţă până ajunse complet îngropat în ea. Sophia gemu, savurând senzaţia de plin şi contactul erotic dintre carnea lui tare şi carnea ei strâmtă. Începu să se mişte peste el, legănându-se în faţă şi în spate în timp ce el se împinse în ea.

Apa se revărsă pe podeaua din lemn preţios în valuri sincronizate cu ritmul mişcărilor lui.

— Facem… mizerie, gâfâi ea.

El o sărută adânc din nou.

— Nu-mi pasă.

Tensiunea îi cuprinse tot trupul, apoi explodă într-un torent delirant de plăcere. Sophia îşi lăsă capul pe umărul lui Adam când acesta, gemând zgomotos, îşi înteţi ritmul mişcărilor. În ultima clipă se lăsă pe spate, se retrase din ea şi, înşfăcând un prosop de baie, se goli în el.

Sophia îl sărută pe umeri şi pe gât, urcând apoi înapoi până la gura lui. Trupul lui, apăsându-se peste ea şi înconjurând-o din toate părţile, i se părea chiar mai cald decât apa înfierbântată pentru baie. Chicotind încet, Adam aruncă prosopul într-un coş şi îşi încolăci braţele în jurul ei.

— Ce-i atât de amuzant? vru ea să ştie, deşi, la drept vorbind, şi ei îi venea să zâmbească.

Sex, căldură şi relaxare – oh, da, zâmbetele erau pe deplin justificate.

Îi trecu prin minte, nu pentru prima dată, că şi dacă următorul Crăciun avea să şi-l petreacă în compania unui bărbat care o voia doar pentru că îşi dorea să o schimbe, acest răgaz ce i se oferea acum, acest moment, merită sacrificiul. Cel puţin avea să rămână cu amintirile legate de foarte bunii ei prieteni de la clubul Tantal şi o amintire foarte surprinzătoare şi excitantă legată de sejurul ei la Greave’s Park.

— Bulgări de zăpadă?

Dezmeticindu-se, îl plesni uşor peste umăr.

— M-ai înfuriat.

— Atunci mă bucur că nu ne aflam în apropierea unei cariere de piatră.

— Aşa şi trebuie. Îşi descâlci braţele de sub ale lui. Ar trebui să strângem apa de pe podea.

— De asta am servitori, replică el, întinzându-i o mână pentru a o ajuta să iasă din cadă.

Sophia oftă. O spusese pe un ton atât de nepăsător! Aerul i se părea cu atât mai rece acum că nu o mai încălzea nici apa fierbinte, nici trupul lui, şi îşi încolăci o pătură în jurul umerilor. Traversă podeaua udă pentru a ajunge la fereastră, în timp ce Adam ieşi din cadă şi îşi luă un halat gros.

— E înnorat, spuse ea, studiind cerul ce părea să înceapă chiar de sub fereastră şi să se întindă la nesfârşit într-o mare de alb uniform.

— Va ninge înainte să se lase întunericul, comentă el, venind în spatele ei. Harvey Jones şi-a simţit genunchiul zvâcnind.

Sophia strânse din buze.

— Să înţeleg, deci, că genunchiul acestui Harvey Jones prezice cu exactitate vremea?

— Evident. Adam se îndepărtă din nou de fereastră şi se duse să mai pună un buştean pe focul ce ardea vioi în cămin. Să mai facem o încercare de a pescui la copcă sau ai prefera să mergi după încălţările cele noi? Eventual am putea ieşi cu sania pe care grăjdarii tocmai au terminat-o de lustruit.

O plimbare cu sania? Nici măcar nu se gândise vreodată să facă aşa ceva. Însă prima activitate pe care o menţionase Adam fusese pescuitul. Şi ţinând cont ce turnură luase tentativa lor anterioară de a pescui la copcă, poate că voia să şi-o şteargă din memorie, sau cel puţin să o îngroape sub amintiri mai plăcute.

— Pescuit la copcă, decise ea.

— Excelentă alegere. Mi-e poftă de plătică coaptă în suc de lămâie. Se duse la uşă şi o deschise larg. Udgell!

— Da, Excelenţă? răspunse vocea îndepărtată a

majordomului.

— Mergem să pescuim la copcă. Cere-i domnului Daily să ne caute un loc potrivit pe lac şi să îl pregătească.

— Mă ocup de asta de îndată, Excelenţă.

Când Adam se întoarse spre Sophia, văzu că aruncase pătura la podea şi începuse să-şi tragă cămaşa bărbătească peste cap. Îi spusese cât de mult îi plăcea să-i vadă picioarele lungi în acei pantaloni, dar aproape că arăta chiar mai delectabil cu poalele cămăşii spânzurându-i până pe coapse şi picioarele goale dedesubt. Dorinţa se stârni în el din nou.

Pe parcursul ultimei ore decisese că motivul pentru care teoriile şi acuzaţiile lui Eustace îl tulburaseră chiar mai mult decât o făceau în general era că tot nu reuşea s-o citească prea bine pe Sophia White. Din experienţa lui, toată lumea îşi dorea ceva, fie că era putere, fie că era bogăţie, statut social sau securitate. Poate că Sophia hotărâse să se aventureze în Yorkshire din dorinţa de a se bucura de un Crăciun grandios înainte de a fi smulsă din lume de lanţurile inevitabile ale regulilor impuse de societate, însă în afară de acest lucru nu părea să-şi dorească nimic. Şi categoric nimic din ce ar fi putut să îi asigure el.

Şi nu reuşea să se dumirească nici unde să o aşeze în ierarhia de prietene, iubite, amante şi diverse cunoştinţe. Era fiica unui duce, ceea ce o punea mai presus de majoritatea celorlalte femei pe care le cunoştea, însă era copilul ilegitim şi nerecunoscut al acestuia, ceea ce îi anula complet orice pretenţie de origine nobilă. Vorbea de la egal cu servitorii şi purta haine de neconceput, era dispusă să facă dragoste cu el, însă nu îi plăcea să fie numită – sau tratată – ca o amantă. Făcea tot ce avea ea chef, ceea ce el găsea înviorător, însă era evident că avea propria ei busolă unică, pe care o urma chiar şi atunci când îi irita pe alţii, inclusiv pe el. Iar ducele de Hennessy era un neghiob pentru că, în loc să îi admire spiritul şi independenţa, hotărâse să îi răpească viaţa pe care şi-o croise prin propriile forţe.

— Te holbezi la mine, remarcă ea.

Adam se dezmetici.

— Mă uit admirator la picioarele tale.

— Ei bine, te rog să continui, atunci, replică ea, zâmbind şi aşezându-se să îşi tragă pantalonii, însă ţine cont că mi se face puţin frig.

— Vei avea nevoie de un palton mai gros dacă e să stai pe gheaţă, decise el, închizându-şi propriii pantaloni şi îndreptându-se spre camera de toaletă care făcea legătura între camera de zi şi dormitorul lui. Dintre ale mele majoritatea îţi vor fi prea late pe umeri, însă îţi vor ţine de cald.

Sophia rămase în camera de zi, unde Adam o auzi scotocind printre hainele lor pentru a le găsi pe cele care îi aparţineau ei.

— Cu siguranţă Milly sau altcineva va avea un palton care să îmi fie bun, o auzi spunând. Fireşte, nu se va potrivi cu restul ţinutei mele, însă nici nu voi avea impresia că o târăsc pe jumătate pe pământ.

Un muşchi al obrazului îi tresări iritat. Nu-i permisese să-i cumpere rochii – iar faptul că el o făcuse oricum conta prea puţin – şi insistase să cumpere de la el calul pe care el dorise să i-l dăruiască. Iar acum refuza chiar şi să împrumute unul dintre paltoanele lui. La ce naiba îl ajuta să fie bogat şi puternic dacă nu putea să potopească o femeie – o prietenă – cu flecuşteţe şi daruri frivole?

Scormonind în fundul unui raft, scoase un palton gri închis, cu o capă groasă, în mai multe straturi.

— Încearcă-l pe ăsta, insistă el, revenind în camera de zi. Cred că aveam paisprezece ani ultima dată când l-am purtat.

Ea îi luă haina din mâini şi o studie.

— Ai păstrat aşa ceva?

— Nu neapărat l-am păstrat, cât am uitat de el. Îmi închipui că dacă aş scotoci suficient de adânc, aş reuşi să găsesc chiar şi câteva perechi de pantaloni scurţi de altă dată şi un pled de sugar.

În loc să zâmbească, aşa cum se aşteptase el, pe

chipul Sophiei apăru o expresie gânditoare.

— Uit că asta a fost dintotdeauna casa ta.

Oftând, puse paltonul pe spătarul unui scaun pentru a termina cu îmbrăcatul.

— Tu când ai avut ultima dată o casă? vru el să ştie, deşi, judecând după tonul ei melancolic, ceea ce înţelegea ea prin casă era foarte diferit de ceea ce cunoscuse el.

— Am locuit cu mama mea deasupra unei prăvălii de rochii din Surrey până la aproape nouă ani, răspunse ea. Presupun că atunci a fost ultima dată, până am ajuns la clubul Tantal – ceea ce nu-i chiar acelaşi lucru, dar cel puţin e un loc unde mă simt – mă simţeam – în siguranţă.

— Ai locuit cu unchiul şi mătuşa ta după moartea mamei tale, nu-i aşa? Parcă aşa ţin minte că mi-ai zis la un moment dat.

De data aceasta ea îi aruncă un zâmbet scurt.

— Da, ei m-au luat în casa lor până şi-au dat seama că avocatul care distribuia alocaţia mea nu le permitea să cheltuiască banii pentru nevoile lor. După aceea nu au mai văzut rostul în a mă ţine acolo, aşa că m-au trimis la o şcoală cu internat. La o serie de şcoli cu internat. Ridică din umeri. Acum, dacă nu vrei să ajung să am nevoie de o băutură tare, cred că ar trebui să mergem la pescuit.

Era prima dată când o vedea trădând o oarecare… nefericire legată de trecutul ei. În cea mai mare parte părea să îl accepte pur şi simplu ca fiind ceva ce se petrecuse cu ceva vreme în urmă şi care acum nu mai conta. Se întrebă în trecere cât timp îi luase să înveţe să gândească astfel. Era o lecţie care i-ar fi prins bine şi lui.

Vechiul lui palton îi venea destul de bine şi îi făcu un compliment, spunându-i că arăta aidoma unui gentleman adevărat. Ceea ce o făcu să îi zâmbească şi să îi ofere o plecăciune, în ciuda faptului că părul ei lung şi cârlionţat, prins în coadă, şi genele ei foarte lungi nu ar fi permis nimănui să o confunde cu un bărbat, nici măcar pentru o clipă, în ciuda hainelor pe care le purta. O conduse afară, oferindu-i braţul pentru a o ajuta să îşi croiască drum printre nămeţii nu foarte înalţi strânşi pe alee. Însă înainte

de a ajunge la marginea lacului, îi trecu ceva prin minte şi se opri.

— Aşteaptă aici, o clipă doar, îi ceru el şi porni cu paşi mari înapoi spre casă.

Udgell îi deschise uşa de la intrare exact când ajunse la ea.

— Excelenţă?

— Decorează casa de Crăciun, porunci Adam.

Majordomul îndrăzni să clipească surprins.

— Ne-aţi cerut să decorăm casa în timpul nopţii, odată ce vor fi sosit toţi oas…

— Da, ţin minte. Scoate totul acum. Toate decoraţiunile. Vreau frunze de laur şi iederă verde. Şi asigură-te că avem castane din belşug. Şi stafide.

— Am… Da, Excelenţă.

— Nu pierde timpul. Şi începe cu salonul. Vreau să fie gata până se încheie cina.

Odată ce îi întoarse spatele, majordomul închise uşa cu un gest cam prea apăsat. Adam îl ignoră. O fetişcană care de paisprezece ani nu mai avusese o casă în adevăratul sens al cuvântului şi care acum locuia la mansarda unui club pentru gentlemeni nu mai sărbătorise niciodată Crăciunul într-o casă luxoasă. Îi spusese deja că era cel mai frumos Crăciun din câte petrecuse vreodată. Intenţiona să îi ofere unul de neuitat.

Când reveni lângă ea, Sophia îşi încolăci braţele pe după mâneca lui.

— E totul în regulă?

— Da. Cât se poate de în regulă. Ia spune-mi, ai mai fost vreodată la pescuit de orice fel?

Sophia clătină din cap.

— Am citit o dată cartea lui Beakey pe acest subiect; evident, el susţine că pescuitul este o experienţă aproape religioasă.

— Ah. Cred că vei descoperi că are de-a face mai degrabă cu viermi şi ţinutul echilibrului pe gheaţă.

Ea izbucni în râs.

— Dacă aşa stau lucrurile, cred că voi deprinde acest

sport cât ai zice peşte.

Paznicul lui de vânătoare şi pescuit, Jack Daily, alesese un loc promiţător în apropiere de malul împădurit al lacului. Pe când ajunseră acolo văzură că acesta terminase deja de tăiat o copcă de jumătate de metru şi aşezase două bănci de lemn de o parte şi de cealaltă a acesteia. La câţiva metri mai încolo servitorul amplasase o tipsie cu cărbuni aprinşi, instalată pe o sanie.

— Vă rog să mă iertaţi, Excelenţă, spuse paznicul de vânătoare şi pescuit scoţându-şi pălăria. Viermii sunt îngropaţi prea adânc. Mi-am permis să înşfac câteva găini de la bucătărie. Mai exact guşile, gâturile şi bucăţele de gheare.

— Foarte bine, Daily. Domnişoara White e novice, aşa că te rog să îi arăţi ce şi cum.

— Onoarea va fi de partea mea, Excelenţă.

Spre meritul lui, servitorul nu se arătă câtuşi de puţin surprins de Sophia şi ţinuta ei nemaivăzută. În schimb o ajută să se aşeze pe una din bănci, îi dădu o undiţă şi îi puse în cârlig o bucată de carne de pui.

— Bun, domnişoară, asta trebuie băgată în gaură. Cârligul e cu greutate, aşa că se va scufunda, dar trebuie să-l tot mişcaţi în sus şi în jos. Ca şi cum aţi fi o gâză care a căzut în apă şi se îneacă, dar tot încearcă să scape.

Sophia încuviinţă din cap.

— Pot să mă dau drept greier?

— Da. Plăticile se dau în vânt după greieri delicioşi.

— Eu mă voi da drept gândac, interveni Adam, punându-şi şi el momeală în cârlig şi aruncându-l în apă. Ţine undiţa relaxat, însă fii atentă în caz că muşcă vreun peşte. Nu o smuci afară din apă, altfel vei pierde peştele.

— Da, adăugă paznicul de vânătoare şi pescuit. Jucaţi-vă cu el, ca şi cum aţi vrea să-l sărutaţi.

— Zilnic.

Servitorul fu inundat de o roşeaţă profundă.

— Vă rog să mă iertaţi, domnişoară White. A fost…

— A fost în perfectă regulă, îl întrerupse ea zâmbind. O descriere foarte potrivită. Am înţeles exact la ce te

refereai.

Adam arcui o sprânceană, aţintindu-şi privirea asupra ei de pe cealaltă parte a copcii.

— Ah, da? Chiar aşa?

— Categoric. Puţin în faţă, puţin în spate, până îl tragi la suprafaţă, unde e condamnat la pieire.

Râdea, însă Adam decise că era a naibii de bine că *nu* îşi propusese să îl seducă. Aparent nu era câtuşi de puţin capabil să reziste farmecelor ei. Şi nu îi scăpase nici faptul că se putea relaxa în compania ei tocmai pentru că ea nu avea nimic de câştigat intrându-i în graţii. Sophia White era unică în aproape toate felurile pe care şi le putea imagina.

— Oh! exclamă ea tresărind. Am simţit o smucitură!

— Luaţi-o încetişor acum, o învăţă Daily. Trageţi-l treptat la pieire.

Prin urmare, după doar trei minute servitorul o îndrăgise suficient de mult cât să adopte exprimarea pe care o folosise ea. Adam clătină din cap zâmbind. Aparent singura persoană pe care Sophia nu reuşea să o farmece era sora lui, iar din punctul lui de vedere doar Eustace avea de pierdut în acest sens. El unul nu avea de gând să se lipsească de nimic.

*

— Sunt sigură că ăsta e unul dintre peştii pescuiţi *de mine,* spuse Sophia, gesticulând cu furculiţa spre farfuria ei, fiindcă e delicios.

Adam îi aruncă o privire pretins încruntată de pe cealaltă parte a mesei.

— Nu cumva sugerezi aşa, subtil, că ai fi prins peşti mai buni decât am prins eu, nu-i aşa?

— Mai buni şi mai mulţi decât ai prins tu, îl corectă ea, zâmbind.

Îi plăcea când era relaxat, în largul lui, spiritual şi amuzant.

Senzaţia de nefiresc şi stinghereala din urmă cu trei zile păreau să se fi risipit, slavă Domnului. Nu-şi putea

închipui cât trebuia să fie de oribil pentru el să fie în permanenţă comparat cu un bărbat pe care îl detesta, şi încă de către propria lui soră, în asemenea măsură încât să ajungă să creadă că era adevărat. Din unele puncte de vedere îi părea bine că ea petrecuse atât de mult timp singură, dacă aşa ceva ar fi fost alternativa.

Fu străbătută de un fior din cap până în picioare. Nu avea să mai rămână singură prea multă vreme şi cel mai probabil avea să fie nevoită să înghită zilnic o doză zdravănă din acelaşi medicament care îl otrăvise şi pe Greaves. Dacă Hennessy nu ar fi ameninţat-o cu distrugerea clubului Tantal în cazul în care îi opunea rezistenţă, şi-ar fi luat de mult tălpăşiţa spre America. La fel ca Adam, însă, se trezise într-o situaţie în care pur şi simplu avea să fie nevoită să strângă din dinţi, să îşi muşte limba şi să îndure ceea ce avea de îndurat.

Ridică din nou privirea spre el, bucuroasă că reuşea să îi abată gândurile.

— Există o explicaţie pentru acest noroc al tău, să ştii, replică Adam.

— Sunt îndemânatică?

— E norocul începătorului. Luă încă o îmbucătură din propria farfurie. Şi am poruncit să ţi se servească ţie peştii prinşi de mine, ca să te bucuri tu de mâncarea mai gustoasă.

— Ha. Ridicându-se, se aplecă peste masă şi îşi înfipse furculiţa într-o bucată de plătică de pe farfuria lui. O băgă în gură. Şi se schimonosi. O, asta categoric este de a ta.

Din colţul ochiului surprinse o umbră de zâmbet pe buzele lui Udgell, însă se prefăcu a nu observa nimic. Gândul de a fi fost surprins altfel decât perfect impasibil ar fi putut să-l facă pe majordom să-şi dea duhul. Preţ de o clipă se întrebă dacă Lady Wallace avea să servească şi ea vreunul dintre peştii pe care îi prinsese ea. Marchiza şi-ar fi dat duhul, cel mai probabil, dacă ar fi ştiut de unde provenea mâncarea ei din seara aceea.

— Ai de gând să îmi spui de ce m-ai ţinut toată după-

amiaza în sera de portocali şi nu m-ai lăsat să urc în camera mea să mă schimb pentru cină? întrebă Sophia.

— Nu.

Ochii lui cenuşii mai că nu scânteiară de veselie când îi răspunse, deci era clar că se petrecea ceva.

— Prea bine, spuse ea cu voce tare. Dar ştii că îţi voi descoperi planurile în cele din urmă.

— În cele din urmă, consimţi el. Băgă mâna în buzunar şi scoase o bucată de hârtie împăturită, pe care i-o întinse. Am găsit scrisoarea asta, adresată ţie, în corespondenţa de azi după-amiază. A sosit chiar înainte de cină, aşa că să nu mă certi că ţi-aş fi ascuns-o.

— Ştiu că nu ai face aşa ceva. Coborî privirea spre bucata de hârtie. Oh! E o altă scrisoare de la Cammy. O deschise în grabă, trecându-şi rapid privirea peste rândurile aşternute cu un scris îngrijit. Ea şi Keating au citit absolut toate cărţile pe care au reuşit să le găsească la han, iar Keating s-a dus azi din nou să vadă cum decurg lucrările la pod. Susţine că, spre surprinderea lui, s-ar putea să chiar ştii ce faci.

— Mă simt copleşit de compliment, remarcă Adam sec.

Punând scrisoarea deoparte pentru a o citi mai târziu, Sophia ridică ochii spre el.

— Cum merg reparaţiile? îl întrebă ea, spunându-şi că era o întrebare pe care ar fi trebuit să i-o pună cu zile bune în urmă.

Fireşte, avusese o scuză în faptul că Adam o tot evitase, dar ar fi putut să întrebe pe altcineva. Dacă într-adevăr ar fi dorit să ştie. Dacă nu ar fi ştiut că vacanţa aceea avea să devină mai puţin plăcută din momentul în care gazda ei avea să-şi îndrepte atenţia asupra paradei de potenţiale mirese.

— Merg bine. Ninsoarea din seara asta le va întârzia cu o zi sau cam pe acolo, însă pe miercuri cel târziu ar trebui să le pot da de veste lui Keating şi Camille să vină să ni se alăture.

— Asta e fantastic! spuse ea pe un ton exagerat.

Când primise invitaţia ducelui de Greaves imediat după vestea pe care i-o dăduse Hennessy, ştiuse încă din prima clipă ce avea să facă. Avea să-şi ofere măcar o aventură grandioasă înainte de a depune armele. Odată sosiră la conac, fireşte, nimic nu mai decursese aşa cum se aşteptase ea. În ultimele câteva zile, chiar ţinând cont de felul în care ajunsese aici, se simţise… mai bine decât îşi imaginase. Aclam o făcuse să se simtă specială şi dorită, chiar importantă. Avea însă să-şi schimbe atitudinea faţă de ea din clipa în care îi soseau prietenii şi viitoarea mireasă – oricine avea să fie aceasta?

Întrebarea nu încetă să o sâcâie până la sfârşitul cinei, în ciuda conversaţiei amuzante cu Adam. Apoi se simţi egoistă pentru că îşi dorise, chiar şi pentru o clipă, ca Keating şi Camille să fi fost nevoiţi să rămână la han şi de Crăciun. Aşa ceva nu ar fi fost corect faţă de niciunul dintre ei, dar în special faţă de Adam. În fond, el invitase zeci de oameni să vină să îi ţină companie, iar dintre toţi ea era singura care şi apucase să sosească. Ce simţea cu adevărat în această privinţă, când ştia că avea tot mai puţin timp să îşi aleagă o soţie, riscând în caz contrar să piardă aproape tot ceea ce îndrăgea şi se străduia să protejeze? Până la urmă, pentru ea acea vacanţă nu era decât o modalitate plăcută de a-şi distrage atenţia de la gândurile negre.

— Ai terminat? o întrebă el exact când încheie acel gând.

Sophia îşi puse şervetul deoparte şi se strădui să facă la fel şi cu toate grijile ei legate de lucruri în privinţa cărora nu putea să facă nimic. Când chiar nu aveai ce să faci, îngrijorarea avea doar darul de a-ţi consuma timp preţios, pe care l-ai fi putut folosi mai bine creându-ţi amintiri plăcute.

— Da. Şi plătica *mea* a fost categoric mai bună decât a ta.

— Aham. Hai să ne retragem în salon, bine? Mă bate gândul să-ţi testez norocul la faraon.

Sophia se forţă să zâmbească.

— La faraon mă pricep mai bine decât la pescuit. Tu

câţi peşti ai prins, până la urmă? Am uitat.

— Eu am prins trei, iar tu ai prins… patru, parcă?

— Cinci, spuse ea. Inclusiv pe cei doi mai mari.

Adam se ridică de la masă.

— Mergem la faraon. Acum.

Remuşcările Sophiei păliră puţin când îi văzu zâmbetul sincer şi, venind lângă el, porniră împreună pe coridor. Adam deschise uşa salonului şi îi făcu semn să intre înaintea lui. Sophia o făcu, apoi se opri imediat ce puse piciorul în încăpere.

— Oh, şopti ea, înfiorată de încântare.

Panglici aurii, argintii şi roşii fuseseră legate de cele trei candelabre, răsucindu-se şi intersectându-se în drumul lor spre cei patru pereţi. Mănunchiuri de laur şi iederă verde fuseseră atârnate de candelabre şi drapate pe poliţa căminului, cu lumânări roşii şi albe ridicându-se din mijlocul verdeţii. Pe măsuţe se lăfăiau coşuri cu globuri roşii, decorate la rândul lor cu lumânări, proiectând un curcubeu de culori ce dansa în întreaga încăpere.

— Îţi place? întrebă el din spatele ei.

— Mi-ai dăruit Crăciunul.

— I-am cerut lui Udgell să scoată decoraţiunile de Crăciun ceva mai devreme, dar îmi asum meritul dacă…

— Îmi place la nebunie, îl întrerupse ea. E… magic. Îţi mulţumesc din suflet.

— Cu mare plăcere.

Sophia se răsuci pe călcâie, îşi petrecu fulgerător braţele pe după gâtul lui şi îl sărută. Nu ar fi putut să nu o facă. Bucuria superbă pe care i-o trezea salonul o cerea. Chiar dacă de faţă ar fi fost o sută de oameni, şi nu doar ei doi, tot l-ar fi sărutat.

Adam o sărută la rândul său, închizându-şi mâinile în jurul taliei sale pentru a o trage lângă trupul lui solid şi zvelt.

— Dacă aş fi ştiut că vei fi atât de încântată, aş fi făcut-o mai demult, murmură el şi îşi puse din nou gura peste a ei. Deşi nu cred că te cunoşteam suficient de bine până acum ca să-mi dau seama cât de… important ar fi să

o fac.

— Tocmai de asta îmi place atât de mult, replică ea, sucind gâtul pentru a studia din nou salonul scânteind de lumini. Tocmai pentru că ţi-ai dat seama.

Simţi o lacrimă caldă alunecându-i pe obraz. Până în momentul acela nici nu-şi dăduse seama că plângea.

Adam ridică o mână şi îi şterse o lacrimă cu degetele.

— Probabil aş fi putut să-i spun lui Udgell să nu se mai obosească să atârne vâscul, reflectă el cu voce tare, sărutând-o pe obraz în locul ce tocmai fusese udat de lacrimă. Nu pare să fie necesar.

Sophia observă planta cu frunze verde închis atârnând de una dintre panglicile petrecute prin faţa şemineului.

— Asta arată ce ştii, şopti ea, inundată de o încântare mai profundă, ca un torent de argint lichid curgându-i prin vene, şi îi luă mâna pentru a-l conduce spre foc şi spre covorul gros din faţa acestuia.

*

Miezul nopţii trecuse de mult când deschise Adam ochii. Preţ de o clipă nu îşi dădu seama prea bine unde se afla, până nu îi sări în ochi mănunchiul de vâsc ce se răsucea leneş la vreo trei metri jumătate deasupra capului său. Era în salon.

Amintirea a ceea ce se petrecuse îşi croi încet drum prin mintea lui şi întoarse capul. Sophia era lipită de el, cu capul pe umărul lui şi braţul lui drapat moale peste şoldul ei. Focul din spatele lor aproape se stinsese cu totul, cărbunii incandescenţi transformând părul Sophiei într-o flacără scânteietoare, roşu aprins, revărsată pe pieptul lui.

Iar el, bărbatul care mereu avea ceva de făcut, mereu avea de ajuns undeva, acum nu voia să se clintească. Gol puşcă şi încercat de o vagă senzaţie de răceală în încăperea cufundată în tăcere, mai puţin în locurile unde pielea ei caldă o atingea pe a lui, se simţea… împlinit. Tocmai el.

Apoi Sophia se foi. Adam se grăbi să închidă ochii din nou, prefăcându-se că dormea, chiar dacă mintea îi spunea că era prostesc şi copilăresc să o facă. O simţi ridicând capul, apoi frigul îl lovi în coastele stângi când Sophia se îndepărtă. În mod evident ea nu simţea aceeaşi împlinire, deşi şi a lui începea să pălească rapid.

Sophia se întoarse, aşezându-se lângă el, iar Adam simţi răcorea unei pături drapate peste el până la piept. O clipă mai târziu se întinse lângă el sub pătură, iar buzele ei îl atinseră pe obraz cu delicateţea unui fulg. Capul i se cuibări din nou pe umărul lui, iar Adam se foi, prefăcându-se că dormea, pentru a-şi pune mâna peste talia ei.

Odată ce răsuflarea ei se linişti şi deveni mai adâncă, arătându-i că dormea, Adam deschise ochii din nou. Ce fel de viaţă dusese până acum din moment ce nu-şi amintea să mai fi avut parte de momente ca acesta? Din moment ce nu mai cunoscuse niciodată până atunci acel sentiment de… pace? Sau din moment ce nu mai cunoscuse niciodată o femeie alături de care să se poată pur şi simplu relaxa în faţa unui foc muribund? Venise să îl acopere cu o nenorocită de pătură, când el nici nu şi-ar fi dat seama dacă se gândise sau nu la el.

Sophia îi spusese că îi dăruise Crăciunul. Dacă ar fi putut să prelungească sentimentul ce îl încerca în momentul acela, bucuros i-ar fi dăruit Crăciunul în fiecare zi. Ba chiar i-ar fi dăruit mult mai mult de atât, dacă ea i-ar fi dat voie, dacă ar fi avut cumva certitudinea că, indiferent ce greutăţi îl aşteptau în viaţă, avea să i se ofere şi acea… perfecţiune.

Ceva mai târziu adormi din nou şi nu se trezi decât când simţi un bot umed şi pufăitor vârându-i-se în ureche.

— Fir-ar să fie, bombăni Adam, împingându-l pe Brutus deoparte. Sophia nu mai era lângă el, însă o clipă mai târziu o auzi chicotind încet. Excelent mod de a te trezi, spuse el, ridicându-se în capul oaselor.

Sophia era instalată la capătul canapelei aflate cel mai aproape de el, cu picioarele goale strânse sub ea şi doar cămaşa ei bărbătească ascunzându-i restul trupului

minunat de ochii lui.

— Scormoneau la uşă, îi explică ea. Dacă nu le-aş fi deschis, ar fi venit cineva să vadă ce se petrece.

— Ba n-ar fi venit, nu dacă ţin să îşi păstreze locul de muncă. Aruncă-mi pantalonii, bine?

După ce Sophia îi dădu pantalonii, Adam şi-i îmbrăcă şi se ridică.

— Tu preferi ceai dimineaţa, aşa-i?

— Da, dar…

Înainte să apuce să-şi ducă obiecţia până la capăt, Adam deschise uşa.

— Udgell, adu ceai.

Apoi o închise din nou.

— Dar sunt goală, în cea mai mare parte, spuse ea pe un ton speriat şi sări în picioare.

— N-o să intre.

Adam veni lângă ea, îşi puse mâinile pe umerii ei şi o sărută.

Sophia îl sărută şi ea, gura ei dovedindu-se moale şi surprinzătoare în ciuda sarcasmului ce se strecura ocazional în replicile ei.

— Deci Udgell ştie să-ţi lase ceaiul afară? Înseamnă că obişnuieşti să faci asta des.

— Hm. Prinzând-o mai ferm de umeri, o împinse pe spate pe canapea. Uneori sunt prost dispus, după cum probabil ai observat şi tu, spuse el lent. Când uşa e zăvorâtă, îmi lasă ceaiul afară.

— Oh. Se încruntă când Adam se trânti lângă ea. Nu voiam să sugerez că aş fi geloasă. Fiindcă nu sunt. În mod evident, pur şi simplu nu prea mă duce capul înainte de micul dejun.

— Te-a dus totuşi capul să mă trezeşti cu un câine strănutându-mi în ureche.

Cuvintele lui o făcură să izbucnească în râs.

— Aceea a fost o coincidenţă fericită.

Geloasă. În general detesta acel cuvânt. Nu o dată pusese capăt aventurilor cu câte o amantă când se ajunsese la aşa ceva. În momentul acela, însă, o parte din

el şi-ar fi dorit ca Sophia să fie geloasă. Însă, evident, în prietenia lor nu era loc de aşa ceva. Mai mult, peste doar câteva săptămâni ea avea să fie căsătorită, şi nu cu oricine, ci cu un vicar. Tunete şi trăsnete, câtă nefericire o aştepta! Şi blestemat să fie Hennessy pentru că alesese să o condamne la chin când la fel de uşor ar fi putut să se arate generos cu ea. Faptul că avea să ajungă şi el într-o situaţie aproape identică ar fi putut fi privit ca o ironie, doar că el nu găsea nimic amuzant în întreaga tărăşenie.

— Această tendinţă a ta de a fi uneori prost dispus, spuse Sophia din senin, cu faţa uşor încordată, ca şi cum n-ar fi fost tocmai sigură de reacţia lui. De asta ţii să inviţi lume la tine acasă de Crăciun? Nu de Crăciunul acesta, desigur, ci în general.

Şi iată că, pe nepusă masă, reuşise să vadă limpede în el. Avea prieteni pe care îi cunoştea de ani buni şi care înţelegeau mai puţin din ceea ce se petrecea în sufletul lui. Oameni care nu vedeau decât atât cât le permitea el să vadă. Ar fi putut să se eschiveze, să se prefacă amuzat de sugestia ei sau să atace într-o altă direcţie, însă ar fi însemnat să îşi facă şi lui însuşi şi ei un deserviciu.

— Da. Nu-mi place aici, dar mi-e mai uşor să tolerez casa asta când sunt înconjurat de o mulţime de oameni. Presupun că aşa am mai puţin timp pentru propriile gânduri.

— Dacă nu-ţi place Greaves Park, de ce vii aici?

— E reşedinţa principală a familiei. Ridică din umeri. Dacă aş evita-o, oamenii ar remarca. Nu am de gând să fac public ceva ce reprezintă o slăbiciune.

Timp de o clipă Sophia îi studie chipul, deşi Adam habar nu avea ce îşi închipuia că vedea.

— Ştiu că nu ai nevoie de sfatul meu, dar poate că prezenţa lui Lady Wallace face circumstanţele chiar mai… dificile decât ar fi cazul. În special anul acesta.

De data aceasta Adam trase adânc aer în piept, luptându-se cu firicele de iritare ce începuseră să crească în el. El rareori avea nevoie de sfaturi şi cu siguranţă nu din partea unei fetişcane care lucra la un club de bărbaţi. Pe de

altă parte, Sophia nu era chiar atât de uşor de etichetat.

— Printre oaspeţii mei se mai numără şi persoane care ţin la reputaţiile lor. Cum nu sunt căsătorit, am nevoie de o gazdă de sex feminin. Cineva care face parte din familie. În special anul acesta.

Cineva zgâlţâi clanţa uşii, iar Caesar şi Brutus începură să latre.

— Gata, băieţi, îi mustră Sophia, întinzând mâinile pentru a mângâia mastifii.

Oricât ar fi fost de improbabil că o femeie atât de firavă putea stăpâni doi câini uriaşi ca aceia, ambii dulăi se topiră, dând din coadă şi gudurându-se pe lângă ea.

În mod evident băieţii o adorau, remarcă Adam ridicându-se de pe canapea şi mergând să ia ceaiul. Şi el la fel. Încremeni cu piciorul în aer preţ de o clipă, apoi îşi continuă drumul, bucuros că era cu spatele la Sophia şi aceasta nu-i putea vedea expresia. O adora.

Ceea ce nu era tocmai surprinzător, îşi spuse, având în vedere că în ultimele zece zile fuseseră împreună aproape constant, iar ea era frumoasă, avea o personalitate deosebit de plăcută şi era în egală măsură bună la suflet. Mai neaşteptat era faptul că revelaţia îl tulburase. În fond, avea prieteni în faţa cărora îşi deschidea sufletul şi avea femei cu care făcea sex. Doar că nu mai cunoscuse niciodată pe cineva care să-i ofere pachetul complet.

Dezmeticindu-se şi hotărând că acea bruscă conştiinţă de sine era mai degrabă jalnică decât zguduitoare, deschise uşa salonului şi luă tava de ceai pusă pe podea. Dacă nu ar fi fost gândul la cei treizeci de ani pe care avea să-i împlinească în scurtă vreme şi la Eustace care îl pândea ca un vultur aşteptând să eşueze în încercarea de a-şi face datoria ca ea să-şi poată înfige ghearele în moştenirea lui, ar fi trimis după fraţii Jones. I-ar fi fost chiar uşor să le spună că nu-i plăcea cum construiau podul şi să le ceară să ia totul de la capăt. Astfel ar fi putut să-şi petreacă Crăciunul singur cu Sophia. Ar fi fost un cadou pe care categoric l-ar fi apreciat, dacă preţul nu ar fi fost mai mare decât putea accepta să plătească.

Capitolul 8

Salonul de muzică al Greaves Park se afla într-o parte a galeriei de portrete. Sophia se opri în capul scărilor, privirea alunecându-i deja spre portretul precedentului duce de Greaves, în ciuda hotărârii ei de a nu-i mai acorda acelui individ nici cea mai mică atenţie.

— E doar o pictură, murmură ea doar pentru sine, îndreptându-şi umerii şi continuându-şi drumul.

Însă când ajunse în dreptul portretului încetini. Bărbatul acesta nu doar că îşi chinuise familia cât trăise, ci avusese grijă şi să facă astfel încât să controleze viaţa fiului său chiar mort fiind. Într-un fel, încercase să se asigure că Adam avea să sfârşească prins într-o căsnicie fără iubire – sau, în cel mai rău caz, avea să se căsătorească doar pentru a-şi păstra proprietăţile –, astfel încât noul duce de Greaves să fie la fel de puţin motivat să îşi respecte şi onoreze soţia cum fusese şi el.

Trăgând adânc aer în piept, se întoarse spre tablou. Ochii cenuşii fascinanţi o fixară fără a clipi. Pentru că acum ştia ceva mai multe despre el, îi putea studia expresia şi atitudinea pentru a căuta indicii care să-i trădeze cruzimea egoistă şi aroganţa dispreţuitoare care, fără îndoială, îl caracterizaseră.

Michael Arthur Baswich. Cel de-al nouălea duce de Greaves. În mod evident ea ar fi fost exact genul lui. Fu străbătută de un fior din cap până în picioare. Dacă bărbatul acela ar fi invitat-o să îşi petreacă Crăciunul acasă la el, ar fi refuzat invitaţia. Nu se putea imagina dorindu-şi nici măcar să petreacă timp în compania lui, cu atât mai puţin să aibă o relaţie intimă cu el.

Fiul lui, însă, era cu totul altceva. Da, putea fi arogant şi prea sigur pe el, însă el chiar asculta când vorbea cu el. Se arăta în permanenţă preocupat de confortul ei şi nu-l deranja să piardă din când în când la cărţi – chiar şi în faţa

unei femei.

Cel mai relevant era, indiferent dacă el avea s-o recunoască vreodată sau nu, că îi păsa cu adevărat ce fel de om era. Şi ce fel de om nu era. Câţi duci ar fi invitat în propria casă o femeie cu statutul de copil din flori, care îşi câştiga singură existenţa şi purta pantaloni şi rochii prea mari? Cel din portretul de pe perete cu siguranţă nu ar fi făcut-o.

— Eşti detestabil, spuse ea, şi întoarse spatele tabloului.

Adam stătea la capătul coridorului, privind-o. La naiba! Nu putea nici măcar să poarte o conversaţie cu un tablou fără a fi văzută de cineva.

Se scurse o clipă prelungă până ce Adam pomi spre ea.

— Acum ştiu ce simţi faţă de el, spuse el tărăgănat, arătând spre portretul din spatele ei. Faţă de mine ce simţi?

Un zâmbet îi curbă buzele, cuprinsă pe dinăuntru de fierbinţeală la simplul gând că Adam se obosise să o întrebe aşa ceva. Ridică mâinile spre el, chipurile pentru a-i aranja cravata, dar de fapt dorindu-şi pur şi simplu să îl atingă.

— E prea devreme ca să mă pot pronunţa.

— Ah, da, aşa crezi? Se aplecă şi o sărută blând. Ce cauţi aici? Nu ai venit doar să-l mustri pe tatăl meu, presupun.

Sophiei îi luă o clipă să-şi recapete vocea după acel sărut.

— Cântam cândva la pian. Voiam să văd dacă mai ţin minte cum se face.

Adam încuviinţă din cap, apoi îi dădu drumul Sophiei pentru a deschide o uşă din apropiere, ce dădea spre o cameră în care o servitoare spăla ferestre.

— Vreau două căni cu cidru fierbinte în salonul de muzică, porunci el, apoi se întoarse lângă Sophia. Mergem?

— Credeam că te întâlneşti cu meşterii care îţi construiesc podul în după-amiaza asta.

— Încă n-au sosit. O luă de mână şi o învârti într-o piruetă, ochii lui cenuşiu-închis sclipind de încântare. Sunt

aproape dezamăgit că azi nu porţi pantaloni.

Ea coborî privirea spre rochia de muselină albastră.

— Sunt la Milly, mi-i spală. Asta e, de fapt, rochia *mea.*

— Ţin minte. E cea pe care o purtai când ai căzut în râu. Mă bucur că nu a fost distrusă.

— Una din mâneci era ruptă, iar tivul rochiei fusese smuls cu totul, însă mi-a reparat-o Milly. Îi aruncă o privire piezişă în timp ce intrară în salonul de muzică. De ce i-ai poruncit chelăresei tale să îmi servească drept cameristă?

— Fiindcă tot ce aveai pe lume era o rochie şi o pălărie hidoasă şi orice lady trebuie să aibă o cameristă personală măcar o dată în viaţă.

— Şi ai decis asta chiar înainte să afli despre ultimatumul tatălui meu, replică ea cu un suspin vag.

Şi când se gândea că se îndoia de propria bunătate, netotul.

— În mod evident sunt foarte perspicace.

Sophia pufni în râs.

— E plăcut să am pe cineva care să mă ajute să-mi pieptăn părul. Eu şi Lucille ne coafăm reciproc uneori, însă ea îmi înfige agrafele în scalp.

Adam chicoti.

— Atunci mă bucur că îţi salvez puţin craniul de la tortură.

Râzând, Sophia se aşează la pianul superb cu pupitrul din lemn de mahon furniruit şi claviatura din sidef lustruit.

— E atât de frumos încât aproape nu mă îndur să cânt la el.

— Prostii. Arată-mi ce ştii.

Cuprinsă brusc de o oarecare nelinişte, Sophia răsfoi partiturile aşezate deasupra instrumentului. *Nocturna numărul IV în la major* de John Field i se păru vag familiară şi îşi încercă şovăitoare mâna cu câteva acorduri. Încetul cu încetul degetele ei începură să-şi amintească notele, iar ea deveni mai încrezătoare.

Când două mâini masculine, cu degete lungi, se întinseră peste umărul ei pentru a da pagina, Sophia

tresări, poticnindu-se în câteva note până când mintea ei reuşi să preia din nou controlul asupra degetelor ei.

— Îmi cer scuze, murmură ea.

— Nu-i cazul. A fost vina mea.

Sophia încheie bucăţica muzicală cu o improvizaţie sofisticată, iar Adam aplaudă.

— Cânţi bine.

— De-abia a fost acceptabil, dar mulţumesc. Nu am nici pe departe suficient exerciţiu.

— Ai pian la club?

— Nu. Ar fi drăguţ, dar nimeni dintre noi nu şi-ar putea permite vreodată aşa ceva, iar Diane şi Oliver deja se arată mai generoşi faţă de noi decât ne aşteptasem vreodată.

— Am să-ţi cumpăr eu unul.

Sophia ridică privirea spre el. O şuviţă de păr negru îi căzuse peste frunte, iar ea i-o împinse deoparte, coborând cu degetele pentru a-l atinge pe obraz. Era atât de chipeş încât îi venea să-l întrebe câte femei se îndrăgostiseră de el.

— Nu voi fi acolo să mă pot bucura de el.

— Atunci am să ţi-l trimit în Cornwall.

Dacă se încăpăţâna să o facă, Adam risca să-i creeze o grămadă de probleme.

— Nu se poate să-mi cumperi un pian. E mult mai grav decât cu un cal. E un dar mai… personal.

Ochii lui se îngustară milimetric.

— Atunci am să-l ofer anonim în dar angajatelor clubului Tantal, însă în numele tău. Mă gândesc că multe dintre colegele tale ştiu să cânte la pian.

Părea o sugestie mai rezonabilă, slavă Domnului.

— Da, aşa e. Şi cum tu eşti ridicol de bogat, iar fetele îşi vor ieşi din minţi de încântare, nu am să mă opun.

Buzele lui se curbară într-un zâmbet leneş.

— Sunt absolut uluit.

Privind-o în ochi, Adam o sărută din nou.

Sophia îl trase pe bancheta de lemn lângă ea, petrecându-şi braţele în jurul gâtului său şi sărutându-l la

rândul ei. Oh, cât de mult îi plăcea bărbatul acesta! Îi tot repeta că ea era unică, însă nu cunoscuse niciodată pe cineva ca el – când sumbru şi periculos, când spiritual şi bine dispus. I-ar fi luat ani peste ani să îl descifreze şi i-ar fi făcut teribil de multă plăcere să zăbovească îndelung la aşa ceva.

Gândul o surprinse şi deschise ochii chiar în timp ce Adam o trase în poala lui. Ultimele două săptămâni fuseseră ca un vis – aşa se explica de ce îşi putea permite gânduri atât de extravagante. Lumea mai largă şi mai crudă rămăsese pe celălalt mal al râului, iar o parte din ea şi-ar fi dorit ca fraţii Jones să nu mai repare niciodată podul, indiferent care ar fi fost consecinţele ce s-ar fi abătut asupra clubului Tantal dacă nu şi-ar fi făcut apariţia la propria ei nuntă.

Adam urcă lent şi mângâietor cu palma pe piciorul ei, ridicându-i şi fusta din acelaşi gest. Apoi uşa salonului de muzică se deschise brusc.

— Bună, Adam, spuse Keating Blackwood alene, ţinând în mâini tava cu cidru. Ia-ţi mâinile de pe Sophia.

Sophia scoase un ţipăt uşor, împingându-şi fustele în jos şi sărind în picioare atât de rapid încât aproape îl răsturnă pe Adam de pe banchetă.

— Bună, Keating, spuse Adam pe un ton perfect calm, gândindu-se că nu-şi putea permite să se ridice în picioare în momentul acela. Îşi mută privirea dincolo de silueta înaltă şi întunecată a prietenului său. Unde ţi-e soţia? Sau pe ea ai uitat-o?

— Majordomul tău o conduce chiar în clipa aceasta la camera noastră. Imediat ce am aflat că voi doi vă aflaţi în salonul de muzică, m-am gândit să vin pe post de vestitor. Ochii lui căprui se îndreptară bănuitori spre Sophia. Bună, draga mea. Eşti bine, să înţeleg?

Prin urmare netrebnicul îşi închipuia că se deda la fapte josnice cu tânăra ce îi era oaspete. Ce-i drept, o făcea, însă era cu acordul ei.

— Calmează-te, Blackwood.

Sophia se duse hotărâtă să ia tava din mâinile lui

Keating. Punând-o deoparte pe un scaun, îl prinse pe acesta într-o îmbrăţişare zdravănă.

— Mă bucur că ai venit, spuse ea cu sinceritate, sărutându-l pe obraz. Mă duc s-o caut pe Cammy.

Fără cea mai mică privire în urmă, fugi din încăpere.

Odată ce o văzu dispărută, Keating arcui o sprânceană.

— Aştept o explicaţie care să nu mă forţeze să-ţi dau un pumn în faţă la final.

Era un atac al naibii de nejustificat, având în vedere reputaţia lui Keating.

— Am – aveam – un singur oaspete în casă. Eu şi Sophia obişnuim să bem adesea un ceai sau cidru împreună. Şi suntem adulţi amândoi, aşa că bagă-ţi minţile în cap, altfel n-am să ezit să sar şi eu la bătaie.

Aruncând rapid o privire prin încăpere, apoi îndreptându-şi din nou atenţia asupra lui Adam, Keating se relaxă puţin.

— E o explicaţie pe care sunt dispus să o accept.

— Bun.

— Mulţumesc că ne-ai invitat în casa ta, continuă Blackwood. Mă străduiesc să duc o viaţă conformă cu regulile înaltei societăţi, însă nu am reuşit să conving pe nimeni de acest lucru. Nu primim prea multe invitaţii.

— Ţi-ai răpit mireasa de la nunta altui bărbat, Keating. Ca ispravă care să marcheze întoarcerea ta grandioasă în sânul înaltei societăţi după scandalul de dinainte, a fost într-adevăr o faptă memorabilă, dar nu prea a avut darul de a te pune într-o lumină favorabilă.

Keating luă una dintre cănile cu cidru şi sorbi din ea, apoi o luă şi pe cealaltă şi porni spre Adam.

— Şi totuşi nu încape îndoială că a meritat.

— Mărturisesc că în ultima vreme ai părut mai civilizat.

— Doar mai fericit, replică prietenul său, dându-i cea de-a doua cană. Şi am încercat să nu o iau personal când podul spre moşia ta s-a prăbuşit exact în momentul în care, pentru prima dată în cei şapte ani de când mă tot chemi

aici, am acceptat în sfârşit invitaţia.

Adam reuşi să îi ofere un zâmbet acum că mintea lui – şi trupul deopotrivă – apucase să se adapteze la noua turnură a evenimentelor. Dacă tot era inevitabil ca cineva să întrerupă acel interludiu atât de neobişnuit şi de agreabil, îl prefera pe Keating aproape oricui altcuiva.

— Mă bucur că ai venit.

Mijind un ochi, Keating sorbi din nou din cidru.

— Să înţeleg că ai dorit să vezi şi ditamai alaiul de fetişcane fără obligaţii?

— Nu neapărat că mi-am dorit asta, însă sunt nevoit să o fac, replică Adam. Ţii minte ce vârstă urmează să împlinesc în curând, nu-i aşa?

Keating îl privi confuz preţ de o clipă, apoi sprâncenele i se strânseră într-o expresie încruntată.

— Ai de gând să te căsătoreşti cu una dintre ele. Fireşte. Uitasem.

— La fel şi eu. Sau, mai exact, am tot ignorat inevitabilul până m-am trezit că arde. Iar acesta mi s-a părut cel mai bun aranjament pentru a-mi alege pe cineva care să corespundă.

— Ele ştiu de ce se află aici?

— Nu cunosc detaliile, nici nu ştiu cât e de presantă problema, dar nu cumva toate tinerele sunt în permanenţă cu gândul la măritiş?

Chiar în timp ce rosti acele cuvinte îşi aminti că printre tinerele pe care le invitase se număra şi cel puţin una care ar fi preferat să *nu* fie nevoită să se căsătorească, însă Sophia oricum părea să fie o excepţie de la toate regulile.

— Atunci explică-mi ce-i cu Sophia, îi ceru Keating, parcă citindu-i acel gând.

— Ţi-am explicat deja.

— Da, doi adulţi ajunşi împreună prin forţa circumstanţelor. Minciuni sfruntate.

Adam arcui o sprânceană.

— Pui la îndoială cuvântul meu?

— Da, îl pun. Scrisorile pe care i le-a tot trimis Sophia

lui Cammy erau foarte... afectuoase la adresa ta, iar soţia mea îşi făcea griji că poate te-ai dedat la vreun joc sau altul. La fel şi eu. Şi ţinând cont de ceea ce-am văzut aici, nu m-am liniştit deloc.

— Nu o corup pe Sophia, dacă asta sugerezi. Are şi ea propriul set de circumstanţe, însă n-am să ţi le dezvălui. Va trebui să vorbeşti cu ea. Adam ezită când fu izbit de ceea ce tocmai aflase de la Keating. Cât de afectuoase erau scrisorile Sophiei în ceea ce mă priveşte?

— Erau ridicol de drăgăstoase, cel puţin pentru cineva care te cunoaşte atât de bine ca mine. Sophia îmi e prietenă, Adam, şi m-a ajutat în privinţa lui Camille. Aşa că sper că nu faci vreo josnicie.

Adam sorbi din cidrul cald.

— Eu nu sunt josnic.

— Iar eu nu sunt orb. Voi vorbi şi cu Sophia, să văd dacă îmi confirmă interpretarea ta legată de povestea din dimineaţa asta.

Oricum Sophiei nu ar fi putut să-i facă nimic împotriva voinţei ei – cel puţin nu fără a se alege cu un şut între picioare. Adam ignoră insulta adusă onoarei lui şi se ridică. Cârdul de potenţiale mirese probabil traversa podul chiar în momentul acela, însă n-avea de gând să se mute în foaier pentru a le întâmpina. Alese în schimb să îl conducă pe Keating la etaj, la camera pe care i-o dăduse Sophiei.

Uşa ei era larg deschisă şi încă de pe scări o auzi sporovăind şi râzând. Fără îndoială era uşurată că prietenii ei sosiseră într-un sfârşit. Şi de ce nu ar fi fost? Acum o avea aici pe Camille Blackwood, cu care să discute despre problemele ei şi de la care să împrumute rochii şi mănuşi. Adam se încruntă pentru o clipă. Îi plăcea să îi ofere el lucruşoare drăguţe. Avea să-i fie greu să înceteze.

— Putem intra? întrebă el, oprindu-se în prag şi privindu-le pe Sophia şi Camille râzând la unison de pălăria distrusă care supravieţuise băii în râu.

Sophia ridică privirea spre el, cu ochii verzi sclipindu-i veseli.

— Lui Cammy nu-i place pălăria mea cea nouă,

exclamă ea.

— Toate hainele ei s-au pierdut în râu, Keating, spuse Camille, ridicându-se de pe pat pentru a-i întinde mâna lui Adam. Ştiam eu că ar fi trebuit să-mi aduc mai multe haine.

— Dacă ţi-ai fi adus mai multe haine, am fi făcut podul să se prăbuşească din nou, spuse soţul ei pe un ton sec.

Adam strânse mâna lui Camille.

— Sophia are un spirit foarte practic. Şi-a găsit sau împrumutat o garderobă de-a dreptul… unică.

De undeva din partea din faţă a casei auzi vag sunet de voci împletindu-se şi se întări sufleteşte, stăpânindu-şi dorinţa bruscă de a fugi din calea inevitabilului. Partea agreabilă a acelei vacanţe tocmai se încheiase.

— Încep să-mi sosească şi alţi oaspeţi, spuse el, privind-o pe Sophia şi străduindu-se să nu dea o încărcătură mai grea cuvintelor sale. Trebuie să merg să îi întâmpin. Îşi îndreptă atenţia asupra lui Keating. Vouă v-am dat camera din colţ, chiar lângă asta.

Înclinând uşor din cap, ieşi din încăpere, prefăcându-se că nu observase tresărirea de regret din ochii frumoşi ai Sophiei. Regreta oare sfârşitul interludiului lor? Sau îşi dorea să nu fi început deloc? Ceea ce se petrecea acum era exact ceea ce s-ar fi întâmplat cu două săptămâni în urmă dacă podul nu s-ar fi prăbuşit în râu. Doar pentru că, pe neaşteptate, avea impresia că ultimele două săptămâni nu existaseră cu adevărat nu însemna că într-adevăr aşa era. Doar dacă nu cumva totul fusese doar un vis perfect, învăluit de albul strălucitor al zăpezii.

*

— Chiar nu-i cazul să faci asta, Cammy, protestă Sophia când Camille începu să scotocească prin cufărul ce tocmai îi fusese adus. Am mai multe rochii pe care le-am împrumutat de la servitoare.

— Eu mi-am adus mai multe decât aş putea purta, replică Cammy. Keating adoră să îmi cumpere rochii.

— Un motiv în plus să nu le port eu.

— Sophia, nu poţi să apari la o cină în înalta societate purtând o rochie de servitoare. Ridicându-se, Camille îi arătă o elegantă rochie albastră. Asta ar trebui să îţi vină bine.

Rochia gri închis pe care doamna Brooks o găsise într-un cufăr vechi era cel puţin la fel de frumoasă ca cea a lui Camille, decise Sophia, şi demult îşi dorea să o poarte. Nu la o cină simandicoasă, fireşte, însă cel puţin părea potrivită pentru ocazia respectivă. Ba chiar mai mult decât potrivită.

— Am să mă descurc. Rochia aia ar trebui să o porţi tu. Va arăta divin pe tine.

— Când lucram amândouă la clubul Tantal, obişnuiam adesea să facem schimb de haine. Acum de ce eziţi atât de tare să o faci?

— Nu-i vorba de asta, oftă Sophia. Va trebui să porţi acele haine. N-aş vrea ca oamenii ăştia să-şi închipuie că porţi rochiile *mele* sau ceva de genul. Eu n-am ce căuta în înalta societate, însă tu şi Keating da.

— Eventual la periferia ei. Un ucigaş şi o femeie care şi-a părăsit mirele în faţa altarului nu sunt tocmai oamenii pe care să-i inviţi la vreunul dintre cluburile Almack.

Pufnind în râs, Sophia luă rochia şi o puse în faţa prietenei sale. Fără îndoială arăta excelent pe Camille, cu părul ei blond deschis şi ochii albaştri.

— Poate nu sezonul acesta, dar sunteţi amândoi oameni interesanţi. Îmi închipui că peste un an sau doi veţi fi din nou apreciaţi în societatea londoneză. Neapărat poartă rochia asta diseară. Promite-mi că o vei face.

— Oh, prea bine. Dar ştii că poţi să împrumuţi de la mine orice îţi doreşti. Oricând îţi doreşti. Punând rochia pe pat, Camille se aşează lângă ea şi îşi împătură mâinile în poală. Bun. Acum povesteşte-mi despre ducele de Greaves.

— Ce-i cu el?

— Spuneai în epistolele tale că te-a dus să-ţi cumperi pantofi, că aţi ieşit să călăriţi împreună şi că v-aţi distrat cu câteva partide interesante de biliard şi pichet. Îl placi.

Sophia coborî sprâncenele.

— Fireşte că da. Am devenit prieteni.

Prieteni care se dedau la activităţi de-a dreptul păcătoase, însă acel detaliu părea prea puţin relevant.

— Doar atât? întrebă Camille deloc convinsă. Prieteni?

— Prieteni apropiaţi, recunoscu Sophia cu un zâmbet.

— Oh, şiretenie mică! exclamă prietena ei. Te-a sedus?

Ridicând din umeri, Sophia se trânti şi ea pe pat.

— A fost ceva reciproc. În fond, ne trezisem izolaţi aici. Oricine are nevoie de o ocupaţie cu care să-şi omoare timpul.

Camille îşi puse mâinile peste gură, privind-o cu o expresie pe jumătate amuzată, pe jumătate consternată.

— Ştii că de regulă are amante. Ţi-a oferit… aşa ceva?

— A pomenit şi de asta, dar mie pur şi simplu îmi face plăcere să îmi petrec timpul cu el. Şi nu văd nimic rău în asta.

Poate că adoptase un ton sfidător, însă era justificat, pentru numele lui Dumnezeu. Ea ducea o viaţă foarte diferită de cea a majorităţii femeilor care locuiau în Mayfair. Chiar şi Camille se trăgea dintr-o familie bună, părinţii ei fiind un lord şi o lady, şi dusese o viaţă privilegiată până când o căsătorie aranjată schimbase acest lucru, forţând-o să se refugieze la clubul Tantal.

— Prea bine, comentă Camille pe un ton gânditor. Dar te rog promite-mi că nu vei uita că aventura cu Adam Baswich e ceva temporar. Să nu ajungi să fii rănită.

Sophia clipi surprinsă. Preţ de o clipă încântătoare uitase de viitorul ce o aştepta şi uitase că trebuia să îi povestească şi prietenei sale despre acesta. Trăgând scurt aer în piept pentru a se întări sufleteşte, începu să-i povestească, pornind de la vizita neaşteptată a ducelui de Hennessy la clubul Tantal într-un moment când ea îl crezuse demult plecat din Londra şi hotărât să nu mai revină până anul următor. Adoptând cel mai pragmatic ton de care era în stare, îi spuse lui Cammy cât de succint îşi exprimase acesta dispreţul faţă de persoana ei şi dezgustul stârnit de circumstanţele ei şi de bârfele pe care el şi

familia lui erau nevoiţi să le îndure aproape zilnic pe durata sezonului, apoi îi comunicase decizia lui de a o lua cu forţa de la Londra pentru a o da pe mâinile reverendului Loines din Cornwall. Precum şi consecinţele care s-ar fi abătut asupra clubului Tantal dacă ar fi refuzat să se supună poruncilor lui.

Când încheie, Camille o privi albă la faţă.

— Nu mi-a plăcut niciodată individul, spuse ea cu o voce tremurătoare, dar sincer nu mă aşteptam să fie atât de crud.

O lacrimă îi alunecă pe obraz, iar Sophia se întinse să i-o şteargă.

— Adam spune că, din punctul de vedere al lui Hennessy, a rezolvat o problemă şi mi-a asigurat un viitor în care voi avea un acoperiş deasupra capului, un soţ cum se cuvine şi o situaţie respectabilă. Şi te rog nu mai plânge, altfel am să izbucnesc şi eu din nou în lacrimi şi am decis că n-are niciun rost să o fac, plus că mi se umflă ochii.

— Trebuie să putem să facem ceva, Sophia. Orice.

— Deja am analizat şi respins peste o sută de variante, replică Sophia, îmbrăţişându-şi prietena. Dacă fug în lume, Hennessy îşi va folosi întreaga avere şi influenţă pentru a-i distruge pe lordul şi pe Lady Haybury, precum şi clubul Tantal. M-a învins, dar cel puţin mi-a lăsat un răgaz de câteva săptămâni – cel mai probabil ca să apuc să reflectez la soarta mea şi la viaţa scandaloasă pe care am dus-o, însă eu mă folosesc de acest timp pentru a-mi petrece sărbătorile într-o casă grandioasă, alături de cea mai dragă prietenă a mea.

— Şi mă bucur că ai ales să faci asta, comentă Cammy, făcând un efort vizibil să zâmbească. Dar va trebui să mă ierţi dacă am să mă străduiesc să găsesc o cale de a te salva de la o asemenea idioţenie.

— Oh, încearcă liniştită. Cum se spune la mesele de faraon, o şansă există întotdeauna. La drept vorbind ştia că nu exista nicio şansă, însă dacă încercarea de a găsi o salvare o ţinea ocupată pe Camille şi le scutea pe amândouă de a se gândi prea mult la ceea ce era inevitabil

să se întâmple, atunci avea să considere că merita. Strânse mâna prietenei sale. Bun. Lasă-mă să merg să mă îmbrac şi vom coborî la cină. Am să le stârnesc coşmaruri tuturor tinerelor drăguţe şi de familie bună, ceea ce va fi foarte amuzant, nu crezi? După aceea voi putea cina în pace în camera mea.

— Cum se face că au venit atât de multe tinere necăsătorite? întrebă Camille, ridicându-se din nou.

— Despre asta va trebui să îl întrebi pe Greaves. Sau pe Keating, fiindcă probabil a aflat şi el între timp.

Spunând acestea, Sophia îşi lăsă prietena singură pentru a merge să se îmbrace pentru cină. Milly şi rochia gri recent descoperită o aşteptau în dormitorul ei.

— Oare cum Dumnezeu reuşeşti să tot găseşti astfel de lucruri? vru Sophia să ştie când Milly o ajută să-şi tragă peste şolduri rochia de culoarea cărbunelui, apoi să-şi petreacă braţele prin mânecile dantelate. E năucitor de frumoasă.

— E o casă mare, după cum bine ştii. Mai mereu apar tot felul de fleacuri unde nici nu te-aştepţi. Cred că asta se poate să-i fi aparţinut vreunei verişoare sau vreunei mătuşi.

— Ei bine, avea gusturi excelente, oricine ar fi fost persoana respectivă. Sophia făcu o piruetă în faţa oglinzii în care se vedea din cap până în picioare, apoi se opri când fu lovită de un gând îngrozitor. Nu cumva verişoara sau mătuşa respectivă se numără printre oaspeţii de acum, nu-i aşa? Nu aş vrea să fiu acuzată că îi fur hainele.

— O, sunt sigură că nu se află printre oaspeţi, spuse Milly pe un ton indiferent. Asta s-a întâmplat cu ani buni în urmă. Acum stai jos şi lasă-mă să-ţi aranjez părul.

Sophia aproape refuză, însă voia să arunce un ochi la alaiul de mirese, la acele femei pe care Adam le considerase potrivite pentru a se căsători cu un duce.

— Cred că vreau o coafură dramatică.

— Asta şi intenţionez să îţi fac. Şi dacă găseşti printre aceste tinere vreuna care crezi că i s-ar potrivi cel mai bine Excelenţei Sale, ar trebui să-i spui. Are încredere în părerea ta, iar eu aş prefera să aleagă pe cineva pe gustul tău, mai

degrabă decât pe cineva după preferinţele lui Lady Wallace.

Înăbuşindu-şi un oftat, Sophia încuviinţă din cap. Cu siguranţă nu conta cine credea ea că s-ar fi potrivit cel mai bine cu Adam şi conta chiar mai puţin că, preţ de câte o clipă din când în când, se imaginase pe ea însăşi în acel rol. Ea avea deja un soţ ce o aştepta şi, chiar de nu ar fi fost aşa, faptul că era un copil din flori o făcea complet nepotrivită pentru un duce. Sau pentru orice alt aristocrat.

— Am să mă străduiesc, spuse ea cu voce tare.

Aleseră un coc complicat, împletit, prins în creştetul capului, cu şuviţe lungi şi delicate atârnându-i în dreptul tâmplelor şi alunecându-i seducător pe ceafă. Trebuia să recunoască şi ea, nu arătase niciodată mai bine, nici măcar în cele mai spectaculoase seri ale ei la clubul Tantal. Când doamnele şi gentlemenii prezenţi aveau să înceapă să-i arunce priviri dispreţuitoare, avea să fie din cauza părinţilor ei, nu a felului în care arăta. Şi dacă erau în stare să o dispreţuiască pentru ceva ce nu era nicidecum vina ei, ruşine să le fie. Într-un fel, oricât de bizar ar fi fost, acea atitudine îi permitea şi ei să îi privească de sus, la fel cum făceau ei cu ea. Iar în seara aceea, oricât de tare ar fi iritat-o faptul că sosirea lor îi distrusese propria vacanţă de vis, avea să fie nevoită să se mulţumească doar cu atât.

— Cred că vei fi foarte bine, spuse Milly studiind-o. Toate domniţele acelea nobile vor fi nevoite să se dea peste cap să arate cât mai bine, dacă vor să nu pălească prin comparaţie cu tine.

Sophia se schimonosi.

— Nu spune asta, Milly. Tot ce îmi doresc e să ştiu că măcar de data aceasta le va fi greu să mă ignore.

— Ei bine, Excelenţa Sa categoric nu te va ignora. Asta-i sigur.

— Adam şi cu mine suntem prieteni. Nimic mai mult.

— Ei bine, între noi fie vorba, toţi servitorii ştiu despre acel „nimic mai mult”. Nu că am sufla vreun cuvinţel despre asta. Excelenţa Sa ţine să i se respecte intimitatea, iar noi avem grijă să o facem.

O, vai.

— Îţi mulţumesc pentru asta, spuse ea. Însă e adevărat. Suntem pur şi simplu prieteni. Nu încerc să fac nimic altceva în seara asta decât să ţin capul sus. Nu am prea multe ocazii de a o face, iar în curând nu voi mai avea deloc.

Chelăreasa o strânse în braţe, având grijă să nu-i şifoneze rochia sau să-i strice coafura.

— Eşti o fată curajoasă, Sophia. Eu nu aş îndrăzni să trăiesc aşa cum o faci tu. Şi-ţi voi ţine pumnii în seara asta.

— Eşti o femeie foarte bună la suflet, Milly. Îţi mulţumesc.

Pe când terminară cu aranjatul părului, oaspeţii începuseră deja să se strângă în salon pentru a aştepta să fie poftiţi la cină. Senzaţia din stomac îi aminti ce simţise în noaptea deschiderii clubului Tantal – o oarecare speranţă nesigură că totul avea să meargă bine, însoţită de o bănuială foarte pronunţată că ea şi restul angajaţilor aveau să se trezească alungaţi din oraş până în dimineaţa următoare. Clubul fusese şi continua să fie un succes, însă în seara aceea situaţia nu părea deloc promiţătoare pentru ea.

Când ajunse în capătul scărilor se opri. Intenţionat îşi alesese momentul sosirii astfel încât să nu fie nici prima, nici ultima persoană care îşi făcea apariţia la cină, însă în felul acesta se vedea nevoită să îi înfrunte pe cei circa o duzină de oameni care se aflau deja în salonul decorat de Crăciun, făcând conversaţie. Ei bine, înfruntase şi situaţii mai dificile în trecut şi spera oricum că Adam şi prietenii erau şi ei deja de faţă. Îndreptându-şi umerii, trecu pragul salonului.

Prietenii ei nu erau acolo. În schimb doisprezece perechi de ochi se întoarseră spre ea.

— Bună seara, spuse ea, înclinând capul.

Cei doi oaspeţi aflaţi în imediata ei apropiere, două femei care semănau suficient de tare între ele cât să poată fi surori, îi întoarseră spatele şi îşi continuară conversaţia. Înăbuşindu-şi un oftat, Sophia merse mai departe,

îndreptându-se spre un scaun gol de sub fereastră.

— Eşti de la clubul Tantal, nu-i aşa? întrebă o voce bărbătească din spatele ei, vorbind suficient de tare cât să se asigure că şi cei care nu ştiuseră acel detaliu până atunci aveau să îl ştie de acum înainte.

— Da, aşa e, răspunse ea, întorcându-se spre cel care vorbise. Un bărbat scund şi rotofei, cu o coamă de păr castaniu scurt şi cam rar, stătea în picioare sub rămurelele de vâsc – deşi se îndoia că era intenţionat. Domnul Henning, dacă nu mă înşel?

— Eu sunt; Francis Henning. Lordul Haybury mă invitase la club ca oaspete. Însă mizele puse în joc acolo sunt cam piperate pentru gusturile mele. Bunica m-ar împuşca dacă aş pierde la masa de joc bănetul de cheltuit în oraş.

Ei bine, cel puţin domnul Henning îşi divulga şi propriile secrete, nu doar pe cele ale celorlalţi.

— Sunteţi prieten cu Excelenţa Sa, deci?

— Cred că eram aşezat la masă când l-a invitat pe Haybury, dar a avut bunăvoinţa să mă includă şi pe mine.

Aceea era o informaţie interesantă. Habar nu avusese că lordul şi Lady Haybury – cei pentru care lucra la clubul Tantal – fuseseră invitaţi în Yorkshire. Date fiind zvonurile despre râca dintre Oliver şi Adam, nu era surprins că nu veniseră, însă s-ar fi aşteptat ca Diane să îi fi pomenit că refuzaseră o invitaţie. I-ar fi prins bine să aibă câţiva aliaţi în plus.

Oaspeţii aflaţi lângă uşă se foiră, iar Sophia se răsuci pe călcâie când intră Adam Baswich. Purta o ţinută negru cu gri şi arăta în acelaşi timp şi formidabil, şi atrăgător. Îşi aminti tardiv să facă o reverenţă când îi văzu pe toţi ceilalţi înclinându-se în faţa lui. Ciudat că o făcuse de fiecare dată în trecut, când se întâlniseră la Londra, însă la Greaves Park nu-i trecuse niciodată prin minte să o facă.

— Bună seara, spuse el, adresându-se tuturor celor prezenţi. Vă mulţumesc că aţi venit la petrecerea mea uşor întârziată. Dădu din cap printre aplauzele răzleţe. Cei mai mulţi dintre voi vă cunoaşteţi deja, iar unii dintre voi s-au

aflat la Greaves Park şi în anii precedenţi, prin urmare ştiţi că întreaga casă, caii şi personalul vă aparţin şi că nu ţinem teribil de mult la formalitate. Îşi frecă mâinile laolaltă. Bun. Acum să ne desfătăm cu nişte friptură de vânat, ce ziceţi?

Doisprezece, ba chiar cincisprezece alte persoane apărură în momentul acela, dintre care cel puţin opt femei, şi traversară cu toţii holul pentru a ajunge în sala de mese principală. Sophia nu mai mâncase niciodată acolo, iar abundenţa de argintărie şi cristaluri se dovedi aproape orbitoare în lumina candelabrului. De regulă, la un eveniment oficial mesenii trebuiau aranjaţi după o schemă complicată, în funcţie de rang şi sex, astfel încât nimeni să nu se vadă nevoit să converseze cu cineva cu un statut mult inferior. În seara aceea, însă, în afară de persoanele care se îmbulziră să se aşeze cât mai aproape de Greaves în capul mesei, toţi ceilalţi se instalară după bunul plac.

Bărbaţii erau vizibil în inferioritate numerică, deşi Sophia se îndoia că prezenţa lor în număr atât de mic avea ceva de-a face cu faptul că nimeni nu îi trase scaunul pe care şi-l alesese – până nu apăru Udgell din senin şi o făcu el. Îi oferi majordomului un zâmbet recunoscător.

— Mulţumesc, îi şopti ea, iar el înclină capul, aranjându-i şervetul în poală înainte de a dispărea din nou.

De-abia după ce aproape toţi mesenii se instalaseră la locurile lor îşi dădu seama că scaunele din dreapta şi din stânga ei erau goale. Dacă mai avusese nevoie de vreo ultimă dovadă că basmul de iarnă de la Greaves Park se sfârşise, acea dovadă tocmai i se oferise.

*

Adam se aşeză în capul mesei. Remarcă imediat că Eustace îşi făcuse şi ea apariţia, instalându-se între lordul Timmerlane şi buna ei prietenă Prudence, Lady Scoffield. Nu îi plăcea că era prezentă să îşi scuipe veninul, însă îşi spuse că, în calitate de gazdă a petrecerii, nu prea putea s-o ţină zăvorâtă în apartamentul ei.

În clipa următoare o observă pe Sophia aşezată către

capătul laturii stângi a mesei lungi – şi văzu scaunele goale din jurul ei. Trase adânc aer în piept, cuprins de iritare. Da, unul dintre motivele pentru care o invitase era fiindcă prezenţa ei avea să facă valuri, însă nu intenţionase să o vadă ostracizată. Sau, mai exact, nu se gândise nicio clipă că prezenţa ei la Greaves Park ar fi putut să o rănească. Şi oricât ar fi fost de resemnată cu… răutatea inalterabilă a membrilor înaltei societăţi, chiar şi prin prisma cruzimii chiar mai negre pe care i-o arătase tatăl ei, tot nu putea să nu o rănească.

Chiar în timp ce se întreba dacă să le poruncească mesenilor să strângă rândurile şi să ocupe toate locurile goale, în prag apăru Keating, având-o la braţ pe frumoasa lui soţie, cu părul ei blond şi aerul de nimfă. Un murmur şoptit izbucni de la masă, ceea ce nu îl surprinse câtuşi de puţin. Aruncând o privire rapidă prin încăpere, Keating trase scaunul din dreapta Sophiei pentru Camille, apoi se aşeză şi el în stânga ei – ceea ce o stingheri vizibil pe domnişoara Rebecca Hart, aflată de cealaltă parte a lui.

Udgell şi lacheii serviră o supă excelentă din ouă de prepeliţă, iar Adam se strădui să se relaxeze şi să se concentreze pe conversaţie. De regulă purta cu naturaleţe această mască – de persoană agreabilă, şarmantă, uşor rece – pe care o arăta înaltei societăţi. În seara aceea, însă, avea impresia că îl sufoca. Ţinând cont de faptul că trebuia să-şi aleagă o mireasă din duzina de tinere necăsătorite pe care le invitase şi ţinând cont că avea tendinţa să se simtă agasat de oricine se arunca la picioarele lui, înţelegea ce anume determina acea consternare. Însă tot era ceva ce trebuia făcut. În acelaşi timp, fetişcana care îi tot capta atenţia era cea mai puţin potrivită, dar şi cea mai spectaculos de unică femeie din întregul comitat Yorkshire.

— Şi zi aşa, Greaves, spuse marchizul de Drymes din dreapta lui, roşcata, copilul bastard al lui Hennessy, e aici de aproape două săptămâni, nu-i aşa?

— Domnişoara White? Da. Trăsura ei a căzut în râu când s-a prăbuşit podul. N-a lipsit mult să se înece.

— Păcat că nu s-a întâmplat asta, o auzi pe Eustace

spunând.

De la distanţa aceea nu putea să-i dea replica fără a atrage atenţia tuturor celor prezenţi asupra conflictului, prin urmare ignoră comentariul aruncat într-o doară. Pentru moment.

Drymes chicoti.

— Te-ai întrecut pe tine însuţi de data aceasta, Greaves – ai adus laolaltă un ucigaş, o femeie care şi-a părăsit mirele în faţa altarului şi o târfă de familie bună, precum şi cele mai frumoase tinere bune de măritiş din întreaga ţară. Domnişoara White îţi aparţine, sau poate oricine să se servească?

— Cred că asta e decizia domnişoarei White, se auzi spunând.

Deja Sophia şi Camille Blackwood sporovăiau ca două prietene apropiate, ceea ce şi erau, după cum ştia bine, iar când Sophia zâmbi, mai mulţi dintre gentlemenii prezenţi îşi îndreptară privirea spre ea. În rochia gri închis care îi fusese confecţionată la porunca lui era orbitor de frumoasă. În momentul în care o comandase sperase că avea să o poarte la una dintre cinele lor în privat. Faptul că o purta acum… nu era sigur că îi plăcea şi nici nu era sigur de ce nu.

— Pusesem ochii pe ea la clubul Tantal, continuă Drymes, dar ştii care sunt nenorocitele de reguli acolo. Dacă magherniţa aia blestemată nu ar fi atât de populară, Lady H nu şi-ar permite niciodată să impună reguli, cu atât mai puţin măgării precum „jos mâinile de pe fete”.

— Nu-i vorba de jos mâinile de pe fete, interveni Aubrey Burroughs, aflat cu două locuri mai jos la masă. Doar că nu poţi pune mâna pe fete fără permisiunea lor, atâta tot. Afişă un rânjet scurt, o expresie pe care mai multe femei o găsiseră ameţitor de fermecătoare. Cu un flecuşteţ sau două obţii şi permisiunea lor. Crede-mă.

— Ce lucruri vă mai fascinează şi pe voi, bărbaţii. Lady Caroline Emery se încruntă, prefăcându-se scandalizată. Vă aflaţi în prezenţa unor femei cu o educaţie aleasă, să ştiţi. N-aveţi decât să sporovăiţi despre

aventurile voastre desfrânate când vă retrageţi să fumaţi trabucuri şi să beţi vin de Porto; la cină discutăm despre partide legitime şi punem întrebări cum ar fi dacă Excelenţa Sa a decis într-un final că e timpul să pună capăt nefericirii tinerelor din Mayfair, punându-şi în sfârşit pirostriile.

Adam arcui o sprânceană. În ciuda turnurii favorabile pe care o luase conversaţia, ezita să se arunce în acea stupiditate. Dacă în joc nu ar fi fost proprietăţi şi interese în valoare de peste cinci sute de mii de lire, nu ar fi făcut acest pas. Căsătoria era genul de complicaţie care nu avea nevoie şi de un termen limită pentru a o face cu atât mai dificilă.

— Asta e o sugestie interesantă, Caroline. Şi cu siguranţă se află aici un număr considerabil de tinere frumoase şi perfect eligibile, în cazul în care aş decide să o fac.

Mesenii din jurul lui aplaudară de-a dreptul, iar grupul fu cuprins de un val crescând de chicote şi hohote de râs emoţionate.

— Vorbeşti serios, Greaves? întrebă Burroughs înecându-se de râs. Fiindcă tocmai ai trezit speranţa în sufletul a o mie de femei ce tânjesc după tine.

— Cred că numărul celor prezente este mai mult decât suficient, replică el, oferind un toast tuturor celor de faţă.

Prudence Jones, fiica vicontelui Halifax, leşină în scaun. Dumnezeule bun! Iar de aici lucrurile aveau să se tot înrăutăţească. După ce domnişoara Jones fu readusă în simţiri şi se servi vânatul, Adam aruncă din nou o privire peste întreaga masă. Niciuna dintre tinerele acelea nu îi stârnea nimic în afară de un uşor dezgust la gândul că erau atât de dispuse să se lase curtate de cineva ca el. Iar mamele lor fuseseră cât se poate de încântate să le însoţească în acea călătorie – indiferent dacă se prefăcuseră sau nu surprinse de vestea că îşi căuta mireasă, ele ajunseseră deja la acea concluzie. Altfel ce rost ar fi avut ca un vultur hrăpăreţ şi morocănos precum Lady Halifax şi altele de teapa ei să bată atâta drum până

în Yorkshire? Vicontesa nu se sfia să îi arate pe faţă cât de mult detesta stilul lui de viaţă, în timp ce pe la spate îi invidia poziţia în societate. Şi cele mai multe dintre restul erau exact la fel.

— Ai împuşcat cerbul, Greaves? întrebă Francis Bem ning, aflat undeva pe la mijlocul mesei.

Cel puţin mai avea şi câţiva prieteni vechi şi cunoştinţe printre cei prezenţi.

— Da. Un exemplar superb, de talie mare. Mai e rost de vânat, dacă e cineva interesant; se zvoneşte că vreo jumătate de duzină de curcani de Crăciun au scăpat de la înec când trăsura de poştă s-a prăbuşit în Aire.

— Oh, ar fi excelent! exclamă Henning, iar majoritatea bărbaţilor de la masă îi ţinură isonul.

— Atunci am să organizez o partidă de vânătoare, spuse Adam încuviinţând din cap. Mâine, dacă vremea e bună.

— Spuneţi-mi că aveţi stafide, Excelenţă, interveni rugător domnişoara Sylvia Hart, sora mai mică a lui Rebecca, zâmbindu-i radios. Ard de nerăbdare să pescuim stafide în flăcări de Crăciun.

Înainte ca Adam să apuce să răspundă, toţi ceilalţi meseni se aruncară să sugereze jocurile şi activităţile lor favorite de Crăciun. Judecând după comentariul lui Caroline, se părea că aveau să cânte colinde din nou – Caroline era încântată să-şi etaleze talentul la pian.

Adam se încumetă să arunce o nouă privire spre capătul mesei. Ignorându-l şi pe el şi pe toţi ceilalţi care păreau să o ignore, Sophia era ocupată în mod evident să reproducă în faţa lui Keating şi Camille succesul pe care îl înregistrase pescuind la copcă. Chiar şi cinicul William Clint, Lord Lassiter, aşezat la masă vizavi de ea, îi oferi un zâmbet foarte scurt şi foarte vag – deşi Lassiter nu avea tocmai reputaţia de om care să respecte cu stricteţe cele mai înalte standarde ale societăţii.

Din punctul lui de vedere înalta societate avea doar de pierdut alegând să o nesocotească pe Sophia; el ştia cu certitudine că era o parteneră de conversaţie excelentă şi o

persoană deosebit de inteligentă. Şi nu, nu voia să-l ştie nici pe Drymes, nici pe nimeni altcineva gudurându-se pe lângă ea cu promisiuni şi flecuşteţe. Însă în afară de cazul în care o revendica pentru el, nu ştia cum altfel ar fi putut să îi împiedice s-o facă. Iar cum el era un membru de rang înalt şi deosebit de respectat al aristocraţiei, ba încă unul ocupat să-şi caute soţie, iar Sophia nu era amanta lui, trebuia să fie prudent în a declara orice fel de asociere publică între ei doi.

Pur şi simplu aşa stăteau lucrurile. Mai mult, Eustace nu era singura care ştia despre preferinţa răposatului duce de Greaves pentru roşcate. Iar singurul lucru care putea fi chiar mai grav decât afirmaţiile surorii lui cum că era la fel de abject ca reputaţia tatălui lor era ca şi restul lumii să creadă la fel.

Capitolul 9

Sophia stătea în salonul de dimineaţă ce dădea spre grădina îngheţată şi aleea de călărie de dincolo de aceasta. Un grup de patru călăreţi trecu la trap, scurmând zăpada pulbere, în mod evident îndreptându-se spre Hanlith. Domnişoara Rebecca Hart, instalată în şaua lui Copper, arăta deosebit de fermecător în costumul ei de călărie verde închis.

— Arăţi foarte bine, comentă Camille intrând alene în încăpere. Înţeleg de ce nu ai împrumutat niciuna dintre hainele mele.

Sophia trase adânc aer în piept şi întoarse spatele ferestrei.

— În mod evident, generaţiile de vizitatori care s-au perindat pe aici au lăsat în urmă diverse articole de îmbrăcăminte. Doamna Brooks se descurcă excepţional să le găsească pe cele care îmi vin bine sau să le modifice astfel încât să-mi fie bune.

— Sunt surprinsă că nu a dispărut nimeni din acele

generaţii de vizitatori, la cât de mare e casa aceasta.

Cammy trase de mâneca rochiei de călărie verde cu roşu burgund a Sophiei. Dacă mergi să călăreşti, cum de nu eşti afară?

— Mă gândisem să merg, însă m-am răzgândit.

Camille o studie atent, apoi se aşeză pe canapeaua joasă şi bătu uşor perna de lângă ea.

— Ei bine, Keating a ieşit să vâneze tot soiul, aşa că vino şi stai la poveşti cu mine. Vreau să ştiu tot ce s-a mai petrecut la club şi eventualele detalii pe care ai uitat poate să mi le împărtăşeşti legat de vizita tatălui tău. Şi te rog spune-mi că nu-i adevărat că împărţi camera cu Lucille Hampton.

Sophia pufni în râs.

— Fac din asta – făceam din asta – un joc. De fiecare dată când rostea cuvântul „chipeş”, puneam deoparte un şiling de cheltuit pe pălării. Am o mulţime de pălării acum.

Pălării pe care nu şi le mai luase cu ea, pentru că nu-şi putea închipui că domnul Loines ar fi văzut în ele altceva decât nişte accesorii frivole – şi chiar dacă ea tocmai de dragul frivolităţii şi le cumpărase, nu voia ca acest lucru să-i fie aruncat în cârcă drept păcat.

Râzând, Cammy îşi prinse capul în mâini.

— Ţin minte prima dată când a apărut Lucille la club. Era atât de convinsă că unul dintre acei bărbaţi chipeşi care frecventau clubul avea s-o răpească de-acolo pentru a o lua de soţie, oferindu-i o viaţă de basm.

— Oh, în continuare e convinsă de asta. Nu reuşesc să decid dacă să fiu amuzată, iritată sau plină de milă. Îşi împleti braţul cu cel al lui Camille. Apoi, chiar înainte să plec, mi-a zis că-i pare rău pentru mine. Aia a fost teribil de enervant.

— Mi-a fost dor de tine, să ştii, comentă Camille, ochii ei albaştri umplându-se din nou de lacrimi.

Sophia se schimonosi.

— Scopul acestei vacanţe este să mă scutească de a fi nevoită să reflectez la ceea ce mă aşteaptă. Simplul fapt de a vorbi despre asta cu siguranţă nu va schimba lucrurile,

şi nu ajută nici să plângi pentru asta.

— Pur şi simplu ţie nu îţi stă în fire să te dai bătută, Sophia.

Expresia posacă de pe chipul ei se transformă într-una de încruntare.

— Şi eu tot aşa credeam. Dar apoi mi-am dat seama că mereu mă dau bătută. Pur şi simplu am învăţat să văd partea bună în orice situaţie. Ţine cont, însă, că nu am încercat niciodată să schimb cu ceva situaţia. Doar că trec râzând prin ea. Şi la fel voi face şi de data aceasta, pentru că nu am încotro.

— Ai putea să fugi.

— Da, presupun că aş putea. În fond, Lady Haybury a mai trecut o dată prin experienţa de a fi săracă şi abandonată – şi a supravieţuit, nu-i aşa? Ar fi chiar atât de rău dacă aş forţa-o să mai înfrunte asta o dată? Fără îndoială ducele de Hennessy şi jumătate din Camera Lorzilor nu ar avea cum să facă prea mult rău unui club pentru gentlemeni, nici tinerelor angajate acolo. În fond, au toate alte locuri în care să se refugieze.

Îi aruncă lui Camille o privire piezişă.

— Nu-i corect, se înverşună prietena ei. S-a bazat pe afecţiunea pe care o nutreşti faţă de prietenii tăi pentru a-ţi distruge viaţa.

— Viaţa mea a fost distrusă de la bun început. El doar a făcut un ultim pas ca să se asigure că va fi şi de neîndurat.

— Oh, Sophia.

Sophia se scutură de acele gânduri negre.

— Ajunge cu asta, spuse ea pe un ton vioi, ridicându-se şi scuturându-şi mâinile. Încă nu sunt în Cornwall. Şi ai să-mi povesteşti despre Shropshire şi Harvard’s Glen. E chiar atât de frumos cum mi-ai spus?

Cu un efort vizibil, Cammy începu să sporovăiască despre viaţa ei ca doamna Blackwood. Slavă Domnului că măcar una dintre ele reuşise să îşi schimbe soarta.

Şi slavă Domnului că aceea fusese Cammy. Merita să fie fericită.

Stătură la poveşti o oră bună până când Sophia îşi simţi tensiunea din umeri începând să se risipească. O clipă mai târziu stomacul îi chiorăi.

— Ţi-e foame? Doamna Beasel m-a informat că face tarte cu mere pe care să le servească la prânz.

Camille se ridică în picioare.

— Ţi-am zis că a început să-mi placă mult la Greaves Park? întrebă ea, ridicând-o şi pe Sophia de pe canapea.

— Ah, ia te uită. Te laşi cumpărată cu o tartă cu mere.

Tocmai dădeau să iasă pe uşa salonului de dimineaţă când Sophia auzi vocea lui Adam apropiindu-se pe coridor. Având în vedere că în ultimele două zile abia dacă îi aruncase ocazional câte o privire, nu voia să dea impresia că se năpustea asupra lui din întuneric. Apoi auzi o altă voce pomenindu-i numele. Reacţionând rapid, o trase pe Cammy înapoi lângă peretele din dreptul uşii.

— Ce vrei să recunosc, Burroughs? se auzi vocea lui Adam.

— Vreau să recunoşti că ai ajuns la o înţelegere cu ea. Pe Helena Brennan ai pierdut-o când a ales să îmbrăţişeze fericirea unei căsnicii. Ai mereu cele mai frumoase femei din Londra, iar acum îţi cauţi o soţie pe măsura rangului tău. Prin urmare, Sophia White e noua ta amantă.

— Habar nu am de ce simplul fapt de a fi salvat din râu o fetişcană compromisă şi de a-i fi asigurat un acoperiş deasupra capului timp de vreo două săptămâni ar trebui neapărat să însemne că am făcut-o amanta mea.

Vocile se îndepărtară, îndreptându-se spre salonul de biliard. Sophia înghiţi un nod, mâna ei încleştându-se peste cea a lui Camille, deşi nu era sigură ce şi-ar fi dorit – sau nu şi-ar fi dorit – să audă.

— Pentru că au trecut paisprezece zile, Greaves. De aia. Lucrează la un nenorocit de club pentru gentlemeni şi e copilul bastard al unui duce. N-a venit aici ca să savureze vremea bună. Ştiu că i-ai făcut avansuri. Vreau doar să ştiu dacă e disponibilă să o tăvălesc şi eu sau ai tu vreo înţelegere cu ea. N-am să-ţi încalc teritoriul.

Preţ de o clipă domni tăcerea.

— Nu recunosc nimic. Te sfătuiesc doar să fii atent pe unde calci.

— Ha! Ştiam eu.

Odată ce fu sigură că bărbaţii intraseră în salonul de biliard, Sophia o trase pe Camille pe hol şi coborâră treptele spre partea din faţă a casei. În aparenţă Adam nu spusese nimic concret. În acelaşi timp, sugerase foarte clar că îi devenise amantă. Că devenise femeia lui, plătită să fie disponibilă pentru sex şi, evident, pentru petrecerile de sezon. Erau ultimele ei zile de libertate, iar Adam tocmai o transformase într-o femeie întreţinută – cel puţin în ochii tuturor oaspeţilor săi.

— Sophia, îmi striveşti mâna.

Tresărind, îşi slăbi strânsoarea, eliberând mâna lui Camille.

— Îmi pare rău.

— N-ai provocat stricăciuni permanente. Înţeleg; nu se sinchiseşte câtuşi de puţin să-ţi apere reputaţia. Dar nu va trebui să mai dai niciodată ochii cu oamenii aceştia. Ce…

— Ce am de pierdut? încheie Sophia în locul ei. Nimic, minţi ea, pornind furtunos spre foaier. Dar ar fi chiar atât de ruşinos pentru el să recunoască măcar că mă aflu aici pentru că suntem prieteni? E prieten cu lordul Drymes.

— Voi nu sunteţi prieteni în sensul în care el şi Drymes sunt prieteni, replică Cammy vorbind încet. În primul rând, mă îndoiesc că l-a văzut vreodată pe Drymes gol puşcă. Tu l-ai văzut pe Greaves gol puşcă, ceea ce înseamnă că e la mijloc şi mândria lui. Şi e bărbat, aşa că fireşte că va spune orice e necesar pentru a-şi proteja respectul de sine.

Ceea ce spunea Camille era logic. Însă o văzuse şi ezitând – şi ştia de ce. În mod evident, de dragul propriei sănătăţi mintale, era cazul să revină urgent cu picioarele pe pământ, înainte să se trezească prinsă în capcană pentru totdeauna.

— Ai spus „în primul rând”. Care este cel de-al doilea rând?

Camille se încruntă.

— Sophia.

— Nu încerca să mă menajezi acum, Cammy. Spune ce ai de zis.

— Prea bine. Am crescut în Mayfair. Ştiu că prieteniile se bazează pe un context şi experienţe comune. Tu şi Greaves nu sunteţi egali. Dacă ar începe să susţină că sunteţi prieteni, s-ar face de râs. Trase adânc aer în piept. Gata. Şi nu te enerva pe mine, fiindcă ştiai ce urmează să zic şi tot ai insistat să o fac.

— Nu m-am enervat pe tine. M-am enervat pe mine că sunt atât de naivă, în ciuda condiţiilor în care am crescut. Şi sunt furioasă pe Greaves pentru că… mi-a făcut pe plac, cred, în privat, deşi ştia că nu ar fi fost niciodată dispus să o facă şi în public.

Mai era şi altceva la mijloc, însă în momentul acela încă nu se simţea pregătită să exploreze acel aspect. Însă o durea. Foarte tare. Aruncând o privire în jurul ei, îşi continuă drumul spre bucătărie.

— Nici noi două nu suntem egale, Cammy, reflectă ea după o clipă.

Camille o prinse de umăr, forţând-o să se întoarcă.

— Noi două am pierdut totul şi tot am reuşit să supravieţuim, ba chiar şi să devenim independente, spuse ea cu o expresie serioasă în ochii albaştri. Suntem amândouă teribil de scandaloase pentru că am făcut ceea ce era necesar. Şi suntem prietene. Eşti cea mai bună prietenă a mea. Să nu îndrăzneşti vreodată să-ţi închipui că n-ar fi aşa.

Ei bine, cuvintele ei aveau într-adevăr darul de a-i alina puţin durerea.

— Mulţumesc, Cammy.

Sophia îşi îmbrăţişă prietena.

— Ce ai de gând să faci? o întrebă aceasta ridicându-se. Dacă doreşti să pleci acum, Keating şi cu mine te vom însoţi.

— Vorbeşti şi pentru Keating, ei? vru Sophia să ştie, reuşind să se amuze puţin de firescul afirmaţiei lui Camille.

Buzele lui Cammy tresăriră într-un zâmbet.

— E soţul meu. Fireşte că vorbesc şi pentru el.

Sophia reflectă preţ de o clipă prelungă. Da, ar fi putut să plece, să se întoarcă la Londra şi să aştepte ca zilele ei de relativă libertate să se sfârşească, să se dea din nou bătută în faţa unei situaţii pe care nici măcar nu ea o crease şi să fie nevoită să îşi ia din nou rămas-bun de la toţi.

Sau, în timpul ce încă îi mai rămânea la Greaves Park, putea face din acea vacanţă una pe care să-şi dorească să şi-o amintească, indiferent cine ar fi privit-o chiorâş sau ar fi considerat că era cazul să fie mai… mai exact aşa cum nu era. Adam o invitase acolo tocmai pentru cum era ea în realitate şi putea juca perfect acel rol. Întâmplarea făcea să-i placă mult acel rol.

Îi oferi lui Cammy un zâmbet lent.

— N-am de gând să plec. Am de gând să rămân şi să mă bucur de primul meu Crăciun într-un conac de la ţară. Singurul meu Crăciun într-un conac de la ţară.

— Oh, vai de mine. Ai de gând să faci valuri, nu-i aşa?

— Cel mai probabil da.

*

— Oh, mi-aş dori să ningă aşa şi în Kent, exclamă Sylvia Hart. M-aş plimba peste tot cu sania.

Adam, aşezat între ea şi sora ei pe bancheta orientată cu spatele a vehiculului, îi aruncă Sylviei o privire piezişă. Cea mai tânără dintre domnişoarele Hart era o fată frumoasă, însă odată ce conversaţia se abătea de la subiecte de modă şi vreme, devenea cam insipidă. Mai mult, ea şi sora ei, pe lângă că erau disperate să îşi găsească un soţ bogat, aveau tendinţa regretabilă de a alerga după acelaşi bărbat – distrugându-şi astfel reciproc şansele de a-l cuceri. Tot ce ştia el era că, după o singură dimineaţă petrecută în compania lor, ar fi ales mai degrabă să se înjunghie singur în urechi decât să se însoare cu vreuna din ele. Îşi parcurse în gând lista de invitaţi. Poate reuşea să le asmuţă asupra lui Drymes. Cel puţin ar fi fost

un spectacol interesant de urmărit.

— Şi mie îmi place nespus zăpada, interveni Rebecca exact la momentul potrivit. E atât de înviorătoare.

Da, categoric asupra lordului Drymes. Vicontele nu ar fi ştiut ce să facă dacă s-ar fi trezit vânat de două tinere frumoase. L-ar fi ales pe Burroughs, însă datoriile pe care le acumulase acesta la jocuri de noroc nu erau un secret pentru nimeni. Sau pe Lassiter, însă nu-şi dorea decât să se amuze puţin – nu să le pună pe surorile Hart în pericol de a deveni soţiile cu numărul patru şi cinci ale unui bărbat care părea să-şi nenorocească partenerele de viaţă, consumându-le cu o regularitate alarmantă.

— E mare păcat, Rebecca, că frigul îţi colorează nasul într-o nuanţă oribilă de roşu. Ştii tu, exact culoarea pe care o are acum.

— Nasul meu nu e roşu, Sylvia!

Ba era, însă Adam ignoră conflictul. Pe bancheta din faţa lui, Caroline şi Burroughs dezbăteau dacă o femeie putea sau nu să înveţe vreodată să tragă corect la ţintă. Având în vedere că în săculeţul de mână al lui Caroline se afla aproape în permanenţă un pistol mic, cu un singur glonţ, Adam nu ar fi fost dornic să o sfideze în această privinţă. Îşi înclină capul într-o parte, studiind-o din nou pe Lady Caroline Emery. Era una dintre puţinele tinere de pe lista lui de invitaţi pe care o cunoştea dinainte şi chiar dacă tatăl ei, marchizul de Woling, avea o singură proprietate modestă la mare distanţă de Londra, familia ei se bucura de un respect deosebit. Făcuse mai multe alegeri proaste în materie de companioni, însă era o tânără cu scaun la cap, ceea ce o punea cu mult înaintea surorilor Hart.

Pe neaşteptate Caroline se aplecă în faţă, îndreptându-şi privirea undeva dincolo de umărul lui Adam.

— Ei, ce părere aveţi despre asta? întrebă ea, cu umbra unui zâmbet nedumerit jucându-i pe buze.

Burroughs îi urmări privirea.

— Că tot venise vorba de savurat vremea asta.

Rebecca se suci pe banchetă.

— E cumva… femeia aceea? Ce Dumnezeu îşi

închipuie că face?

Sylvia se ridică în genunchi pe banchetă pentru a arunca o privire peste marginea din faţă a saniei.

— Sunt scandalizată.

Aşa ceva era greu de crezut, însă Adam nu putu să nu se uite şi el acum. Când sania încetini şi coti spre curtea grajdului, aruncă o privire spre lac. Pe malul dinspre casă se afla o siluetă solitară ce tocmai balansa o bucată mare de frânghie cu noduri, ca apoi s-o arunce. Cei doi câini ai lui, lătrând şi dând din coadă, se năpustiră după ea.

Sophia îşi luase vechiul lui palton peste hainele bărbăteşti împrumutate şi îşi trântise pălăria de grăjdar, cu borul ei flasc, peste părul roşu aprins. Adam miji ochii, nu scandalizat, ci… iritat. Sophia n-avea decât să se îmbrace după bunul ei plac când nu era decât el de faţă, însă nu îşi îmbunătăţea cu nimic reputaţia făcând aşa ceva în faţa tuturor oaspeţilor săi. Dimpotrivă, nu făcea decât să pună într-o lumină mai favorabilă decizia pe care o luase ducele de Hennessy în privinţa ei.

Sub ochii lui, Brutus se ridică şi îşi sprijini cele două labe gigantice din faţă pe umerii ei. Râzând cu răsuflarea tăiată, Sophia căzu pe spate, dispărând cu totul într-o grămadă de zăpadă. O clipă mai târziu se ridică în capul oaselor, încolăcindu-şi braţele pe după gâtul mastifului când acesta începu să o lingă pe faţă.

„Fir-ar să fie!” Adam se ridică în picioare, însă până să reuşească să se descâlcească dintre cele două femei lipicioase din dreapta şi din stânga lui, Aubrey păşise deja peste Caroline şi sărise din sanie, croindu-şi drum prin nămeţi pentru a ajunge la Sophia. Îi întinse mâna.

— Ai păţit ceva, domnişoară White?

Ea îşi încleştă mâna peste a lui şi se ridică în picioare.

— Absolut nimic, spuse ea chicotind şi îşi trecu o mânecă peste faţă. Mulţumesc, domnule Burroughs.

— Plăcerea e de partea mea. N-aş vrea să te văd călcată în picioare.

— Cel puţin zăpada e moale. Pentru prima dată păru să observe sania şi pe pasagerii acesteia. Bună ziua,

Excelenţă. Caesar şi Brutus aveau nevoie de puţin aer proaspăt.

Obrajii ei palizi radiau de-a dreptul, iar după părerea lui nasul ei roşu nu arăta nicidecum oribil, ci, dimpotrivă, sănătos. Avea grămezi de zăpadă pe pălărie şi la capetele şuviţelor de păr. Nu avea niciun rost să încerce să se mintă singur – Sophia White era năucitor de frumoasă.

— Domnişoară White, spuse el.

— Ce sfinţi îţi închipui că porţi? vru să ştie Rebecca, observând fără îndoială că pierduse atenţia ambilor bărbaţi prezenţi.

Sophia se studie şi îşi mai curăţă puţină zăpadă de pe partea din faţă a hainelor.

— O uniformă de lacheu, răspunse ea succint. Şi pălăria şi cizmele unui grăjdar. Vă rog să mă scuzaţi.

Întorcând spatele grupului, înşfăcă frânghia de la Caesar şi porni cu ambii câini într-o goană nebună pe gheaţă. Câinii începură să ţopăie în jurul ei, lătrând şi patinând entuziasmaţi când Sophia le aruncă din nou frânghia înnodată.

— Ce spectacol dizgraţios, se răsti Sylvia, coborând din sanie. Refuz să mai privesc aşa ceva. Vă rog să mă conduceţi înăuntru, Excelenţă.

— Şi pe mine, o imită Rebecca.

Adam clipi surprins. Grozav. Singurul lucru mai grav decât a te holba la o fetişcană era să fii surprins făcând-o. Înăbuşindu-şi impulsul de a-şi roti umerii într-un gest de exasperare, coborî din vehicul şi le oferi câte un braţ fiecăreia din cele două surori Hart, pornind spre casă urmat îndeaproape de Aubrey şi Caroline. Cât străbătură scurta distanţă până la conac, cele două surori avură grijă să-şi exprime pe rând consternarea şi şocul de a vedea o femeie atât de inacceptabilă purtându-se atât de scandalos. Cât despre Adam, atenţia lui rămase aţintită asupra lui Aubrey Burroughs, care îşi tot îndrepta privirea spre lac. Recunoştea expresia lacomă de pe chipul acelui crai notoriu şi nu îi plăcea. Câtuşi de puţin.

Odată ce reuşi să scape de cele două harpii surori,

Adam porni spre salonul de la parter, aflat în partea din faţă a casei. Dacă Sophia nu dorea să facă valuri printre oaspeţii lui, categoric adoptase o strategie greşită. Pe de altă parte, era foarte posibil ca pur şi simplu să nu se fi gândit la acest lucru şi să-şi fi dat frâu liber personalităţii ei autentice. Într-un fel sau altul, trebuia să aibă grijă s-o facă să înţeleagă că îşi compromitea şi mai mult reputaţia.

Se opri în pragul salonului înghiţindu-şi un blestem. Cinci bărbaţi, printre care şi Burroughs, stăteau în faţa ferestrei. Toţi aveau pahare cu ceva ce, după miros, părea a fi whisky, toţi aveau privirile aţintite asupra lacului şi toţi povesteau despre ceea ce vedeau acolo.

— Nu m-am gândit niciodată până acum că m-ar putea excita o femeie în pantaloni, comentă lordul Lassiter, chicotind amuzat de el însuşi.

— Mi-aş dori să fiu un câine, spuse Burroughs.

— Eşti un câine. Lordul Patrick Alder îi dădu un cot lui Francis Henning, aflat lângă el. Tu ai povestit cu ea. Încă nu te-a invitat în dormitorul ei?

Cel de-al cincilea bărbat, Peter Blense, contele de Aames, clătină din cap.

— Pun rămăşag că îi aparţine lui Greaves. Ce altceva ar putea să caute aici? Şi oricât ar fi de drăguţă, eu nu m-aş pune rău cu el.

— S-ar putea să merite. Burroughs bătu în sticla ferestrei. Ham-ham.

Era bine de ştiut. Adam se furişă din salon înainte să-i observe cineva prezenţa. Simţea furie şi frustrare zbătându-se să iasă la suprafaţă în el şi nu înţelegea de ce. Unele dintre acele conversaţii le purtase şi el, referitor la diverse femei.

Până una alta, toată lumea părea să creadă că el şi Sophia erau iubiţi – ceea ce, firește, era adevărat. Însă în acelaşi timp toţi păreau convinşi că îi cumpărase favorurile. Ceea ce, îşi spuse el, era de aşteptat, dată fiind poziţia ei în înalta societate.

Deşi în trecut lista lui de oaspeţi de sărbători inclusese şi amante, şi cartofori, şi desfrânaţi de ambele

sexe, de regulă fuseseră cu toţii persoane de viţă nobilă, membri ai înaltei societăţi. Chiar şi Keating, care probabil avea cea mai neagră reputaţie dintre toţi, era vărul unui marchiz şi nepotul unui alt marchiz.

Sophia era diferită. Lui îi plăcea acea diferenţă, sau cel puţin îi plăcuse până sosiseră restul oaspeţilor lui şi începuseră să-i pună întrebări la care nu avea chef să răspundă. Chiar şi aşa, nici nu se îndura să-şi dorească să n-o fi invitat deloc. Ceea ce îşi dorea, totuşi, era să fi vorbit cu ea înainte de sosirea celorlalţi bărbaţi. Şi şi-ar fi dorit ca Sophia să nu atragă chiar atât de mult atenţia tuturor celorlalţi. Nu încăpea îndoială că nu îi plăceau lucrurile care se spuneau despre ea, chiar dacă pretindea că le ignora în cea mai mare parte. Iar lui categoric nu îi plăcea felul în care se uitau la ea aproape toţi ceilalţi bărbaţi din casa lui.

Când ajunse în foaier, încă încercând să decidă dacă nu cumva ar fi făcut mai mult rău decât bine ieşind după ea şi aducând-o cu forţa înăuntru, Keating şi Camille apărură braţ la braţ la baza scărilor. Adam răsuflă zgomotos.

— Trebuie să mergi să vorbeşti cu Sophia, spuse el încet.

— De ce? întrebă Camille, ducându-şi o mână la piept. Ce s-a întâmplat?

— Ce s-a întâmplat? repetă Adam. Poartă nenorociţii aceia de pantaloni şi toată lumea vorbeşte despre ea.

— Oh, nu cred că-i pasă ce cred ei despre ea. Oricum nu are cum să fie mult mai rău decât e deja. Mai ales acum.

Adam se încruntă. Acea atitudine nu îl ajuta câtuşi de puţin.

— E o diferenţă între a fi neconvenţional şi a ţi-o căuta cu lumânarea. Du-te după ea.

Keating făcu un pas în faţă, punându-se între Adam şi Camille.

— Îţi sugerez să reformulezi.

În mod evident ei nu înţelegeau gravitatea situaţiei din moment ce îi găseau nod în papură pentru cum se exprimase. Sau din moment ce îi contestau porunca.

— Prea bine. Ce zici de asta? „Ţi-am salvat nenorocita

de viaţă şi am avut grijă ca voi doi să vă puteţi căsători, aşa că mergeţi s-o aduceţi pe Sophia înainte să mă faceţi să-mi regret vreuna dintre acele fapte”?

Preţ de o clipă prelungă Keating nu făcu decât să îl fixeze cu privirea.

— Du-te singur s-o aduci, Greaves, se răsti într-un final, luând mâna lui Camille şi urcând înapoi scările cu ea.

Ceva era cât se poate de în neregulă. El nu judeca niciodată greşit situaţiile, nici nu eşua în încercarea de a forţa mâna cuiva. Iar oamenii nu îi întorceau pur şi simplu spatele. În mod evident toţi cei din jurul lui începuseră să-şi piardă minţile – toţi deodată. Lăsând să-i scape un blestem, deschise smucit uşa de la intrare şi ieşi furios. Sophia şi câinii se întorseseră pe malul aflat mai aproape de casă, prin urmare Adam se consolă măcar cu gândul că nu avea să fie nevoit să alerge după ea pe gheaţă. Dacă nu ar fi văzut-o gata-gata să se sufoce de râs, mai că şi-ar fi închipuit că intenţionat se dădea în spectacol – deşi habar nu avea de ce ar fi făcut aşa ceva.

Sophia era ocupată să-l tragă pe Caesar de urechi, însă se ridică când se apropie Adam.

— Băieţii ăştia cuminţi obosesc vreodată? întrebă ea cu răsuflarea tăiată. Sunt pe punctul de a leşina de epuizare.

— Atunci ar trebui să te întorci în casă înainte să se întâmple asta, replică el scrâşnind din dinţi.

Încruntându-se, Sophia abandonă frânghia mutilată, aruncând-o câinilor.

— Ce e în neregulă?

— Jumătate dintre oaspeţii mei cască gura la tine de la fereastra salonului, iar tu te fâţâi peste tot în pantaloni şi te tăvăleşti în zăpadă ca o nebună. Asta e în neregulă.

Câinii se întoarseră în fugă la Sophia, ţopăind în jurul ei. Cu un fluierat strident, Adam le porunci să şadă atenţi. Continuară să gâfâie şi să o privească pe Sophia cu ochi plini de speranţă, însă rămaseră unde li se spusese.

— Asta a fost o răutate din partea ta, remarcă Sophia. Ei n-au făcut nimic rău. Iar astea sunt hainele pe care le

port de două săptămâni încoace. Tu nu ai scos câinii nici măcar la o plimbare în ultimele două zile şi nu puteam nicidecum să fac asta într-una dintre rochiile mele împrumutate.

Erau de fapt rochiile ei; doar că ea nu o ştia încă. Însă categoric nu era momentul potrivit pentru acea conversaţie anume.

— Câinii pot fi scoşi la plimbare de către grăjdari. Nu sunt responsabilitatea ta. Încetează să te mai porţi prosteşte.

Sophia clipi, expresia ei trecând fulgerător de la surprinsă la insultată şi furioasă.

— Înţeleg, spuse ea lent. Deci dacă ar fi să te lovesc acum cu un bulgăre de zăpadă, nu ţi s-ar părea amuzant.

— Câtuşi de puţin.

— Prea bine, atunci.

Sophia se aplecă şi luă o mână de zăpadă.

— Pe toţi dracii, nu cumva să îndrăzneşti.

— Îmi plăceai mai mult înainte să îmi dau seama că îţi pasă atât de mult de părerea celorlalţi. Ceea ce trebuie să înţelegi este că mie nu-mi pasă ce crede oricine altcineva despre mine. Eu ştiu cine sunt. Şi mă gândesc că, dacă nu cumva îmi ceri să părăsesc Greaves Park, am să mă port astfel încât să îmi ofer cea mai plăcută vacanţă posibil.

Cu un gest dramatic, lăsă să-i cadă bulgărele de zăpadă dintre degete şi, trecând furioasă pe lângă el, porni spre casă.

Adam răsuflă lent. Chiar dacă Sophia îşi închipuia că ceea ce făcea acum nu conta, că odată ajunsă în Cornwall nu avea să mai fie nevoită să înfrunte consecinţele purtării ei, trebuia să înţeleagă că Hennessy era capabil să îi facă viaţa chiar mai amară. Ea nu înţelegea nuanţele înaltei societăţi; o privise dintotdeauna din exterior. El, pe de altă parte, îşi trăise toată viaţa în măruntaiele ei. Ştia că cei puternici îi sfâşiau pe cei slabi. Indiferent dacă era sau nu furioasă pe el, tocmai o salvase de o grămadă de pro…

Ceva rece şi umed îl izbi în moalele capului.

Scuturându-şi zăpada din păr, se răsuci pe călcâie

exact la timp pentru a o vedea pe Sophia dispărând pe uşa de la intrare. Blestemată fetişcană. Îşi dorea cu atâta ardoare să pornească în fugă după ea încât îşi simţea muşchii umerilor pârâind de încordare. Nu era însă omul care să-şi piardă controlul. Faptul că o făcuse o dată în prezenţa ei fusese în mod evident o greşeală; ea nu îl vedea la fel ca toţi ceilalţi. Era blestematul de duce de Greaves, pentru numele lui Dumnezeu. Nu îndrăznea nimeni să dea în el cu bulgări de zăpadă sau să îi sfideze poruncile.

Forţându-se să meargă în pas normal până la cele câteva trepte din faţa uşii de la intrare, Adam îşi fluieră câinii pentru a-i chema înăuntru şi îşi încleştă pumnii.

Da, şi-ar fi dorit să dea de urma Sophiei şi să-şi închidă mâinile în jurul gâtlejului ei. Însă nu era mânat doar de furie. Ceilalţi bărbaţi prezenţi o doreau. Şi el o dorea.

Când o văzuse pe lac, zburdând alături de câinii lui, i se păruse atât de... liberă. Ca şi cum sincer nu i-ar fi păsat ce ar fi putut crede alţii despre ea. Şi cu părul acela al ei şi ochii sclipind de veselie... Da, îşi dorea să o pedepsească, să o facă să înţeleagă ce nu-şi putea permite să facă. Şi în acelaşi timp îşi dorea să se cufunde în ea şi s-o privească atingând orgasmul cu sexul încleştat peste al lui.

Fir-ar să fie de treabă, îl scotea din minţi ceva teribil, în momentul acela habar nu avea ce să facă – ceea ce lui nu i se întâmpla niciodată. Absolut niciodată. Chiar şi în cele mai negre momente ale lui, când consuma prea mult alcool şi vedea prea mult din tatăl lui când se privea în oglindă, ştia exact care era problema şi ştia ce măsuri să ia pentru a schimba situaţia. Era o sarcină simplă şi una imposibilă în acelaşi timp.

Poate că el şi Sophia aveau într-adevăr unele lucruri în comun, atât în trecutul, cât şi în viitorul lor. Însă acum nu era niciuna, nici alta. Iar următoarea lui confruntare cu ea avea să fie undeva unde să nu existe martori. Nici muniţie la îndemână. Poate că bulgărele pe care îl încasase în cap şi-l meritase, însă nu era idiot.

Tot restul zilei se purtă ca şi cum nu s-ar fi întâmplat

nimic, jucând corect o partidă de biliard, iar după-amiaza ieşind cu o jumătate de duzină de fetişcane la o plimbare în jurul lacului. Nimeni nu îndrăzni să pomenească nimic despre întâlnirea dintre el şi domnişoara White, însă ştia că îl bârfiseră toţi pe la spate.

Rangul de duce, care îl punea într-o poziţie la care toţi bărbaţii aspirau în secret şi pe care toate femeile tânjeau în secret să o împartă cu el, era o sabie cu două tăişuri, însă învăţase cu mult timp în urmă cum să-i ţină corect mânerul. Mai puţin, fireşte, în momentele pe care le petrecea în compania Sophiei. Indiferent ce altceva ar fi simţit şi mai ales având în vedere misiunea pe care o avea de îndeplinit de Crăciunul acesta, Sophia nu era bună pentru el. Şi totuşi cel puţin jumătate dintre gândurile lui fuseseră despre cum îşi dorea să o întâlnească din nou – între patru ochi.

Coborî la cină înaintea tuturor. Aceea i se păruse cea mai simplă şi cea mai directă metodă de a păstra la minim speculaţiile şi bârfele. Şi în acelaşi timp îi făcea o favoare şi Sophiei, căci fetişcanele aveau să îl vadă pe el înainte să apuce să înceapă – sau mai degrabă să reia – comentariile răutăcioase la adresa ei. Azi îi sosiseră alţi patru oaspeţi, cu toţii prieteni apropiaţi de-ai lui Eustace. Dacă îşi convinsese aliaţii să aştepte răbdători undeva nu departe de celălalt mal al râului Aire până trimitea ea după ei, însemna că avea de gând să-i stârnească şi mai multe probleme. O dificultate în plus aruncată în cârca lui.

Lady Caroline Emery intră cu gingăşie în salon. Purtând o rochie de mătase verde închis tivită cu fir de aur, părea a întruchipa perfect Crăciunul, arătând sofisticată şi impecabilă.

— Oh, detest să ajung prea devreme, spuse ea tărăgănat, turnând vin în două pahare şi apropiindu-se de Adam pentru a-i da unul. Cel puţin nu sunt singura aici.

El sorbi din pahar, dând din cap în semn de mulţumire. Rămase însă cu atenţia pe jumătate aţintită asupra uşii deschise, în caz că Sophia avea să-şi facă apariţia într-una dintre ţinutele ei mai excentrice. Nu putea permite aşa ceva; nu când zvonul cel mai intens circulat

susţinea că aveau o aventură. Şi, firește, nu când purtarea ei neconvenţională risca să îi provoace şi ei probleme.

— E ceva ce mă preocupă, Excelenţă, spuse Caroline cu vocea ei fină şi dulce.

— Ce anume te preocupă?

— Tu.

Ah. Chiar se întrebase când avea să îşi lanseze oficial candidatura pentru mariaj.

— E ceva mai concret?

Ea trase adânc aer în piept, pieptul ei ridicându-se şi coborând în cel mai seducător mod posibil de sub decolteul adânc al rochiei.

— Mă gândesc la un cadou de Crăciun mai deosebit pentru tine, continuă ea cu un zâmbet lent. Dar mai întâi trebuie să te întreb dacă îţi doreşti un astfel de cadou.

Cu silueta ei înaltă şi zveltă şi părul brunet, Lady Caroline Emery arăta minunat, plus că era capabilă de conversaţii elegante şi era înzestrată cu o inteligenţă satisfăcătoare. Genealogia ei, desigur, era impecabilă. Iar dacă Sophia nu i-ar fi stârnit apetitul pentru un anumit tip de gingăşie, absolut deosebită şi unică ei, nu ar fi ezitat.

— Eventual am putea discuta despre asta mai târziu, spuse el cu voce tare, în acelaşi timp blestemându-se în gând că nu reuşea pur şi simplu să-şi scoată din minte persoana Sophiei şi problema reprezentată de ea, astfel încât să-şi poată vedea mai departe de planurile pe care le iniţiase cu săptămâni în urmă.

— Cum doreşti, Excelenţă. Sorbi din vin, privindu-l peste buza paharului, fără a se sinchisi câtuşi de puţin de restul oaspeţilor când începură să apară pe rând în încăpere. Ţin doar să spun că eu n-aş face niciodată nimic care să te pună într-o situaţie stânjenitoare. Şi categoric nu aş da cu nimic în tine.

Nici măcar dacă ar fi meritat-o?

— Am reţinut.

— Aş…

Sophia intră agale în salon, iar Adam nu mai auzi nimic din ceea ce încerca Lady Caroline să spună pentru a-i

intra în graţii. Domnişoara White nu purta nici pantaloni, nici rochia ei de muselină galbenă mult prea mare, însă uşurarea pe care i-o stârni această constatare fu temperată de o poftă mai întunecată. Se îmbrăcase în rochia verde închis care îi aparţinea chipurile lui Susan Simmons, iar părul şi-l prinsese într-o pieptănătură elegantă ce îi trezea furnicături în mâini, atât de intensă era dorinţa de a-şi înfige degetele în acele şuviţe bogate. De-abia mai târziu îşi dădu seama că Sophia şi Lady Caroline purtau practic aceeaşi ţinută – şi că arăta mai bine pe Sophia. Ceea ce nu avea cum să fie de bun augur.

Ochii ei verde-deschis se opriră o clipă asupra lui, apoi trecură la restul celor prezenţi în salonul tot mai ticsit de oameni. Dacă îşi făcea griji că Adam avea să se răzbune pentru bulgărele de zăpadă de mai devreme, categoric nu o arăta. La drept vorbind, prea puţine lucruri păreau să o îngrijoreze. Pe toţi sfinţii, mai avea doar câteva săptămâni până la o căsătorie care, fără îndoială, o îngrozea chiar mai mult decât îl îngrozea pe el propria nuntă.

Când Sophia se duse să converseze cu Henning şi Timmerlane, Adam o părăsi pe Caroline şi se duse la Keating şi Camille, care stăteau cu James şi Ivy Flanagan. Nu pentru prima dată îşi dori ca Oliver Warren, marchizul de Haybury, să îi fi acceptat totuşi invitaţia, oferindu-le astfel Sophiei şi soţilor Blackwood şi alţi aliaţi în afară de el. Însă Oliver Warren era la fel de stângaci ca el când venea vorba de a ierta şi a uita.

— Putem discuta puţin, Keating?

Aruncându-i o privire soţiei sale, Blackwood îl urmă într-un colţ fără lume.

— Sper că ai de gând să-ţi ceri scuze pentru că ţi-ai permis să-i dai ordine soţiei mele – deşi, în cazul acesta, ar trebui să vorbeşti cu ea.

Adam arcui o sprânceană.

— Eşti bătăios în seara asta, nu-i aşa?

— Când e vorba de duci care îndrăznesc să se răstească la doamne care au renunţat la viaţa în înalta societate anume pentru a evita să li se spună ce să facă,

da, sunt al naibii de bătăios.

Cu doar un an în urmă Keating Blackwood fusese genul de om căruia puţin îi păsa ce spuneau sau făceau alţii, în afară de situaţiile în care era vorba de băutură sau bătăi. Amintindu-şi acest lucru, Adam îşi spuse că poate era cazul să încerce o abordare diferită faţă de cea la care se gândise iniţial. Camille săvârşise un fel de miracol.

Iar ceea ce spusese Keating era interesant. Nu doar în ceea ce o privea pe Camille, ci şi în măsura în care i s-ar fi aplicat, poate, şi Sophiei. Ea nu renunţase la o viaţă în puf, însă alesese una care să-i permită să decidă singură. Iritant era că deciziile ei, care la început se dovediseră amuzante şi înviorătoare, acum îl scoteau din minţi.

Trase adânc aer în piept.

— Atunci am să-i cer scuze soţiei tale. Mai târziu.

— Neapărat să o faci.

— Nu-ţi forţa norocul cu mine, Blackwood.

Dumnezeu îi era martor că răbdarea lui fusese deja pusă la grea încercare în ziua aceea.

Keating îşi încrucişă braţele la piept.

— Îţi datorez foarte multe, Adam. Nu-ţi datorez însă şi supunere oarbă. Nimeni de aici nu ţi-o datorează. Nu poţi controla totul.

Adam îl studie preţ de o clipă. Avusese de gând să îi ceară o favoare, să îl roage ca fie el, fie soţia lui să discute cu Sophia despre impresia pe care o făcea. Acum îi era clar că nu putea să facă acest lucru fără a-i confirma lui Keating că avea dreptate. Furia îşi înfipse din nou colţii în el.

— Întoarce-te la frumoasa ta soţie. Şi nu te pune rău cu mine. Eu nu-ţi datorez nimic.

Cu un gest ţeapăn din cap, Keating îi întoarse spatele şi se îndepărtă. Fără să vrea, Adam se trezi impresionat. Cu şapte sau opt luni în urmă, Keating ar fi tăbărât asupra lui cu pumnii. Şi s-ar fi ajuns la o încăierare interesantă – una din care nu era sigur că ar fi reuşit să iasă victorios.

Strunindu-şi gândurile şi furia, îşi lăsă paharul de vin pe jumătate gol în mâna unui lacheu. Ţinând cont de cât era de prost dispus, refuza să mai consume alcool în seara

aceea. Dacă sărea calul, avea să o facă în faţa a vreo treizeci de martori.

— Greaves, îl strigă Timmerlane, câte pachete de cărţi ai aici? Sophia a acceptat să ne fie dealer în seara asta, să putem juca douăzeci şi unu.

— Oh, te rog, Lord Timmerlane, interveni sora lui cu un râs strident. Ne aflăm într-o casă respectabilă, nu într-un club de jocuri de noroc.

Până aici. Fetişcana se străduia să-i provoace un atac de apoplexie. Aruncă o privire mânioasă în direcţia Sophiei, însă ea era ocupată să râdă de ceva ce tocmai îi spusese Henning şi nici măcar nu îl observă când veni în spatele ei.

— Domnişoară White?

Tresărind, Sophia se răsuci pe călcâie. Zâmbetul de pe chipul ei păli puţin când îi văzu expresia, însă nu dispăru cu totul.

— Bună seara, Excelenţă. Doriţi să jucaţi cărţi cu noi?

Adam mai că nu simţea fierbinţeala ce radia din trupul ei, făcându-l să tânjească să o lipească de el, să o sărute şi să-i bage cât de cât minţile în cap, toate în acelaşi timp.

— Cărţi n-aveţi decât să jucaţi mâine dacă doriţi. În seara asta am poruncit să ne vină o orchestră din Hanlith.

Sylvia Hart apăru ca din pământ lângă el.

— Oh, se va dansa? Te rog, spune-mi că se va dansa!

— Da, se va dansa.

— Şi vor fi valsuri, sper, interveni şi sora ei. Cel puţin două.

— Trei, decise el, continuând să o privească mânios pe Sophia.

Fetişcana, însă, se mulţumi să ofteze.

— Pare o idee minunată. Mă tem că eu mi-am sucit glezna mai devreme, când mă jucam cu cei doi câini, dar mi-ar plăcea teribil să vă privesc pe voi.

Şi astfel, oricât de mult reflectase, oricât de atent crezuse că îşi ticluise planurile, dintr-o singură frază Sophia reuşise să îi alunece din nou printre degete. Doar pentru moment, însă. Doar pentru acel blestemat de moment.

Capitolul 10

La trei minute după miezul nopţii, Sophia se retrase de la petrecere şi o urmă pe Camille la etaj, îndreptându-se amândouă spre dormitoarele lor.

— Îmi place Ivy Flanagan, spuse Sophia, încolăcindu-şi braţul peste cel al prietenei sale. Veţi merge în vizită la ea şi la James, aşa cum v-au rugat?

— S-ar putea, recunoscu Cammy cu un zâmbet obosit. Nu aveam habar până acum că James l-a cunoscut pe Keating la Cambridge. Keating susţine că e un om bun, chiar dacă e irlandez.

Sophia chicoti.

— Eu cred că ar trebui să mergeţi. Trebuie să socializaţi cu oameni pe care îi doare în cot de bârfele din înalta societate.

— S-a dovedit... interesant să încerc să îmi descifrez prietenii mai vechi şi să decid dacă pot avea încredere în cei mai noi. Iar tu şi domnul Loines veţi fi întotdeauna bine-veniţi la Havard’s Glen, ştii bine.

— Nu cred că asta se va întâmpla vreodată, dar e foarte drăguţ din partea ta să o spui. Se opriră în faţa uşii camerei lui Cammy. Mă bucur că ţi-ai croit o viaţă fericită, Cammy.

— Sunt fericită. Sunt mai fericită decât am fost vreodată.

— Îmi place la nebunie să te aud spunând asta, iubito, rosti tărăgănat şi încet vocea lui Keating de la capătul coridorului.

Se opri de cealaltă parte a lui Cammy şi îşi sprijini braţele pe umerii ei, aplecându-se să îşi sărute soţia.

— Credeam că vei rămâne jos să fumezi toate trabucurile lui greaves.

Keating clătină din cap.

— Am decis că mă voi simţi mai bine aici sus.

Când Cammy roşi, Sophia râse din nou.

— Cu siguranţă nu pot concura cu aşa ceva. Ne vedem dimineaţă.

Înainte să apuce să pornească pe coridor spre propria cameră, Keating o prinse de braţ.

— Greaves e furios, murmură el. Nu e un om prea agreabil când e furios. Ai grijă.

— Voi avea. Se eliberă din strânsoarea lui. Noapte bună, Blackwood.

Odată ce se strecură în camera ei cufundată în tăcere şi luminată de toc, se sprijini cu spatele de uşa închisă şi răsuflă zgomotos. Deci Adam era furios, ei? Ei bine, el era cel care hotărâse că tot ceea ce se petrecuse înainte de sosirea oaspeţilor lui caraghioşi era inacceptabil acum. Că acum îi era ruşine cu ea. Că singurul motiv care ar fi putut justifica prezenţa ei acolo era pentru a fi amanta lui. Iar acum că trebuia să îşi aleagă o soţie, ea trebuia să fie ignorată sau batjocorită până pleca. Lui i-ar fi convenit, însă ea nu avea de gând să renunţe la a-şi mai trăi viaţa doar pentru că el avea lucruri mai bune de făcut şi oameni mai buni cu care să converseze.

— Arogantul, bombăni ea, ridicându-se din nou pentru a-şi descheia rochia şi a se schimba în cămaşa de noapte mult prea mare, însă confortabilă.

Stingând lumânarea de lângă pat, se strecură în aşternuturile calde. De regulă nu îi venea deloc greu să adoarmă – însă noaptea aceasta se dovedi o excepţie. Se întoarse pe o parte, lovindu-şi perna până îi dădu o formă confortabilă, apoi se rostogoli pe cealaltă parte. Dacă toată lumea credea că era amanta lui Adam, odată ce concurenţa se restrângea şi mai mult, avea să fie batjocorită chiar mai făţiş. Chiar dacă un duce nu s-ar fi căsătorit niciodată cu ea, nicio ducesă nu ar fi vrut să-şi vadă soţul cochetând cu cineva de teapa ei. Nici măcar pentru câteva zile, nici măcar înainte de a se căsători cu vicarul de Gulval.

Sophia dădu plapuma la o parte şi se ridică în picioare. Nu-i păsa de oamenii aceştia – sau cel puţin nu de majoritatea dintre ei – tot aşa cum nici lor nu le păsa de ea.

Tot ce-şi dorise vreodată fusese să fie lăsată să-şi trăiască viaţa după bunul plac, însă nici măcar atâta n-o puteau lăsa să facă.

Pornind cu paşi mari spre fereastră, împinse deoparte draperiile grele. În seara aceea lumina lunii scânteia albastru argintiu peste întinderea de zăpadă, încremenită, mută şi severă. Sticla radia răceală, însă o ajuta să-şi potolească puţin mânia. Cum ar fi luat-o, motivul pentru care se afla acolo era că încă şi-o dorea.

Rămânea însă întrebarea: era mai bine sau mai rău să îşi ofere câteva momente pe care să le păstreze cu drag în amintire, dacă acele momente riscau să se transforme în pumnale înfipte în inima ei? Deocamdată răspunsul era simplu, în sensul că prefera de departe să se afle în compania câtorva prieteni dragi în loc să bântuie posacă prin clubul Tantal. Însă odată ce aceşti prieteni aveau să-i fie interzişi, nu era sigură că avea să mai simtă la fel.

Simţi un curent de aer în jurul picioarelor ei şi se întoarse. Fără un sunet, uşa ei se deschise milimetric, atât de lent şi atent încât, dacă s-ar fi aflat în pat sub plapumă, nu ar fi observat nimic. Dincolo de uşă holul era cufundat în beznă şi tăcere deplină şi nu desluşi nimic în afară de marginea unei umbre chiar mai întunecată decât fundalul.

Deci cineva încerca să o spioneze? Posomorându-se, Sophia se năpusti în faţă, îşi încleştă mâna pe clanţă şi deschise larg uşa.

În faţa ei stătea Adam Baswich, de data aceasta având o expresie uşor de descifrat. Apariţia ei neaşteptată îl năucise categoric.

Sophia deschise gura pentru a-l întreba ce căuta acolo. Însă de-abia apucă să tragă aer în piept că Adam îşi închise o mână peste gura ei şi dădu buzna în dormitor. Trânti uşa în urma lui, aproape luând-o pe sus până în mijlocul încăperii. Odată ce se văzu din nou pe propriile picioare, Sophia îl îmbrânci cât colo.

— Ce-ţi închipui că faci? îl repezi ea, smucindu-şi înapoi pe umăr mâneca lăbărţată a cămăşii de noapte. Ziceai că sunt o neghioabă, ai uitat?

— Nu ridica vocea, o avertiză el încet. Susţineai că ţi-ai sucit glezna. Te-am ajutat să intri în cameră.

— Ei bine, ajută-te să ieşi din cameră.

Adam îşi îngustă ochii.

— Nu plec nicăieri până nu-ţi bagi minţile în cap.

Ei, dar nu era o atitudine tipic bărbătească? Punându-şi mâinile pe şolduri, Sophia îl fixă cu o privire mânioasă.

— Nu eu sunt cea care intră pe furiş în dormitoarele altora.

— M-am gândit că s-ar putea să nu fii singură, judecând după cum te-a privit Burroughs toată seara.

Cuvintele lui o făcură să ezite pentru o clipă, căci acelaşi lucru îi trecuse şi ei prin minte legat de Adam şi Lady Caroline.

— Oh, scuteşte-mă. E un desfrânat şi un lăudăros.

— Şi totuşi cineva a reuşit să te impresioneze la un moment dat. Nu erai fecioară când ne-am cunoscut.

Ignorând pentru moment ipocrizia afirmaţiei lui, Sophia porni hotărâtă spre vatră, scormonind focul cu un vătrai de fier pentru a retrezi la viaţă flăcările muribunde şi a lumina puţin încăperea.

— La drept vorbind, chiar eram fecioară prima dată când ne-am întâlnit. Dar asta a fost cu aproape doi ani în urmă. Şi respectivii au fost bărbaţi interesanţi, nu nişte îngâmfaţi atât de încântaţi să se audă vorbind încât nu le pasă de ce ai tu de spus.

Adam se duse din nou lângă ea.

— Au fost? Câţi au fost în total?

— Răspunde-mi tu la întrebare şi am s-o fac şi eu.

Se scurse o clipă în care nu făcu decât să o privească posomorât, dar apoi se duse să se uite pe fereastră.

— Nu am venit să discutăm despre colecţia ta de iubiţi.

Sophia nu prea credea că doi bărbaţi puteau fi consideraţi o întreagă colecţie, însă puse deoparte vătraiul şi se ridică.

— Ah, da. Parcă ziceai ceva cum că mi-aş fi pierdut minţile. Însă eu mă port în continuare exact aşa cum o

făceam acum două săptămâni.

— Asta nu-i subiect de glumă, Sophia. Nu poţi să umbli în pantaloni sau să arunci cu diverse lucruri în oameni.

Se aşteptase să audă acel lucru, însă tot o duru.

— Evident că pot.

Umerii lui se încordară.

— Ai făcut-o intenţionat.

— Fireşte că da, replică ea. Nimeni nu lansează un bulgăre de zăpadă din greşeală. Şi ai meritat-o.

— Te-ai dus să te tăvăleşti prin zăpadă cu bună ştiinţă. Trase încet draperiile până se închiseră din nou, iar lumina din încăpere scăzu odată ce dispărură razele lunii. Întrebarea e, ai făcut-o ca să mă scoţi din sărite sau fiindcă ştiai ce efect au blestemaţii ăia de pantaloni asupra mea?

Sophia fu străbătută de un fior aproape imperceptibil. Deci chiar dacă decisese că era prea neconvenţională, tot o dorea. Însă nu ea fusese cea care îl ignorase pe el, ci exact invers.

— Sunt ceea ce lumea şi circumstanţele au făcut din mine, spuse ea după o clipă, încercând să nu se lase distrasă de prezenţa lui în dormitorul ei. Cu siguranţă ţi-ai dat seama de asta până acum. Nu te aştepta să mă simt stingherită doar fiindcă tu aşa te-ai simţi şi nu-mi da ordine.

— Te simţi suficient de curajoasă să-mi opui rezistenţă, ei? murmură Adam.

Nu era vorba neapărat de curaj, ci mai degrabă de… plăcere, însă acest lucru nu o făcea cu nimic mai dispusă să cedeze insistenţelor lui de a se purta ca tot restul lumii.

— Mă bucur de o vacanţă aşa cum îmi doresc. Dacă asta e inacceptabil, atunci am să plec. M-am oferit să fac asta încă din ziua sosirii mele, dacă binevoieşti să-ţi aminteşti.

— Îmi amintesc. Îşi încleştă fălcile. Ar fi mai uşor dacă ai pleca.

Şocul năucitor îi tăie răsuflarea. Adam ştia cât de mult însemna acea vacanţă pentru ea şi ştia şi de ce. Ei bine, cel puţin acum avea să-i fie mai uşor să rememoreze acele

săptămâni fără dorul sfâşietor care se temea că i s-ar fi instalat în suflet plecând de la Greaves Park.

— Voi fi dusă înainte de micul dejun, atunci.

Vocea îi tremura uşor, însă nu prea îi păsa.

— Am zis că ar fi mai uşor. Dai totul peste cap. Câtă vreme îţi faci de cap aici, cineva va sfârşi prin a avea de suferit. Cel mai probabil acela voi fi eu. Însă n-am spus că ar trebui să pleci.

Sophia îşi înşfăcă una dintre cizme, puse la uscat în faţa focului, şi o aruncă spre el. Adam probabil se aşteptase la aşa ceva, fiindcă prinse obiectul din zbor, chiar înainte să apuce să îl izbească în piept. Arcuind o sprânceană, aruncă cizma înapoi pe podea.

— Nu eşti câtuşi de puţin gentleman, domnule, scrâşni ea. Spui că ar trebui să plec, apoi îmi faci un compliment foarte drăguţ, după care îmi spui că doar glumeai când îmi cereai să plec? Ai făcut asta în speranţa că mă voi simţi recunoscătoare? Mă aşteaptă destule necazuri şi fără să-mi mai adaugi tu câteva.

Expresia lui se întunecă.

— Ajunge, Sophia.

— Categoric ajunge. Tu şi Caroline Emery n-aveţi decât să râdeţi de asta după pofta inimii după ce plec. Ea e cea asupra căreia te-ai oprit, nu-i aşa?

Adam se puse direct în faţa ei.

— Ba nu pleci, spuse el.

— Du-te dra…

Adam o prinse de partea din spate a cămăşii de noapte exact când trecu furioasă pe lângă el în drum spre uşă. Evident avea de gând să meargă până în Hanlith pe jos, desculţă şi îmbrăcată în hainele de noapte. Înainte să apuce să ridice mâna să îl plesnească, Adam o răsuci pe călcâie, îi prinse mâinile într-una de-a lui şi îşi închise gura peste a ei.

Era limpede că Sophia cea bună la suflet era totuşi capabilă şi de mânie, chiar dacă îi lua mult timp să explodeze, iar acum în sfârşit ajunsese la capătul răbdării. Ceea ce i se părea corect. Nu ar fi trebuit să fie singurul

care îşi ieşea din minţi în acea mică încăierare. După părerea ei, el categoric îi greşise cu ceva, şi era conştient de acest lucru chiar dacă tindea să creadă exact opusul. Însă, pe toţi sfinţii, era un adversar demn de el şi nu putea decât să o admire în această privinţă. Aproape la fel de mult cum admiră felul în care cămaşa de noapte enormă îi alunecă de pe umeri. Fusese suficient de răbdător, ce naiba.

De-abia când începu să îl sărute şi ea, se îndură Adam să-i elibereze mâinile. Sophia îşi petrecu braţele în jurul umerilor lui, însă, din fericire, nu încercă să-l stranguleze. Şovăitor, îi dădu drumul şi se îndreptă.

— Gata cu cearta, interveni el, înainte ca ea să apuce să deschidă un alt subiect. Cel puţin pentru noaptea asta.

Ea îl privi direct în ochi.

— Nu sunt amanta ta. Întâmplarea face să te doresc şi asta-i tot.

Dacă ar fi fost într-adevăr amanta lui, i-ar fi fost considerabil mai uşor să se descurce cu ea.

— Şi eu te doresc, confirmă el, apoi se năpusti din nou asupra ei.

Poate că felul în care se purtase azi fusese un mod de a… sfida înalta societate în general. Cum făcea şi el parte din înalta societate, găsea acest lucru înfiorător, dar şi excitant. Dintr-un singur gest smucit, cămaşa de noapte îi căzu grămadă la picioare. Părul îi era deja despletit, iar Adam îşi înfipse degetele în buclele grele şi i-l trase blând la spate, dezgolindu-i gâtul pentru a i-l săruta.

Sophia gemu, iar Adam fu străpuns de un fior tăios de excitare ce spulberă frustrarea care îl bântuise toată ziua. Aplecându-se, o luă în braţe şi o duse la pat.

Femeile îl vânau în permanenţă, iar în ultimele trei zile se simţise ca şi cum ar fi fost ultimul grăunte într-o poieniţă plină de gâşte. Şi totuşi, tot pe ea o găsea cea mai interesantă dintre toate femeile din casă. Sophia, care nu respecta regulile, care îl făcea de râs şi arunca în el cu bulgări de zăpadă şi cu cizme. Strecurându-se pe pat lângă ea, îi prinse un sân în gură.

Icnind din nou, Sophia ridică mâinile pentru a-l dezbrăca de jachetă. Cu gura ocupată, Adam îşi descheie vesta şi îşi dezlegă lavaliera, aruncându-le cât colo. Când se aşează pe marginea patului pentru a se descălţa, ea veni în spatele lui, lipindu-şi sânii calzi de spinarea lui. Îl sărută pe ceafă, apoi întinse mâinile pe după trunchiul lui pentru a-i descheia pantalonii.

— Vino încoace, spuse ea chicotind şi îl trase în spate pentru a-l trânti pe pat.

Adam, însă, nu avea niciun chef să stea întins şi să aştepte ca ea să-l tortureze. Nu după ce o făcuse deja – intenţionat sau nu – toată ziua. Înainte ca Sophia să apuce să-i încalece şoldurile, Adam scoase din buzunar prezervativul franţuzesc cu care se tot jucase în ultimele două ore şi se descotorosi de pantaloni. Întorcându-se în patru labe, porni după ea pe pat, în timp ce ea zâmbi şi se retrase într-o parte.

— Oh, lasă-mă pe mine, şopti ea, luându-i prezervativul din mână.

— Nu te juca prea mult cu el, o avertiză el, neputând să se abţină să nu rânjească şi el la vederea entuziasmului şi excitaţiei ei.

Trecându-şi limba peste buze, Sophia îi luă mădularul în mână. Adam scrâşni din dinţi, concentrându-se pe orice în afară de tânăra teribil de atrăgătoare şi cât se poate de goală care îl atingea într-un mod atât de intim, iar ea petrecu intestinul de capră peste bărbăţia lui şi legă panglica roşie care îl fixa.

— Gata, spuse ea, îndreptând puţin funda.

— Ajunge cu asta, mârâi el.

Trăgând-o de picioare, o aduse sub el. Oferindu-i încă un sărut adânc, îşi lăsă răgaz o clipă să îşi sprijine mâinile de o parte şi de cealaltă a umerilor ei înainte de a se împinge în faţă, penetrând-o.

Sophia îi zâmbi cu răsuflarea tăiată şi îşi încolăci braţele şi gleznele în jurul lui, dându-şi capul pe spate când el începu să se legene în ea. Când îi simţi muşchii încordându-se, Adam încetini, penetrând-o mai adânc până

când, cu un ţipăt înăbuşit, Sophia ajunse la orgasm.

Senzaţia era… delicioasă. Nu ar fi avut cum altfel să o descrie. Iar Adam nu îi putu rezista. Cu un geamăt grav, o urmă în abisul de plăcere, rămânând cât mai adânc îngropat în ea.

Când fu din nou în stare să respire, îşi petrecu un braţ peste spatele ei şi se rostogoli cu ea. Gâfâind, Sophia se lăţi peste pieptul lui. Bătăile accelerate ale inimii ei reverberau în el. Adam îşi ţinu răsuflarea pentru a o simţi mai aproape.

După o clipă Sophia înălţă capul.

— Nu te-am ucis, aşa-i? îl întrebă ea.

Adam răsuflă zgomotos, râzând uşor.

— Nu încă. Dându-i la o parte părul de pe faţă, se întinse să o sărute din nou. Nu ai niciun motiv să te străduieşti să nu-i scandalizezi pe toţi, aşa-i?

Se exprimase atât de frumos încât era el însuşi impresionat. Nici vorbă să dea impresia că i-ar fi cerut sau poruncit ceva.

Sophia îşi puse mâinile pe pieptul lui şi se ridică pentru a-l privi.

— Cu cât îţi doreşti mai mult să fiu altcineva, cu atât sunt mai puţin dispusă să îţi fac pe plac. Mă gândesc că mă aşteaptă o viaţă întreagă de critică şi dezaprobare şi nu am de gând să încep să-mi schimb comportamentul înainte să fiu neapărat nevoită să o fac.

Ce fetişcană încăpăţânată! Iar argumentul ei era al naibii de articulat.

— Purtarea ta neconvenţională e ceea ce te-a băgat în bucluc de la bun început. Poate că dacă te-ai fi… străduit să te integrezi, tatăl tău nu ar fi simţit nevoia să te trimită atât de departe, spuse el prudent.

Cu un hohot scurt de râs, Sophia se rostogoli până la marginea patului şi se ridică în picioare.

— Pentru mine purtarea asta neconvenţională a fost o problemă de supravieţuire, Adam. Şi dacă binevoieşti să-ţi aduci aminte, tot ce am făcut vreodată a fost să încerc să supravieţuiesc fără a-mi vinde trupul. Refuz să mi se arunce mie în cârcă vinovăţia pentru… lipsa de compasiune a

tatălui meu, spuse ea, luându-şi cămaşa de noapte de pe jos şi trăgându-şi-o peste cap. Ai o grămadă de tupeu de îţi permiţi să-mi dai sfaturi.

Erau momente când stăpânirea de sine şi răbdarea păreau prea puţin relevante.

— Oamenii se dau peste cap să primească sfaturi de la mine, se răsti el.

— Aha. Cred că eşti mult prea obişnuit ca oamenii să se dea peste cap să-ţi facă pe plac. Pentru cei mai mulţi dintre noi, lucrurile nu se pliază după toanele noastre.

— Asta e concluzia la care ai ajuns după două săptămâni? replică el. Că sunt obişnuit să obţin tot ce-mi doresc? Fireşte că aşa e. Sunt duce. Iar acum discutam despre tine.

Spre surprinderea lui, Sophia se întoarse în pat şi se strecură în aşternuturi lângă el.

— Iar eu sunt – eram – o fată care împărţea cărţile la masa de joc într-un club pentru gentlemeni. Poate ar fi trebuit să spun că lucrurile nu se pliază după toanele mele.

— Şi? o încuraja el să continue, întorcându-se pe o parte să o privească şi descoperind că era sincer curios unde avea să ajungă acea conversaţie.

Nimeni altcineva nu îi vorbise vreodată aşa cum o făcea Sophia şi, dintr-un motiv de neînţeles, acest lucru îl fascina la nesfârşit.

— Şi eu nu sunt ca nimeni altcineva. Cel puţin nimeni dintre cei pe care îi cunoşti tu. Nu voi fi niciodată. Nici nu vreau. Indiferent ce ar spune sau ar crede Hennessy sau domnul Loines, şi indiferent ce ar trebui să… mă prefac a fi pentru a supravieţui, eu ştiu cine sunt. Îmi place cine sunt. Poţi să spui şi tu acelaşi lucru?

Ar fi putut, desigur, să afirme că fireşte că era perfect mulţumit de sine însuşi, însă ar fi ştiut amândoi că era o minciună. Sophia îl văzuse purtându-se ca un smintit când ieşise pe lacul îngheţat. Oamenii fericiţi, era destul de sigur, nu se purtau astfel. Întâmplarea făcea ca niciunul din ei să nu fie deosebit de încântat de nunta ce i se arăta fiecăruia în viitorul apropiat şi niciunul din ei nu prea avea ce să facă

în această privinţă. Singura diferenţă era că Sophia îşi acceptase soarta pentru a-şi ajuta prietenii. El o făcea pentru a se ajuta pe sine însuşi.

— Nu te enerva, spuse ea după o clipă, izbindu-l cu mâna în piept. Te-am văzut ajutându-ţi prietenii pentru că pur şi simplu aşa eşti tu. Eşti un om bun şi nu e nimic greşit în faptul că vrei să-ţi păstrezi ceea ce ai. Dacă ar sta în puterea mea şi eu aş face la fel.

— Nu încerca să mă îmbunezi, fetişcano.

— Atunci nu-mi spune lucruri care mă insultă, băiete.

El arcui o sprânceană.

— Băiete?

Sophia se posomorî.

— N-am găsit niciun apelativ insultător pentru tine. Toată lumea ştie de „fetişcană”, „vulpoaică” sau „obrăznicătură”. Pentru duci nu există insulte potrivite.

— Da, ei bine, am avut noi grijă să fie aşa. Înăbuşindu-şi un hohot de râs, o trase lângă el. Dormi, fetişcano.

Relaxându-se, închise ochii.

— Desigur, aş putea să te numesc derbedeu, reflectă ea cu voce tare în tăcerea deplină, iar Adam deschise un ochi.

— Poftim?

— Şi pungaş. Şi nemernic.

Oftând, Adam închise din nou ochiul.

— Nu uita de „diavol”.

— Oh, asta-i bună. Sau „desfrânat infernal”. Încă se mai foloseşte termenul de „golan”?

— Ce exprimare de modă veche!

Îi auzi răsuflarea poticnindu-i-se uşor când chicoti.

— Sunt nevoită să-ţi dau dreptate, spuse ea gânditoare. Hm. Mişel scorţos.

— Nu sunt scorţos. Iar dacă mă faci mârşav, am să te arunc pe fereastră.

— La naiba! La ăla nu mă gândisem.

Adam zâmbi.

— Foarte bine.

Când o simţi cufundându-se încet în somn, decise că avea să facă totuşi ceva pentru a o ajuta. În fond, era un blestemat de duce, iar dacă un duce nu-şi putea permite să facă o faptă bună pentru o... pentru o prietenă dragă, atunci chiar că nu era decât un mişel scorţos. Deşi nu ştia încă prea bine ce anume era, nu prin prostie îşi câştigase reputaţia de viclenie. Tot ce-i trebuia era un plan. Şi ceva mai mult timp.

*

Cerul ce se întrezărea pe lângă marginile draperiilor se colorase deja în gri pe când se trezi Adam. Sophia era întinsă lângă el, cu o mână pe abdomenul lui şi părul ei incredibil ascunzându-i pe jumătate faţa şi gâdilându-l la nas. În orice alte circumstanţe ar fi fost cât se poate de fericit să rămână acolo, însă în dimineaţa aceea nu-şi putea permite să fie sentimental.

Îi luă mâna şi i-o puse blând lângă el, apoi se furişă la marginea patului şi se ridică în picioare. Tot ce-i lipsea – tot ce le lipsea amândurora – era ca cineva să-l vadă ieşind din dormitorul ei la aproape şase dimineaţa.

Toate zvonurile ar fi fost confirmate şi nimeni nu ar mai fi crezut nimic altceva în afară de bârfa că Sophia era amanta lui. De-abia pe locul doi venea riscul ca viitoarea lui soţie să facă o criză de isterie; indiferent cine avea să fie aceasta, dacă nu ştia de reputaţia lui, era prea puţin dispus să o compătimească.

De ce şi-ar fi dorit Sophia să fie doar iubita lui, când ar fi putut să i se ofere pentru bani sau alte beneficii pe care le acorda el de regulă? Şi de ce ar fi ales ducele de Greaves să îşi petreacă noaptea cu o fetişcană atât de excentrică, fără o oarecare garanţie că se putea baza pe loialitatea şi discreţia ei? Că o avea la degetul mic, cum s-ar spune? Acestea ar fi fost întrebările de pe buzele tuturor. Aproape că-şi putea imagina deja toate bârfele. Ei habar nu aveau de adevăratul ei caracter. Şi, graţie măsurilor luate de Hennessy, cel mai probabil aveau să uite cu totul de ea

până la deschiderea sezonului.

În fond, acesta era şi obiectivul tatălui ei.

Sophia se ridică în capul oaselor, dându-şi la o parte părul de pe faţă.

— E dimineaţă.

— Aproape. Îşi încheie rapid pantalonii şi îşi trase cămaşa. O parte dintre noi vom ieşi la o plimbare călare în jurul lacului după micul-dejun. Eşti bine-venită să ni te alături.

— Ai suficienţi cai?

— Da, am, dar oricum tu ai calul tău.

— Oh.

Adam se încruntă în timp ce îşi încheie nasturii vestei.

— Ce înseamnă asta?

— Cred că e o vagă exclamaţie de surprindere sau o afirmaţie.

— E prea devreme să-mi pui mintea la încercare cu subtilităţi, Sophia. Spune-mi direct ce ai de spus, bine?

Ea îşi înclină capul într-o parte.

— Nu vreau să par capricioasă sau nerecunoscătoare.

Venind până la marginea patului, se întoarse pe hurtă şi, sprijinindu-se pe coate, îşi puse bărbia în mâini.

— Nu te-am văzut niciodată să fii capricioasă, replică el. Continuă.

— Prea bine. M-a iritat ieri când am văzut-o pe Sylvia Hart în şaua lui Copper. Dar apoi mi-am dat seama că atunci când ai plănuit iniţial această petrecere, fireşte că te-ai bazat că toţi caii – cu excepţia lui Zeus – vor fi la dispoziţia tuturor. Faptul că pe Copper mi-ai vândut-o mie pe trei penny a fost o glumă şi nu ar fi trebuit s-o iau în serios acum că acele circumstanţe s-au schimbat. În fond, oricum nu prea voi avea ce să fac cu ea după această vacanţă.

„Fir-ar să fie!” Avea să fie nevoit să le spună vreo două servitorilor de la grajduri.

— Dacă Sylvia a călărit-o ieri pe Copper, a fost o greşeală, spuse el scurt. Pe Copper ai cumpărat-o tu şi îţi aparţine. Aici, sau la Londra, sau în Cornwall. Nu se va mai

întâmpla.

Se aşează pe scaunul de lângă foc pentru a-şi încălţa cizmele, însă lavaliera boţită se mulţumi să şi-o arunce pe umeri, în loc să încerce să o lege şi să-i redea cât de cât eleganţa de dinainte.

— Poate am să merg să călăresc, spuse ea încet. Va trebui să văd ce planuri are Cammy pentru dimineaţa asta. Şi am spus că voi face cărţile pentru o masă de faraon.

Adam se ridică din nou. Deci insista în continuare să rămână cine – şi ce – era. Renunţă să mai protesteze, însă; şi-o închipuia deja răspunzându-i că nu făcea decât să dea frâu liber personalităţii ei şi că el n-avea decât să-şi păstreze snobismul pentru sine, iar pe ea s-o lase să se distreze. Alese în schimb să încuviinţeze din cap.

— Am să poruncesc să se pregătească masa de faraon. Dar nu te simţi obligată să faci asta dacă ai chef de altceva. În fond, eşti în vacanţă.

Acele cuvinte îi smulseră un zâmbet, slavă Domnului. Se duse rapid la ea, îngenunche lângă pat şi o sărută. Reacţia ei caldă îi retrezi dorinţa, însă, chiar şi aşa, se ridică din nou. Dacă nu pleca acum, ceea ce simţea faţă de Sophia White avea să fie cât se poate de clar pentru oricine i-ar fi ieşit în cale până ajungea în propriul lui dormitor.

— O dimineaţă frumoasă, spuse el, şi se duse la uşă.

— O dimineaţă frumoasă.

Adam întredeschise uşa şi aruncă o privire pe coridor. Era pustiu, cufundat în semiîntuneric şi tăcere absolută. Ieşind, închise uşa în urma lui fără un sunet şi porni pe coridorul care făcea legătura între aripa de est a casei şi aripa de vest, în care se aflau apartamentele familiei.

Câţiva dintre servitorii lui îşi începuseră deja ziua, aprinzând lumânările de pe holuri şi trăgând draperii, însă când aceştia îl salutară în şoaptă, Adam se mulţumi să schiţeze un gest de răspuns, în rest ignorându-i. Cel mai probabil nu mai era printre ei niciunul care să nu ştie cu cine îşi petrecea nopţile şi se înbăia. Servitorii lui îi păstrau secretele. De servitorii celorlalţi trebuia să îşi facă griji.

Odată ce ajunse în dormitorul lui întunecat şi rece, se

opri, sprijinindu-şi fruntea de uşa închisă. Trebuia să înceteze să mai tragă de timp cu ceea ce avea de făcut el însuşi. Da, îşi dorea să o ajute pe Sophia, însă nu putea nicidecum să o facă dacă îşi pierdea jumătate din proprietăţi şi devenea astfel batjocura întregii societăţi londoneze. Soţia lui se afla acolo, la Greaves Park. Tot ce avea de făcut era să arate cu degetul spre una dintre fetişcane şi să spună „Ea. E în regulă”. Pentru că în momentul acela nici nu mai conta despre cine era vorba. Dacă ar fi existat o femeie anume pe care şi-ar fi dorit să o ia de soţie, ar fi făcut-o deja. Tot ce-i trebuia, prin urmare, era o nevastă. Orice nevastă. Iar faptul că îşi petrecea timpul cu Sophia, chiar dacă era incomparabil mai plăcut, nu îi ajuta pe niciunul din ei.

— Nu cred că „mai târziu” înseamnă acelaşi lucru pentru tine ca pentru mine, spuse o voce şoptită şi catifelată din direcţia patului.

Drace.

— Caroline, spuse el întorcându-se.

Era culcată pe o parte sub plapuma lui, sprijinită într-un cot şi ţinându-şi capul în palmă. Judecând după faptul că rochia de seară verde smarald îi era împăturită cu grijă pe spătarul unui scaun, era goală puşcă sub aşternuturi. Iar expresia ei pe jumătate adormită sugera că se afla acolo de multă vreme. Probabil fusese acolo toată noaptea.

— Mă gândeam că poate ai dori să ne cunoaştem mai bine, Excelenţă. Dar se pare că ai avut de cunoscut pe altcineva.

— Blackwood nu se mai satură de pichet, spuse Adam, scoţându-şi de la gât cravata dezlegată şi aruncând-o pe masa lui de scris. Şi da, e limpede că avem interpretări diferite ale expresiei „mai târziu”. Îmi cer scuze.

Ea se întinse şi se ridică în capul oaselor, mişcându-se ca o felină. Plapuma îi căzu până la brâu, dezvăluind o pereche de sâni mari şi ispititori.

— Nu-i nimic, atunci, toarse ea, oferindu-i un zâmbet lent, seducător. Cum interpretezi cuvântul „acum”?

Cel mai probabil nu ar fi fost de dorit să-i

împărtăşească nimic din interpretările care îi treceau prin cap în momentul acela, fiindcă ar fi presupus înjurături din belşug. Nimic din ceea ce discutaseră vreodată el şi Sophia nu sugerase exclusivitate, nici măcar că ar fi fost mai mult decât o aventură pasageră, însă ea fu prima persoană la care se gândi. Chiar şi când femeia pe care probabil avea s-o ia de soţie stătea goală puşcă la doar un metru de el.

Având-o pe Caroline la braţ pe durata sezonului şi-ar fi asigurat companie la serate, dineuri şi ieşiri la teatru şi şi-ar fi asigurat o mamă pentru moştenitorii săi. Însă indiferent ce stabilise sau nu în conversaţiile lui cu Sophia, ştia la fel de limpede cum îşi ştia trăsăturile propriului chip că dacă şi-ar fi dezvăluit intenţiile în faţa lui Caroline ar fi însemnat să ucidă ceva ce exista între el şi Sophia. Şi nu era pregătit să o facă.

Trase adânc aer în piept.

— Din nefericire, ceea ce înţeleg eu să fac „acum” e să îmi schimb hainele şi să cobor să iau micul dejun.

Ochii ei căprui-închis, negri în semiîntunericul dormitorului, îl priviră calmi.

— Atunci să discutăm acel „mai târziu” cu o altă ocazie? Sau să înţeleg că am interpretat complet greşit invitaţia la Greaves Park?

Dumnezeule, era atât de civilizată. Atât de… rece. Era exact ceea ce-şi dorea de la o soţie – cineva care să dea bine şi care să nu îi facă scandal când sau dacă avea chef să-şi ia drept amantă o femeie sau alta. Cu Lady Caroline avea să fie scutit de certuri şi de izbucniri furioase – dar şi de bucurii extreme, pasiune sau râs.

Chiar dacă simţea o nevoie intensă să stea jos pentru o clipă, Adam îi luă rochia şi se duse să i-o pună pe pat.

— Nu ai interpretat tu greşit. M-am exprimat eu greşit. Fără să vreau, dar asta este. Mo… motivul pentru care te-am invitat aici de sărbători nu s-a schimbat.

— Prea bine. Mă bucur să aflu că încă urmărim acelaşi lucru, cum ar veni.

— Şi eu. Deocamdată, însă, prefer să nu stârnesc discuţii printre altele. Vacarmul lor ar fi asurzitor.

Zâmbindu-i, Caroline încuviinţă din cap.

— Înţeleg.

— Mă întorc în douăzeci de minute, spuse el, îndreptându-se spre uşă.

— Atunci eu voi dispărea în cincisprezece.

*

Sophia străbătu holul scurt pentru a ajunge în salonul pentru micul dejun. Prietenii ei se aflau în picioare lângă bufet, Cammy încercând să-l îmbrâncească pe Keating din faţa tăvii cu jambon feliat. O duzină de alţi oaspeţi erau deja aşezaţi la masă, sporovăind în timp ce mâncau.

— Bună dimineaţa, spuse Sophia, fără a se adresa nimănui anume, apoi se duse să-şi aleagă şi ea ceva de mâncare.

Cammy o sărută pe obraz.

— Bună dimineaţa, draga mea. Ţi-ar plăcea o plimbare cu trăsura până în Hanlith dimineaţa asta?

— Mă gândeam să încerc din nou să ies să călăresc. Excelenţa Sa susţine că se va forma un grup destul de numeros care va ieşi la o plimbare în jurul lacului, iar eu de mult îmi doream să văd mai îndeaproape templul Atenei de pe celălalt mal. Îşi petrecu un braţ pe după umerii prietenei sale. Însă tu şi Keating ar trebui să vizitaţi satul. Brutăria de acolo face cele mai delicioase fursecuri cu scorţişoară din câte am mâncat vreodată. Categoric.

— Eşti sigură? întrebă Camille zâmbind şi scuturându-se de degetul iscoditor al lui Keating, pe care acesta îl însoţise cu un gest emfatic din cap.

— Fireşte că da.

— Prea bine, atunci. Ne întoarcem după-amiază, dacă vei dori să stăm în poveşti.

— Eu nu ştiu când mă voi întoarce, aşa că nu vă grăbiţi.

Imediat ce termină micul dejun, îşi părăsi prietenii pentru a se îndrepta spre grajduri, unde îi găsi pe Adam, Timmerlane, Francis Henning, surorile Hart, domnişoara

Prentiss, Prudence Jones şi Aubrey Burroughs alegându-şi caii pe care să-i încalece.

— Ah, iată-te, domnişoară White, spuse Adam tărăgănat. Mi-am permis să poruncesc să-ţi fie înşeuată iapa. Ai un ochi excelent în materie de cai, trebuie să recunosc. Aproape regret că ţi-am vândut-o.

Ei bine, rezolvase elegant şi diplomatic situaţia. Sophia îi oferi un zâmbet, străduindu-se din răsputeri să ignore privirile dispreţuitoare pe care i le aruncară restul femeilor. Chiar se bucură când acestea se întoarseră cu spatele la ea, căci nu mai fu nevoită să le vadă chipurile.

— E mult prea târziu să te răzgândeşti în privinţa vânzării, Excelenţă. N-ai decât să o invidiezi pe Copper de la distanţă.

Adam îşi înăbuşi o replică ce ar fi putut fi interpretată drept avans, alegând în schimb să sară în şaua lui Zeus.

— Eşti o femeie fără suflet, domnişoară White.

Aubrey Burroughs fu cel care îi oferi o mână pentru a o ajuta să urce în şa, înainte de a încăleca şi el pe un murg frumos.

— Mulţumesc, domnule Burroughs, spuse ea, binevoind să îi zâmbească.

— Mă bucur întotdeauna să ajut o tânără frumoasă, replică el, scoţându-şi pălăria.

Surorile Hart trecură călare pe lângă ea, ambele cu nasurile în aer, însă în afară de a remarca acest lucru, Sophia făcu tot ceea ce-i stătea în puteri pentru a uita cu totul de existenţa lor. Adam îi vorbise civilizat în public, ceea ce, comparativ cu ziua precedentă, era o îmbunătăţire categorică.

Vântul strânsese cea mai mare parte din zăpada ce acoperea lacul în mai multe troiene mari înşirate pe malul de est, acoperind totodată într-o haină subţire de gheaţă crengile şi rămurelele golaşe ale copacilor. Priveliştea era deosebit de încântătoare. Înţelegea dele lui Adam nu îi plăcea să se afle la Greaves Park, însă ea era fermecată de acea frumuseţe severă. Fără îndoială primăvara era de două ori mai minunat.

— Eşti foarte tăcută, Sophia, comentă Aubrey, abandonând-o pe domnişoara Jones şi dând pinteni murgului său pentru a veni lângă Copper.

— Nu făceam decât să admir peisajul. Unde e casa ta, domnule Burroughs?

— Am o mică moşie chiar lângă Bath, răspunse acesta. E un loc drăguţ, însă nu se compară cu întinderea nesfârşită a domeniului lui Greaves.

— Sunt sigură că e foarte frumos. Am trecut cu trăsura prin Cotswolds, deşi nu m-am oprit niciodată. Nu am văzut niciodată câmpuri mai verzi sau oi mai grase.

— Ei, eşti bine-venită să mă vizitezi la Farling oricând doreşti. Oile mele grase se vor bucura să primească atâtea complimente.

Sophia râse.

— Sunt sigură că oilor tale nu le pasă câtuşi de puţin de părerea mea, dar mulţumesc.

— Nici mie nu-mi pasă câtuşi de puţin de părerea ei, o auzi pe domnişoara Rebecca murmurându-i surorii sale, iar domnişoara Sylvia îşi puse mâna peste gură pentru a râde. În faţa lor, Helena Prentiss îi aruncă o privire care în mod normal ar fi fost rezervată unui tăun, apoi îşi reluă conversaţia cu lordul Timmerlane.

Sophia habar nu avea cum reuşise, însă Adam se strecură graţios cu masivul lui Zeus între caii celor două surori.

— Am observat că nu mai e zăpadă pe lac, comentă el, pe un ton doar o idee iritat. Şi întâmplarea face să deţin mai multe perechi de patine.

— Oh, patinaj! Nu am mai patinat de când a îngheţat Tamisa, acum mai bine de patru ani, exclamă Rebecca, întinzându-se să îl prindă de mâneca stângă. Trebuie să facem asta! Te rog, spune-mi c-o vom face, Excelenţă.

— Tocmai de asta am şi pomenit de patine. Sugerez să o facem în după-amiaza aceasta. Ceva îmi spune că mâine ne aşteaptă din nou ninsoare.

În timp ce surorile Hart declarară zgomotos cât de bine aveau să se distreze şi se grăbiră să îi invite pe toţi

ceilalţi în afară de ea la acea activitate, Adam îl înfrână pe Zeus până când Sophia şi Aubrey ajunseră în dreptul lui.

— Şi tu, domnişoară White? o întrebă el zâmbind. Vrei să încerci să patinezi pe gheaţă?

— Să încerc? replică ea, zâmbindu-i la rândul ei. Sunt o patinatoare strălucită.

— Ah, da? Eşti gata să pui rămăşag pe asta?

— Categoric.

Capitolul 11

— Ştii, spuse Keating Blackwood, alunecând pe lângă el cu soţia încleştată de braţul lui, însă râzând, dacă nu nevoiai aici, era suficient să nu fi reparat podul. Uciderea noastră pare o măsură oarecum extremă.

— Nu ştiu de ce te plângi, răspunse Adam cu un rânjet scurt. Arăţi foarte graţios.

— Ticălosule! îi aruncă acesta din mers.

Ascunzându-şi în cea mai mare parte amuzamentul stârnit de profunda lipsă de îndemânare şi coordonare de sub ochii lui, Adam descrise relaxat un cerc în jurul cârdului de patinatori. Lassiter era singurul care locuia la fel de mult spre nord ca el, însă vicontele nu ieşise pe gheaţă.

Sylvia Hart se apropie de el dând haotic din mâini şi din picioare, iar Adam se mută puţin într-o parte pentru a evita să se ciocnească de el. Cârdul de gâşte îl iritase încă din prima clipă când le invitase. Acum că în mare măsură se hotărâse asupra uneia dintre ele, restul i se păreau aproape intolerabile.

— E minunat, Excelenţă, gâfâi ea, aproape căzând când el nu o prinse, dar apoi recăpătându-şi echilibrul. Voi veni aici în fiecare an să patinez!

El încuviinţă din cap, spunându-şi că nici ea, nici sora ei nu aveau să mai fie invitate vreodată. Absolut niciodată. Capacitatea lui de a tolera măgării era limitată.

— Eşti foarte talentată.

— Oh, ştiu. Dintotdeauna am fost aşa. Cum încerc ceva, cum începe toată lumea să mă laude.

— Henning! strigă el, aruncându-şi privirea dincolo de ea. Dă-i voie domnişoarei Sylvia să îţi arate cum se face.

— Ala, mulţumesc, Greaves, replică Francisc, poticnindu-se până la ei. Nu e aşa uşor cum pare.

Imediat ce Sylvia, cu o expresie nedumerită şi urmată îndeaproape de Henning, dispăru din nou în mulţimea de patinatori, Adam îşi îndreptă atenţia asupra Sophiei. Ea era chiar mai stângace la patinajul pe gheaţă decât Sylvia Hart, însă cel puţin nu îşi făcea iluzii în această privinţă. Zâmbetul de pe chipul ei ar fi făcut şi soarele să pălească prin comparaţie, dacă ar fi ieşit din nori, însă chiar şi aşa, el nu era nici pe departe atât de amuzat cum era, în mod evident, ea. Burroughs se învârtea în jurul ei, oferindu-i cu generozitate atât sfaturi, cât şi braţul lui. Fie Aubrey luase de bune eforturile lui de a înăbuşi zvonurile cum că Sophia i-ar fi fost amantă, fie nu îi păsa.

— Eşti furios, spuse Keating, trecând din nou pe lângă el.

— Ba nu sunt.

— Ei bine, aşa pari, se corectă prietenul lui. Arăţi de parcă ai vrea să-i faci cuiva de petrecanie.

Adam se străduia să îşi vină în fire. Keating îl cunoştea mai bine decât majoritatea, însă dacă nu reuşea să îşi ascundă mânia de toată lumea, însemna că ceva era în neregulă.

— O să ningă mâine. Ceea ce mă irită, se hotărî el să spună.

— Aham. Soţii Blackwood se opriră în spatele lui. E o ieşire amuzantă, spuse Keating încet. Spre surprinderea mea, chiar ştii să te distrezi. E doar vina ta că ţi-ai adus pe cap o duzină de fetişcane agitate, aşa că îţi sugerez să profiţi cât de mult de asta. Măcar râzi de teribila lor lipsă de coordonare.

— Asta am făcut, replică el. Şi ştiu a cui vină e. Era a lui, fireşte, iar acum putea da parţial vina şi pe Sophia. Nu era corect că se dovedise mai interesantă decât toate

celelalte femei prezente, ceea ce-l determina să facă în gând comparaţii care pe ea ar fi făcut-o să roşească, iar pe celelalte femei să intre în pământ de ruşine, scandalizate că erau comparate cu o fată de la clubul Tantal – şi că era în defavoarea lui. Acum dă-mi voie să-ţi răpesc soţia şi am să-i arăt cum se patinează cu adevărat.

— Numai să mi-o dai înapoi, spuse Keating cu un zâmbet scurt, apropiindu-se prudent când Adam îi oferi braţul lui Camille.

Ea se mută la braţul lui Adam, agăţându-se de el cu ambele mâini.

— Mulţumesc, spuse Camille, zâmbind mai larg. Începusem să-mi fac griji că Keating va cădea peste mine, însă nu voiam să-l fac să se simtă şi mai prost.

— Te-am auzit, comentă Keating din spatele lor.

Lăsând-o pe Camille să se sprijine în continuare pe el, Adam porni într-un tur lent al lacului, rămânând pe marginile gheţii curăţate de zăpadă. Ea începu treptat să se relaxeze câte puţin şi îşi slăbi strânsoarea pe braţul lui pentru a sta mai dreaptă.

— Te descurci chiar bine, o complimentă el, acum că nu te mai încurcă Keating.

Ea chicoti.

— Nu-mi închipuiam că ştii să patinezi, spuse Camille. Însă e evident că ai făcut-o suficient de des ca să fii as în asta.

— În cea mai mare parte e ce îmi amintesc din copilărie, se mulţumi el să spună, refuzând să-şi lase mintea să se întoarcă în trecut mai departe de atât, la zilele când patina pe lac până îi amorţeau complet degetele de la mâini şi de la picioare, doar pentru a evita să revină în casă. Cred că, la fel ca în cazul călăritului, e greu să uiţi cum se face.

Fără prea mare efort, îl lăsară în urmă pe Keating, iar Adam o conduse mai spre mijlocul lacului. Mâna lui Camille se încleştă pe braţul lui când trecură peste un strat subţire de zăpadă, apoi se relaxă din nou.

— Deci ce voiai să discuţi, Excelenţă? întrebă ea.

Era limpede că Sophia nu avea prieteni proşti.

— Ai împărţit camera cu domnişoara White pe vremea când lucraţi amândouă la clubul Tantal, nu-i aşa?

— Da, aşa e.

— De ce?

Ea se încruntă scurt.

— Cum de ce? Erau câte două paturi în fiecare cameră. Toţi stăteam aşa.

— Mă refer de ce ai ales-o anume pe domnişoara White. Eşti fiica unui marchiz. Înainte de acel… incident, erai răsfăţata aristocraţiei.

— Iar după acel „incident”, cum îl numeşti tu, părinţii mei m-au renegat şi niciunul dintre prietenii mei apropiaţi nu mă mai băga în seamă, decât pentru a mă insulta. Clubul Tantal mi-a salvat viaţa. Ceea ce e valabil pentru aproape toate fetele care lucrează acolo.

— Comentariul meu nu avea legătură cu clubul. Încercam pur şi simplu să înţeleg cum v-aţi împrietenit.

Camille trase adânc aer în piept.

— Atunci ca să-ţi răspund mai direct la întrebare, adevărul e că am fost puţin… circumspectă faţă de Sophia când ne-am cunoscut. S-a născut cu tinicheaua de coadă, însă cred că ăsta a devenit într-un fel un avantaj.

Adam îşi spuse că acela era, foarte probabil, ultimul lucru pe care se aşteptase să îl audă.

— Explică-te.

— Nu are… obligaţii faţă de nimeni. Câtă vreme Hennessy nu o recunoaşte ca fiind a lui, ceea ce nu se va întâmpla niciodată, Sophia va fi în permanenţă o proscrisă. Situaţia ei e bătută în cuie. Sau cel puţin era. Se posomorî. Ducele de Hennessy ar fi trebuit să o lase în pace; cu siguranţă nu făcea niciun rău nimănui.

— Îţi dau dreptate în această privinţă. La drept vorbind chiar mă gândeam dacă e vreo modalitate de a o ajuta cu această… situaţie.

Camille îi aruncă o privire piezişă care aproape o făcu să îşi piardă din nou echilibrul.

— Dacă ai vreo idee, te rog să mi-o împărtăşeşti.

Fiindcă eu nu am reuşit să găsesc absolut nicio soluţie practică.

Se alesese praful de speranţa lui vagă că ingenioasa prietenă a Sophiei descoperise vreo fisură mai mare sau mai mică în planul atent ticluit al lui Hennessy.

— E dificil să îl faci pe un om ca Hennessy să se răzgândească, spuse Adam şovăitor. Nu are nevoie de bani, iar în trecutul lui nu există nimic ruşinos în afară de Sophia.

Camille încuviinţă din cap.

— Vrea s-o ştie dispărută în speranţa că astfel îşi va vindeca orgoliul rănit. Din experienţa mea, bărbaţii sunt dispuşi să investească foarte mult timp şi bani pentru a-şi proteja orgoliul. Haybury ar avea suficientă avere să îi ţină piept, însă Oliver face parte din club şi e la fel de notoriu, la drept vorbind. Ar fi o bătălie în care Hennessy ar avea câştig de cauză. Cred că Sophia nici măcar nu le-a împărtăşit Dianei şi lui Oliver ce anume o forţează să accept acest mariaj.

În spatele lor Keating renunţă să mai încerce să-i ajungă din urmă şi se îndreptă cu mişcări foarte greoaie şi stângace spre locul unde se zbenguiau majoritatea patinatorilor. Adam trase adânc aer în piept.

— De regulă abordarea mea faţă de persoanele problematice e una dintre acestea trei: şantaj, ameninţări sau mită. Cel puţin două dintre acestea par să nu se potrivească nicidecum în această situaţie. Am încercat să o încurajez pe Sophia să fugă pur şi simplu, însă ea refuză să permită distrugerea clubului Tantal.

— Şi eu refuz. Coborî privirea spre picioarele ei, ceea ce o făcu să se poticnească din nou, până când Adam o prinse de umăr pentru a o stabiliza. Sunt atât de furioasă, murmură ea într-un final, aruncând o privire rapidă în direcţia Sophiei. Ea s-a descurcat întotdeauna şi îmi închipui că e convinsă că va trebui pur şi simplu să găsească o cale de a se descurca şi cu vicarul Loines. Însă de el nu va putea scăpa niciodată, iar el nu-i va oferi niciodată nimic în afară de critici şi pedepse corporale – dacă nu cumva chiar ceva mai rău. E… de neconceput, dar

nu ştiu ce să fac în privinţa asta.

Adam ar fi putut pretinde că avea şi el propriile griji, însă adevărul era că nenorocirea ce o păştea pe Sophia îl preocupa cel puţin la fel de mult ca a lui. În fond, el ar fi putut să-i ceară mâna lui Caroline încă din după-amiaza aceea, iar până în ziua următoare ar fi fost căsătorit. Problema lui, cum ar veni, ar fi fost rezolvată. Cel mai probabil niciunul din ei nu ar fi fost... fericit, însă acest detaliu era prea puţin relevant. El şi-ar fi păstrat averea şi proprietăţile şi era tot ceea ce conta. În schimb Sophia nu s-ar fi ales cu nimic căsătorindu-se cu vicarul – sau cel puţin nimic în folosul propriu.

— Mă simt depăşit de situaţie, spuse Adam după o clipă, întrebându-se dacă doamna Blackwood avea habar cât de rar recunoştea aşa ceva.

Încetinind, Camille îi aruncă din nou o privire.

— Sophia te place, să ştii. Nu o interesează genealogia ta, nici veniturile tale, nici cum te descurci în lume. Te place pe tine ca om. Şi sper că apreciezi asta.

— Apreciez.

— Atunci salveaz-o.

— Ai ceva tupeu să-mi ceri asta imediat după ce mi-ai declarat că habar nu ai cum să săvârşeşti un asemenea miracol.

— Tu eşti duce şi ai bani, iar oamenii în general tremură în faţa ta. Nu se poate ca asta să nu conteze întrucâtva.

Adam pufni în râs.

— Sper şi eu să conteze.

— Presupun că vom afla.

Încheindu-şi tura în jurul lacului, ajunseră înapoi la pâlcul de patinatori, iar Keating se porni poticnindu-se să le iasă în cale.

— Aţi terminat sau să cer să vi se servească nişte ceai?

— Patinezi ca un rinocer, să ştii, spuse Adam cu blândeţe, dându-i-o înapoi pe Camille. Să n-o calci în picioare. Cred că decizia ta de a te căsători cu femeia

aceasta a fost cel mai inteligent lucru pe care l-ai făcut vreodată.

— Sunt de-acord. Keating îi zâmbi. Aşa că ia-ţi mâinile de pe ea.

Cum nimeni nu ieşise vreodată victorios dintr-un conflict cu un bărbat gelos, Adam se mulţumi să alunece în spate până ajunse prea departe pentru a mai putea fi atins. Pe cealaltă parte a lacului, blestematul de Burroughs în continuare o sufoca pe Sophia cu atenţia lui. Măcar de atâta lucru o putea salva. Înfigându-şi vârful unei patine în gheaţă, Adam îşi luă avânt şi porni spre ei.

— Auzisem un zvon cum că ai fi o patinatoare strălucită, domnişoară White, spuse el alene.

— Poate am exagerat puţin, replică ea chicotind. Credeam că vom folosi patine norvegiene, pe care, desigur, sunt o adevărată expertă.

— Aha.

Mutându-se în faţa ei, îi întinse mâinile înmănuşate.

— O ajut eu, Greaves, spuse Burroughs, băgându-se din nou între ei. Nu-ţi bate tu capul.

Adam îşi modifică uşor poziţia corpului, pregătit să îl îmbrâncească pe Burroughs pe gheaţă.

— Nu e deloc o bătaie de cap. Tu te străduieşti s-o înveţi ce şi cum de aproape o oră. Am decis să intervin înainte să vină primăvara şi să topească toată gheaţa.

Sophia îşi puse mâinile într-ale lui.

— Categoric am nevoie de cât mai multă instrucţie.

Sub privirea mânioasă a lui Burroughs, Adam se puse încet în mişcare, alunecând în spate şi ţinând mâinile Sophiei pentru a o trage după el. Vârfurile picioarelor ei se răsuciră spre interior, apoi spre exterior, mai întâi aproape ciocnindu-i-se, apoi aproape fugindu-i complet de sub ea.

— Nu te uita la picioare, o învăţă el.

— Dacă nu mă uit la ele, cine ştie încotro o vor lua, replică ea, zâmbindu-i cu răsuflarea tăiată.

— Uită-te la faţa mea. Ai încredere în mine.

Sophia ridică imediat capul, privirea ei susţinând-o pe a lui. Era deci limpede că avea încredere în el. Gândul îi

stârni o emoţie… caldă.

— Când spun dreptul, împinge vârful patinei drepte în jos şi în spate. Doar o idee. Când spun stângul, fă acelaşi lucru cu celălalt picior. N-am să te las să cazi.

Sophia încuviinţă din cap.

— Dacă totuşi voi cădea, mă voi strădui din răsputeri să aterizez peste tine.

Adam zâmbi, bar fi fost imposibil să nu o facă.

— Mi se pare corect. Gata? Dreptul.

Sophia se poticni şi se zgâlţâi, iar Adam îi lăsă răgaz o clipă să-şi recapete echilibrul. Când încleştarea mâinilor ei peste ale lui slăbi puţin, îşi făcu vânt împingându-se cu piciorul drept.

— Stângul. Făcură o pauză. Bun. Dreptul. Pauză din nou. Mai bine. Stângul.

Timp de câteva minute arătă ca o pisicuţă încercând să se caţăre pe sticlă, dar apoi începu să se stabilizeze, tăind tot mai adânc în gheaţă cu fiecare pas. Îşi îndreptă spatele, iar Adam veni mai aproape, potrivindu-şi paşii cu ai ei, continuând să alunece cu spatele în timp ce ea venea cu faţa.

— E ca şi cum am dansa, exclamă ea, râzând pradă unei încântări evidente. Şi ca şi cum am zbura, ambele în acelaşi timp.

— Exact aşa.

— Acum pot să mă uit la picioare?

— Nu. O pasăre nu-şi priveşte niciodată aripile în timp ce zboară. Dacă şi le-ar privi, şi-ar da seama că face ceva absolut imposibil şi ar cădea la pământ.

Zâmbetul ei deveni mai cald.

— Ce frumos!

Grozav. Acum devenise poetic.

— Pur şi simplu mi s-a părut un sfat sănătos, replică el, ridicând din umeri.

— Cred că s-ar putea să fiu o pasăre, spuse ea, închizând ochii.

Drept răspuns Adam acceleră, până ajunseră aproape să zboare pe gheaţă. Poate chiar era o pasăre. Zbura prin

viaţă cu mai multă graţie decât îşi putea închipui. Şi blestemat să fie Hennessy pentru că încerca – pentru că reuşise – să îi reteze aripile. Nu putea permite să se întâmple aşa ceva. Nu putea.

*

Pe lângă toate hainele ei şi tot ce avea pe lume, râul Aire îi înghiţise Sophiei şi două cutii mici conţinând cadouri. Un ac de cravată cu onix pentru Keating şi o pereche de cercei albastru-închis, cu o panglică de păr în aceeaşi nuanţă, pentru Camille. Sophia avea banii necesari pentru a înlocui acele cadouri; se aflau într-un mic cont bancar pe care marchizul de Haybury i-l deschisese pe numele ei. La Londra, unde nu avea acces la ei.

Ar fi putut să împrumute ceva de la Adam; de câteva săptămâni tot insista să îi cumpere diverse lucruri. Însă ideea de a lua bani împrumut pentru un cadou i se părea… nefirească. Mai ales acum că numărul darurilor pe care voia să le ofere de Crăciun crescuse la trei.

— Ce părere ai de asta? o întrebă Milly, scoţând din coşul cu lucru de mână o jumătate de mosor de aţă de tricotat albastru închis. I-a rămas soţiei lui Udgell de la mănuşile pe care le-a făcut anul trecut.

— Udgell e căsătorit?

Milly pufni în râs.

— Ştiu. Am avut mereu impresia că şi-ar rupe piciorul dacă s-ar lăsa într-un genunchi. Mary e în York acum, îşi vizitează sora. Însă Udgell a spus că poţi să iei tu aţa dacă o doreşti.

Sophia luă aţa de tricotat şi o întoarse pe toate părţile.

— Este o culoare minunată. Pot s-o folosesc pentru margini.

Aplecându-se într-o parte, luă de la podea fularul pe jumătate terminat pe care i-l tricota lui Adam. Griul şi negrul pe care le folosise până acum, la care avea să se adauge şi acel albastru intens, păreau toate culori potrivite

pentru el, însă trecuse foarte multă vreme de când nu mai tricotase nimic.

— Oh, Sophia, acel albastru va fi detaliul final perfect, cred eu.

Sophia îi zâmbi.

— Îţi mulţumesc, Milly. Ai reuşit cumva să găseşti şi aţă verde pentru fularul lui Keating?

— Ştiu că doamna Orling din sat are aşa ceva, însă ea e vicleană. Chiar şi aşa, am să obţin aţa verde de la ea, nu-ţi face griji. Am o panglică de păr galbenă pe care o admiră de ceva vreme.

Începea să sune descurajator.

— Nu poţi să dai la schimb propriile tale lucruşoare pentru a-mi face mie rost de ceva. Sophia se ridică, ducându-se la şifonierul în cea mai mare parte gol. Ce zici de o panglică de culoarea piersicii? ziceai că asta era într-o cutie în pod. Nu-i va simţi nimeni lipsa.

Fruntea lui Milly se încreţi într-o expresie de încruntare.

— Dar se asortează atât de bine cu rochia ta albastră de plimbare. Nu aş putea…

— Fireşte că poţi. Insist. Toţi servitorii de la Greaves Park – şi în special Milly – se dovediseră atât de generoşi cu ea încât aproape se simţea copleşită, îi găsiseră şi dăruiseră diverse lucruri care nu aparţineau nimănui; fireşte că era dispusă să renunţe la ele. Îmi place să fac schimburi. E distractiv.

Chelăreasa lăsă panglica să cadă în coşul ei.

— Nu cred că doamna Orling va putea să reziste tentaţiei. Vei avea aţa verde până la cină.

— Excelent. Însă nu-mi aminti că mai sunt doar trei zile până la Crăciun.

Şi, dacă se străduia din răsputeri, se putea preface şi ea că nu o aştepta nimic dincolo de ziua aceea în afară de zăpadă şi… şi momentul în care avea să fie nevoită să-l privească pe Adam cerând-o în sfârşit în căsătorie pe Lady Caroline. Oh, avea să se dovedească aproape la fel de dureros ca momentul în care avea să-şi rostească şi ea

propriile jurăminte. Poate reuşea să plece înainte să fie martoră la aşa ceva.

Milly se ridică, punându-şi coşul greu pe braţ.

— Oh, mai este o grămadă de timp până atunci, Sophia, spuse ea. Mai lucrezi câteva nopţi până târziu şi vei termina.

Sophia o privi pe Milly ieşind pe uşa dormitorului, sorbi din ceaiul ce începuse să se răcească şi îşi luă acele de tricotat, şi ele împrumutate. O grămadă de timp. Era tot ce-şi dorea cu adevărat drept dar de Crăciun. Însă nici măcar ducele de Greaves nu ar fi avut cum să-i ofere aşa ceva. Era mai bine să se concentreze pe ceea ce stătea în puterea ei să facă – anume să termine cele trei fulare pentru cei trei prieteni ai ei.

După cum îi intrase deja în obicei, gândul la Adam îi aduse un zâmbet pe buze.

În ultima vreme îşi petrecuse fiecare noapte cu ea. Oh, cât avea să îi lipsească prezenţa lui solidă şi caldă, atât din patul ei, cât şi din viaţa ei. Însă tot ce putea să facă în momentul acela era să tricoteze.

După aproape o oră, Sophia se ridică să îşi dezmorţească spatele. Însă în clipa în care se sprijini de rama ferestrei pentru a arunca o privire grupului ce se plimba cu sania în curte, cineva îi bătu la uşă.

— Fir-ar să fie, bombăni ea şi înşfăcă o pătură de pe pat pentru a o arunca peste aţa şi acele de tricotat. Intră, strigă ea, aşezându-se din nou pe scaunul de pe care tocmai se ridicase şi luându-şi o carte în poală.

Aubrey Burroughs băgă capul pe uşă, apoi intră în camera ei.

— Sper că nu deranjez, spuse acesta cu un zâmbet cald.

— Fireşte că nu. Doar citeam.

Când se apropie, Burroughs se aplecă să citească titlul cărţii din mâinile ei.

— Robinson Crusoe. Găsesc că e o alegere excelentă, evadezi într-o aventură tropicală cât timp suntem prizonierii nămeţilor.

— Eu nu mă simt prizonieră, replică ea. E foarte frumos aici.

Ochii lui căprui-deschis părăsiră cartea pentru a-i studia chipul.

— Este, într-adevăr.

Fără a fi invitat, se trânti pe scaunul aflat cel mai aproape de al ei.

Sophia încetase cu ani în urmă să mai ţină socoteala bărbaţilor care îi aruncaseră acea privire cu subînţeles. De regulă se întâmpla cu puţin înainte ca respectivul să îi sugereze că, fiind o fetişcană drăguţă fără perspective, ar fi fost mai bine pentru ea să se pună sub protecţia unui bărbat cu bani şi capabil să aprecieze frumosul. În ultima vreme, însă, acel gen de conversaţii fuseseră purtate la masa de joc a clubului Tantal, unde avusese de partea ei regulile clubului şi protecţia paznicilor în momentul în care refuzase politicos, în după-amiaza aceea avea un viitor soţ care o aştepta la altar şi motive cât se poate de convingătoare de a onora acea promisiune.

— Există un aranjament între tine şi Greaves? o întrebă Burroughs după o clipă. E unul dintre acei bărbaţi pe care pur şi simplu nu e înţelept să-i calci pe bătături.

Un tunet explodă cu un sunet grav peste vale. Vremea rea devenise tot mai frecventă, ceea ce, din spusele lui Adam, era tipic. După cum susţinea el, toţi cei pe care data de zece ianuarie i-ar fi găsit încă la Greaves Park s-ar fi văzut nevoiţi să rămână acolo până în februarie. Ea era hotărâtă să plece nu mai târziu de patru ianuarie.

— Nu, spuse ea, să ştii că nu am niciun aranjament cu nimeni.

Aubrey zâmbi.

— Nici eu nu credeam să ai. Ar fi ca şi cum regele George şi-ar lua drept amantă o biată nevastă de pescar. Nu ar putea s-o scoată la cină fără ca toată lumea să remarce duhoarea.

— Scuză-mă, comentă Sophia închizând cartea, dar aceasta e metoda prin care intenţionezi să-mi intri în graţii?

— Ce zici de metoda asta? întrebă el, scoţând din

buzunarul jachetei un elegant colier de perle. Iar acesta ar fi doar începutul.

Preţ de o clipă Sophia nu spuse nimic, fixându-l cu privirea. Ce anume îi făcea pe bărbaţi să fie atât de convinşi că erau irezistibili, chiar şi atunci când totul venea să contrazică acea impresie?

— În analogia ta ai uitat să iei în considerare şi punctul de vedere al nevestei de pescar. Unde ar putea să poarte perle şi alte fleacuri elegante?

Un muşchi al obrazului drept îi tresări iritat.

— Doar nu vorbeşti serios. Ar putea să le vândă pentru a-şi cumpăra mâncare şi haine.

— Dar îl are deja pe pescarul ei. Sau un vicar, în cazul ei. Şi peşte din belşug, probabil. Plus că tot ar fi învăluită de acea duhoare de care pomeneai.

Burroughs puse perlele pe masa dintre ei cu un ţăcănit strident.

— Nu am vrut să te insult, Sophia. Eşti o fetişcană superbă şi ţi-ai putea permite mai mult decât să-ţi iroseşti frumuseţea la o masă de joc, folosindu-ţi nurii pentru a-i ispiti pe bărbaţi să joace sume mai mari.

— Nurii mei sunt perfect mulţumiţi cu ocupaţia lor actuală, replică ea, începând să se întrebe dacă avea să-i spună şi ceva care să nu fie o insultă.

— Asta e ridicol, declară el pe un ton furios. Spune-mi clar care e preţul.

— Preţul, domnule Burroughs, e să te plac ca persoană. Acum te rog să mă scuzi, fiindcă aş dori să termin capitolul pe care îl citesc înainte de cină.

Burroughs se aplecă în faţă, strângând din buze.

— Să mă placi ca persoană? replică el. Ar trebui să-ţi pară bine că te găsesc atrăgătoare. Altfel n-ai fi bună de nimic.

Era o altă insultă pe care o mai auzise şi în trecut.

— În mod evident găseşti ceva de preţ la mine, altfel n-ai fi venit la mine să încerci să obţii acel lucru. Pur şi simplu nu sunt dispusă să mă vând.

Aubrey Burroughs se ridică şi, luând perlele de pe

masă, le îndesă înapoi în buzunar.

— Peste cinci sau zece ani, când nu vei mai fi suficient de frumoasă sau suficient de tânără să mai lucrezi la clubul Tantal, vei ajunge în stradă, cerşind ceea ce tocmai ţi-am oferit. Îmi închipui că vei avea câte trei clienţi pe noapte. Patru, dacă ai noroc.

Spunând aceasta, ieşi furios din încăpere.

Aproape imediat ce dispăru el, Milly dădu buzna înăuntru.

— Să nu pui la suflet ce-a zis scârba aia de om, Sophia, mârâi ea, strângând-o la piept atât de tare încât aproape o sufocă. L-ai lovit în orgoliu şi nu voia decât să răneascâ şi el la rândul lui.

Cu un gest blând, atât cât putea în condiţiile în care îi era imposibil să respire, Sophia se dădu un pas în spate, eliberându-se din strânsoarea chelăresei.

— Nu e nimic ce să nu mai fi auzit şi înainte, spuse ea, încercând să păstreze un ton neutru. Iar el nu are habar de circumstanţele mele.

Chiar înainte de intervenţia lui Hennessy, care îi dăduse viaţa peste cap, fusese cât se poate de conştientă că nu putea lucra la clubul Tantal la nesfârşit; vârsta medie a fetelor angajate acolo era de douăzeci şi unu de ani, iar ea împlinise deja douăzeci şi trei. Însă avea acel cont în bancă în care depusese, lună de lună, absolut toţi banii pe care îi economisise, şi avusese un plan. Odată ce ar fi decis că sosise momentul să plece, şi odată ce şi-ar fi strâns suficienţi bani, şi-ar fi cumpărat o mică prăvălie în vreun sat aflat suficient de departe de Londra încât să nu o recunoască nimeni acolo. Ar fi făcut-o la momentul ales de ea, în condiţiile alese de ea, de bunăvoie şi nesilită de nimeni. Şi cu siguranţă nu ar fi ales un bărbat precum reverendul Loines drept partener de viaţă. Nici nu ar fi rupt legătura cu prietenii pe care şi-i făcuse, nici nu ar fi încetat să-şi mai cumpere pălării caraghioase şi mult prea multă dantelă.

— Sophia.

Se dezmetici.

— Sunt bine, Milly. Pe cuvânt.

— Ba nu eşti. Ai pus la suflet ce a zis. Însă e doar un om de nimic, cu scula cât o trompă de ţânţar, care a încercat să-ţi cumpere tăcerea ca să nu râzi de el în pat.

Cuvintele chelăresei îi captară atenţia. Un hohot de râs îi izbucni din piept.

— Doamnă Brooks! Sunt şocată.

Milly miji un ochi.

— Promite-mi că n-ai să pleci urechea la ce a spus. A fost doar… fanfaronadă. Promite-mi, Sophia.

Ceea ce nu înţelegea Milly era că ea îşi imaginase deja viitorul ei, de mai multe ori decât voia să-şi amintească, iar versiunea sugerată de Aubrey Burroughs era de fapt mai puţin dureroasă decât realitatea ei. Tot ce făcuse acesta fusese să-i amintească de acea realitate tocmai când ea se străduia să o uite, pentru a se cufunda în fericirea acelui moment şi a se lăsa învăluită de ea.

— Îţi promit, Milly. Fireşte.

— Bun. Atunci am ceva pentru tine. Milly scoase un ghem de aţă verde intens ca adâncul pădurii dintr-o umflătură a mantalei călduroase. Doamna Orling mă roagă să-ţi transmit mulţumiri pentru panglică. E exact ceea ce-şi dorea să îi ofere nepoţelei sale de Crăciun.

— Oh, e perfectă. Mulţumesc din suflet. Şi nu doar pentru că mi-ai făcut rost de aţă.

Chelăreasa chiar îşi şterse o lacrimă de pe obraz.

— Ai fi putut să fii fiica mea, ştii, dacă tatăl lui Adam Baswich s-ar fi dat în vânt după femeile nordice cu origini sănătoase.

Prin urmare Milly făcuse parte din personalul conacului şi pe timpul ducelui de dinainte. Aşa se explica într-o oarecare măsură interesul şi compasiunea servitoarei faţă de circumstanţele ei, îşi dădu seama Sophia.

— L-ai cunoscut pe duce?

— Ei bine. Nu l-am cunoscut efectiv, slavă Domnului. Milly îşi puse mâinile în dreptul inimii. Individul acela avea un fel de a se uita la tine care pur şi simplu… Se întrerupse, apoi făcu un efort vizibil să îşi vină în fire. Chiar şi cei care

nu crezuseră niciodată în Dumnezeu începeau să creadă în diavol după ce făceau cunoştinţă cu cel de-al nouălea duce de Greaves.

— Şi cum e cu cel de-al zecelea duce de Greaves?

Expresia lui Milly se înseninã.

— O, e iute la mânie şi are un talent de a şti anumite lucruri care uneori mă face să mă înfior, însă de când era băieţandru şi până acum nu mi-a fost niciodată frică să mă aflu în aceeaşi încăpere cu el. Servitoarea zâmbi, bătând-o uşor pe Sophia pe umăr. Atâta că eu nu-mi bârfesc stăpânii, altfel aş avea ce poveşti să îţi spun.

Pentru cineva care se ferea să dea din casă, Milly era categoric generoasă cu informaţiile pe care le împărtăşea. Sophia îi zâmbi la rândul ei.

— Îţi sunt recunoscătoare pentru discreţie.

Şi trebuia să găsească o cale de a deschide cu Adam subiectul darurilor de Crăciun pentru servitorii lui atât de loiali. Era destul de convinsă că bărbatul căruia nu-i scăpa nimic nu avea totuşi habar cât de mult era apreciat acolo. Cât despre ea, îşi cunoştea soarta. Tot ce avea de făcut era să evite cât de mult posibil să se gândească la ea. Iar Adam se descurca de minune să îi distragă atenţia de la acele gânduri.

*

Adam aruncă o privire peste lista pe care o întocmise. Treisprezece nume, treisprezece tinere domnişoare de familie bună. Toate aveau între optsprezece şi douăzeci şi cinci de ani, toate proveneau din familii fără pată, şi toate erau considerate a fi undeva între drăguţe şi năucitor de frumoase. Şi toate erau dornice să devină următoarea ducesă de Greaves.

Studie numele unul câte unul, reflectând la fiecare tânără în parte, apoi tăind cu o linie groasă de cerneală neagră peste litere. Sylvia Hart avea o voce care îl zgâria pe creier ca scrâşnetul unui cui pe sticlă. Lady Julia Greyson, cea a cărei ochi albaştri îi fuseseră îndelung

lăudaţi, avea minte cât o găină. Rebecca Hart era meschină şi hrăpăreaţă.

Într-un final nu îi mai rămaseră decât două nume. Helena Prentiss avea o purtare calmă şi era recunoscută pentru abilităţile ei excelente de gazdă. Iar Lady Caroline Emery era şi frumoasă, şi cât se poate de conştientă de ce anume presupunea statutul de ducesă şi de ce fel de soţ avea cel mai probabil să se dovedească a fi. Prefera să nu-şi facă nimeni iluzii că acea căsnicie ar fi fost ceva mai mult decât un simplu contract comercial. Cu un gest lent tăie şi peste numele domnişoarei Prentiss.

Auzind o bătaie discretă la uşă, înălţă capul.

— Cine e?

— Doamna Brooks, Excelenţă.

— Intră. Şi închide uşa în urma ta.

Chelăreasa făcu întocmai, oprindu-se aproape în poziţie de drepţi în faţa mesei lui de scris. Începând să se teamă că poate nu îndrăznea să respire, Adam îi făcu semn să se aşeze pe unul din cele două scaune orientate spre el de cealaltă parte a suprafeţei de mahon lustruit.

— Ai dat panglica? întrebă el, când doamna Brooks tot nu spuse nimic.

— Da, Excelenţă. Domnişoara Sophia e o tânără foarte generoasă.

Adam remarcase încă de câteva zile că Sophia îi cucerise pe toţi servitorii lui, însă loialitatea lor faţă de ea îl surprindea în continuare.

— Şi tot nu ai să-mi spui de ce era atât de hotărâtă să renunţe la ea?

— Doar dacă îmi porunciţi să o fac, Excelenţă. Pot însă să vă spun că e ceva legat de Crăciun, dar nimic mai mult.

— Prea bine. Mulţumesc.

Coborî capul, aplecându-se din nou asupra hârtiei pentru a face o ultimă trecere în revistă a opţiunilor lui în materie de căsătorie. După atâta timp în care tot amânase inevitabilul, se aşteptase ca decizia să se dovedească mai dificilă. În realitate, tot ce-şi dorea era să bage hârtia într-un sertar şi să meargă să o caute pe Sophia pentru o

partidă de cărţi. Însă doamna Brooks nu se clinti de pe scaun.

Înăbuşindu-şi un oftat, Adam puse jos peniţa.

— Mai e ceva?

— Da, Excelenţă. Dar, vă rog, n-aş vrea să am soarta ăluia pe care l-au ucis când a alergat de la Maraton.

— Mesagerul? sugeră Adam. Nu l-a ucis nimeni. A căzut lat după ce alergase vreo treizeci de kilometri. Fu încercat de o oarecare nelinişte. În calitate de mesager, eşti în perfectă siguranţă, doamnă Brooks. Ce doreşti să îmi spui?

— O, vai, murmură ea, coborând ochii spre mâinile pe care şi le frângea în poală. Aţi cerut să fiţi informat dacă cineva vorbeşte… urât cu domnişoara Sophia sau dacă…

— Ce s-a întâmplat? vru el să ştie, orice urmă de amuzament spulberată.

Când chelăreasa ridică din nou ochii spre el, înghiţi un nod.

— Domnul Burroughs i-a făcut o vizită în camera ei şi…

Adam sări în picioare. Dacă Burroughs o sedusese pe Sophia şi îşi croise drum în patul ei, era un om mort. Dacă o atinsese, era un om mort. Furia care se încolăcea în el era incandescentă, pură şi palpabilă. Pe neaşteptate îi căzu sub ochi chipul alb ca varul al servitoarei ce încerca să dispară în scaunul din faţa mesei lui de scris. Înfrânându-şi furia, se aşeză din nou foarte lent. Având în vedere că tocmai îi promisese nenorocitei că nu avea să-i facă niciun rău mesagerului, trebuia să se calmeze naibii.

— Ce ziceai? îngăimă el.

Ea îşi drese vocea. De două ori. Adam aproape îşi auzea bătăile inimii şi numără câte se scurseră între ceea ce spusese el şi până deschise chelăreasa gura din nou.

— Individul – Burroughs – a întrebat-o pe Sophia dacă nu ar dori să fie întreţinută de el. Când ea a refuzat, i-a spus că va sfârşi pe străzi ca târfă. Nu a folosit exact cuvintele astea, însă am auzit totul şi nu a fost plăcut, Excelenţă. Aş fi intrat să îl opresc, însă până să-i arunce

acea ultimă replică veninoasă, Sophia se descurca excelent să îl pună la punct. M-am trezit… captivată de ceea ce avea ea de spus.

În privinţa aceea o înţelegea. Preţ de o clipă, Adam se concentră pe ceea ce îi spusese chelăreasa spre final. Trecutul Sophiei şi firea bărbaţilor sugerau că i se mai făcuseră astfel de propuneri şi în trecut, iar din ceea ce ştia despre firea ei putea deduce că, fără îndoială, le dăduse peste nas acelor bărbaţi fără să îi menajeze. Însă Burroughs avea tendinţa de a fi foarte muşcător. Ocazional apreciase acea trăsătură a lui.

— Mulţumesc, doamnă Brooks. Am să mă ocup de asta.

Ea întinse o mână.

— Dar, Excelenţă! Sophia îşi va da seama că am vorbit cu dumneavoastră şi nu va mai avea niciodată încredere în mine. Lacrimile începură să-i şiroiască pe obrajii cărnoşi. Biata fată! Nu aş…

Izbind blatul mesei de scris cu dosul palmei, Adam se ridică din nou.

— Am să mă ocup de asta, doamnă Brooks, repetă el pe un ton mai apăsat. Nu-i cazul să-ţi faci griji pentru relaţia dintre tine şi domnişoara White.

— Oh. Oh. Mulţumesc, Excelenţă. Îmi cer mii de scuze, Excelenţă. Atâta că…

— Ajunge, doamnă Brooks. Coboară la bucătărie şi bea puţin ceai. Calmează-te.

Mişcându-se cu o viteză de care nu ar fi crezut-o în stare, chelăreasa se ridică şi ţâşni pe uşă, trântind-o în urma ei cu mai multă forţă decât ar fi tolerat în mod normal din partea unui servitor. Adam îşi plecă fruntea, rămânând astfel preţ de o clipă prelungă, reflectând pe de-o parte la ceea ce ar fi vrut să facă şi pe de alta la ceea ce ar fi fost mai înţelept să facă.

Lucrurile se schimbaseră categoric din moment ce ezita să acţioneze din respect faţă de o chelăreasă şi faţă de o fetişcană roşcată care îi fusese promisă unui vicar. Ceea ce ar fi vrut să facă era simplu, ar fi vrut să îl

snopească în bătaie pe Aubrey Burroughs. Fireşte, şi pe domnul Loines ar fi vrut să îl snopească în bătaie, iar pe acel individ nici măcar nu îl întâlnise vreodată. Ceea ce ar fi trebuit să facă, însă, era mai greu de desluşit.

Se duse furios la uşă şi smuci cordonul clopoţelului atârnat pe perete. O jumătate de minut mai târziu Udgell bătu la uşă, iar Adam îi deschise.

— Găseşte-l pe Keating Blackwood şi adu-mi-l aici, îi porunci el, apoi închise uşa din nou înainte ca majordomul să apuce să confirme că pricepuse.

El şi Burroughs erau prieteni. De ani buni chiar. Cu circa opt ani în urmă, ei doi şi Oliver Warren fuseseră prieteni la cataramă. La scurt timp după cearta monstruoasă cu Oliver, Adam începuse să se îndepărteze treptat şi de Burroughs. Într-un fel, Aubrey Burroughs era o rămăşiţă a vieţii lui de altă dată, la care Adam renunţase când îşi dăduse seama că nu îl ducea în direcţia pe care şi-o dorea. Când îşi dăduse seama cât de fidel începuse să calce pe urmele deloc regretatului său tată.

— Ce e? întrebă Keating, deschizând uşa şi intrând.

— Am de discutat ceva cu tine, replică Adam pe un ton înţepat, închizând uşa înainte de a începe să se plimbe agitat până la fereastra biroului şi înapoi.

— Dă-i bătaie, atunci. Camille şi Sophia mănâncă toate castanele coapte.

Adam se întoarse spre tine.

— Sophia e cu voi?

Arcuind o sprânceană, Keating se trânti pe un scaun.

— Ea şi Camille sunt aproape inseparabile, în caz că n-ai observat. Nu că m-ar deranja; îi sunt profund îndatorat Sophiei, iar Cammy s-a văzut la un moment dat rămasă fără prieteni. Cu o expresie mai rece, se aplecă puţin în faţă. Ce s-a întâmplat? Iar arăţi ca şi cum ai vrea să loveşti ceva.

Deşi ar fi preferat să îşi continue plimbarea agitată, era conştient că nu îl ajuta la nimic. Adam se aşeză pe braţul fotoliului, lângă Keating.

— Cumva Sophia părea supărată de ceva?

— Acum că mă gândesc mai bine, am impresia că părea puţin cam… posomorâtă, dar când mă gândesc ce o aşteaptă, şi eu aş fi posomorât în locul ei.

Era posomorâtă. Burroughs o rănise. Prin urmare Adam intenţiona să îl rănească şi el la rândul său.

— Era şi Burroughs de faţă? insistă el, nereuşind să îşi înăbuşe violenţa din voce când rosti numele fostului său prieten.

În loc să îi răspundă, Keating îşi încrucişa braţele pe piept.

— Nu-ţi mai spun nimic până nu-mi explici ce e cu acest mic interogatoriu dezagreabil.

Adam nu fusese niciodată încântat să îi includă şi pe alţii în planurile lui şi în deciziile lui. Însă indiferent dacă era sau nu dispus să o recunoască, nu degeaba îl chemase pe Keating. Avea încredere în Blackwood.

— Am nevoie să păstrezi tăcerea în privinţa a ceea ce urmează să îţi spun.

Keating încuviinţă din cap.

— Am s-o fac.

Prietenul lui nu ezitase. Nu îi pusese condiţii, nu îi ceruse favoruri de încasat ulterior. Blackwood avea şi el propriii demoni cu care se lupta, însă era înzestrat cu o sinceritate fără rezerve legat de cine era şi ce făcuse, o trăsătură pe care Adam i-o admirase dintotdeauna. Şi, dacă se gândea mai bine, aceste calităţi se regăseau şi în ceea ce admira la Sophia.

— Tocmai am aflat din surse indirecte că Burroughs i-a cerut Sophiei să devină amanta lui. Când ea l-a refuzat, i-a aruncat în faţă câteva lucruri foarte veninoase, ameninţând-o, practic, că va muri în stradă, forţată să se vândă pe câţiva gologani. Faptul că viitorul care o aşteaptă în realitate e doar o idee mai tolerabil e mai puţin relevant, cred eu.

Preţ de o clipă prelungă, Keating rămase perfect neclintit. Adam avu astfel răgaz să îşi aducă aminte că, până să o cunoască pe Camille, Keating îşi petrecuse o bună parte din ultimii şase ani cu beţii şi bătăi. Ceea ce s-ar

fi putut dovedi util, doar că, dacă era să-l lovească cineva pe Burroughs, acela avea să fie el.

— Am o întrebare, spuse Keating într-un final, coborând vocea.

— Ascult.

— Ce înseamnă Sophia pentru tine?

Adam rămase siderat.

— Poftim? Ce fel de întrebare e asta? Tocmai ţi-am zis că cineva a insultat-o pe cea mai bună prietenă a soţiei tale.

— Şi aş vrea să ştiu dacă ai făcut şi tu acelaşi lucru.

Adam simţi din nou furia lichidă atât de familiară stârnindu-i-se în măruntaie.

— Explică-te, murmură el.

— Nu, tu trebuie să te explici.

În mod evident susţinerea necondiţionată îşi avea şi ea limitele ei.

— Se poate să fi menţionat că sunt dispus să o salvez de la eventualele ei dificultăţi financiare, recunoscu Adam posomorât. Când m-a refuzat, mi-a şi explicat care sunt circumstanţele ei. Nu i-am reproşat nimic legat de trecutul ei. Nu am insultat-o pentru cum a ales să îşi câştige existenţa. Iar atunci când totuşi am insultat-o, mi-a dat în cap cu un bulgăre de zăpadă.

Chiar în timp ce rosti acele cuvinte, furia clocotitoare se potoli puţin. Până şi gândul la Sophia avea darul de a-i însenina puţin sufletul.

— Ai invitat-o să ţi se ofere pe bani.

Chiar dacă el îşi regăsise într-o oarecare măsură echilibrul, Keating părea să se fi înfuriat şi mai mult.

— Eu n-aş fi folosit chiar exprimarea asta, şi a fost mai mult o sugestie decât o invitaţie, dar da. Nu e nimic nou, Keating. Iar pentru unele femei e o soluţie de a-şi păstra casele elegante şi bijuteriile scumpe şi rochiile fine…

Keating îl lovi. Cum stătea pe un braţ al scaunului, Adam căzu pe spate în acesta. Cu un mârâit sălbatic, sări în picioare. Primul lui instinct fu să riposteze. Violent. Însă avea totuşi nevoie de Keating. Dacă Blackwood ar fi fost

mort, nu l-ar fi putut ajuta. Prin urmare, în loc să se năpustească asupra lui, Adam îşi înfipse pumnul încleştat în şezutul scaunului.

— Am să te iert pentru asta, spuse el pe un ton perfect controlat, simţind pe limbă sângele ce îi şiroia dintr-o buză spartă, fiindcă mă bucur că Sophia are un protector. Dar dacă o faci din nou, n-am să mă mai arăt la fel de generos.

— N-ai decât să faci naibii ce vrei. Eu, Camille şi Sophia plecăm.

— Ba nu plecaţi.

— Te aştepţi să rămân cât timp îi faci avansuri neruşinate prietenei mele şi le permiţi şi altor bărbaţi să o insulte? Nu-şi dorea decât o nenorocită de vacanţă plăcută, Greaves. În niciun caz ca gazda ei să îi complice şi mai mult situaţia. Eşti un nenorocit şi am terminat-o cu tine.

Cu o înjurătură, Adam porni furios spre uşă pentru a bloca accesul.

— Am făcut-o o singură dată, Keating. Cu săptămâni bune în urmă. De atunci eu şi Sophia am devenit… Suntem prieteni.

— Ha.

— Nu mă lua cu „ha”. Toată săptămâna trecută mi-am petrecut nopţile în camera ei. Indiferent ce se petrece între noi, e de comun acord. Cât de cât, în orice caz. Fiindcă nu ar fi ştiut să definească exact ce anume se petrecea între ei. Nici măcar nu era sigur că voia să o facă; s-ar fi trezit prins într-un hăţiş de întrebări la care nu avea cum să răspundă. Ştim amândoi ce soartă i-a hărăzit Hennessy, dar mai are câteva săptămâni în care să se bucure de libertate.

— Ah, deci acum ai compromis-o, ceea ce sunt convins că îi va face viaţa în Cornwall mult mai uşoară. Fără îndoială ştiai şi tu că hârjoana voastră nu avea cum să se sfârşească bine. Nu ţi-ai găsit pe cineva cu rang mai apropiat de al tău cu care să te joci?

Adam se săturase deja.

— Stai aşa, nu cumva ai furat-o pe logodnica vărului tău tocmai dintr-o biserică? În toiul unei nunţi? Cum

îndrăzneşti să-mi ţii morală pentru cum mă port? Dacă Sophia e mulţumită de situaţia asta, atunci şi eu sunt.

Keating începu să se plimbe agitat prin faţa mesei de scris.

— Prea bine. Dacă nu pot să te lovesc pe tine, am să-l lovesc pe Burroughs.

— Nu, nu poţi să-l loveşti pe Burroughs. Dacă Sophia îşi dă seama că am aflat ce s-a întâmplat, va şti că mi-a zis cineva. I-am... promis persoanei respective că nu o voi da în vileag.

O, Dumnezeule bun! Ce naiba era în neregulă cu el? Toată lumea ştia că, atunci când voia ceva, nimic nu îi stătea în cale. Că mijloacele şi soluţiile la care era nevoit să recurgă contau prea puţin. Şi totuşi o asigurase pe doamna Brooks că, în calitate de mesager, nu avea să sufere niciun fel de consecinţe. Chiar mai mult de atât, era conştient că Sophia o plăcea pe chelăreasă şi nu avea de gând s-o lase să-şi piardă, din cauza lui, unul dintre puţinii prieteni, aşa pestriţi cum erau.

— Atunci de ce mă aflu aici?

— Ca să mă împiedici să îl lovesc pe Burroughs. Şi ca să-mi faci favoarea de a mă sfătui cum să mă descotorosesc de el fără ca Sophia să bănuiască nimic.

Keating miji ochii.

— Păcat că n-a fost Burroughs cel care să cadă în râu.

— E încă devreme. Orice se poate întâmpla.

Capitolul 12

Adam se aşeză ca de obicei în capul mesei, remarcând că Sophia era instalată între Keating şi Francis Henning, un individ în cea mai mare parte inofensiv. Bun. Burroughs, pe de altă parte, se mutase la capătul îndepărtat al mesei, în apropierea lui Eustace. Dacă o făcuse pur şi simplu pentru a se distanţa de Sophia sau pentru a sugera un fel de alianţă cu brigada celor cu nasul

pe sus era ceva ce Adam nu ştia.

Însă intenţiona să descopere răspunsul.

— Dă-mi voie să-ţi spun, domnişoară Sophia, eşti năucitor de frumoasă în seara aceasta, spuse Henning, oferindu-i un toast.

Alţi câţiva bărbaţi, cu toţii necăsătoriţi, ridicară şi ei paharele şi îi ţinură murmurând isonul. Sophia se îmbrăcase în rochia de un roşu intens pe care i-o comandase el, cea pentru care ceruse să vadă mostre de material pentru a fi sigur că avea să se potrivească perfect cu nuanţa părului ei. Acum arăta ca o flacără vie, veselă şi scânteietoare şi de departe cea mai plină de viaţă persoană din întreaga încăpere.

Pentru a evita să se holbeze la ea, îşi plecă fruntea şi se concentră asupra fripturii de curcan. Henning, Timmerlane şi Lassiter găsiseră patru dintre cele patru gâlgâitoare care scăpaseră de la înec şi le vânaseră, deşi el sperase pe jumătate că vieţuitoarele aveau să reuşească într-un fel sau altul să se sustragă acelei sorţi.

Cineva lovi un pahar, sunetul întrerupând conversaţiile şi hohotele de râs, iar Adam ridică din nou privirea. Şi miji ochii când îl văzu pe Aubrey Burroughs ridicându-se cu un pahar în mână.

— Propun un toast, spuse Burroughs cu un zâmbet larg când forfota se potoli, în cinstea gazdei noastre, Excelenţa Sa, ducele de Greaves, pentru generozitatea cu care îşi împarte deliciile cu noi.

— Pentru Excelenţa Sa, reluară oaspeţii, ridicând paharele în direcţia lui, apoi sorbind din ele.

Burroughs era un ticălos viclean. Adam nu îl putea ataca acum fără a părea meschin – şi gelos. Ar fi dat exact impresia pe care urmărise cel mai probabil Aubrey să o provoace – anume că cineva se înfruptase din ceva ce nu intenţionase să împartă cu nimeni.

Blestemând în sinea sa, Adam îi aruncă o privire Sophiei şi văzu că obrajii ei albi erau chiar mai palizi decât de obicei. Furia lui se intensifică. Sophia nu ştia că fusese informat în privinţa conversaţiei ei cu Burroughs. Atunci ea

ce înţelegea din acel toast? Că Aubrey încerca să sugereze cum că ea ar fi fost dispusă să-şi împartă propriile delicii cu oaspeţii de sex masculin? Aceea părea cea mai probabilă explicaţie.

Nu avea să permită nimănui s-o mâhnească pe Sophia. Se ridică în picioare.

Dar înainte să apuce să se năpustească pe lângă masă pentru a-l izbi pe Burroughs, Camille Blackwood scoase un mic ţipăt surprins şi sări şi ea în picioare.

— Şi eu am de oferit un toast, spuse aceasta cu o voce tremurătoare, aruncându-i o scurtă privire iritată soţului ei, încă aşezat lângă ea.

Pentru că o femeie se ridicase, toţi bărbaţii prezenţi erau acum obligaţi să facă acelaşi lucru. Burroughs nu era singura persoană inteligentă de la masă. Iar Keating se dovedea a fi un prieten mai bun decât reuşise Aubrey vreodată să fie.

— Tu pentru ce anume toastezi, doamnă Blackwood? întrebă Lassiter cu un zâmbet leneş în timp ce toţi ridicară paharele.

Camille îi aruncă din nou o privire lui Keating, iar acesta îşi petrecu un braţ pe după ea.

— Îmi dai voie, iubito?

— Desigur. Chiar insist.

El zâmbi.

— Pentru prieteni buni. Şi pentru cei care vor creşte alături de ei.

Ecoul cuvintelor lui se pierdu sub exclamaţia zgomotoasă de încântare a Sophiei.

— Cei care vor creşte alături de tine? întrebă ea, luând mâna liberă a lui Camille şi punându-şi-o pe piept.

Camille încuviinţă din cap, zâmbind în sfârşit.

— Da.

Sophia îşi îmbrăţişă prietena. Surorile Hart avură bunul simţ de a izbucni în aplauze, oferind felicitări, la fel şi Lady Caroline. Deşi grupul din jurul lui Eustace rămase indiferent în cea mai mare parte, cel mai probabil Adam fu singurul care remarcă acest lucru în atmosfera generală de

sărbătoare.

Zâmbind la rândul lui, ocoli masa pentru a merge să-l bată pe Keating pe umăr.

— Bravo, Blackwood.

— Mulţumesc. Prinzându-l de braţ, Keating îl trase mai aproape. Calmează-te, îi murmură acesta. Nu mai am surprize în mânecă.

— Nici pe asta nu ar fi trebuit s-o pomenească până nu apucam să-i spun Sophiei între patru ochi, interveni soţia lui cu blândeţe.

Continuând să zâmbească pradă unei bucurii evidente, Sophia se întinse să îl sărute pe Keating pe obraz.

— Nu contează. Sunt atât de fericită pentru…

— Fir-ar să fie! Nerod împiedicat ce eşti!

Adam îşi aruncă privirea dincolo de Sophia. Burroughs se dădu în spate de la masă, cu jacheta maro impecabil croită şi vesta negru cu maro mânjite cu ceea ce rămăsese din friptura de curcan. Lângă el se afla Udgell, ţinând într-o mână o tavă goală, iar în cealaltă un şerveţel cu care încerca să şteargă mizeria, de fapt întinzând-o mai mult.

— Vă rog să mă iertaţi, domnule Burroughs, spuse acesta cu vocea lui gravă, chipul rămânându-i la fel de impasibil ca întotdeauna. A fost o greşeală de neiertat.

— Da, e de neiertat! Aubrey se răsuci fulgerător pe călcâie, aţintindu-şi privirea mânioasă asupra lui Adam. Ar trebui să îţi selectezi mai atent servitorii, nu să-ţi angajezi maimuţe.

În toţi cei cincisprezece ani de când Udgell se afla în serviciul lui, Adam nu ştia că majordomul să fi scăpat vreodată ceva. Absolut niciodată.

— Retrage-te la bucătărie, Udgell, spuse Adam blând, înăbuşindu-şi un impuls neaşteptat de a zâmbi. Iar tu du-te şi schimbă-ţi haine, Burroughs. Nu este sfârşitul lumii.

În mod evident afecţiunea şi loialitatea pe care servitorii lui o nutreau faţă de Sophia erau chiar mai profunde decât îşi dăduse el seama. Iar Udgell avea să primească un bonus de Crăciun al naibii de generos.

*

— Ce-aţi zice să pescuim stafide în flăcări? întrebă Adam, intrând agale în încăpere, urmat îndeaproape de restul oaspeţilor lui de sex masculin.

O clipă mai târziu, Sophia simţi un vag miros de tutun şi vin de Porto.

Camille, aşezată pe canapea lângă ea, bătu din palme.

— Nu am mai jucat asta de secole!

Sophia auzise de acel joc, fireşte, însă ea personal nu îl jucase niciodată. Ridicându-se, o ajută şi pe Cammy să se pună pe picioare când doi lachei începură să mute mobilierul pentru a elibera mijlocul încăperii şi aduseră o masă de lemn simplă în spaţiul astfel creat. Apăru şi un al treilea lacheu, ţinând în mâini un bol de porţelan larg şi puţin adânc, în timp ce un al patrulea aduse un bol mai mic cu stafide şi o carafă cu brandy încălzit.

Adam luă bolul de stafide, apoi scoase din buzunar un mic nasture negru.

— Oricine va găsi acest nasture, spuse el, arătându-l tuturor, va primi o recompensă din partea mea.

— O moşie? întrebă Drymes cu un rânjet.

— Blestematul tău de armăsar, sugeră un bărbat al cărui nume Sophia nu îl cunoştea.

Când toată lumea începu să propună daruri scandaloase, râzând şi vorbind unii peste alţii, Adam ridică mâna. Fără ca el să fie nevoit să scoată vreun cuvânt, întreaga forfotă se potoli. Preţ de o clipă, Sophia se întrebă cum ar fi fost să aibă toată lumea la picioare şi să impună respect şi atenţie dintr-un singur gest. Adam *o* făcea în mod firesc. Chiar şi atunci când era aşezat sau stătea în picioare sau patina pe gheaţă, atrăgea atenţia tuturor. Ei în mod cert îi atrăgea atenţia.

— Văd că trebuie să fiu mai clar, spuse el tărăgănat. Oricine va găsi acest nasture, repetă Adam, va primi această recompensă.

Apăru un alt lacheu, ţinând cu grijă în mâini o cutiuţă

de mahon. Când se opri în faţa stăpânului său, Adam deschise capacul cutiuţei, băgă mâna înăuntru şi scoase un delicat lănţişor de argint. La capătul lănţişorului, scânteind în lumina candelabrului, atârna un diamant perfect, absolut superb. Piatra se rotea lent, mare cât o castană şi valorând mai mult decât ar fi putut ea câştiga la clubul Tantal în trei ani de muncă. Chiar cinci.

Adam puse diamantul la loc şi închise din nou capacul cutiuţei.

— Acceptaţi provocarea?

Când toată lumea răspunse afirmativ, Adam aruncă ceremonios nasturele în bolul cu stafide şi amestecă leneş cu degetul.

— Aliniaţi-vă, formând câte un rând de fiecare parte a mesei. Aveţi dreptul la două încercări, apoi vă mutaţi la capătul rândului până la următoarea tură.

Lacheul care adusese carafa cu brandy turnă lichidul în bolul puţin adânc, iar Adam presără cu generozitate sutele de stafide pe fundul plat al acestuia. Acelaşi lacheu aprinse o bucată de iască de la focul din cămin, în timp ce restul se ocupară să stingă toate lumânările din încăperea spaţioasă. În întunericul aproape deplin, Adam luă bucata de iască.

— Mult succes, spuse el, şi dădu foc licorii.

Flăcări albastre se revărsară peste buza bolului, lugubre dar fascinant de frumoase în întuneric. Chipurile aflate în imediata vecinătate a bolului fură scăldate într-o strălucire albastră, ca stafiile de Crăciun din poveştile pe care le citise în copilărie.

Apoi, unul câte unul, chicotind şi sfidându-se reciproc, oaspeţii începură să îşi bage fulgerător mâinile în bol, scoţându-le învăluite în flăcări albastre şi grăbindu-se să-şi bage în gură stafidele arzând.

— Oh, vai, şopti Sophia.

— Nu e chiar aşa fierbinte cum pare, o încredinţă domnul Henning din spatele ei. Ideea e să stingi focul înainte să apuce să ardă tot alcoolul.

În faţa lor Sylvia Hart scoase un scheunat,

acoperindu-şi gura cu mâna.

— Ustură, exclamă ea, coborându-şi din nou mâna şi râzând.

Ei bine, dacă Sylvia Hart putea să îndure aşa ceva, atunci şi ea putea, decise Sophia. În timp ce cineva scanda „nasturele, nasturele, cine va găsi nasturele?”, rândul avansă rapid. Cum luminile erau stinse, erau greu să deosebeşti contesele de fetele de la clubul Tantal până nu ajungeau chiar în faţa bolului, iar acea senzaţie era… plăcută. Putea să îşi permită şi ea să râdă şi să se amuze fără a fi insultată sau ignorată sau privită cu mânie pentru îndrăzneala de a se fi amestecat printre aristocraţi.

Apoi veni rândul ei. Îi privise pe ceilalţi, aşa că acum trase adânc aer în piept şi îşi strecură mâna în bol. Simţi căldura dansându-i pe degete, însă nu îi provocă durere, înşfacă o stafidă, ridică mâna înmuiată în brandy şi cuprinsă de flăcări şi băgă stafida în gură.

Moment în care simţi pe limbă ceva tare şi neted. Nasturele. Năucită, mai că nu se înecă şi îl scuipă pe furiş, prefăcându-se că tuşea.

„Fir-ar să fie!” Aşa ceva ar fi fost cu totul inacceptabil. Luând un prosop, îşi şterse mâna, păstrând nasturele ascuns între două degete.

Gândind rapid, Sophia băgă mâna în bol pentru cea de-a doua încercare. Deschise degetele şi dădu drumul nasturelui. Din acelaşi gest culese o stafidă şi închise gura peste flacăra albastră. Apoi, forţându-se să râdă, se îndepărtă, mutându-se la capătul cozii.

O mână se închise peste gura ei şi o alta peste umeri, trăgând-o în spate.

— Şşşt, şopti Adam, înainte să apuce să-şi tragă sufletul suficient cât să ţipe, iar la auzul glasului său Sophia se relaxă puţin, lăsându-l s-o scoată pe uşa salonului.

— M-ai speriat de să-mi sară inima din piept, şopti ea, lovindu-l peste braţ când îi dădu drumul.

— Ce căutai acolo? îi murmură el drept răspuns.

Sophia nu îi putea vedea chipul, însă tonul lui era atât de sec încât nu părea deloc amuzat.

— Pescuiam stafide în flăcări. Nu am mai făcut-o niciodată.

— Ai găsit nasturele.

„Fir-ar să fie!”

— Ba nu.

— Eram cu ochii pe tine, draga mea. Eşti tu îndemânatică şi rapidă, dar la fel sunt şi eu. Explică-te.

Cum naiba ar fi putut să-i explice aşa ceva cuiva aşa ca el? Preţ de o clipă îşi făcu de lucru ştergându-şi rămăşiţele de brandy de pe degete.

— Am pus în balanţă valoarea acelui diamant cu ceea ce ar spune, gândi şi presupune toţi ceilalţi, cu suspiciunile pe care le-aş fi stârnit legat de onestitatea mea şi de relaţia mea cu tine, şi cu dificultatea de a-i explica un astfel de dar vicarului ce urmează să îmi devină soţ. Diamantul a cântărit mai puţin, aşa că l-am pus înapoi.

Ochii începură să i se adapteze treptat la întuneric şi reuşi să desluşească într-o oarecare măsură expresia de profundă încruntare de pe chipul lui şi aerul ameninţător cu care se apleca asupra ei. Însă nu avea să-i permită s-o facă să se simtă ca o şcolăriţă obraznică surprinsă în timp ce înnoda panglicile unei rivale. Sophia ridică bărbia.

— Credeam că nu-ţi pasă ce cred ceilalţi oaspeţi ai mei, spuse el aproape imperceptibil.

— Nu-mi pasă. Îmi pasă însă de dificultăţile pe care mi le pot crea ei, şi acum şi mai târziu. Dacă încep să circule bârfe cum că aş fi o hoaţă, asta riscă să afecteze reputaţia clubului Tantal. Nu am acceptat condiţiile pe care mi le-a impus Hennessy legat de plecarea mea doar pentru a-i face rău clubului prin propriile mele fapte.

Cineva din salon izbucni în urale, sunetul fiind imediat urmat de gemete şi câteva fluierături de iritare. Adam întoarse capul pentru a asculta, apoi o privi din nou pe Sophia.

— Aşa ceva e inacceptabil.

— E cum e. Acum du-te să-i înmânezi premiul câştigătorului.

Adam îi prinse chipul în palme şi o sărută cu gura

deschisă.

— Nu-mi spune ce să fac, şopti el şi dispăru din nou în salon.

Ascunsă de întuneric, Sophia se sprijini vlăguită de perete. Nu avea de gând să se întoarcă în salon până nu îl auzea pe Adam înmânând diamantul persoanei care găsise nasturele. Dacă ar fi început să bată câmpii despre cui i se cuvenea cu adevărat recompensa, ar fi fost nevoită să fugă.

Da, ar fi fost o bijuterie superbă şi ar fi putut să o vândă pentru a-şi pune banii în cont. I-ar fi permis să-şi cumpere încă un şifonier cu haine sau o trăsură sau altceva ce nu ar fi putut niciodată să folosească în Cornwall. Pur şi simplu nu merita.

— Ah, Lady Caroline. Poftim recompensa.

La auzul vocii lui Adam, Sophia se relaxa, desprinzându-se din nou de zid. Slavă Domnului că se terminase. Iar diamantul avea să-i revină femeii pe care Adam urma să şi-o aleagă drept mireasă, după cum s-ar fi şi cuvenit. Aproape că putea să ignore gelozia inconfortabilă şi fierbinte stârnită de acel gând – dacă se străduia din răsputeri.

Când servitorii reaprinseră lumânările, Sophia se furişă din nou în încăpere. Cineva sugeră un joc de şarade, pe care ea se mulţumi să îl urmărească de pe margine, încercase să joace şarade o dată, la şcoală, însă fetele care ar fi trebuit să fie în echipa ei refuzaseră să ghicească ce încerca să mimeze. Aici ar fi fost chiar mai rău. Iar cum de faţă se afla şi domnul Burroughs, nu ţinea deloc să atragă atenţia asupra ei, nici măcar în cadrul unui joc. Cel puţin nu în seara aceea.

Lady Caroline se fâţâia mândră prin salon, cu diamantul atârnat la gât. Când Camille se aşeză lângă ea şi se schimonosi pe ascuns, Sophia râse.

— E încântată de ea însăşi. Nu-i nimic rău în asta.

— A avut pur şi simplu noroc. Cineva tot trebuia să câştige. Credeam că tinerele bine educate ştiu să accepte cu graţie şi înfrângerea, şi victoria.

— O, las-o să se dea mare. Tu eşti cea care are veşti

cu adevărat grozave, Cammy.

Camille zâmbi.

— Îmi pare atât de rău că Keating s-a scăpat aşa în faţa tuturor. Aveam de gând să-ţi spun în Ajunul Crăciunului, când urma să te rog să îi fi naşă copilului.

Sophiei i se tăie răsuflarea.

— Eu? şopti ea, străbătută de un fior din cap până în picioare. Nu pot. Nici măcar nu-mi pot imagina cum ar primi vicarul vestea că am acceptat să-i fiu naşă copilului lui Camille şi Keating Blackwood.

Se cutremură. Dar dacă ar fi rămas şi ea însărcinată? S-ar fi răzbunat reverendul Loines pe copilul respectiv doar pentru că era al ei? L-ar fi pedepsit pentru păcatele ei?

— Te-ai descurca dacă s-ar dovedi necesar. Dată fiind reacţia părinţilor mei la decizia mea de a mă căsători cu Keating, nu vreau ca fiul sau fiica mea să ajungă pe mâinile lor dacă ar fi să ni se întâmple ceva. În tine am încredere, Sophia. Oftă. Gândeşte-te la asta, draga mea, bine? Te rog?

Ideea îi puse un nod în gât. În acelaşi timp, ştia ce însemna să creşti într-o familie care se simţea ruşinată şi stingherită de simpla ta existenţă. Sophia încuviinţă încet din cap. Pentru binele lui, vicarul avea să înveţe să îşi înfrâneze mânia şi cuvintele când era vorba de un copil. Orice copil.

— Am s-o fac. Promite-mi doar că tu şi Keating nu veţi păţi nimic.

Cammy o strânse de braţ.

— Aşa şi intenţionez. Mulţumesc. Mă simt mai bine acum.

— Iar eu am nevoie de o gură de aer. Sărutându-şi prietena pe obraz, Sophia se ridică. Ar trebui să mergi şi tu la culcare.

— Oh, nu începe să te agiţi pentru mine. Keating deja mă scoate din minţi.

— Aha. Noapte bună.

— Noapte bună, Sophia.

Câţiva dintre ceilalţi oaspeţi începuseră şi ei să se retragă la etaj, iar Sophia mai zăbovi o clipă, prefăcându-se

că îşi aranja pantoful, pentru a nu fi nevoită să ignore făţiş faptul că nimeni nu îi adresa niciun cuvânt. Însă cu toate măsurile ei de prevedere, tot dădu peste un grup de trei femei rămase pe hol când ajunse în capătul scărilor. Având în vedere cât de dezastruoasă fusese ziua aceea, cu excepţia remarcabilă a unui sărut de-a dreptul superb şi a terorii de a fi fost aleasă drept naşă, nici măcar nu fu surprinsă.

— Minunată rochie, spuse una dintre ele, studiind-o din cap până în picioare.

— Mulţumesc, Lady Fiona, răspunse Sophia înclinând capul.

— Însă nu ţi se pare o îndrăzneală cam mare din partea ta să porţi o culoare atât de scandaloasă doar pentru că se potriveşte cu nuanţa părului tău?

— Nu că un păr atât de strident ar merita scos în evidenţă, comentă una dintre celelalte.

Sophia îşi păstră umbra unui zâmbet pe chip.

— Apreciez grija voastră, dar cum părul l-am moştenit de la mama mea, iar rochia am împrumutat-o din garderoba răposatei ducese de Greaves, pot doar să cred că intenţionaţi să le insultaţi pe ele. Făcu o reverenţă. O seară bună.

Cea de-a treia femeie, Claire, marchiza de Hayforth, îşi încreţi fruntea într-o expresie de încruntare.

— Nu ştiu de unde ai făcut rost de rochia aceea, însă nu a fost de la Juliana Baswich. Ea detesta roşul. Toată lumea ştie asta, dragă. Trebuie să scorneşti minciuni mai convingătoare.

Având în vedere ceea ce ştia Sophia despre răposata ducesă, afirmaţia marchizei avea logică. Atunci unde oare găsise Milly aşa ceva? Dacă nu ar fi fost atât de captivată de culoare şi de cât de bine se asorta cu părul ei, şi-ar fi dat seama şi ea că ceva era în neregulă. Milly avea să fie nevoită să-i dea nişte explicaţii în dimineaţa următoare.

Sophia îşi înăbuşi un oftat când ajunse în faţa dormitorului ei şi deschise uşa. Nu i-ar fi păsat nici dacă rochia ar fi provenit de la o actriţă; ar fi fost în continuare

recunoscătoare, cum era şi acum, că i se permisese să o poarte. Dar dacă îi datora cuiva o favoare – şi mulţumiri – trebuia să ştie.

Cutia cu ceea ce tricota se afla în spatele dulapului, iar Sophia o scoase şi o puse pe scaunul cel mai aproape de şemineu. Ideea de a-i oferi lui Adam un fular de lână i se păruse bună iniţial, însă asta fusese înainte ca ducele de Greaves să înceapă să împartă diamante drept daruri frivole.

Cu o înjurătură pe care o învăţase de la marchizul de St. Aubyn după ce acesta nimerise o mână deosebit de proastă la faraon, scoase fularul lui Adam şi se reapucă de tricotat. Indiferent dacă el avea sau nu să se bucure de acel cadou, ea voia să facă acel efort de a-i oferi ceva.

După doar o jumătate de oră, văzându-se nevoită pentru a treia oară să desfacă ultimul rând tricotat pentru a-l lua de la capăt, Sophia puse fularul deoparte. Detesta să se lase cuprinsă de tristeţe, dar nici nu avea cum să scape de ea dacă nu avea nimic mai bun de făcut decât să se holbeze la aţa din mâinile ei. Cizmele împrumutate îi fuseseră curăţate şi aşteptau lângă dulap, aşa că se descălţă de papucii maro simpli pentru a-şi le trage în picioare.

Jacheta din copilărie a lui Adam era groasă şi călduroasă, iar Sophia o îmbrăcă direct peste superba şi scandaloasa ei rochie roşie. În funcţie de cine era adevăratul proprietar al acelei rochii, poate găsea o soluţie să o cumpere. Nu ar fi putut să o poarte decât în privat, când soţul ei era plecat să-şi viziteze enoriaşii sau la alte astfel de activităţi, însă se simţea atât de… aprigă şi vie când era îmbrăcată cu ea.

Părul îi era încă prins în agrafe, prin urmare se mulţumi să îşi lege o eşarfă peste urechi pentru a le proteja de frig. Apoi deschise uşa – şi aproape se ciocni de Adam.

Acesta încremeni cu mâna ridicată în aer ca pentru a-i bate la uşă, cu o expresie care din uşor amuzată deveni întrebătoare când îi studie ţinuta.

— Unde mergi? vru el să ştie, coborând vocea.

— Aveam nevoie de puţin aer proaspăt. Ies să mă plimb puţin în grădină.

Aruncând o scurtă privire camerei calde din spatele ei, Adam se încruntă.

— Dar ştii că e aproape unu noaptea.

— Am să împrumut un felinar.

De cele mai multe ori îi era imposibil să-şi dea seama ce gândea cu adevărat Adam Baswich, însă de data aceasta nu fu surprinsă când îi oferi braţul.

— Te însoţesc.

Sophia clătină din cap.

— Nu ai palton.

El zâmbi, buzele curbându-i-se într-un fel ce o făcu să îşi dorească să-l sărute.

— Nu mai opune atâta rezistenţă, bine? murmură el, luându-i mâna şi aşezând-o peste mâneca lui maro închis.

Cedând, Sophia ieşi cu totul pe coridor şi închise uşa în urma ei. În mod cert nu era cazul să dea de ştire cuiva că nu se afla în pat. Pe ici pe colo încă mai ardeau lumânări şi i se păru că desluşea voci bărbăteşti răsunând din salonul de biliard. Pe neaşteptate se întrebă dacă vreuna dintre ele îi aparţinea lui Aubrey Burroughs şi dacă nu cumva acesta începuse să scornească bârfe despre ea.

Scara servitorilor, aflată în partea din spate a aripii estice, era pustie, iar Sophia îşi puse mâna liberă pe un perete, coborând pe pipăite. La capătul îndepărtat al bucătăriei cufundate în tăcere, Adam luă de pe cuierul de lângă uşă ceva ce aducea cu un palton de lacheu şi îl îmbrăcă. Era mai lat în umeri decât proprietarul hainei, oricine ar fi fost acesta, şi nu şi-o putea încheia, însă cel puţin avea să îi asigure o oarecare protecţie. Ultimul lucru care-i lipsea era să-l facă pe ducele de Greaves să răcească.

— Nu cred că avem nevoie de felinar, remarcă acesta când ieşiră.

Luna în ultimul pătrar scânteia de dincolo de o pătură subţire de nori, colorând zăpada în argintiu.

De undeva de dincolo de copaci ţipă o vulpe. Un sunet

obosit şi singuratic ce o făcu pe Sophia să se tragă mai aproape de Adam. Nu se putu abţine. Devenise ca mierea pentru ea, iar ea era albina. Indiferent ce fusese povestea aceea la început – o aventură inedită, o prietenie, un protest împotriva viitorului de singurătate ce o aştepta acum simţea că a fi în compania lui devenise ceva… vital. Necesar pentru a-şi păstra fericirea şi sănătatea mintală.

Chiar şi atât ar fi fost probabil motiv suficient să pună capăt întregii tărăşenii. Dacă învăţase ceva de-a lungul vieţii era să trăiască din plin fericirea de fiecare dată când o întâlnea şi să fie pregătită sufleteşte să îi fie răpită subit. Când nu se mai putea imagina renunţând la ea, îi era limpede că o aştepta o mare de probleme şi suferinţă. În acelaşi timp, nu ştia că vreo albină să fi încercat vreodată să întoarcă spatele mierii de bunăvoie şi nesilită de nimeni. Cu problemele avea să-şi bată capul mai târziu. Acum era cu Adam.

— Ei bine, atmosfera e foarte înviorătoare, remarcă Adam, răsuflarea formându-i norişori în aer.

Cuvintele lui o făcură să zâmbească.

— Tu te-ai oferit să ieşi. Nu te mai tot plânge.

El arcui o sprânceană, cu o expresie amuzată sclipim du-i în ochii cenuşii.

— Şi când te gândeşti că ai o reputaţie de tânără blândă şi veselă. De fapt oamenii habar nu au cum eşti cu-adevărat, aşa-i?

Momentul acela era perfect. Sophia ridică ochii spre chipul lui, dorindu-şi să memoreze fiecare detaliu – frigul, căldura ce radia de sub mâneca lui, lumina argintie a lunii scânteind pe capetele părului lui negru, scârţâitul cizmelor lor pe zăpadă.

— Aşa-i, nu au habar, spuse ea cu voce tare.

— Iar acum ai de gând să-mi spui de ce aveai nevoie atât de disperată să iei o gură de aer?

— Din motivele obişnuite, replică ea, mutându-şi mâna pe braţul lui astfel încât să poată executa un mic pas de dans în jurul lui.

Adam o trase din nou lângă el, lipind-o de pieptul lui şi

plecându-şi capul pentru a o săruta.

Dorinţa îi înfiora tot trupul, fierbinte şi bine-venită. Însă dacă nu cumva se înşela amarnic, era pe punctul de a încălca teritoriul unei alte femei. Dacă nimic altceva nu reuşea să o trezească la realitate, acest lucru ar fi trebuit să o facă. Una era să ştie că avea să sufere ea. Şi cu totul altceva era să provoace durere altcuiva.

— Am o întrebare, spuse ea, susţinându-i privirea când se desprinse din braţele lui.

— Asta nu poate fi bine. Luând-o din nou de mână, o conduse pe aleea întunecată, străjuită de trunchiuri golaşe şi tufe încărcate de zăpadă, ce ducea la fântâna fără apă din mijlocul grădinii. Se aşează pe banca întoarsă spre creaturile marine sălbatice ce fugeau din calea lui Poseidon, încremenit în centrul fântânii cu tridentul în mână, şi o trase şi pe ea lângă el. Şi eu am una sau două întrebări pentru tine, însă doamnele au prioritate.

Sophia se trezi fascinată de mâna lui strângând-o pe a ei, de degetele lor împletindu-se şi despletindu-se.

— Lady Caroline Emery, spuse ea.

Expresia lui rămase neschimbată, însă în ochi îi apăru o tresărire de răceală, suficient cât să-i amintească Sophiei că oamenii nu îndrăzneau de regulă să-l ia la întrebări.

— Ştiu cine e, dar asta nu e o întrebare, murmură el.

— Nu-mi vine greu să fiu directă, Adam, dacă încerci doar să tragi de timp cu răspunsul.

— Poate că vreau doar să te aud punând întrebarea, replică ducele.

— Prea bine. Trase lent aer în piept. Îi era dificil să o spună, în cea mai mare parte pentru că ar fi preferat ca circumstanţele căsătoriei lui, şi ale propriei căsătorii, să nu fi existat deloc. Atunci ar fi putut pur şi simplu să rămână cu el la Greaves Park pentru totdeauna. Ai decis sau nu s-o faci pe Lady Caroline ducesa ta?

O pală de vânt scutură gheaţa de pe copacii din faţa lor şi scoase un clinchet ca de sticlă când lovi ramurile şi căzu pe zăpada de dedesubt.

— Am început recent să mă gândesc că Lady Caroline

Emery s-ar potrivi cel mai bine în postura respectivă, spuse el într-un final, pe un ton clar şovăitor. Eşti foarte perspicace dacă ai dedus asta.

— E frumoasă. Ştiam că nu putea fi niciuna din surorile Hart. Îmi dau dureri de cap. Iar majoritatea celorlalte sunt mult prea agitate şi sperioase pentru tine.

— Sunt de acord. Rămase cu privirea aţintită asupra casei, în care luminile se stingeau una câte una. Însă nu am vorbit cu ea încă.

Sophia îşi retrase mâna, luptându-se cu senzaţia că pământul începuse să i se învârtă sub picioare.

— De ce mai tragi de timp? Trebuie să începi să o cunoşti mai bine, Adam.

— De ce? Se pare că voi avea la dispoziţie o viaţă întreagă să o fac. Şi, oricum, sunt destul de convins că ştiu deja cam tot ce am nevoie să ştiu despre ea.

— Ai să-i dai complet viaţa peste cap. Şi pe a ta la fel. E pentru binele tău şi al ei ca măcar să deveniţi prieteni.

— Am destui prieteni.

Ridică o mână şi îi dădu la o parte o şuviţă de păr de pe faţă.

— Dar tre…

— Dacă începi să-mi explici de ce e important să-ţi cunoşti viitorul partener de viaţă, am s-o fac şi eu cu tine. Veni mai aproape. Gândeşte-te, tu ai schimbat vreodată un cuvânt cu vicarul tău? Îi ştii măcar numele de botez?

Sophia făcu doi paşi în spate, retrăgându-se exact cât avansa el.

— Nu i-l ştiu. Ceea ce ştiu, însă, e că Hennessy l-a ales anume pe el ca să mă ţină cât mai departe de Londra şi de gurile clevetitoare. Şi ştiu că Hennessy mi-a spus cu câtă asprime îi priveşte reverendul Loines pe păcătoşi şi păcatele lor. Mai mult de atât nu am nevoie să ştiu.

Adam se apropie din nou de ea.

— Atunci nu-mi cere nici mie să procedez altfel.

La drept vorbind, avea dreptate. Însă nu era acelaşi lucru. El avea oportunitatea de a-şi alege cea mai tolerabilă viitoare soţie, în timp ce ei i se impusese cel mai puţin

tolerabil soţ.

— Atunci nu te obosi să o cunoşti mai bine. Oricum ar fi, acum există o obligaţie între voi doi. Iar eu refuz să mă complic cu aşa ceva.

Adam dădu să o ia din nou de mână, însă Sophia se feri. Posomorându-se, Adam renunţă.

— Nu sunt căsătorit încă. Şi nici tu nu eşti. Iar asta rămâne ultima noastră vacanţă în care să ne putem bucura de libertate. Acum vino încoace.

De data aceasta îl lăsă să o ia de mână şi să o tragă mai aproape.

— Mi-e imposibil să nu observ că sfârşitul vacanţei se apropie. Ba chiar cu paşi repezi. Şi nu vreau să o rănesc.

— Le cunoaşte deja pe câteva dintre… companioanele mele de mai demult. Aş spune chiar că e conştientă că-mi petrec nopţile cu altcineva.

Clătinând din cap, Sophia se strecură la pieptul lui, în interiorul paltonului împrumutat.

— Nu înţeleg aristocraţii, bombăni ea. Eu nu pot nici măcar să port o rochie roşie fără a fi acuzată că sunt neruşinată şi mincinoasă, nu mi se permite nici măcar să duc o viaţă simplă la mansarda unui club pentru gentlemeni, însă o femeie ai cărei părinţi se întâmplă să fie căsătoriţi îşi poate permite să câştige un diamant, să devină soţia unui duce, să le zâmbească amantelor acestuia şi să servească ceaiul în compania arhiereilor.

— Nu există arhierei aici. Crede-mă pe cuvânt.

Ea îl privi posomorâtă.

— Ştii la ce mă refer.

— Diamantul ai fi putut să-l câştigi tu, deci asta nu-i poţi pune în cârcă.

Cu o expresie încruntată, Sophia ocoli fântâna încremenită în tăcere.

— Nu, eu nu aş fi putut să câştig diamantul. Îşi frecţionă mâinile îngheţate. Am terminat cu văicărelile. Mergem înăuntru?

Adam îi întinse mâna, iar ea i-o luă, împletindu-şi din nou degetele cu ale lui.

— De ce faptul că porţi o rochie roşie te face mincinoasă? vru el să ştie, luând-o la pas pe alee lângă Sophia.

Oh, probabil nu ar fi trebuit să pomenească acel lucru, fir-ar să fie. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să pomenească de părinţii lui şi să strice astfel seara ce de-abia acum începuse să devină plăcută.

— N-a fost nimic. Pur şi simplu câteva aristocrate au avut grijă să mă pună la punct.

Cu mâna încă închisă peste a ei, Adam se opri.

— Asta nu mă satisface. Cine şi ce ţi-a spus, mai exact?

— Adam.

El clătină din cap.

— Pot să te ţin aici până îngheţăm amândoi sau poţi să-mi răspunzi la întrebare. Te las pe tine să alegi.

Nu prea avea de ales. Erau şi unele dezavantaje în a avea drept prieten de suflet un bărbat care voia să ştie totul în detaliu.

— Oh, Doamne! Milly mi-a găsit rochia asta şi mi-a spus că provine din vechea garderobă a mamei tale. Când am pomenit de unde am haina, Lady Hayforth s-a mulţumit să remarce că Juliana Baswich nu ar fi purtat niciodată roşu. Prin urmare Milly probabil s-a înşelat, neştiind prea bine a cui şifonier îl scotocea. Atâta tot.

— Asta pot să accept. Şi nu, nu cred că mama mea ar fi purtat vreodată roşu. Însă indiferent de unde a apărut rochia aceea, arată foarte bine pe tine. Excepţional de bine.

Sophia zâmbi.

— Mulţumesc, Excelenţă.

— Dar arăţi excepţional de bine şi când nu porţi absolut nimic. Cel puţin aşa ţin minte. Va trebui să te văd din nou goală ca să mă conving.

Cuvintele lui o făcură să râdă şi îşi puse mâna liberă peste gură pentru a încerca să înăbuşe sunetul. Indiferent ce avea să aducă ziua de mâine sau cea de după ea, indiferent unde sau cu cine aveau să se vadă nevoiţi să fie, în momentul acela se afla exact unde dorea şi cu cine

dorea.

Veni mai aproape de el, iar el o trase lângă umărul lui, sărutând-o pe păr. Pentru că acolo, singuri în grădina îngheţată sub lumina lunii, simţea din nou acea magie, acea impresie că se desprinsese cumva de lume, îşi putea permite să mai recunoască ceva.

Doar pentru sine, putea să recunoască că îl iubea pe Adam Baswich, duce de Greaves. Şi ştia că era un dezastru, din toate motivele imaginabile.

Capitolul 13

Când ajunseră în faţa uşii dormitorului Sophiei, ea se aruncă pe neaşteptate în faţa lui pentru a da buzna în încăpere. Răsucindu-se pe călcâie, îi blocă trecerea.

— Aşteaptă aici, şopti ea, închizându-i uşa în faţă.

Cu oricine altcineva Adam s-ar fi simţit iritat. Extrem de iritat. Nimeni nu îşi permitea să-l facă să aştepte şi nimeni nu îşi permitea să îi închidă uşa în faţă. Cu Sophia, însă, era în cea mai mare parte curios ce naiba isprăvea înăuntru. Prin urmare aşteptă în faţa uşii ei, întrebându-se cine ar fi fost cel mai probabil să dea peste el acolo şi cum i-ar fi închis gura persoanei respective.

Uşa se deschise din nou. Când Adam nu se clinti, Sophia îi aruncă o privire.

— Ei bine? Intră înainte să te vadă cineva.

Adam păşi în încăpere, iar Sophia se grăbi să închidă uşa în urma lui. Nimic nu arăta diferit, nici măcar ţinuta ei; indiferent ce făcuse în cameră, nu redecorase. Şi nici nu se dezbrăcase de rochia aceea, lucru pentru care îi era recunoscător. Era ceva ce voia să facă personal.

Paltonul împrumutat de la lacheu rămăsese în bucătărie, prin urmare se aşeză într-unul dintre fotoliile din faţa focului cât timp Sophia se descotorosi de paltonul şi cizmele ei. Doamna Orling, croitoreasa, se întrecuse pe ea însăşi. Dacă întreaga tărăşenie nu ar fi fost un secret,

probabil jumătate dintre fetişcanele din Londra ar fi fost dornice să apeleze la ea.

În cele din urmă Sophia veni desculţă la el şi se instală graţios în poala lui.

— Dacă tot încercăm să ignorăm inevitabilul, cred că ar trebui să mă săruţi, spuse ea, ochii ei verzi scânteind ca două smaralde în lumina focului.

— Aş fi dispus să o fac, replică el, strecurându-şi un braţ pe sub talia ei şi coborându-şi gura peste a ei. Zâna lui, care refuza diamante fiindcă o astfel de bijuterie ar fi atras atenţia asupra ei şi i-ar fi provocat mai multe probleme decât ar fi rezolvat vânzând O. Inima lui, care purta pantaloni la fel de bucuros cum purta cele mai scumpe şi cele mai elegante rochii din tot nordul Angliei. Pacea lui, care îi liniştise sufletul cum nimeni altcineva nu reuşise vreodată să o facă.

Unul câte unul îi scoase agrafele din păr, până când buclele grele i se revărsară pe spate într-o superbă cascadă roşu aprins, alunecându-i printre degete. Focul îmbogăţea acea culoare cu tonuri de bronz şi auriu, făcându-l să pară viu, luxuriant şi fascinant. Încleştându-şi pumnii în acele valuri, îi trase blând capul în spate, expunându-i gâtul pentru a i-l săruta.

Sophia îi dezlegă lavaliera şi o lăsă să cadă pe podea, apoi se aplecă să deseneze cu limba conturul urechii lui. Chiar şi parfumul ei de lămâie era de-ajuns pentru a-l îmbăta. Era ridicol că nu putea pur şi simplu să o revendice public ca fiind a lui şi să le poruncească tuturor celorlalţi bărbaţi care puneau ochii pe ea să se ţină deoparte fiindcă îi aparţinea lui.

Doar că nu era aşa. Sophia îi aparţinea unui vicar fără chip care nu avea să facă altceva decât să încerce să distrugă tot ce era bucurie în ea. Adam îi prinse o gleznă în mână şi urcă încet cu palma pe piciorul ei, ridicându-i şi fusta din aceeaşi mişcare. Dacă Hennessy nu ar fi indicat clar că doar nunta ar fi salvat-o de la distrugere şi pe ea şi clubul Tantal, poate că reverendul Loines s-ar fi trezit înrolat în marina regală şi îmbarcat spre Orient. Nu putea fi

un lucru rău să îşi dorească pur şi simplu să o protejeze şi să se asigure că nimeni altcineva în afară de el nu avea să o atingă vreodată.

Sophia îşi fâţâi fundul, frecându-se de mădularul lui excitat şi umflat, apoi zâmbi.

— Fotoliul ăsta e foarte confortabil, nu-i aşa? întrebă ea cu răsuflarea întretăiată.

— Mă bucur că aşa crezi, fiindcă nu ne clintim de aici.

O ridică, iar ea îşi petrecu piciorul stâng de cealaltă parte a fotoliului, încălecându-l. Capturându-i gura într-un nou sărut profund ce le încâlci limbile, îşi strecură mâna între picioarele ei şi îşi împinse un deget în ea. Era umedă şi fierbinte, iar felul în care se foia era absolut delicios, şi îi luă o clipă să se replieze din faţa acelui dulce atac.

În timp ce Sophia îi descheie nasturii vestei, Adam se apucă de cei care îi închideau rochia la spate.

— Ridică braţele, îi ceru el odată ce termină.

Ea se supuse, iar Adam îi trase peste cap rochia de mătase şi dantelă şi o lăsă să cadă pe podea.

Imediat după aceea o trase în faţă, prinzându-i în gură sânul stâng şi sugând. Icnind, ea îşi înfipse degetele în scalpul lui, iar el, drept răspuns, îşi trecu limba peste sfârcul ei.

— Eşti un bărbat foarte neruşinat, gemu ea, icnind când degetele lui o penetrară din nou.

Adam îi zâmbi, apoi îşi îndreptă atenţia spre sânul ei drept, mişcându-şi şi degetele în acelaşi timp.

— Să mă opresc?

— Oh! Oh, categoric nu. Ba chiar…

Coborî mâna între picioarele ei, dând la o parte mâna lui Adam şi deschizându-i prohabul pantalonilor.

Când el ridică puţin şoldurile, Sophia îi trase pantalonii până pe coapse. Pentru că în mod evident ştia deja că avea tendinţa să se prezinte la uşa ei pregătit cu tot ce avea nevoie, îi căută în buzunar şi scoase un prezervativ franţuzesc pe care i-l puse şi i-l legă.

— De-a dreptul impresionant, remarcă el, scrâşnind din dinţi când îi simţi mâinile pe mădularul întărit. Nici

măcar nu te-ai uitat.

— Te ştiu pe de rost, şopti ea, lăsându-se peste el până pătrunse adânc în ea.

Adam găsi acea replică profund încântătoare – înţelegând că se referea nu la trupul lui, ci la ceea ce simţea Sophia faţă de el. Însă capacitatea lui de a gândi logic era profund diminuată în momentul acela. Sophia se ridică pe jumătate de pe el, iar Adam îşi împinse şoldurile în sus exact în clipa în care ea coborî din nou.

— Mmm, chicoti ea cu răsuflarea tăiată şi, înşfăcându-i vesta descheiată, începu să i-o împingă de pe umeri cu mişcări smucite.

Când Sophia se aplecă în faţă să îl sărute, Adam închise ochii, savurând senzaţiile pe care i le provoca. Apoi mâinile ei se strecurară sub cămaşa lui, mângâindu-l pe umeri şi coborându-i pe piept pentru a-l ciupi de sfârcuri. Pe toţi diavolii din iad! Adam gemu, punându-şi la rândul lui mâinile pe şoldurile ei. Accelerând, o trase în jos în timp ce se împingea în ea, din nou şi din nou.

Cu un geamăt nestăpânit, Sophia îi captură din nou gura. Când o simţi atingând orgasmul, Adam se înfipse adânc în ea, ajungând şi el, deodată cu ea, pe culmile plăcerii.

Sophia se prăbuşi moale la pieptul lui, petrecându-şi braţele peste umerii lui şi sprijinindu-şi capul pe gâtul lui. Adam rămase nemişcat, susţinându-i întreaga greutate şi dorindu-şi să-i fi fost la fel de uşor să îi preia şi restul poverilor. Deşi aprecia ironia, nu vedea nimic amuzant în faptul că nu putea influenţa absolut cu nimic destinul persoanei pe care o îndrăgea mai mult decât orice altceva pe lume.

În cele din urmă Sophia trase adânc aer în piept şi se ridică.

— Eşti bine dispus?

— Acum sunt.

Ea îl sărută.

— Bun. Trebuie să te rog ceva.

Inima lui tresări, însă avu grijă să-şi păstreze expresia

neutră.

— Te ascult.

— Nu te enerva.

Nu părea prea promiţător.

— Am să mă străduiesc, se eschivă el.

Schimonosindu-se, Sophia se dădu jos de pe el şi îşi culese de pe jos rochia elegantă. Împăturind-o cu grijă, o puse pe fotoliul opus.

— E vorba de servitorii tăi, spuse ea, mergând complet goală şi fermecător de frumoasă să se bage în pat.

Adam îşi scoase cizmele şi se dezbrăcă de tot de pantaloni.

— Ce-i cu servitorii mei? vru el să ştie, aruncând prezervativul şi aruncându-şi şi cămaşa peste pantaloni.

— Te adoră.

Adam traversă camera şi se strecură în aşternuturi lângă ea.

— Sunt angajaţii mei. Îi plătesc pentru a-mi fi loiali.

— Nu ţi atât de cinic. Toată lumea se străduieşte cât de cât să îşi plătească servitorii suficient cât să-şi asigure discreţia lor. Loialitatea e altceva.

Se cuibări lângă el, cu spatele lipit de pieptul lui.

— Atunci de ce discutăm despre loialitate? murmură el, petrecându-şi un braţ pe după talia ei şi prinzându-i mâna într-a lui.

Îi plăcea să o ţină de mână; ceea ce, la drept vorbind, era o experienţă nouă pentru el. Înainte îi displăcuse profund acea senzaţie. Îl făcuse să se simtă prins în cursă. Cu ea, însă, gestul crea un sentiment de conexiune. Simţea că nu era singur.

— Cred că ar trebui să le recompensezi loialitatea oferindu-le un bonus foarte generos de Crăciun, spuse ea cu vocea somnoroasă.

După ce-l văzuse pe Udgell turnând mâncare peste hainele lui Aubrey Burroughs mai devreme se gândise şi el să o facă. Şi totuşi, nu avea nevoie – nu-i plăcea – să-i spună altcineva ce să facă. Cu un an în urmă, când Eustace îi sugerase să-şi concedieze unul dintre grăjdari pentru vreo

gafă pe care o făcuse, Adam îi ceruse categoric să nu-şi bage naibii nasul în treburile lui.

— Tu ce sumă mi-ai recomanda? o întrebă mai mult din curiozitate.

— Câte zece lire pentru fiecare, răspunse ea prompt, apoi căscă.

— Un bonus pe cinste. Dacă îşi răsplătea servitorii cu o asemenea sumă, iar vestea ajungea şi la alte case nobile, probabil avea să stârnească o revoltă în întregul Mayfair. Ceea ce s-ar fi putut dovedi chiar amuzant. Am să mă ocup de asta. Şi am să-i dau ceva în plus lui Udgell.

— Şi lui Milly Brooks.

— Şi doamnei Brooks, repetă el. În mod evident era pe punctul de a adormi, iar Adam trase adânc aer în piept, plin de speranţă. Dacă Sophia i-ar fi povestit ce se petrecuse cu Aubrey, ar fi putut lua măsuri pe faţă. Mare păcat că jacheta elegantă a lui Burroughs a fost distrusă la cină, îşi încercă el norocul.

— Şi pantalonii, îl completă ea şi pufni în râs. Păcat că nu i-a scăpat nimeni în poală bolul cu stafide în flăcări.

— Să înţeleg că poala lui te-a ofensat cu ceva?

Sophia oftă.

— E foarte pătruns de simţul propriei importanţe. E obositor.

Spunând acestea, se cufundă în somn, răsuflarea devenindu-i mai adâncă şi mai măsurată.

„Fir-ar să fie!” Chiar şi atunci când cineva îi făcea rău, Sophia se mulţumea să ignore ceea ce se întâmplase. Era exasperant, dar în acelaşi timp se simţea… mândru că o cunoştea.

Mândru că vedea în el nu doar un iubit, ci şi un prieten.

Acum tot ce mai avea de făcut era să găsească o cale de a se descotorosi de domnul Loines, de a salva clubul Tantal şi de a o salva pe Sophia din ghearele tatălui ei – reuşind cumva s-o şi păstreze în viaţa lui chiar în timp ce îşi planifica propria nuntă blestemată.

Să călătorească în Cornwall în toiul iernii ar fi

însemnat cel puţin trei zile pentru a ajunge acolo şi alte trei pentru a veni înapoi – i-ar fi luat cel puţin o săptămână odată ce ar fi dat de urma acelui domn Loines. Ar fi ratat Crăciunul, ar fi pierdut câteva zile din timpul care îi rămăsese Sophiei şi şi-ar fi asumat riscul de a o ofensa nu doar pe Caroline, ci şi pe toate celelalte fetişcane pe care le invitase să încerce să-i câştige mâna. „Fir-ar să fie!”

Ar fi putut să-l trimită pe Keating, însă era puţin probabil ca acesta să accepte să îşi părăsească soţia la primul lor Crăciun împreună şi nici n-avea de gând să pună în pericol viaţa unei femei însărcinate – sau să rişte să-i îndepărteze pe principalii aliaţi ai Sophiei dintr-o casă ce devenea din ce în ce mai ostilă faţă de ea. Strecurându-se cu grijă de sub Sophia, Adam se aşează pe marginea patului.

Lista bărbaţilor în care ar fi avut suficientă încredere încât să îi trimită la vicar pentru a determina dacă putea fi mai înţelegător decât îl descrisese Hennessy, dacă avea să se dovedească demn de căldura şi spiritul remarcabil al Sophiei, sau dacă putea fi… adus pe calea cea bună, cum ar veni, era foarte scurtă. Inexistentă, la drept vorbind. Sau mai degrabă aproape inexistentă.

Înjurând în barbă, Adam se ridică, luă o pătură lăsată anume pe spătarul unui scaun şi şi-o aruncă pe umeri, apoi porni desculţ spre mica masă de scris din încăpere. Găsind hârtie şi cerneală, se mută la masa de lângă fereastră şi întredeschise draperiile pentru a se folosi de lumina lunii.

Fusese o vreme când îl considerase pe Oliver Warren, marchizul de Haybury, cel mai bun şi apropiat prieten al său. Apoi, din cauza propriului orgoliu disproporţionat de mare şi a unei doze considerabile de îngustime în gândire, distrusese acea prietenie şi aproape că îl distrusese şi pe el personal. Însă Oliver era acum unul dintre angajatorii Sophiei, coproprietar al clubului Tantal.

Şi, pentru că o cunoştea pe Sophia, avea să-i pese de ceea ce se alegea de ea. Ar fi fost imposibil să nu.

Îi scrise rapid un bileţel, subliniind că ceea ce îi cerea era important îndeosebi pentru Sophia şi mai puţin pentru el, sperând că Haybury avea să-i facă o favoare măcar ei,

dacă lui nu era dispus să îi facă. Apoi trase de cordonul clopoţelului pentru a chema un servitor, îi înmână misiva şi îi dădu instrucţiunile necesare când acesta se prezentă foarte discret la uşă, după care se întoarse în patul cald. Dacă nu putea s-o salveze efectiv, poate reuşea măcar să-i facă soarta mai uşor de îndurat. Nu părea suficient, însă în momentul acela nu avea de partea lui decât speranţa şi un ceas ce marca mult prea repede trecerea timpului. Erau pe cale de a intra în criză de timp – amândoi.

*

Ceva mai târziu se trezi când auzi pe cineva trăgând draperiile.

— Bună dimineaţa, So… Dumnezeule sfânt! Excelenţă!

Adam deschise brusc ochii. Doamna Brooks, chelăreasa lui şi camerista Sophiei, stătea la marginea patului, cu mâinile încleştate pe păturile pe care tocmai începuse să le smulgă de pe pat. În acelaşi moment Sophia se ridică în capul oaselor lângă el.

— Lasă păturile şi retrage-te, doamnă Brooks, spuse el.

Ea mai scoase câteva sunete înspăimântate, dar începu în cele din urmă să se retragă de lângă pat.

— Îmi cer iertare, Excelenţă. În mod cert nu am intenţionat să… oh, Doamne. Şi Sophia. Domnişoara White. Sunteţi bine, da? Aş putea… aş…

— Sunt în perfectă regulă, Milly, răspunse Sophia, cu o notă de amuzament în glas. Îţi mulţumesc pentru grijă. Apoi îl lovi uşor pe Adam în braţ. Spune şi tu ceva ce să o liniştească.

Clătinând din cap în sinea lui în faţa obrăzniciilor pe care şi le permitea Sophia cu el – şi pe care continua să i le tolereze, Adam se asigură că păturile îi erau strânse temeinic în jurul şoldurilor, apoi se ridică în pat mai semeţ. În mod evident era pe punctul de a testa loialitatea servitorilor lui faţă de el, de care Sophia era atât de

convinsă.

— Te rog să ne laşi douăzeci de minute, doamnă Brooks, spuse el pe cel mai blând ton de care era în stare. Şi mă voi baza pe discreţia ta.

Chelăreasa făcu o reverenţă atât de adâncă încât Adam se întrebă pentru o clipă dacă avea să mai reuşească vreodată să se ridice de la podea.

— Puteţi avea încredere în mine, Excelenţă. Nu voi sufla un cuvinţel. Se retrase spre uşă. Ţi-am adus o ceaşcă de ceai, So… domnişoară White, aşa cum vă place.

Cu o ultimă exclamaţie înspăimântată, dispăru pe uşă şi o închise în urma ei.

— Credeam că ai încuiat, comentă Adam, întinzându-se din nou în pat.

Sophia se trânti pe pieptul lui pentru a-l săruta.

— Şi eu aşa credeam. Cât e ceasul?

Împingându-i blând capul deoparte, Adam se ridică puţin să arunce o privire micului ceas de pe poliţa căminului. Cu draperiile deschise de-abia putea desluşi acele acestuia pe fundalul alb.

— La naiba! E trecut de nouă.

Aveau să fie văzuţi. El avea să fie văzut, ieşind din dormitorul ei în hainele pe care le purtase în seara precedentă. Blestemând din nou, Adam se retrase la marginea patului şi se ridică în picioare, traversând încăperea cu paşi mari pentru a-şi înşfăca pantalonii.

— Nu poţi permite ca Lady Caroline să te vadă aici.

Încă ocupat să se încheie la prohab, Adam îi aruncă o privire. Sophia era aşezată pe marginea patului, cu părul în dezordine acoperindu-i sânii şi făcând-o să arate ca o versiune zveltă a zeiţei Venus ridicându-se dintr-o cochilie de scoică, aşa cum o pictase Botticelli.

— Ţi-am spus că ştie că nu sunt virgin.

— Una e să ştii ceva şi cu totul altceva este să şi vezi cu ochii tăi dovada directă a acelui lucru. Se ridică, ducându-se la şifonier şi luându-şi pe ea o cămaşă de corp. Şi trebuie să încetăm să mai facem asta.

— În ruptul capului nu înţeleg de ce te preocupă ce

simte Lady Caroline, replică el, începând să fie iritat că nici măcar geloasă nu se dovedea în stare să fie.

În fond, discutau despre viitorul lui cu o altă femeie.

— Mă preocupă şi gata.

Ba chiar veni să îi încheie nasturii vestei şi să îi lege nodul pe jumătate desfăcut al lavalierei şifonate, ceea ce Adam interpretă drept dovadă că iau era furioasă. Chiar şi aşa, o prinse de braţ şi o trase la pieptul lui pentru a o săruta.

— Vii azi cu noi să pescuim la copcă?

— Am câteva lucruri de care trebuie să mă ocup.

Adam se încruntă. Indiferent ce ar fi fost mai bine pentru toţi cei implicaţi, el nu avea de gând să renunţe la Sophia. Nu încă.

— Ce fel de lucruri?

— Mai sunt două zile până la Crăciun. Nu mai pune atâtea întrebări.

Când Sophia îi zâmbi, Adam îndrăzni în sfârşit să se relaxeze puţin.

— Nu-mi spune ce să fac, replică el, sărutând-o din nou.

Cineva zgâlţâi uşor uşa, apoi o întredeschise.

— Pot să intru? şopti doamna Brooks, arătându-şi doar vârful nasului.

— Fireşte, răspunse Sophia, ca şi cum ar fi surprins-o că vreun servitor s-ar fi gândit să ceară permisiunea înainte de a intra în camerele private ale angajatorului său.

Chelăreasa se strecură pe uşa întredeschisă, o ispravă remarcabilă pentru o femeie atât de corpolentă ca ea, şi închise din nou uşa.

— Excelenţă, Udgell şi Evans tocmai au început să se certe zgomotos în holul de la intrare, făcând ditamai tărăboiul. Toată lumea s-a bulucit la scările din faţă ca să vadă ce se petrece. Holul şi scările din dos sunt goale în acest moment.

— Ţi-am cerut să fii discretă, doamnă Brooks.

Milly roşi şi îşi îndreptă semeaţă spatele.

— Nu am pomenit numele dumneavoastră, Excelenţă.

Am spus doar că Sophia avea nevoie de o diversiune şi să nu fie picior de om pe scările din dos.

Hm. Zâmbind uşor, Adam porni spre uşă, oprindu-se însă să o prindă pe Sophia de braţ înainte de a ajunge acolo.

— Evident ţi-ai câştigat loialitatea servitorilor mei, murmură el, apoi îi dădu din nou drumul. Mulţumesc, doamnă Brooks.

— Fireşte, Excelenţă.

În clipa în care Adam părăsi încăperea, Sophia se aşeză la măsuţă de toaletă.

— Slavă Domnului că ai intervenit să ne salvezi, Milly, spuse ea din tot sufletul. N-aş vrea ca vreuna dintre celelalte femei să creadă că li l-am furat pe Adam. În special Lady Caroline.

Chelăreasa se trânti într-un fotoliu lângă foc.

— Oh, Dumnezeule îndurător. Eram convinsă că o să mă dea afară.

Alarmată, Sophia se ridică din nou şi se duse în grabă să o îmbrăţişeze pe Milly.

— Nu aş permite niciodată ca cineva să fie concediat din cauza mea. Nu te agita. Ar fi trebuit să te avertizez să fii prudentă când vii în camera mea.

Milly o bătu uşor pe braţ.

— Eşti cel mai vesel suflet din câte s-au perindat prin casa asta de foarte multă vreme, draga mea. Poate că de asta te place ducele. Conacul acesta nu a fost niciodată un cămin fericit până să apari tu.

Ei, ce drăguţ din partea ei să spună aşa ceva! Şi chiar dacă cel mai înţelept lucru pe care ar fi putut să-l facă ar fi fost să-l ţină pe Adam la distanţă, îi părea nespus de bine că el nu accepta aşa ceva. Se bucura pentru oricât de mult sau de puţin timp ar fi putut să petreacă alături de el. În fond, avea să se sfârşească la un moment dat.

Acel ultim gând se dovedi chiar mai dureros decât de obicei, însă se strădui să îl lase deoparte, fiind o situaţie asupra căreia nu avea niciun pic de control. Trăgându-şi umerii în spate, se aşeză la măsuţa de toaletă.

— Mulţumesc că spui asta, Milly. Că tot veni vorba, de unde ai făcut rost, cu adevărat, de rochia aceea roşu aprins pe care am purtat-o noaptea trecută?

— Rochia roşie? Ţi-am spus. Am găsit-o într-un vechi şifonier de-al Excelenţei Sale.

— Imposibil să fi fost aşa, pentru că ducesa nu purta niciodată roşu.

Milly scăpă peria şi se aplecă să o ia de pe jos.

— Atunci poate că i-a aparţinut lui Lady Wallace.

Sophia se întoarse spre ea.

— Ştim amândouă că Eustace Landen nici măcar nu ar purta vreodată rochia aceea, cu atât mai puţin să şi-o cumpere. Şi dacă într-adevăr i-ar fi aparţinut ei, cu siguranţă ar fi spus ceva dacă m-ar fi văzut purtând-o. Aruncă o privire spre haina elegantă, încă împăturată pe spătarul unui scaun. Şi nu e nicidecum o rochie de femeie severă, acum că mă gândesc mai bine. Plus că e exact ce se poartă în momentul de faţă.

Milly o apăsă pe umeri pentru a o face să se aşeze din nou.

— A, da? Nu observasem.

— Milly. Spune-mi adevărul. Nu cumva mi-ai cumpărat tu rochia asta?

— Ba da, spuse servitoarea pe nerăsuflate. Eu ţi-am cumpărat-o. Drept cadou de Crăciun.

— Milly! În cazul ăsta trebuie neapărat să o iei înapoi! Trebuie că a fost teribil de scumpă.

Fu străbătută de un val de şoc. Acea senzaţie fu însă imediat urmată de bănuială când aruncă o privire spre şifonierul pe jumătate deschis, conţinând în cea mai mare parte rochii ce îi veneau perfect. Niciuna dintre acele ţinute nu era demodată şi toate fuseseră cusute de că mână expertă, cu un foarte bine dezvoltat simţ al stilului.

— Refuz să o iau înapoi, spuse camerista. Mie nu îmi vine bine.

Sophia se desprinse din mâinile ei, ridicându-se în picioare pentru a se întoarce din nou cu faţa spre ea. Când Milly se întinse după o panglică, Sophia i-o smulse dintre

degetele servitoarei. Apoi, luând mâinile lui Milly într-ale ei, Sophia o privi în ochi pe femeia durdulie.

— De data asta vreau adevărul, Milly. De unde au apărut toate rochiile astea? Nu am să mă enervez pe tine.

— Promiţi?

— Promit.

Camerista păru să se pleoştească.

— Au fost comandate de Excelenţa Sa. Când ai avut nevoie de acea primă rochie, de cea verde, i-a trimis vorbă doamnei Simmons să şi-o comande la doamna Orling, croitoreasa din Hanlith. Odată ce ne-am convins că îţi vine bine, Excelenţa Sa a continuat să ceară şi altele şi mi-a poruncit să le ascund prin casă, ca să le găsim apoi. După aceea, când au apărut restul oaspeţilor, nu aş fi vrut ca vreuna dintre fete să vadă rochiile şi să le revendice, fiind atât de frumoase, aşa că am fost nevoită să le ascund în camera mea şi să scornesc diverse explicaţii privind proveniența lor. Şi am uitat că bătrâna ducesă detesta roşul.

Sophiei îi luă o clipă să descifreze şi să priceapă torentul de cuvinte ce se revărsa de pe buzele chelăresei.

— Deci Adam a fost autorul? De la bun început?

— Da. Oh, mi-ai promis că n-o să te enervezi pe mine. Ideea i-a aparţinut în întregime. Eu sunt doar o biată chelăreasă. Şi la cât s-a dat peste cap să găsească exact nuanţa potrivită pentru acea rochie roşie, am crezut că n-o să mai fie gata niciodată.

Dumnezeule! Ar fi trebuit într-adevăr să se enerveze, îşi spuse Sophia, însă nu pe Milly. În fond, el îi ceruse voie să-i cumpere o rochie, iar ea îl refuzase. Şi îi spusese clar de ce nu voia să accepte să-i cumpere diverse lucruri. Iar el o făcuse oricum, fără ştirea ei. Pentru numele lui Dumnezeu, chiar o întrebase de unde făcuse rost de unele dintre acele ţinute! Şi totuşi…

Şi totuşi.

Dacă făcea acum tărăboi pe tema aceasta, fie urlând la el pentru că o minţise, fie mulţumindu-i pentru unele dintre cele mai frumoase rochii pe care le avusese

vreodată, toată lumea şi-ar fi dat seama ce se petrecea – ceea ce era exact ce-şi dorise să evite de la bun început. Ce bărbat şiret şi amăgitor. Ce bărbat generos şi tainic. Ce bărbat minunat şi înnebunitor.

— Sophia?

Oftă.

— Doamna Orling e foarte talentată, în ciuda obsesiei ei nefireşti faţă de aţa de tricotat verde.

Milly chicoti.

— Chiar e. Păcat că nu a putut să te vadă niciodată purtându-le. E visul ei dintotdeauna să creeze rochii pentru o lady.

— Eu nu sunt nicidecum o lady.

— Uită-te la rochiile alea. Ea aşa te vede.

Cuvintele lui Milly o puseră pe gânduri. De regulă nu ar fi luat drept compliment nimic ce sugera în mod nejustificat că ar fi avut un statut social superior celui pe care îl avea de fapt. Însă din partea lui Milly fusese categoric un compliment. Şi, evident, la fel considera şi doamna Orling. Preţ de o clipă prelungă îşi studie reflexia în oglinda mesei de toaletă. Purta o cămaşă de noapte mult prea mare ce îi dezgolea un umăr, iar părul îi era prins într-un coc realizat cu măiestrie.

— Ştii ce, Milly? spuse ea cu voce tare.

— Ce?

— Cred că ar trebui să mă îmbrac cu acel minunat costum de călărie şi să mă duc până în Hanlith pentru a-i mulţumi doamnei Orling pentru rochiile atât de rapid şi de dibaci confecţionate.

Chelăreasa se albi la faţă.

— Dar atunci Excelenţa Sa va şti că ţi-am spus adevărul!

— Va şti că mi-am dat seama ce se petrece – însă doar dacă află unde merg. Eu una cu siguranţă n-am de gând să-i spun.

Milly oftă, apoi se duse să scoată costumul de călărie din şifonier.

— Ei bine, oricum nu pot să te împiedic să o faci, nu?

— Nu. Eu alerg mai repede decât tine.

Chelăreasa izbucni în râs.

— Eşti originală. Pe cuvânt.

Da, era într-adevăr originală, decise Sophia. Şi în ceea ce decidea să poarte şi pe cine alegea să iubească. Iar consecinţele contau mai puţin.

Când coborî în salon la micul dejun, încăperea mirosea delicios a supă de pasăre şi pâine proaspătă. Singura persoană prezentă era Francis Henning, care tocmai termina un bol, iar Sophia se aşează lângă el. Indiferent ce ar fi crezut oamenii despre domnul Henning – şi ştia că atât intelectul lui, cât şi abilităţile lui de parior erau adesea ridiculizate – faţă de ea se arătase în permanenţă politicos şi generos.

— Ah, bună dimineaţa, domnişoară Sophia, spuse el cu o îmbucătură de pâine în gură.

— Domnule Henning. Credeam că eu am fost singura care a dormit prea mult în dimineaţa asta.

— Blestematul de Burroughs m-a ţinut treaz până aproape la trei, jucând biliard. Ba am mai şi pierdut douăzeci de lire nenorocite cu plăcerea asta.

Ea zâmbi.

— Ei bine, îmi pare foarte rău pentru asta, dar mă bucur să am companie la micul dejun.

El îi zâmbi radios.

— Şi eu. Înghiţi-l-ar iadul, orişicum.

— Chiar aşa, replică ea, încercând să nu pună prea mult suflet în acele cuvinte.

Pe neaşteptate, Francis se posomorî.

— Doar nu vrei să ieşi să călăreşti în dimineaţa asta, nu? Ninge, să ştii. Şi e al naibii de frig.

Deci vremea rea venise repede după luna minunată din noaptea precedentă.

— Am doar de făcut un drum scurt până în sat.

— Toată lumea plănuia să meargă să pescuiască la copcă, sau cel puţin toţi bărbaţii, dar acum s-au strâns în salonul de muzică pentru a cânta colinde. Bunica mea susţine că am o voce de bariton splendidă, dar n-aş fi demn

de titlul de gentleman dacă te-aş lăsa să mergi singură până în sat.

Sophia încercă să-şi ascundă un zâmbet.

— Domnule Henning, trebuie neapărat să mergi şi să cânţi. Gândeşte-te ce va spune bunica ta când va afla că ai cântat colinde la Greaves Park.

— Mai că n-ar plesni de fericire şi la gândul c-am fost invitat aici. Pe cuvânt că aşa ar fi. Însă tot nu poţi să mergi singură.

— Voi lua un grăjdar cu mine. Nu-ţi face griji.

— Prea bine. Pot spune că m-ai convins.

Odată ce termină de mâncat, fu tentată să meargă să asculte colindele, măcar pentru a se convinge dacă vocea de bariton a lui Francis Henning era chiar atât de plăcută cum pretindea bunica lui. Dar dacă într-adevăr ningea, cu cât pleca şi venea înapoi mai repede, cu atât mai bine.

La rugămintea ei, Evans o înşeuase deja pe Gopper şi îşi pregătise şi lui un cal.

— Mulţumesc că vii cu mine, spuse ea cu un zâmbet. Ştiu că ai şi alte lucruri de făcut cu atâţia oaspeţi la conac.

— Cu tot respectul, domnişoară Sophia, prefer să vă însoţesc la Hanlith mai degrabă decât să muncesc la grajd, replică el şi zâmbi.

— Ei bine, nu te pot contrazice. Când lăsară în urmă zăpada bine bătătorită din curtea grajdului, Sophia îi aruncă o privire piezişă. Că tot veni vorba de contrazis, am auzit că te-ai cam dondănit cu Udgell azi-dimineaţă. Mulţumesc.

Chicotind, Evans îşi duse mâna la pălărie.

— La început nu am ştiut ce naiba se petrece când Udgell m-a chemat înăuntru şi a început să ţipe la mine că am mânjit podeaua cu noroi. Apoi mi-a făcut cu ochiul şi mai că nu mi-am ieşit din minţi de spaimă, dar m-am dumirit că se întâmplase ceva. Mi-a spus mai apoi că aveaţi nevoie să fugiţi de undeva fără a fi văzută.

Nu era exact ceea ce se întâmplase, însă detaliile contau prea puţin.

— A fost foarte ingenios din partea voastră.

— A fost ceva neaşteptat, asta-i sigur. Udgell nu ţipă

aproape niciodată. De regulă când vorbeşte în şoaptă îţi îngheaţă sângele în vine.

Odată ajunşi la Hanlith, le luă doar câteva clipe să găsească mica prăvălie având deasupra uşii o pancartă cu un ac şi aţă de cusut. Evans o ajută pe Sophia să descalece, apoi luă frâiele celor doi cai pentru a-i duce să îi plimbe când ea deschise uşa prăvăliei.

Un clopoţel prins de clanţă scoase un sunet metalic.

— O clipă, spuse o voce de femeie de undeva din fundul minusculei prăvălii.

— Nu e nicio grabă, replică Sophia, trecându-şi degetele printre panglicile de păr atârnate deasupra unui raft cu produse.

O clipă mai târziu din spate apăru o femeie mărunţică, ţinând în mâini o grămadă de dantelă vopsită în albastru. Cu părul brunet prins într-un coc la ceafă atât de strâns încât Sophia fu surprinsă că mai putea să clipească, croitoreasa aducea mai degrabă cu un pitic cizmar decât cu o croitoreasă.

— Vă pot ajuta?

Sophia îi zâmbi.

— Sunteţi doamna Orling?

— Da. Ce anume... Vocea îi pieri când o studie pe Sophia din cap până în picioare şi recunoscu elegantul ei costum de călărie verde închis cu roşu burgund. Oh! Oh! Scuzaţi-mă!

Răsucindu-se pe călcâie, dispăru pe uşa din spate şi o închise în urma ei.

Aproape în acelaşi moment, uşa din faţă se izbi de perete, iar Adam se strecură înăuntru, zăpada de pe palton căzându-i pe podea.

— Sophia, gâfâi el, scuturându-şi zăpada de pe umeri în timp ce îşi plimbă privirea prin prăvălie.

— Ce cauţi aici? vru ea să ştie, încrucişându-şi braţele pe piept.

— Ce cauţi tu aici? replică Adam.

Deci era hotărât să o ţină în şah până se lămurea cât de mult ştia. Fu tentată să îl tortureze puţin, însă adevărul

era că acele rochii reprezentau un dar impresionant, chiar dacă nu le ceruse.

— Am venit să-i mulţumesc croitoresei pentru rochiile pe care mi le-a confecţionat. Sophia făcu un pas spre el şi coborî vocea. Şi ce i-ai spus? Imediat ce m-a văzut în rochia asta, doamna Orling a fugit să se încuie în încăperea din dos.

Dădu să pornească şi ea în aceeaşi direcţie, însă. Adam o prinse de braţ.

— Asta înseamnă că nu eşti furioasă pe mine?

Ochii lui cenuşii îi fixară pe ai ei cu o expresie indescifrabilă.

— Ai gonit până aici doar ca să mă întrebi dacă sunt furioasă? Cum rămâne cu oaspeţii tăi?

— Când am plecat, i-am lăsat în mijlocul unui imn franciscan, replică el tăios. Şi nu aveai haine. M-am asigurat că nu avea să afle nimeni de unde proveneau acele rochii şi am plătit-o pe croitoreasă să-şi ţină gura în privinţa asta. Spuneai că asta era obiecţia ta.

Preţ de o clipă, arătă ca un băieţel surprins în timp ce îi făcea o şotie doicii sale. Era atât de absurd să-l vadă pe unul dintre cei mai puternici bărbaţi din întreaga Anglie îngrijorat că o enervase – pe ea! Se ridică lent pe vârfuri şi îşi atinse buzele de ale lui.

— Rochiile sunt foarte frumoase, murmură ea.

Adam îi zâmbi la rândul lui.

— Cred că mă bucur că eşti o fetişcană atât de blândă şi înţelegătoare, spuse el încet, sărutând-o.

— Da, pentru că furia mea e teribilă, râse Sophia. Acum du-te în spate şi cere-ţi scuze de la doamna Orling pentru orice i-ai fi spus de-ai înspăimântat-o în asemenea hal.

*

Plimbările matinale prin Yorkshire se dovedeau mai interesante decât se aşteptase, reflectă Aubrey Burroughs.

Încrucişându-şi braţele peste oblâncul jos al şeii,

coborî privirea spre vale, unde se afla prăfuitul sătuc numit Hanlith. De unde stătea în momentul acela vedea excelent o prăvălie deasupra căreia se lăfăia un desen reprezentând ac şi aţă, deşi ce anume reprezenta clădirea acea îl interesa prea puţin, mult mai interesante fiind cele două persoane care intraseră acolo.

Faptul că Sophia White se prezentase la prăvălia unei croitorese abia dacă îi atrăsese atenţia. Însă după aceea îl văzuse pe Greaves gonind călare pe drum, copitele lui Zeus aruncând în aer zăpada. După care sărise din şaua armăsarului şi efectiv se năpustise în fugă pe uşa prăvăliei.

Ducele de Greaves, alergând. Bărbatul care avea atâtea iscoade şi îşi ţesuse atâtea reţele de informaţii prin întregul Mayfair şi prin întreaga Anglie încât ar fi putut fi considerat un adevărat păianjen, grăbindu-se să ajungă undeva. Undeva unde întâmplarea făcea să se afle şi o tânără extrem de scandaloasă.

Dacă ziua ar fi fost senină, poate că ar fi reuşit să vadă prin ferestrele din faţă ale prăvăliei, însă, în mod evident, norocul nu îl însoţise când traversase podul peste râul Aire, pentru a rămâne alături de el şi la Greaves Park. Acest lucru îi devenise limpede încă din clipa în care copila bastardă a lui Hennessy îndrăznise să îl refuze. Apoi tăntălăul de majordom vărsase cina pe el. Oricât de revoltător ar fi fost acel episod, în dimineaţa aceea un lacheu greu de cap îi turnase în ceai lapte învechit şi acru. Stomacul nici acum nu i se liniştise încă. Greaves ar fi trebuit să se descotorosească de jumătate dintre servitorii lui.

Uşa prăvăliei se deschise, iar Burroughs se ridică din nou în şa. Fetişcana cu păr roşu aprins care lucra la clubul Tantal ieşi prima, urmată îndeaproape de Greaves. Oricare ar fi fost urgenţa de mai devreme, acum nu mai părea să se grăbească nicăieri. În schimb o conduse pe fetişcană până la iapa ei roşcată şi o urcă în şa. După ce se aşează, aceasta prinse reverele paltonului lui Greaves, se aplecă şi îl sărută. Iar el îi prinse faţa în palme pentru a o săruta la rândul lui.

Ei, ei.

Nici nu era de mirare că fetişcana îl refuzase, îşi spuse Aubrey, chiar dacă negase că ar fi avut un aranjament cu Greaves. Adam Baswich era un ticălos viclean, ba şi precaut pe deasupra. Lăsase să circule doar atâtea zvonuri cât să rămână loc de bănuieli, evitând astfel să fie acuzat de ipocrizie în cazul în care adevărul ar fi ieşit la iveală.

Iar fetişcana mai era şi roşcată. Dată fiind preferinţa bătrânului duce pentru fetele cu părul de foc, Aubrey înţelegea de ce Greaves ar fi ezitat să facă publică identitatea celei mai recent amante. Până la urmă, aşchia tot nu sărea prea departe de trunchi în unele privinţe. Pe toţi sfinţii, individul tocmai îşi propusese să îşi aleagă *o* soţie. Poate intenţiona să o ascundă pe Sophia White de viitoarea lui ducesă. Iar dacă exista în întreaga tărăşenie ceva de care Adam să se poată simţi ruşinat sau deranjat, ei bine, era rost de distracţie.

Când cei doi călăreţi, însoţiţi de grăjdar, părăsiră satul, Aubrey dădu pinteni murgului pe care îl împrumutase. Având în vedere ceea ce tocmai văzuse, ar fi fost de dorit să ajungă înapoi la conac înaintea lui Greaves. Apoi putea să decidă cât de mult rău voia să facă folosindu-se de ceea ce ştia.

Capitolul 14

Adam intră cu paşi mari în sera de portocali, aţintindu-şi imediat privirea asupra surorii lui, aflată în mijlocul grupului de circa o duzină de persoane care ocupase încăperea spaţioasă şi caldă pentru a servi ceaiul de după-amiază. Ar fi putut părea o scenă foarte civilizată dacă în atmosferă nu ar fi plutit un curent aproape imperceptibil de maliţiozitate, născut din şoaptele ce se auzeau de prin colţuri. Indiferent ce altceva avea să se întâmple, era hotărât să se asigure că restul vacanţei Sophiei avea să fie plăcută. Ceea ce însemna să înceapă de acolo.

— Iată-te, Eustace, spuse el cu un zâmbet. Aş putea discuta puţin cu tine?

Marchiza îi aruncă o privire, ezitând o clipă înainte de a se ridica din fotoliu.

— Desigur, dragul meu frate. Lângă foc, eventual? Mi-e puţin frig.

Rugămintea ei nu îl surprinse câtuşi de puţin. Fireşte că voia să rămână în încăpere, unde se aflau şi aliaţii ei, iar el ar fi fost categoric în inferioritate numerică, încuviinţă din cap.

— Desigur. Phillip Jennering stătea sprijinit de poliţa căminului ca un cap de balaur cu sprâncenele groase, iar

Adam îl fixă cu o privire foarte fermă. Lasă-ne o clipă, Jennering.

Fratele vicontelui înghiţi vizibil în sec înainte de a se ridica.

— Fireşte, Greaves.

— Cum se face că nu se află şi Wallace şi progeniturile tale aici? vru Adam să ştie. Mă gândeam că la cât e de importantă miza acestor sărbători ai prefera să-l ai pe-aproape pe cel care ar urma să mă moştenească.

Întrebare păru să o surprindă, după cum şi sperase.

— Nu se află aici pentru că, indiferent ce ai crede despre mine, nu vreau să-mi ştiu copiii expuşi la spectacolul ruşinos în care ai transformat acest Crăciun, cu femei care te vânează şi... fiinţa aceea rămânând sub acoperişul tău. O femeie scandaloasă prin naştere, care lucrează şi care îşi petrece fiecare seară înconjurată de bărbaţi întârâtaţi, jucând cărţi şi bând cot la cot cu ei şi făcând doar Dumnezeu ştie ce altceva.

— Şi totuşi ţi-ai strâns pe lângă tine mai mult din haită decât de obicei. Ca să începi să controlezi zvonurile în caz că nu voi reuşi să înhaţ o soţie?

— În speranţa poate deşartă că prezenţa unui număr mai mare de persoane respectabile va echilibra balanţa cu tot circul pe care îl faci şi va crea măcar aparenţa că această casă este una decentă.

Cum Adam o cunoştea atât de bine, veninul profund

din glasul ei îl tulbură. Nu era doar de paradă. Chiar punea suflet în tot ceea ce spunea.

— Tu ce ai fi făcut dacă te-ai fi născut dintr-un duce şi o servitoare? întrebă el încet. Şi să nu-mi spui că te-ai fi aruncat în râu, fiindcă ştim amândoi că ţii foarte mult la propria viaţă.

— M-aş retrage la o mănăstire sau m-aş ascunde undeva unde să îmi pot trăi discret viaţa ruşinoasă, dedicându-mă faptelor bune. În niciun caz nu m-aş da şi mai tare în spectacol căutând să mă angajez la un club din Mayfair, ba încă la cel mai scandalos posibil.

Era interesant că alesese aproape aceeaşi soluţie pe care o găsise şi Hennessy pentru a se descotorosi de fiica lui. În mod evident era un răspuns pe care Eustace şi-l pregătise dinainte.

Însă reflectase şi el la unele lucruri – inclusiv la faptul că tot ce-şi dorise Sophia cu adevărat de la acea vacanţă fusese să se aleagă cu vreo câteva amintiri plăcute. Şi era hotărât să îi ofere acest lucru, chiar de-ar fi fost să îl ucidă. Sau să ucidă pe oricine altcineva.

— Acum că ştim ce ai face în locul ei, am să-ţi spun ce vei face în locul tău. Ai să le informezi pe acele harpii veninoase ale tale că dacă le mai scapă chiar şi o singură remarcă batjocoritoare la adresa oricăruia dintre oaspeţii mei, voi afla şi mă voi strădui din răsputeri să le dezonorez, să le fac de ruşine sau să le distrug în cel mai public mod posibil. Şi ştii bine că o voi face, fiindcă nu ar fi prima dată. Ai înţeles?

Eustace pălise, deşi Adam habar nu avea dacă de furie sau dintr-o indignare fătarnică bine ţinută în frâu.

— Da, scrâşni ea.

— Bun. Vei avea grijă totodată ca hienele tale să fie amabile şi politicoase cu toate persoanele care le ies în cale. Veţi zâmbi şi veţi saluta din cap şi vă veţi purta ca nişte adevăraţi aristocraţi cu educaţie aleasă – după cum ar şi trebui. O singură privire piezişă sau gest de sfidare sau şoaptă ascunsă şi…

— Şi vei avea grijă să distrugi persoana respectivă.

Am înţeles. Nu-i cazul să te repeţi.

Părea să fi înţeles într-adevăr că nu era singura care lua acea conversaţie cât se poate de în serios, pentru că toţi muşchii i se încordaseră atât de tare încât cel mai probabil s-ar fi făcut ţăndări dacă ar fi îmbrâncit-o. Prin urmare acel avertisment avea să fie de-ajuns, însă doar până avea să-şi dea seama că nu o indusese şi pe ea personal. În fond, pe ea nu o putea dezonora fără a se compromite şi pe el însuşi. Sau cel puţin aşa credea ea, cel mai probabil.

— Mai e ceva, continuă el.

— Ce anume? Noi ameninţări? Ţi-am zis, am înţeles.

Adam făcu un pas spre ea.

— Mai e ceva, repetă el, coborând şi mai mult vocea. Tu. Şi tu te vei purta la fel de amabil şi respectuos cu toţi cei aflaţi sub acest acoperiş. Dacă nu o faci, voi rupe orice legătură între noi. Şi mă voi căsători cu cea mai puţin respectabilă fetişcană doar pentru a putea să o fac.

Eustace icni, albindu-se complet.

— N-ai îndrăzni.

— Poate că încă nu ţi-ai dat seama, surioară, însă m-am săturat de tine şi de otrava pe care o verşi peste absolut orice blestemat de lucru. Da, tu eşti prima născută şi da, eşti femeie. Sunt două aspecte în privinţa cărora nu am ce să fac. Însă ţin totuşi în mâini – şi am să-l păstrez – titlul de duce şi tot ceea ce ţine de el. Inspiră zgomotos. Am terminat cu tine acum. Poţi să pleci.

Ea se răsuci pe călcâie ţeapănă ca un soldat şi făcu doi paşi. Însă apoi se întoarse din nou spre el.

— O întrebare.

— Îţi sugerez atunci să o formulezi foarte atent.

Sora lui ridică bărbia şi parcurse cei doi paşi care îl despărţeau de el.

— Îţi pot garanta că… femeia aceea va fi tolerată aici. Însă nu am cum să influenţez ce va spune restul Londrei despre ea sau ce bârfe vor circula odată ce va începe sezonul. Ai de gând să te arăţi cu ea la teatru? La dineuri?

— Ajunge, o întrerupse el.

— Nu. Voi spune ce am de zis. Ce ar trebui să spun când Lady Jersey va chicoti şi va afirma că „aşchia nu sare departe de trunchi”, spre deliciul şi amuzamentul tuturor? Când se va râde de tine şi de numele tău? Chiar dacă îi vei împiedica pe oameni să o batjocorească sub ochii tăi şi pe proprietatea ta, îţi distrugi şi ce ţi-a mai rămas din propriul nume şi propria reputaţie ţinându-te după fustele acelei femei ce preferă pantalonii şi dându-te în spectacol în acelaşi hal în care o face şi ea. Sper sincer că plăcerea de-a te tăvăli cu ea va dura suficient cât să justifice faptul că te distrugi singur.

Nu ar fi trebuit s-o lase să vorbească. Un torent de furie incandescentă îi sfâşie măruntaiele atât de violent încât fu surprins că nu-i ţâşnise sânge pe urechi.

— Ştiu că îţi place să ai ultimul cuvânt, mârâi el, iar ea făcu un pas în spate. Dar de data aceasta îl voi avea eu. Taci.

Spunând acestea, se răsuci pe călcâie şi ieşi din încăpere. Dacă nu ar fi fost nimeni altcineva acolo să îl vadă, s-ar fi dus glonţ la dulapul cu încuietoare în care păstra băuturile tari, însă casa îi mişuna de oaspeţi ce se gudurau pe lângă el ca nişte câini dând neobosiţi din coadă. Nu îşi putea permite să facă o scenă, nu îşi putea permite să urle până îi sângera gâtul, nu îşi putea permite să se năpustească furios în zăpadă, plimbându-se agitat până i se potolea furia. Tot ce putea să facă era să umble prin casă şi să spere că nu avea să îl oprească nimeni pentru a încerca să converseze cu el.

Nu conta că Eustace se înşela atât în privinţa Sophiei, cât şi a viitorului ei, pentru că şi dacă el ar fi fost cât se poate de dispus să o plimbe prin Londra oriunde ar fi dorit ea, Sophia nu avea să se afle la Londra. Şi nu avea să se afle nici pe departe în preajma lui şi categoric nu avea să fie fericită în acea situaţie. La fel cum nu avea să fie nici el.

O voce se strecură printre crăpăturile din mintea lui învolburată de furie şi încetini pasul în dreptul salonului de biliard. Cu mâna tremurându-i atât de tare încât de-abia reuşi să prindă clanţa, întredeschise uşa. Sophia era

aplecată peste masa de biliard, explicându-i lui Francis Henning tehnica ei de lovire a bilelor. Vizavi de ei, Keating stătea sprijinit într-un tac, în vreme ce soţia lui sporovăia cu Ivy Flanagan. James Flanagan era de cealaltă parte a lui Henning, dând şi el sfaturi. Spre surprinderea lui, de faţă se afla şi Lady Caroline, aşezată la fereastră cu o carte în poală şi chicotind la ceea ce se vorbea.

O potenţială mireasă, un netot recunoscut, un ucigaş, fratele unui bancher şi soţia acestuia şi două fete de la clubul Tantal. Atmosfera amuzată şi destinsă din încăpere era aproape palpabilă. Ar fi vrut să li se alăture. În acelaşi timp, era destul de sigur că dacă ar fi pus piciorul înăuntru, zgâlţâit de fiara scârboasă ce se zbătea înnebunită să iasă la suprafaţă, ferestrele ar fi zburat în ţăndări şi pur şi simplu ar fi nimicit orice urmă din… afecţiunea relaxată ce plutea în aer. Însă dacă închidea uşa şi mergea mai departe, ştia că nu avea să mai regăsească momentul acela niciodată.

Iar în clipa aceea Sophia ridică privirea şi îl văzu. Zâmbetul ei se adânci, luminându-i ochii verzi.

— Excelenţă. Slavă Domnului! Vino, te rog, şi explică-i lui Francis cum se învârte bila. Vom face din el un jucător de biliard formidabil.

Adam trase adânc aer în piept, apoi o făcu din nou. Rămânând cu privirea aţintită asupra Sophiei, deschise larg uşa şi păşi înăuntru. Încăperea nu explodă, masa nu izbucni în flăcări, iar pereţii nu se crăpară.

Cu o expresie uşor schimbată, Sophia îi dădu tacul lui Henning şi veni la el. Preţ de o clipă prelungă îi scrută atent chipul, apoi îşi puse mâna pe braţul lui.

— Te-am auzit spunând mai devreme că ţi-ai deranjat stomacul, anunţă ea, trăgându-l pe jumătate la o fereastră. Pentru numele lui Dumnezeu. Ia o gură de aer proaspăt. De ce insistă bărbaţii să pară mereu atât de viteji?

— Pentru că aşa şi suntem, interveni Keating, trecând pe lângă ea pentru a deschide larg fereastra. Şi dacă ai de gând să îţi verşi maţele, fă-o afară. Cât mai vitejeşte posibil, desigur.

Aerul rece îi inundă faţa, iar Adam inspiră din nou adânc. În spatele lui auzi pe cineva smucind cordonul clopoţelului, apoi glasul lui Camille ceru să se servească ceai de mentă, Udgell răspunzându-i pe o voce gravă. Discuţia despre rolul matematicii în biliard fu reluată. Iar focul din măruntaiele lui începu să se potolească.

Sophia se aşezase chiar lângă el pentru a participa la discuţia despre pălării dintre Camille, Caroline şi doamna Flanagan, însă după o clipă Adam îi simţi mâna atingându-l uşor pe marginea jachetei.

— Eşti bine? şopti ea aproape imperceptibil.

El încuviinţă din cap, înghiţind o ultimă gură de aer rece şi închizând fereastra înainte ca toţi ceilalţi aflaţi în încăpere să îngheţe de frig. Ce avea de gând să facă în privinţa Sophiei? Habar nu avea, în afară de faptul că înţelesese că avea nevoie de ea în viaţa lui. Cumva, în ultimele câteva săptămâni, Sophia White devenise, cât se poate de surprinzător, singurul lui înger salvator. Nu putea să o piardă. Şi cu siguranţă nu în favoarea unui bărbat care nu avea decât să dispreţuiască exact acele trăsături ale ei pe care el i le adora.

*

— Oliver, a sosit o scrisoare pentru tine, spuse Diane Warren, Lady Haybury, când soţul ei trecu pe lângă camera de zi.

Acesta se întoarse, oprindu-se în prag.

— De când îmi anunţi tu corespondenţa? întrebă el, venind lângă ea. Îi dădu blând la o parte o şuviţă de păr şi o sărută pe obraz. Doar dacă nu cumva a fost un şiretlic ca să rămâi singură cu mine.

Ea chicoti.

— Eu rareori recurg la şiretlicuri. Cel puţin de o vreme încoace. Îi dădu scrisoarea. Sărută-mă înainte să o deschizi, fiindcă după vei fi prost dispus.

Fără a arunca măcar o privire misivei pe care o ţinea între degete, Oliver îşi puse mâinile pe umerii ei şi îi

captură gura într-un sărut lent şi adânc.

— Ai gust de căpşune, murmură el, sărutând-o din nou.

— Iar tu ai gust de păcat, replică ea pe acelaşi ton, zâmbind de sub gura lui. Aroma mea preferată.

Râzând scurt, Oliver se retrase de lângă ea şi întoarse misiva pentru a vedea adresa. Zâmbetul îi dispăru instant.

— E de la Greaves, spuse el pe un ton sec şi ridică ochii spre ea. Dar ştiai deja asta.

— Am recunoscut adresa.

Despături rapid hârtia şi îşi aruncă privirea peste singura pagină a scrisorii. Apoi se lăsă să cadă într-un fotoliu.

— S-a întâmplat ceva cu Sophia? întrebă Diane, aşezându-se lângă el. Ştiam eu că ar fi trebuit s-o împiedicăm să plece.

— Poate că pe ea am fi reuşit s-o împiedicăm să plece, însă pare destul de convinsă că nu vom reuşi să-l oprim pe Hennessy să-şi ducă planurile la bun sfârşit.

O spuse pe un ton absent, parcurgând cu privirea rândurile scrisorii când începu să o recitească.

Oliver?

În cele din urmă ridică ochii spre ea.

— Ascultă ce scrie. „Nu îmi datorezi nimic, însă constat că am nevoie de ajutor. Du-te în Cornwall şi întâlneşte-te cu vicarul de Gulval. Dacă descoperi că domnul Loines e un om acceptabil, sau cel puţin maleabil, lasă-l în pace. Dacă descoperi că nu e, anunţă-mă deîndată. Îţi cer asta nu pentru mine, ci pentru o persoană pe care o cunoaştem amândoi. După cum bine ştii, e esenţial să acţionăm cât de repede. Ştiu care e miza ta în povestea asta şi m-am gândit serios înainte de a-ţi cere să intervii. Greaves”.

Diane studie expresia soţului ei preţ de o clipă.

— Ţi-aş sugera să-i spui să-şi vadă de drum, dar am impresia că acest domn Loines este bărbatul despre care refuză Sophia să ne spună. Se încruntă. Nu-mi vine să cred că Hennessy şi-a putut închipui că un vicar ar fi un soţ

potrivit pentru ea. Ridicându-se, luă scrisoarea din mâna lui Oliver şi o reciti şi ea. Care sunt şansele ca Hennessy să fi ales pe cineva cu un caracter acceptabil pentru Sophia?

— Foarte mici. E un broscoi cu o părere mult prea bună despre sine.

Diane îi dădu încet misiva înapoi.

— Greaves susţine că avem şi noi o miză în toată treaba asta. După părerea ta, ar fi Hennessy capabil să închidă clubul? S-a mai întâmplat şi înainte ca unii să ne conteste, însă el e foarte bine înfipt în societate.

Oliver se ridică fără un cuvânt şi veni lângă ea la fereastra ce dădea spre grădina clubului. Chiar dacă tufele de trandafiri erau tunse, iar copacii golaşi, tot arăta primitoare. Iar Diane începea să simtă nevoia să ia o gură de aer proaspăt.

— Într-o luptă înverşunată, spuse Oliver coborând vocea, şi ţinând cont de prietenia lui cu primul ministru şi de influenţa pe care o are asupra Camerei Lorzilor, da, cred că ar putea să ne forţeze să închidem clubul.

— Atunci cea mai înţeleaptă alegere ar fi să îl lăsăm să-şi vadă de ale lui, comentă Diane. În fond, tot ce-şi doreşte e s-o ştie pe Sophia dispărută de la club.

— Şi i-a găsit un soţ. Nu e ca şi cum ne-ar porunci nouă să facem ceva, nici nu o aruncă în stradă, consimţi lordul Haybury. Şi, după cum zicea şi Greaves, cu siguranţă nu-i datorez nimic – în afară de un pumn în faţă, adică.

Diane deschisese clubul acela pentru a-şi asigura propriul viitor. Pentru a obţine un oarecare profit din patima bărbaţilor pentru jocurile de noroc, din cauza căreia îndurase atâtea greutăţi. Fetele Tantal, cum începuseră membrii clubului să le numească, erau angajate, jucării frumoase al căror rol era de a-i ispiti pe cei cu bani şi influenţă să calce pragul clubului şi să îşi lase banii acolo. Nu era un cămin pentru temei fără perspective sau un refugiu pentru fetele scandaloase şi compromise.

Sau cel puţin nu aşa fusese iniţial. Diane încuviinţă din cap, rămânând cu privirea aţintită asupra grădinii.

— Nu voi accepta ca Sophia să fie dată pe mâna cuiva

nedemn de ea doar pentru a ne scuti pe noi de probleme.

Oliver îşi petrecu braţele pe după talia ei, lipind-o cu spatele de pieptul lui.

— Ţin să te informez că n-am să-ţi dau cadoul de Crăciun decât după ce mă întorc.

Răsucindu-se pe călcâie, Diane se întoarse spre el. Strecurându-şi braţele peste umerii lui, se ridică pe vârfuri şi îl sărută din nou.

— Dacă te vei trezi faţă în faţă cu ducele de Greaves, fă un efort să nu îl ucizi. Nu îmi doresc nicidecum să devin văduvă pentru a doua oară când te vor spânzura drept pedeapsă. M-am obişnuit să te am prin preajmă.

Simţi când Oliver zâmbi sub gura ei.

— Şi eu te iubesc, Diane.

*

Biserica din Hanlith fusese în mod evident construită cu gândul că ocazional avea să găzduiască un număr mai mare de persoane decât populaţia satului. Întreaga aripă, amplasată în unghi drept faţă de corpul principal al bisericii şi vizibilă doar pentru sătenii aflaţi în primul rând de strane, se bucura de bănci mai confortabile, ocupate în momentul acela de ducele de Greaves şi întreaga suită a acestuia.

Sophia era aşezată la capătul unui rând din aripa rezervată aristocraţilor, având-o alături pe Camille. În faţa lor, reverendul Gibbs nu îşi mai termina odată predica plicticoasă. Când intraseră în biserică unul câte unul, o găsiseră pe soţia parohului, ce le fusese prezentată ca fiind pur şi simplu doamna Gibbs, aşteptând răbdătoare în picioare lângă acesta. Acum probabil era aşezată undeva în corpul principal al bisericii, ascultându-şi soţul predicând despre osânda păcătoşilor şi sacrificiul celor virtuoşi. Doamna Gibbs ce sacrificase, oare, se întrebă Sophia? Îşi găsise fericirea alături de un bărbat care îşi petrecea timpul făcând morală şi învăţându-i pe alţii cum să-şi trăiască viaţa? Era acesta un soţ bun pentru ea? În tinereţe visase oare la o viaţă de romantism şi aventură?

Aici cel puţin putea sta în fundul bisericii, reflectă Sophia.

Adam, aflat în primul rând, era nevoit să stea drept şi să fie atent. Era ziua de Crăciun. Oricât de mult îşi dorise să petreacă acea sărbătoare pe o moşie grandioasă, acum o şi îngrozea. Peste mai puţin de două săptămâni oaspeţii aveau să înceapă să plece, întorcându-se acasă pentru a-şi petrece şi acolo cât de puţin timp înainte de a fi nevoiţi, cel puţin aceia dintre ei care erau lorzi, să vină la Londra pentru sesiunea de iarnă a Parlamentului.

Ea se aştepta să fie nefericită, dar într-un fel gândul că Adam avea să se căsătorească şi el era chiar mai greu de îndurat. Dacă tatăl ei s-ar fi obosit să o recunoască drept fiica lui, poate că situaţia ei ar fi fost mult diferită. Poate că nici atunci nu ar fi fost de nasul ei să se căsătorească cu un duce, însă măcar şi-ar fi permis să viseze din când în când. Oamenii nu i-ar fi întors spatele de când se ştia şi ar fi putut ocazional să participe la câte un dineu în înalta societate sau la câte o seară la teatru, însă cum oricum nu l-ar fi putut avea pe Adam, poate că o viaţă mai acceptabilă nu ar fi contat prea mult, până la urmă.

Oh, pentru numele lui Dumnezeu. Învăţase cu mult timp în urmă că lumea nu se schimba doar pentru că aşa şi-ar fi dorit ea. Iar dacă i se frângea inima la simplul gând de a pleca de la Greaves Park, era pentru că îşi dorise ceva ce ştia că nu ar fi putut avea. Chiar şi aşa, în acele câteva săptămâni i se întâmplase pentru prima dată de când se ştia să-şi dorească să se fi născut într-o altă conjunctură, să fi avut o situaţie diferită.

În cele din urmă predica se încheie, iar oaspeţii de la Greaves Park începură să părăsească biserica pentru a se întoarce la mulţimea de vehicule ce îi aşteptau. Când se dădu într-o parte, Lady Scoffield o călca pe picior.

Femeia îi aruncă o privire, apoi se grăbi să întoarcă spatele – după care se opri.

— Scuză-mă, domnişoară White, spuse aceasta, răsucindu-se pe călcâie şi zâmbindu-i. Te rog să mă ierţi.

Sophia clipi surprinsă.

— Fireşte. Nu s-a întâmplat nimic.

— Mulţumesc, dragă. Şi Crăciun Fericit.

— Crăciun Fericit şi ţie, doamna mea.

— Ce-a fost asta? întrebă Camille din spatele ei.

Sophia ridică din umeri.

— Habar nu am.

Nici măcar nu era prima dată când cineva din tagma de scorţoşi a lui Lady Wallace o surprinsese. În ultimele două sau trei zile câteva dintre acele persoane o salutaseră. Phillip Jennering chiar se ridicase în picioare în dimineaţa precedentă, când Sophia intrase în salonul pentru micul dejun. Totul aducea suspect de mult cu ceva aranjat probabil de Adam. I-ar fi cerut socoteală în această privinţă, însă avea impresia că nu ieşise nicidecum învingător din ultima lui confruntare cu Eustace, indiferent despre ce fusese vorba acolo.

Se întoarse la Greaves Park în trăsura soţilor Blackwood, însoţită de cei doi şi de Lady Caroline Emery. La început prezenţa lui Lady Caroline în micul lor grup de proscrişi îi stârnise bănuielile. Dar apoi Francis Flenning îi împărtăşise un zvon cum că aceasta ar fi avut o aventură cu un cântăreţ de operă, iar Sophia începu să înţeleagă reticenţa cu care o trata crema aristocraţiei – mai ales odată ce deveni evident că Adam o prefera în detrimentul celorlalte fetişcane din parada de potenţiale mirese.

Odată ajunsă înapoi la conac, se grăbi să urce în camera ei pentru a lua darurile împachetate în hârtie şi a coborî cu ele în salon. Din câte îi explicase Milly, la Greaves Park schimbul de cadouri era ceva foarte informai, fiecare aşezându-se unde voia şi înmânând darurile destinatarilor lor fără o ordine sau logică anume.

Când puse piciorul în salon, îl găsi mişunând de oaspeţi şi servitori cu braţele încărcate de cadouri, învârtindu-se printre numeroasele cutii, panglici şi suluri de hârtie albă. Sophia se opri în prag doar pentru a privi scena. Deci aşa arăta Crăciunul în înalta societate.

Era o scenă plină de culoare şi gălăgie, cu aerul încărcat de aroma ceaiului de mentă şi a ciocolatei calde.

— Sophia!

Camille îi făcu semn cu mâna din mijlocul unui grup de scaune aduse dintr-o altă încăpere şi aşezate sub ferestrele mari de pe peretele estic.

Zâmbind, Sophia îşi croi drum prin mulţime, primind şi returnând cu cel puţin o duzină mai multe urări de sărbători decât se aşteptase. Selectând pachetul corect pentru fiecare dintre prietenii ei, înmâna cadourile înainte de a se trânti într-un scaun orientat spre ei.

— Iniţial aveam alte daruri pentru voi, dar mă gândesc că, undeva mai în aval, vreun pescar norocos va face pe cineva din familia sa foarte fericit cu un ac de cravată cu onix şi o pereche de cercei albaştri.

Camille chicoti.

— Nu era cazul să ne iei nimic, Sophia. Şi cu siguranţă nu cadouri de schimb.

— Aşa mi-am dorit eu. Şi iertaţi-mi lipsa de îndemânare.

Camille dezlegă panglica şi dădu la o parte hârtia.

— Oh, cât e de frumos! exclamă ea, ridicând fularul tricotat albastru cu alb. Tu l-ai făcut?

— Nu te arăta atât de surprinsă. Tricotatul e o modalitate grozavă de a-ţi petrece serile la o şcoală cu internat.

Keating îşi deschise propriul pachet, dând la iveală albastrul mai închis, combinat cu verde, al fularului său.

— Bravo, Sophia, spuse el, aplecându-se în faţă pentru a o săruta pe obraz. Şi e un cadou foarte util.

— Da, cel puţin un anotimp pe an, replică ea cu un zâmbet.

— Asta e pentru tine, domnişoară White.

Surprinsă, Sophia ridică privirea şi o văzu pe Lady Stanley întinzându-i o cutiuţă legată cu o frumoasă panglică roşie.

— Sunt… Mulţumesc.

Sophia îi aruncă lui Cammy o privire întrebătoare, încruntându-se uşor. Prietena ei ridică din umeri, ceea ce nu o ajută câtuşi de puţin. Zâmbindu-i chinuit lui Lady

Stanley, Sophia desfăcu panglica. În cutiuţă se afla un evantai albastru foarte elegant, cu inserţii de fildeş şi decorat cu o pictură delicată reprezentând un porumbel alb.

— O, e minunat, spuse ea, ridicând ochii. Mulţumesc din suflet.

— Cu mare plăcere.

Femeia rămase în faţa ei preţ de încă o clipă, privind-o cu expresia cuiva care aştepta ceva. Stingherită, Sophia se forţă din nou să zâmbească.

— Mă tem că eu nu am niciun dar pentru tine, doamna mea.

Lady Stanley zâmbi din nou, însă doar din vârful buzelor.

— Nici nu mă aşteptam. Crăciun Fericit.

— Crăciun Fericit şi ţie, Lady Stanley.

Când aceasta se îndepărtă, Sophia se lăsă pe spate în scaun.

— Asta a fost… bizar.

— Ţi-a mai adresat vreodată un cuvânt până acum? şopti Cammy cu o expresie nedumerită.

— De regulă doar insulte.

— Asta e o discuţie pentru mai târziu, interveni Keating, scoţând din buzunar o cutiuţă pe care i-o înmână lui Camille. Crăciun Fericit, iubita mea.

Aruncându-i soţului ei o privire pe care Sophia n-ar fi avut habar cum s-o interpreteze, Camille zâmbi şi deschise cutia. Conţinea un colier de perle năucitor de frumos şi un set de cercei asortaţi.

— Oh, Keating, e minunat, şopti ea, întinzându-i lănţişorul şi aplecându-se în faţă ca el să i-l poată prinde la gât.

— Cum eşti şi tu.

Camille se trase pe marginea scaunului şi îşi sărută soţul. Era teribil de scandalos să faci aşa ceva în public, însă pe Sophia nu o deranja. Coborî privirea, studiindu-şi evantaiul, până când cei doi se separară din nou. Era exact ceea ce îşi dorea şi ea. Momentul acela, când pe lume nu

mai exista nimeni în afară de acea unică persoană de importanţă vitală.

— Poftim, Sophia.

La un semn al lui Camille, Keating luă din spatele scaunului său o cutie de pălării voluminoasă şi i-o dădu Sophiei.

Ea o luă, dădu la o parte capacul şi scoase o frumoasă pălărie de paie presărată pe margini cu o mână de flori de paie verzi şi galbene şi panglici în aceleaşi nuanţe.

— Arată ca întruchiparea primăverii, spuse Sophia şi îşi îmbrăţişa prietenii. Vă mulţumesc din suflet.

— Crăciun Fericit, răsună o altă voce, iar Sophia ridică din nou privirea.

De data aceasta era Eustace, Lady Wallace, iar Sophia se crispă.

— Crăciun fericit, doamna mea, răspunse ea circumspectă.

— Ţi-am cumpărat un dar.

Ce ar fi putut fi, o viperă? se întrebă Sophia, însă luă obiectul împachetat frumos în hârtie albă. Cum Lady Wallace părea dornică să o privească deschizându-şi darul, se grăbi să o facă – şi dădu la iveală o superbă pereche de mănuşi din piele de căprioară albă, brodate cu nasturi din perle.

— Doamna mea, e prea mult, protestă ea, ridicând din nou privirea.

— Doar o mică atenţie, replică marchiza, apoi dispăru din nou în mulţime.

— Ai grijă să nu fie otrăvite, o sfătui Keating, coborând vocea.

— Şi eu m-am gândit iniţial la asta, răspunse Sophia, punând mănuşile peste cutia de pălării.

În următoarele zece minute primi alte opt cadouri, toate de la persoane despre care ştia că o dispreţuiau. O cutie pentru inele din cositor, un colier cu un singur smarald verde pe un lănţişor de argint, încă un evantai, un manşon călduros de blană pentru mâinile ei, o vază de porţelan decorată în stil japonez, o pereche de cercei cu

diamant, un portvizit de argint chiar gravat cu iniţialele ei şi un set de superbe ceşti albastre. Fiecare dintre acestea era mai scump decât şi-ar fi putut permite ea şi de fiecare dată persoana care îi oferi darul aşteptă s-o vadă deschizându-l – şi aşteptă s-o audă scuzându-se că nu avea ce să-i ofere la rândul ei.

În mod evident noul plan al lui Lady Wallace era de a o ucide – sau cel puţin de-a o face să se simtă teribil de ruşinată – sufocând-o cu generozitate. Nimeni altcineva nu primise la fel de multe daruri ca ea şi nimeni altcineva nu avea parte de mai multă atenţie. Era cu certitudine o modalitate nouă de a o tortura.

În cele din urmă Adam îşi croi drum de la celălalt capăt al încăperii până la grupul lor. În urma lui veneau Udgell şi doi lachei, majordomul cărând daruri nedesfăcute, iar lacheii saci şi cutii de cadouri destinate în mod evident ducelui. Cadouri foarte sofisticate. Sophia coborî scurt privirea spre micul pachet de hârtie ce încă se odihnea lângă piciorul ei. Un dar nicidecum potrivit pentru un duce.

— Crăciun Fericit, domnul şi doamna Blackwood, domnişoară White, spuse Adam alene, strângând mâna lui Keating şi sărutând mâna lui Camille, apoi pe cea a Sophiei. Ei îi strânse degetele doar o fracţiune de secundă, apoi i le eliberă din nou. Vin încărcat de daruri. Sau, mai exact, vin însoţit de oameni încărcaţi de daruri.

Udgell îi dădu un sac mare, pe care Adam îl puse la rândul lui în mâinile lui Keating. Din acesta Keating dădu la iveală un căpăstru de piele fin lucrat, cu cataramele îmbrăcate în argint scânteietor. În acelaşi timp, Keating îi făcu semn unui alt lacheu, care aduse o şa de vânătoare brodată cu argint pentru Adam.

— Evident ne-am gândit la acelaşi lucru, spuse acesta zâmbind.

— Foarte bine lucrată, comentă Adam, trecându-şi mâna peste şa. Confecţionată în Walsall?

— Nu m-aş fi obosit să o aduc dacă nu ar fi fost aşa, replică Keating sec. Încă nu suntem chit având în vedere tot ceea ce ai făcut pentru mine, însă cu asta ne apropiem

puţin.

— Sunt dispus să accept asta. Adam luă un alt pachet şi i-l înmână lui Camille. Iar asta e pentru tine, draga mea. Am încredere în bunul tău gust, în ciuda soţului pe care ţi bai ales.

— Iar cu asta ne apropiem şi mai mult de a fi chit, mârâi Keating.

Râzând, Camille deschise cutiuţa şi scoase o superbă agrafă cu perlă.

— Perle! E un cadou perfect.

— Keating a pomenit că-ţi plac perlele şi că ar merge orice în afară de un colier. Sper că asta ţi se potriveşte.

— Da. Cât se poate de bine.

Se ridică şi îl sărută pe obraz.

Adam îi aruncă o privire Sophiei, apoi luă un alt pachet de la Udgell şi i-l înmână.

— Şi un mic dar pentru tine, domnişoară White. Crăciun fericit.

— Şi ţie, Excelenţă. Înainte să îi piară curajul, Sophia se întinse să ia şi ultimul cadou şi i-l dădu lui Adam. Şi ceva pentru tine.

— Mulţumesc, spuse el, coborând vocea când luă darul.

Sophia se întrebă dacă nu cumva îi era teamă că avea să se dovedească a fi ceva care să trădeze legătura lor şi dacă avea sau nu să deschidă cadoul din acest motiv. Dar apoi Adam desfăcu funda şi dădu la o parte hârtia. Nuanţe de negru, gri şi maro se întâlneau într-o împletitură complicată, încrucişându-se pe toată lungimea fularului. Aproape că-şi rupsese degetele şi chiorâse lucrând la acel fular, însă reuşise să-l termine.

— Tu l-ai făcut, nu-i aşa?

Sophia încuviinţă din cap, aşteptând să audă chicote dispreţuitoare de undeva din spatele ei, voci exclamând că fireşte că ea îl făcuse. Cum altfel s-ar fi explicat halul în care arăta? Însă tonul conversaţiei nu se schimbă. Hm. Era cel puţin la fel de bizar ca numărul enorm de cadouri valoroase pe care le primise. Adam îşi drapă fularul în jurul

umerilor.

— Mulţumesc. Îl voi preţui nespus.

Indiferent dacă intenţionase sau nu să dea un sens ascuns acelor cuvinte, Sophia decise că ar fi fost o idee foarte proastă să încerce să citească printre rânduri în momentul acela. Prin urmare, străduindu-se să-şi stăpânească tremurul de nerăbdare al mâinilor, deschise cutia pe care i-o dăduse Adam. Dând hârtia la o parte, scoase o frumoasă eşarfă verde cu galben care se asorta cu noua ei pălărie. O eşarfă.

— E o eşarfă, spuse el îndatoritor. Camille mi-a arătat pălăria şi m-am gândit că ar fi drăguţ să-ţi dăruiesc ceva care să se asorteze cu ea.

O eşarfă. Din punctul de vedere al valorii, era probabil cel mai puţin costisitor dintre cadourile pe care le primise în ziua aceea. Din punctul de vedere al importanţei nu ţinea minte să fi pomenit vreodată de eşarfe în prezenţa lui, nici el într-a ei. Cu alte cuvinte, nu însemna nimic pentru niciunul din ei. Desigur, şi ea îi oferise tot un fular, însă cel puţin era unul pe care îl tricotase chiar ea.

— E foarte frumoasă, se trezi spunând. În fond, îi dăruise deja mai multe rochii şi îi salvase viaţa. Ce naiba se aşteptase să primească? O verighetă? Diamante? Acestea erau lucruri pe care nu avea să le primească niciodată de la ei, în primul rând pentru că urma să devină soţia altcuiva şi în al doilea rând pentru că nu era dispusă să se vândă.

Adam împinse uşor cu vârful piciorului grămada de daruri pe care Sophia le primise de la alţii.

— Astea de unde sunt?

— De la Lady Wallace şi Lady Hayforth şi, oh, mulţi alţii. Au fost foarte generoşi cu mine. Mă simt oribil că nu le-am cumpărat şi eu ceva la rândul meu.

O expresie foarte întunecată apăru pentru o clipă pe chipul lui Adam, apoi se risipi. Arcui o sprânceană.

— Din ce anume să le cumperi ceva? Tot ce ţi-ai adus cu tine a fost înghiţit de apele râului, din câte ţin minte, declară el pe un ton răsunător. Faptul că ai reuşit să faci rost de materiale şi să tricotezi un fular – îi aruncă o privire

lui Keating, care încerca să îi arate ceva – să tricotezi trei fulare, e extrem de impresionant. La fel şi îndemânarea cu care sunt lucrate.

Sophia nu ştia sigur dacă Adam se străduia să le explice celorlalţi circumstanţele ei sau să îi mulţumească puţin prea vehement pentru un fular tricotat, însă nu îi plăcea în mod deosebit niciuna din variante.

— Îţi mulţumesc încă o dată, Excelenţă, spuse ea, ridicându-se. Udgell, mă ajuţi te rog să îmi duc noile posesiuni în dormitor?

Majordomul se lăsă imediat pe vine şi luă de pe podea un vraf de cadouri.

— Desigur, domnişoară Sophia.

Deşi Cammy îi aruncă o privire nesigură, Sophia zâmbi şi o sărută pe obraz.

— Rămâi la prânz?

— Aşa cred.

— Atunci ne vedem puţin mai târziu.

Făcu o reverenţă adresată tuturor celor prezenţi şi ieşi. Pe de o parte, se alesese cu o mulţime de daruri foarte scumpe, chiar dacă nepractice, pe care ar fi putut să le vândă pentru a-şi mai pune ceva bani la bancă. Pe de altă parte, bărbatul pe care îl adora, bărbatul pe care abia aştepta să îl vadă în fiecare noapte şi de care detesta să se despartă în fiecare dimineaţă îi oferise un dar cu doar puţin mai semnificativ decât o clanţă.

Dacă şi lui Lady Caroline îi dăruise ceva la fel de stupid ca o eşarfă, era gata să mănânce acel obiect. Era adevărat că nu îl putea avea şi era adevărat că nu şi-ar fi putut oferi nici măcar un simulacru de relaţie pe termen lung, însă Adam ar fi putut să găsească totuşi ceva… ceva care să aibă o semnificaţie specială. Doar pentru ei doi. Chiar că i se oferise un Crăciun fericit.

*

— Chiar aşa, Greaves? O eşarfă?

Adam înţepeni şi se răsuci pe călcâie. Aubrey

Burroughs stătea în picioare aproape în mijlocul încăperii, unde fireşte că nu avea cum să nu fie observat de toată lumea.

— Eşti nemulţumit de ceasul de buzunar pe care l-ai primit, Burroughs? întrebă Adam. Cel mai probabil îţi pot face rost de o eşarfă, dacă asta e ceea ce îţi doreşti.

— Ce vreau să spun de fapt e că nici c-ai fi putut să găseşti un cadou mai potrivit pentru a demonstra cât de puţin te interesează fetişcana aceea. Nu ţi se pare că eforturile tale sunt bătătoare la ochi?

Aubrey Burroughs era un om mort.

— Habar nu am la ce te referi. Iar ai băut?

— Recunosc, nu e genul cu care te încurci tu de obicei, dar, pentru numele lui Dumnezeu, Greaves. Fetişcana aceea nu s-ar afla aici dacă n-ar fi amanta ta. Ştim asta cu toţii. Şi atunci de ce te-ai mai obosit să îi oferi un dar fără valoare şi de prost gust? Schiţă un gest în direcţia lui Eustace, care afişa un zâmbet perfect neclintit pe chipul în rest impasibil. Sora ta şi prietenii ei ştiu adevărul, altfel nu ar fi potopit-o cu atâtea fleacuri frumoase. De ce nu te-ai obosit să le spui şi propriilor tăi prieteni, ca să ştim să nu punem mâna? A fost cât pe ce să îmi încerc şi eu norocul cu ea, să ştii.

La naiba! În mod evident Adam căzuse într-o cursă pe care şi-o săpase singur. Iar acum nu mai avea ce să facă. Însă ştia Burroughs ceva concret sau cuvintele lui erau simplă fanfaronadă şi cacealma? Bucuros acum că Sophia se retrăsese din salon, îşi păstră atitudinea destinsă, deşi pe dinăuntru numai relaxat nu era.

— Şi pe tine te-am invitat aici, Burroughs, şi ştim amândoi că n-am făcut-o cu un motiv ascuns. E o prietenă de-a mea, după cum ţi-am mai spus. Aşa cum eşti şi tu.

Sau fusese, în orice caz.

— Vezi? replică Burroughs, în mod evident jucând teatru de dragul celor care îl urmăreau fascinaţi. Cu cât te eschivezi mai tare, cu atât ne dorim mai mult să aflăm de ce o faci. Pe Lady Helena Brennan nu ne-ai ascuns-o, spre exemplu. Ba chiar ai luat-o cu tine la clubul Almack.

Eustace se ridică fulgerător în picioare.

— Haideţi, domnilor. E Crăciunul. Smythe, adu şampanie pentru toată lumea.

Deci exista şi o parte bună în obsesia surorii lui faţă de regulile bunei-cuviinţe. Nu se aşteptase să se alieze cu el, indiferent din ce motive.

— Şi budinca de smochine, adăugă Adam, când lacheul se grăbi să părăsească încăperea.

— Te-am văzut, Greaves. Burroughs se aşeză, punându-şi un picior peste celălalt şi instalându-se în fotoliu ca un gentleman desăvârşit. Te-ai întâlnit cu ea la prăvălia croitoresei – unde mă gândesc că i-ai comandat toate acele rochii elegante – şi ai sărutat-o. Detest să bârfesc, însă nici nu văd o altă explicaţie pentru atenţia pe care i-o acorzi.

— Ei, ei, interveni şi Lassiter din celălalt capăt al încăperii. Lămureşte-ne, fetişcana e sau nu amanta ta? Unii dintre noi au pus rămăşaguri.

Toate privirile se îndreptară spre el. Ce ar fi putut să facă? Fusese văzut sărutând-o. În ochii înaltei societăţi, exista o singură explicaţie atunci când un duce săruta o… orice ar fi fost Sophia. Se înţelesese cu ea să o protejeze şi să aibă grijă de ea, primind în schimb favoruri sexuale exclusive. Un duce nu se îndrăgostea de o femeie pierdută, o bastardă zămislită cu o cameristă. Pe de altă parte, cel de-al nouălea duce de Greaves avusese într-adevăr o preferinţă pentru roşcate – şi la fel avea şi cel de-al zecelea. Dacă ar fi mărturisit că ţinea la Sophia, s-ar fi făcut de râs.

— Dacă arată ca o raţă, aruncă el furios, lăsându-i pe presupuşii lui prieteni să încheie ei zicala.

— Greaves, şuieră ameninţător Keating de undeva din apropierea lui.

Ignorându-l pe Blackwood, Adam schiţă o plecăciune leneşă.

— Acum am să vă rog să mă scuzaţi o clipă. Trebuie să merg să consolez o pasăre rănită.

Blestemând în barbă, urcă furtunos scările şi urmă traseul familiar ce ducea la camera Sophiei. Avea să fie furioasă. Însă nu avea să se întoarcă la Londra, oricum. Iar

mica lui minciună avea s-o protejeze până pleca din Yorkshire, obligându-i pe toţi cei prezenţi să rămână politicoşi faţă de ea. Niciun alt bărbat nu avea să-i mai facă avansuri, iar el avea să-şi poată petrece timpul cu ea după pofta inimii.

Deschise uşa închisă fără a se mai obosi să bată.

— Sophia.

Ea ridică privirea din scaunul de la fereastră, ţinând în mâini eşarfa pe care i-o dăruise.

— Nu ar fi trebuit să-mi dai asta, spuse Sophia.

Avea perfectă dreptate.

— Da, ştiu. A fost doar de faţadă. De fapt am un alt dar pentru tine.

— Voiam să spun că mi-ai salvat viaţa. Şi mi-ai cumpărat toate rochiile acelea. E prea mult. Miji un ochi.

Şi nu-i nevoie să porţi fularul acela. Voiam doar să îţi ofer… ceva. A fost o prostie.

— Nu a fost o prostie. L-ai făcut personal. Îşi plimbă degetele peste fularul călduros încă atârnându-i la gât. Cu mâinile tale şi timpul tău. E cel mai frumos dar din câte am primit.

Expresia ei se îmbuna puţin şi îi oferi în cele din urmă un zâmbet strâmb.

— Nu prea te cred, dar te-ai exprimat foarte iscusit, împunse aerul cu degetul în direcţia lui. Şi am fost nevoită să îl ascund de fiecare dată când veneai la mine. O vreme am crezut că voi fi nevoită să mă târăsc sub pat pentru a-l termina.

Înălţând o scurtă rugăciune în speranţa că Sophia avea să se dovedească receptivă la argumentele lui în ciuda faptului că tocmai făcuse exact ceea ce îi ceruse ea să nu facă, scoase cutia dreptunghiulară pe care o ascunsese într-un buzunar interior. Spera că acel dar, oferit la început, avea să slăbească într-o oarecare măsură obiecţiile ei faţă de ceea ce trebuia să îi explice.

— Adevăratul tău cadou de Crăciun.

Împărţindu-şi atenţia între Adam şi cutie, Sophia luă darul, atingându-i uşor degetele cu ale ei. Cu umerii

ridicându-i-se şi coborând în ritmul răsuflării ei, deschise capacul. Lumina focului se reflectă în firele unui delicat colier de aur şi făcu să scânteieze orbitor sutele de diamante minuscule montate pe toată lungimea lănţişoarelor răsucite şi împletite. Bijuteria arăta absurd de delicată şi era foarte posibil ca bijutierul ce o crease să nu-şi mai revină niciodată după o asemenea capodoperă, însă asimetria superbă a colierului îi amintea de Sophia.

— Îţi place? întrebă Adam după o clipă, când Sophia rămase încremenită în tăcere.

— E cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată, şopti ea, ridicându-l şi lăsându-l să i se scurgă printre degete.

— A fost făcut anume pentru tine.

Sophia ridică ochii spre el, o lacrimă alunecându-i pe obraz.

— Îţi mulţumesc. Sincer, Adam. Dar ştii că nu pot să-l accept. Nu aş putea să-l port niciodată fără ca lumea să mă întrebe de unde îl am. Şi fără ca… soţul meu să mă întrebe cum am ajuns să primesc un asemenea dar.

Adam inspiră chinuit. Sosise momentul critic, era conştient. Şi în viaţa lui nu se simţise mai neliniştit decât în clipa aceea.

— Ba poţi să îl accepţi, ştii bine.

— Fireşte că nu pot. Şi mi-ar fi prea drag ca să-l vând, aşa cum intenţionez să fac cu toate fleacurile acelea.

Arătă spre grămada de daruri de pe pat. Cele pe care le primise, fără îndoială, la iniţiativa lui Eustace.

Adam îi luă mâna.

— De ce vrei să-ţi faci viaţa atât de dificilă când eu aş putea să ţi-o fac atât de uşoară? Cel puţin pentru următoarele câteva săptămâni. Nu trăieşti într-un basm, Sophia. Trăieşti în lumea adevărată. Ţi-aş putea asigura un confort desăvârşit. Ţi-ai dorit o vacanţă fericită. În mod cert ţi-o pot oferi, indiferent cine altcineva s-ar afla aici şi din ce motiv.

Sophia pălise, însă cel puţin părea să asculte. Trebuia să înţeleagă. Era esenţial pentru el ca ea să înţeleagă.

— Ştiu că te-ai zbătut pentru tot ceea ce ai. Şi te felicit pentru asta. Însă nu mai e nevoie să te zbaţi. Nu aici. Dacă aş putea, ţi-aş oferi o casă şi servitori şi bijuterii în fiecare zi a săptămânii. Refuzi să accepţi aşa ceva de la mine, ştiu. Dar acceptă acest colier şi acceptă ceea ce îţi pot oferi. Pentru numele lui Dumnezeu, ai putea să-l ascunzi de soţul tău şi ţi-ar asigura banii necesari pentru a fugi de el dacă ai simţi vreodată nevoia. Şi ai putea să fugi la mine. Ba chiar, dacă ai fugi după un an sau doi, cum ar putea Hennessy să arunce fuga ta în cârca clubului? Mai ales dacă habar nu ar avea unde eşti.

— Însă tu ai fi căsătorit.

— Şi tu la fel. Nu îmi pasă.

Lacrimile încetaseră. Sophia se întoarse să îşi arunce privirea pe fereastră, urmărind ninsoarea ce începuse să cadă lent şi leneş când se întorseseră de la biserică. Adam deja îi memorase profilul, însă nu credea că s-ar fi săturat vreodată să o privească.

În cele din urmă Sophia îşi aţinti din nou privirea asupra lui, cu o expresie extrem de serioasă în ochii ei verde deschis atât de intenşi şi de profunzi.

— Pot să mă gândesc? şopti ea.

Adam se posomorî.

— La ce naiba ai putea să te gândeşti? Îţi ofer lumea întreagă.

— O lume imensă şi foarte diferită de cea pe care o cunosc eu. Aş vrea să reflectez, replică ea, o urmă de culoare reapărându-i în obraji. Lasă-mi cel puţin până la prânz, bine?

Dacă îi lăsa chiar şi un minut, era posibil să îl refuze, însă dacă insista, categoric avea să îl refuze. Descleştându-şi fălcile, încuviinţă din cap.

— Până la ora unu.

Pentru a sublinia tot ceea ce presupunea oferta lui, luă colierul şi se ridică pentru a i-l prinde la gât. Apoi se mută în faţa ei şi îi captură gura într-un sărut profund şi fierbinte.

Sophia îşi strecură mâinile în jurul umerilor lui şi se

cufundă în îmbrăţişarea lui. Cum ar fi putut să nu îi accepte oferta, când alternativa ar fi însemnat să îşi petreacă tot restul vieţii alături de un bărbat care nu ar fi apreciat niciodată cine era ea cu adevărat? Care ar fi ţinut-o prizonieră într-un sat minuscul şi i-ar fi aruncat în cârcă mormane peste mormane de reproşuri, până s-ar fi frânt sub greutatea lor? Iar odată ce ar fi fugit din Cornwall pentru a se întoarse la Londra, nu ar mai fi plecat niciodată de lângă el. Iar el nu ar mai fi fost nevoit niciodată să se lipsească de seninătatea şi fericirea pe care i-o oferea ea.

Adam se desprinse din sărut.

— Până la ora unu, repetă el apăsat. Gândeşte-te la tot, Sophia. La tot ceea ce îţi voi oferi.

Ea încuviinţă din cap, coborând cu degetele pe obrazul lui.

— Aşa voi face.

Capitolul 15

Sophia îl privi pe Adam ieşind din camera ei. Apoi se duse să tragă cordonul clopoţelului pentru a o chema pe Milly.

Imediat după aceea ridică mâinile pentru a-şi da jos superbul colier şi a-l pune cu grijă în cutiuţa căptuşită cu catifea. Fu la fel de atentă să îşi concentreze întreaga atenţie pe momentul prezent şi pe ceea ce avea de făcut. Drumul până la şifonier. Pălăria hidoasă pe care o aruncă pe podea. Cutia pentru pălării pe care o duse la pat. Cadourile elegante, oferite ca insulte, care încăpeau în aceasta.

Adam nu îi oferise nimic în afară de alte câteva săptămâni în care să se bucure de ceea ce îşi dorea deja – persoana lui. Nu făcuse decât să pună un preţ pe prezenţa ei, transformând-o într-un obiect. Apoi înrăutăţise şi mai mult situaţia sugerând o modalitate prin care s-ar fi putut sustrage sorţii ei, când ştiau amândoi că nu ar fi făcut

niciodată aşa ceva. Sau cel puţin s-ar fi aşteptat ca Adam să ştie atâta lucru despre ea.

Consimţise să devină soţia domnului Loines pentru a salva clubul Tantal. Şi atunci ce ar fi făcut-o să fugă de lângă el imediat ce ar fi considerat că ar fi putut să o facă, când o astfel de faptă ar fi fost dezonorantă pentru soţul ei, pentru ea însăşi şi pentru femeia cu care se va fi căsătorit Adam între timp? Nici măcar nu-i sugerase să încerce să-şi recapete libertatea, ci doar să renunţe la obligaţiile unei femei căsătorite pentru a şi le asuma pe cele ale unei amante.

Şi preţ de o clipă crudă, oribilă, chiar fusese tentată să accepte.

— Nu, nu, nu, murmură acum pentru sine. Indiferent ce ar fi crezut oamenii despre ea, indiferent ce stigmat ar fi aruncat asupra ei încă de la naştere, intenţiona să facă ceea ce era corect. Chiar dacă avea să-i frângă inima.

Dând din nou ochii cu Adam nu ar fi făcut decât să se supună unei dureri zdrobitoare. Da, era dezamăgită de el, însă cu siguranţă îi înţelegea dilema şi frustrările. Le simţea şi ea. Dacă el nu era în stare să ia decizia corectă, însă dificilă, de a-i întoarce spatele, avea s-o facă ea pentru amândoi. Era mai bine să îşi implânte pumnalul în piept dintr-o singură mişcare şi să ştie că terminase cu aşteptarea.

Uşa camerei se deschise din nou.

— I-a plăcut fularul Excelenţei Sale? întrebă Milly, apoi se opri. Pe neaşteptate, închise uşa în urma ei şi o zăvorî. Ce s-a întâmplat, draga mea? Eşti palidă ca moartea!

Era şi firesc, pentru că se simţea moartă.

— Trebuie să-ţi cer două favoruri foarte mari, Milly, spuse Sophia, surprinsă să constate că vocea nu îi tremura deloc.

— Fireşte. De ce ai nevoie?

Rapiditatea răspunsului ei aproape o făcu să-şi piardă cumpătul şi să izbucnească în lacrimi. Se chinui să îşi recapete calmul.

— Am nevoie să îi ceri discret lui Evans să mi-o

înşeueze pe Copper şi să mă conducă la Hanlith şi am nevoie să îl rogi pe Udgell să se asigure că Excelenţa Sa nu va observa plecarea mea cel puţin până la ora unu.

Chipul chelăresei luă o expresie foarte alarmată.

— Pot... pot să fac asta. Dar ce s-a întâmplat? Cumva te-ai certat cu Excelenţa Sa? Doar nu e ceva atât de grav încât să trebuiască să fugi pe furiş.

— Ba e chiar atât de grav. Goli în palmă conţinutul săculeţului ei şi constată că nu mai avea decât câţiva bănuţi. O liră şi doi şilingi. Nu îi ajungeau să-şi plătească drumul până în Cornwall şi să-şi cumpere de mâncare pe drum. La naiba! Am nevoie şi să o cauţi pe Camille Blackwood şi s-o rogi să îmi împrumute cinci lire. Spune-i că am să i-i dau înapoi, însă trebuie să trimit pe cineva în sat să cumpere ceva.

Milly încuviinţă din cap, deşi începuse să îşi frângă mâinile.

— Să o chem aici sus?

Sophia fu încercată de o tresărire de alarmă. Ar fi preferat de departe să şi-i amintească pe Camille şi Keating zâmbind aplecaţi asupra cadourilor de Crăciun în loc s-o ştie pe Camille urmărind-o cu privirea în ultimele ei clipe înainte de a pleca spre Cornwall şi o viaţă de nefericire profundă.

— Nu. Nu trebuie să ştie nimeni.

— Oh, vai de mine. Prea bine.

— Şi te rog să te grăbeşti.

— Vai de mine. Vai de mine.

Chelăreasa ieşi în grabă din dormitor, iar Sophia încuie din nou uşa. Ceasul de pe poliţa căminului arăta aproape ora unsprezece, iar trăsura de poştă pleca din Hanlith la doisprezece. Avea să ajungă în Cornwall în patru zile. Odată acolo, avea să îl caute pe vicar şi să îl informeze că nu avea niciun rost să mai amâne nunta până în cincisprezece ianuarie. După care orice ispită sau speranţă de a fugi putea să se ofilească şi să moară.

Se dezbrăcă rapid de eleganta ei rochie gri şi îşi luă în schimb rochia de călătorie din muselină albastră. Perechea

de ghete noi şi-o puse într-un sac; odată ajunsă în Hanlith avea să-i dea înapoi lui Evans cizmele pe care i le împrumutase acesta. Ezită în faţa vechiului palton cu capă al lui Adam. Propriul ei palton fusese distrus şi nu-l înlocuise. În cele din urmă îmbrăcă haina lui Adam. Avea nevoie de ea, prin urmare avea să şi-o ia. Restul rochiilor pe care nu le ceruse le lăsă în şifonier. Nu voia să-i explice vicarului cum se alesese cu ele.

Într-un sfârşit se întoarse la masa de scris. Îi promisese lui Adam un răspuns definitiv, chiar dacă nu şi o explicaţie, şi se ţinu de cuvânt. Termină cât ai clipi şi împătură misiva, trecu numele lui la destinatar, după care o sigila cu ceară. La sfârşit o puse sub cutia dreptunghiulară din mijlocul patului, unde era sigură că Adam avea să o observe.

Când se întoarse Milly, o găsi gata de plecare, ţinând într-o mână vechea cutie pentru pălării, grea şi ticsită cu lucruşoarele ei, iar în cealaltă cutia în care se afla noua ei pălărie de primăvară. Bănuţii se aflau în buzunarul paltonului. Cu lacrimi în ochi, chelăreasa îi întinse cinci lire, pe care Sophia le puse lângă propriii bani.

— Eşti sigură de asta? întrebă Milly, ştergându-se la ochi. Vrei să pleci? Credeam că n-ai de ajuns în Cornwall decât după începutul noului an.

Ea nu şi-ar fi dorit să plece niciodată; tocmai de aceea trebuia să o facă.

— Sunt sigură. N-are niciun rost să aştept să se înrăutăţească vremea.

— Atunci du-te pe scările din dos. Udgell şi restul servitorilor s-au strâns în salon să cânte colinde pentru Excelenţa Sa şi oaspeţii acestuia.

Aproape detesta să rateze acel moment – însă avea oricum să rateze toate celelalte experienţe pe care i le-ar fi putut oferi locul acela. Însoţită de Milly, coborî în grabă scările de serviciu şi traversă bucătăria, unde doamna Beasel avu grijă să le ignore prezenţa. Evans aştepta cu propriul cal şi Copper pregătiţi de drum, iar Sophia îi dădu ambele cutii de pălării înainte de a se răsuci pe călcâie

pentru a o prinde pe Milly într-o îmbrăţişare strânsă.

— Du-te şi alătură-te corului, ca să nu fi învinovăţită că m-ai ajutat să plec.

Milly se frecă din nou la ochi.

— O să-mi fie dor de tine, copilă. Ai adus puţină căldură în casa asta rece.

— Şi mie o să-mi fie dor de tine, Milly, replică Sophia, refuzând în continuare să plângă.

Nu încă. Nu până nu se vedea plecată cu bine.

Evans o ajută să urce în şa şi ocoliră casa prin spatele grajdurilor ca nu cumva să fie văzuţi. Ninsoarea se înteţise, însă Sophia se mulţumi să îşi tragă mai zdravăn pe cap pălăria împrumutată, iar în rest ignoră vremea rea.

În douăzeci de minute ajunseră la Hanlith, iar Evans opri în faţa hanului Gura Păstrăvului. Trăsura de poştă sosise deja, aşteptând să i se schimbe caii. Grăjdarul o ajută să coboare, iar Sophia îl îmbrăţişă şi pe el.

— Iar ăsta e pentru Udgell, spuse ea, trântindu-i un sărut pe obraz.

— Îmi pare rău că plecaţi, domnişoară Sophia, spuse Evans posomorât, dându-i cele două cutii de pălării.

— Şi mie îmi pare rău că plec. Puse jos una din cutii pentru a-l prinde de mânecă. Nu ştiu cum să fac ca Greaves să nu afle că m-ai ajutat. Dacă te va da afară, du-te la clubul Tantal din Londra. Îţi jur că acolo îţi vei găsi de lucru la grajduri dacă vei avea nevoie.

Evans încuviinţă din cap, apoi îşi dădu jos pălăria, aşteptând până Sophia se aşeză pe o bancă pentru a-şi scoate cizmele şi pălăria pe care voia să i le dea înapoi. Odată ce o văzu încălţată cu propriile ghete, se duse înapoi la cai.

— Mult noroc, domnişoară Sophia.

— Şi ţie, Evans.

Spunând acestea intră în hanul cald şi aglomerat şi îşi cumpără un loc în trăsura de poştă ce mergea tocmai până în sudul comitatului Cornwall. Cincisprezece minute mai târziu era aşezată pe bancheta orientată cu spatele spre direcţia de mers, lângă o bunică şi vizavi de parohul Gibbs

şi soţia acestuia, care călătoreau spre sud cu destinaţia Rotherham. Ironia sorţii care i-i dăduse drept însoţitori de drum i s-ar fi părut amuzantă în alte circumstanţe, însă acum îi părea primul dintr-o serie de semne ce-i anunţau osânda veşnică.

Cum domnul Gibbs se lansă imediat într-un discurs moralizator despre păcat şi despre căutarea mântuirii prin fapte bune, Sophia îşi aţinti privirea pe geamul trăsurii. Cel puţin îşi oferise un ultim sărut cu Adam. Şi avea să şi-l amintească pentru totdeauna, fiindcă nu avea să îl mai vadă sau să îl mai atingă vreodată.

*

Singurii servitori care nu păreau să fie prezenţi la acel recital de colinde neaşteptat erau cei de la grajduri şi o parte dintre cei de la bucătărie. Adam nu avusese habar că Udgell ştia să cânte, însă majordomul avea o voce de bas surprinzător de plăcută. Cât despre ceea ce-i determinase pe servitorii lui să le ofere acea serenadă oaspeţilor lui destul de amuzaţi de spectacol, bănuia cam ce era la mijloc; toată lumea din casă păruse mai… însufleţită de când sosise Sophia. La drept vorbind, ar fi trebuit să fie şi ea de faţă, fiindcă în mod cert i-ar fi făcut plăcere acea scenă. Însă conform ceasului lui de buzunar, mai avea de aşteptat douăzeci de minute, încă nu-i era clar la ce anume reflecta, în afară de lovitura pe care avea să o încaseze propria ei mândrie. Însă Sophia era o fire practică şi avea să-şi dea seama că planul lui era singurul care merita urmat.

Simţi canapeaua lăsându-se lângă el.

— Eşti un ticălos, murmură Keating, rămânând cu privirea aţintită asupra corului de servitori.

Minunat.

— Sophia ştie ce îi pot asigura. Şi ştie că în mod cert îi pot oferi o viaţă mai plăcută decât cea de care va avea parte alături de reverendul Loines.

— În afară de faptul că nu ştii nimic despre acest

pastor, Sophia a avut un motiv întemeiat pentru a accepta să se căsătorească cu el.

— Da, ei bine, trebuie să înceapă să se preocupe mai mult de propriul bine.

— Atunci unde naiba e? N-ar trebui să-ţi stea în poală şi să-ţi bage struguri în gură dacă a acceptat propunerea ta?

Într-un sfârşit Adam îi aruncă o privire piezişă prietenului său.

— Mi-a cerut timp să reflecteze. Am să cobor cu ea în câteva minute.

Iar atunci nu avea să mai fie nevoit să îşi ascundă interesul. Avea să-i poată zâmbi în faţa tuturor, fiindcă Sophia avea să ocupe un loc orânduit în lumea lui atât de bine orânduită. Iar odată ce îi cerea mâna lui Lady Caroline, nici măcar nu avea să fie nevoit să îşi explice afecţiunea faţă de Sophia. În fond, astfel de lucruri erau tolerate cu înţelegere în lumea lor.

— Reflectează la asta? repetă Keating, încreţindu-şi fruntea într-o expresie încruntată, înseamnă că încă nu a acceptat nimic, în ciuda a ceea ce le-ai spus tuturor celor de faţă. M-am înşelat; nu eşti un ticălos.

— Mulţumesc că ţi-ai dat seama de asta.

— Eşti un mişel.

Şi acest apelativ îl mai auzise, însă nu în ultima vreme. Conversaţia începea să devină iritantă.

— I-am pus totul pe tavă, Keating. Şi îi rămâne libertatea de a se căsători cu blestematul acela de vicar. Cel puţin atât cât să-şi îndeplinească obligaţiile.

— Ca bărbat căsătorit, găsesc afirmaţiile tale deosebit de ofensatoare.

— Nu încerc să te conving.

Keating clătină din cap.

— Porneşti de la premisa că îşi doreşte şi ea acelaşi lucru pe care ţi-l doreşti şi tu.

Habar nu avea de când se credea Adam atât de expert.

— Fireşte că da. Îţi închipui chiar şi pentru o clipă că

m-aş purta urât cu ea?

Blackwood continuă să îl studieze.

— Ai insultat-o şi o faci în continuare. Însă n-ai decât să crezi ce vrei. Şi mă întreb dacă ţi-ai dat seama că ţi-ai insultat şi potenţială viitoare soţie. Sper sincer că aceasta nu va decide că nu merită să devină soţia unui monstru nici măcar în schimbul averii cu care s-ar alege de pe urma căsătoriei.

— Înseamnă că nu ştii chiar atât de multe despre femei cum crezi.

Cu răsuflarea întretăiată, servitorii intonară ultimele acorduri ale imnului Adeste Fideles, iar Adam se ridică în picioare, aplaudând. O fracţiune de secundă mai târziu oaspeţii se ridicară şi ei să îi ţină isonul. Servitorii făcură o plecăciune, apoi, la un semn din cap al lui Udgell, se împrăştiară să-şi vadă de treburile lor.

— Ce cred e că, la drept vorbind, nu vreau să te mai văd în ochi.

Keating se ridică şi porni cu paşi mari să i se alăture din nou soţiei sale.

Ei, dar nu era caraghios? Keating Blackwood, care la un moment dat omorâse un om, soţul iubitei sale, nu voia să mai aibă nimic de-a face cu el. Adam cunoştea firea umană. Ştia cum să le găsească slăbiciunile şi de regulă ştia exact ce ar fi făcut cineva într-o anumită situaţie. Ştia ce avea să facă Sophia. Avea nevoie de ea în viaţa lui, iar ea nu avea să-l refuze.

— Excelenţă, spuse Udgell, apropiindu-se de el. Aţi cerut să fiţi informat în privinţa unei anumite scrisori.

Majordomul îi întinse tăviţa, pe care se afla o singură coală de hârtie împăturată.

Cel puţin Oliver încă ştia să îşi aleagă perfect momentul în tot ceea ce făcea. Încuviinţând din cap, Adam luă hârtia şi se retrase în camera lui de lucru. Când rupse sigiliul de ceară şi despături coala, închise ochii. Ştia că reverendul Loines avea să se dovedească nepotrivit pentru Sophia fiindcă altfel tatăl ei nu i l-ar fi ales drept soţ.

Dar dacă Hennessy îşi găsise o picătură de bunătate

în adâncul sufletului? Dacă domnul Loines era un tânăr cât se poate de înţelegător şi bun la suflet care avea s-o accepte pe Sophia fără să pună întrebări? Era oare un monstru, o fiinţă malefică, dacă spera că nu astfel stăteau lucrurile? Dacă îşi dorea să fi judecat corect situaţia şi îşi dorea ca Sophia să accepte că găsise singura soluţie rezonabilă pentru dificultăţile lor?

Deschise din nou ochii.

— „Greaves”, citi cu voce tare, amintindu-şi în ultimul moment să fie surprins şi recunoscător că Oliver făcuse totuşi efortul de a-l ajuta. „Am vorbit cu reverendul Loines în dimineaţa aceasta. E un om educat, se exprimă frumos şi s-a arătat nerăbdător să se căsătorească”.

Acele cuvinte îl făcură să se poticnească pentru o clipă. Deja reuşise să se convingă, tot încercând să şi-l închipuie pe vicar, că acesta era o maimuţă băloasă cu gura în permanenţă deschisă, cu mâini umede şi ochi bulbucaţi. Mijind propriii ochi, reluă lectura scrisorii.

— „La drept vorbind, am impresia că el vede în căsătoria cu Sophia şi în efortul de a o readuce pe calea cea dreaptă însăşi împlinirea menirii sale ca om al bisericii”, continuă Haybury, iar consternarea lui Adam începu să se transforme în furie. „Dacă ar ocupa o poziţie cu mai multă autoritate, l-aş considera periculos, şi nu doar îngust la minte şi cu o oarecare tendinţă spre cruzime. Habar nu am de ce te-ai implicat în asta, Greaves, însă din câte am reuşit eu să descifrez, Hennessy se foloseşte de clubul Tantal drept ostatic în acest impas. Ceea ce mă cam înfurie. Fă ceva să rezolvi situaţia, altfel o voi face eu. Intenţionez să rămân în Cornwall până pe cincisprezece ianuarie. Haybury”.

Adam se lăsă pe spate în scaun. Zeloţii inteligenţi erau cei cu adevărat periculoşi şi se întrebă de cât de multe reproşuri subtile şi critici avea să fie nevoie pentru a o convinge pe Sophia că merita să fie călcată în picioare de cei mai buni decât ea. Îşi putea asuma chiar şi riscul de a o lăsa să rămână în compania lui Loines timp de circa un an, cât ar fi durat să îşi îndeplinească promisiunea făcută lui

Hennessy?

Mai importantă era întrebarea dacă putea el să îndure să o ştie departe de el timp de un an. Îşi scoase ceasul de buzunar şi îl deschise. Mai erau cinci minute până la ora unu – aşteptase suficient.

Uşa Sophiei era închisă, iar de data aceasta Adam bătu.

Tăcere.

— Sophia, spuse el, şi deschise uşa.

Rochia gri pe care o purtase mai devreme zăcea pe podea, iar privirea lui se îndreptă automat spre pat. Nu era nici acolo, însă. Pălăria ei pe jumătate înecată era tot pe jos, însă mai mult îi atrase atenţia cutia de bijuterii pe care o observă în mijlocul cuverturii groase ce îi acoperea patul.

Un fior rece îi urcă pe şira spinării, iar de acolo până în vârful degetelor când luă cutiuţa şi o deschise. Noul ei colier se afla înăuntru. Punând-o din nou deoparte, luptându-se cu răceala ce începuse acum să i se strecoare în piept, se concentra pe misiva împăturată aflată sub cutie.

Era adresată „Adam” la exterior, ceea ce părea să indice o oarecare afecţiune, cel puţin. În acelaşi timp, undeva în fundul minţii ştia că dacă veştile ar fi fost cu adevărat bune, Sophia s-ar fi aflat în camera ei să i le dea personal, în loc să stea ascunsă pe undeva până îi citea misiva.

Adam rupse sigiliul şi despături bileţelul. „Răspunsul meu este nu”, citi. „Îmi cunosc datoria şi ţin la prieteniile mele, chiar dacă tu nu. Sophia”.

Preţ de o clipă ce i se păru nesfârşită, Adam rămase nemişcat, studiind rotunjimile atent exersate ale literelor şi rotocolul elegant al S-ului din numele ei. Sensul cuvintelor ei se strecură în el ca un val de răceală şi disperare. El îi pusese totul pe tavă, iar ea îl respinsese şi fugise să se ascundă undeva.

Aşadar. Unde fugise? În general prefera sera de portocali şi biblioteca, însă dacă voia să evite să dea ochii cu el era posibil să fi mers pe furiş să-i caute pe soţii

Blackwood. Dacă aşa stăteau lucrurile, avea să fie nevoit să îl înfrunte totuşi pe Keating. Nimeni nu avea să-l ţină departe de Sophia. Trebuia să o convingă, pentru că nu-şi putea închipui cum ar fi fost să-şi trăiască restul vieţii fără ea.

Îndesându-şi în buzunar şi bileţelul şi colierul, ieşi din nou din cameră. Cea mai mare parte a oaspeţilor lui erau la masa de prânz, însă după ce aruncă o privire în salonul de servit masa şi se convinse că Sophia nu se afla acolo, nu se mai gândi deloc la ei. Nici Keating, nici Camille nu erau prezenţi, ceea ce însemna că probabil avusese dreptate, iar Sophia se baricadase undeva cu ei.

Următoarea lui oprire fu sera de portocali, însă o găsi pustie. În bibliotecă sforăia lordul Hayforth, instalat într-un fotoliu, ceea ce însemna că Sophia nu se afla pe nicăieri prin preajmă. Începu să fie cuprins de agitaţie. Fusese al naibii de răbdător cu întreaga tărăşenie, însă faptul că era nevoit să scormonească prin ditamai conacul, ba încă în ziua de Crăciun, nu avea nicidecum darul de a-l bine dispune. Şi, oricum, Sophiei nu-i stătea în fire să se ascundă.

Uşa dormitorului soţilor Blackwood era parţial deschisă, iar Adam aruncă o privire înăuntru. Keating închise un geamantan şi îl duse la uşă, în timp ce Camille îşi împături una dintre rochii şi o lăsă să cadă într-o altă valiză.

— Unde mergeţi? vru Adam să ştie, deschizând complet uşa.

— Plecăm, răspunse Keating.

— Keating, nu sări la bătaie, spuse Camille distrată, deschizând un sertar şi scoţând un alt articol de îmbrăcăminte.

Iritarea lui Adam se intensifică.

— M-a refuzat, în caz că vreţi să ştiţi.

— Fireşte că te-a refuzat, idiotule.

Keating nu veni spre el, însă nici nu se retrase. Adam, însă, înţelegând că, în mod evident, făcuse o greşeală în felul în care o abordase pe Sophia, decise să închidă ochii la acea insultă.

— A trecut pe la voi?

Camille ridică privirea când Keating nu spuse nimic.

— Nu. Dar dacă ai făcut-o să plângă, Excelenţă, am să-i spun soţului meu să te snopească în bătaie.

Şi el care îi invitase tocmai pentru a nu fi depăşit numeric de lingăi şi coate-goale.

— De fapt mi-a lăsat un bileţel, spuse Adam posomorât. Am tot căutat-o, dar n-am reuşit să dau de ea nicăieri.

— Dacă te-a refuzat, atunci poate ar trebui s-o laşi în pace, Greaves.

Înclinându-şi capul spre Keating, Adam făcu lent un pas în faţă.

— Nu vreau s-o las în pace. Am informaţii suplimentare despre vicarul ei pe care trebuie să le afle şi ea. Şi m-am săturat până peste cap să mârâi la mine. Fă-o din nou. Te provoc.

— Oh, Doamne! Intervenind rapid, Camille aruncă deoparte hainele din braţele ei şi se puse între Adam şi soţul ei. Încetaţi. Iar tu, spuse, îndreptând un deget spre Adam, du-te şi caută în bibliotecă sau în sera de portocali. Acolo îi place să se retragă.

— Am căutat deja.

În mod evident soţii Blackwood chiar nu aveau habar unde se afla Sophia. Brusc înţelese într-o cu totul altă lumină ce căuta vechea pălărie boţită pe podeaua dormitorului ei. Acea pălărie se aflase într-o cutie pentru pălării. Blestemând, se răsuci pe călcâie şi porni furios înapoi spre camera goală. Cutia de pălării dispăruse. La fel şi darurile pe care le primise, cu excepţia notabilă a colierului. Rochia ei albastră lipsea şi ea, la fel şi cizmele împrumutate de la grăjdar şi vechiul lui palton.

— Ce faci? întrebă Keating din prag.

Adam, ocupat să scormonească prin şifonierul Sophiei, se ridică.

— A dispărut.

— Ei bine, categoric nu e în şifonier. Ce…?

— Nu, se răsti Adam, întorcându-se din nou şi trecând

valvârtej pe lângă Blackwood. A plecat. Spre blestematul de Cornwall. Udgell!

Majordomul apăru aproape imediat.

— Da, Excelenţă?

— Tu ştii tot ce mişcă în casa asta. Spune-mi ce ştii de domnişoara White.

— Nu înţeleg, Excelenţă.

Încleştându-şi fălcile, Adam se apropie de el.

— M-ai auzit. Când a părăsit Sophia White această casă? Răspunde-mi acum, altfel vă dau afară pe toţi cei implicaţi. Pe absolut toţi cei implicaţi.

Un muşchi de sub ochiul stâng al majordomului tresări vizibil.

— De dragul clarităţii, Excelenţă, asta înseamnă că dacă aş şti într-adevăr ceva şi v-aş împărtăşi informaţia, nimeni nu ar fi în pericol de a fi dat afară?

Sophia l-ar fi ucis dacă şi-ar fi concediat vreun servitor din cauza ei. Şi oricât ar fi fost de furios, oricât de mici ar fi fost şansele lui de a o mai vedea măcar vreodată, nu se simţea pregătit să mai adauge o cărămidă la zidul pe care el şi circumstanţele îl ridicaseră între ei.

— Da, asta înseamnă, răspunse el înţepat. Dacă îmi spui imediat.

— Domnişoara Sophia a părăsit Greaves Park azi-dimineaţă în jurul orei unsprezece. S-a dus călare până la Hanlith, iar de acolo s-a îmbarcat în trăsura de poştă cu destinaţia spre sud, care a plecat la amiază.

O durere tăioasă, muşcătoare i se stârni fulgerător în piept, ca şi cum l-ar fi înjunghiat cineva. Sophia plecase cu adevărat. Plecase fără a-i spune absolut nimic. Iar dacă dispăruse de la unsprezece, însemna că ştiuse încă din momentul când vorbiseră ultima dată că avea să plece. Preţ de o clipă se simţi ca un băieţel căruia îi fusese luată jucăria favorită, singura pe care şi-o dorea, însă îşi dădu seama imediat că descrierea nu era corectă. Absenţa ei îl făcea să se simtă… gol pe dinăuntru. La drept vorbind, nici măcar nu putea fi furios pe ea, pentru că el o împinsese să facă acest lucru. Găsise ceva preţios şi îl călcase în

picioare, iar acum Sophia hotărâse că o viaţă de nefericire profundă în Cornwall era de preferat uneia în care să se lase insultată de el.

— Adam, sper că nu te gândeşti să faci ceva stupid, spuse Keating încet, pe un ton de-a dreptul prudent.

— Poftim? Fireşte că nu. Nu-i prima dată când mă despart de o femeie. Simţi acreala acelor cuvinte pe limbă, însă ce naiba ar fi trebuit să spună, că nu-şi dorea nimic mai mult decât să gonească după ea prin furtuna de zăpadă, să o aducă înapoi cu forţa şi să o încuie într-o cameră cu el până îşi băga minţile în cap? Şi am o logodnă de anunţat.

După ce o informa pe Lady Caroline că pe ea o alesese, desigur. Măcar în acea privinţă putea face lucrurile în ordinea corectă.

— Deci tot ce s-a întâmplat în ultimele câteva săptămâni a fost doar o joacă? Mie nu aşa mi s-a părut.

— În mod evident, da.

Adam schiţă o plecăciune de formă şi porni spre apartamentul lui.

În clipa în care deschise uşa, Caesar şi Brutus veniră la el, îngropându-şi boturile în mâinile lui pentru a cere să fie scărpinaţi. În doar câteva săptămâni Sophia îi transformase câinii de pază în căţelandrii docili şi afectuoşi.

Adam le făcu pe plac, mai mult pentru a-i împiedica să se urce pe el decât din alte motive. În rest nu era într-o dispoziţie prea prietenoasă.

Ce naiba isprăvise? Se duse la fereastră şi o deschise larg. Fulguiala de mai devreme se transformase într-o ninsoare abundentă ce forma o draperie groasă, ascunzând copacii şi dealurile din depărtare, izolând Greaves Park în mijlocul unui neant alb.

Orice femeie întreagă la cap şi cu o situaţie financiară atât de precară ca a ei ar fi acceptat propunerea lui. Atunci cum se făcea că Sophia nu doar îl refuzase, ci şi fugise? Răspunsul se afla undeva chiar sub nasul lui. Ştia că era din cauza a ceva ce făcuse el. Din cauza a ceva ce era el.

Ninsoarea începu să se strecoare înăuntru pe

fereastra deschisă, iar Adam o închise la loc. Apoi se aşeză pe podea sub pervaz. Oricât de tare ar fi simţit nevoia să bea ceva, nu îndrăznea. De data aceasta dacă s-ar fi abandonat întunericului incandescent ce ameninţa să îl înghită nu credea că ar mai fi fost în stare să iasă vreodată la suprafaţă.

Cineva îi bătu la uşă. Câinii începură să latre, însă Adam rămase nemişcat. Până nu se lămurea ce avea de făcut mai departe, cum să procedeze pentru a îndrepta lucrurile, n-avea de gând să meargă nicăieri.

Uşa se deschise.

— Greaves? Keating intră în cameră. Ce… Dumnezeule! Afară cu voi, căţeluşi.

Împinse cei doi mastifi pe coridor şi închise din nou uşa, zăvorând-o să nu mai poată intra. Adam urmări totul apatic, fără să-i pese prea mult ce se întâmpla. Răceala de gheaţă din pieptul lui continua să se extindă, înfrigurându-l până în măduva oaselor. Toată lumea susţinea că era complet lipsit de inimă. În mod evident tocmai le demonstrase că aveau dreptate.

— Greaves, repetă Keating şi se lăsă pe vine în faţa lui Adam.

— Dacă ai venit să-mi dai din nou peste nas cu „ţi-am spus eu”, scuteşte-mă, spuse Adam într-un final.

— Prea bine. Blackwood trase adânc aer în piept. Acum şase luni mi-ai spus ceva. Ţin minte exact cum te-ai exprimat. „Nimeni nu e mai orb decât cel care crede că nu i se cuvine să vadă”. Îţi repet asta acum în contul a ceea ce îţi datorez, adică fiecare clipă de fericire de care am avut parte de atunci încolo.

În cele din urmă Adam susţinu privirea prietenului său.

— Şi atunci ce anume cred eu că nu mi se cuvine? I-am făcut o ofertă Sophiei, iar ea m-a refuzat. Preferă să îşi facă datoria faţă de prietenii ei, iar eu îmi voi face datoria pentru a-mi putea păstra moştenirea. A fost pur şi simplu o zi foarte lungă. Voi fi bine mâine.

De fapt nu avea să mai fie bine niciodată, însă nimeni

altcineva nu avea voie să ştie acest lucru.

— Cred că tocmai ai reuşit să pui punctul pe i. I-ai făcut o „ofertă” Sophiei. Până şi eu ştiu că nu e dispusă să se vândă. Nu ar fi fost dispusă să se vândă nici dacă n-ar fi fost legată de obligaţia de a se sacrifica pentru a salva clubul Tantal. Keating observă misiva de pe masa de scris şi o deschise fără ezitare. Corespondezi cu Haybury? De când faci asta?

— De azi. De acum câteva zile. Nu contează.

— Hm. Eu cred că da. Susţine că Sophia va fi profund nefericită. Vicarul o va frânge, ştii bine. Am văzut amândoi cum se întâmplă aşa ceva.

— Şi cum naiba aş putea să fac eu ceva în privinţa asta? izbucni Adam, cu pieptul sfâşiat din nou de durere. L-a ales pe el. Pe el şi nefericirea de a fi cu el – în locul meu.

— Nu pot să-ţi spun eu cum sau ce să faci. Eşti duce, iar ea e copilul din flori şi nerecunoscut al unui duce, plus că i-a fost promisă unui alt bărbat. Lămureşte-te ce îţi doreşti cu adevărat, dar…

— Asta încerc să fac, se răsti Adam. Şterge-o naibii de aici.

— Dar nu sunt sigur că eşti capabil să îţi îndeplineşti dorinţa, încheie Keating, ridicându-se din nou. Nici măcar ducele de Greaves nu poate săvârşi miracole.

Uşa se închise din nou.

— „Nici măcar ducele de Greaves nu poate săvârşi miracole” repetă Adam, maimuţărind tonul grav şi tărăgănat al lui Keating. Mi-ai fost de mare ajutor, Blackwood.

Se ridică în picioare şi începu să măsoare încăperea în lung şi-n lat, cu mintea asediată de un torent de întrebări căzând asupra lui ca o ploaie de gloanţe. De câte ori o tachinase pe Sophia declarându-i că, în calitate de duce, putea face orice? Iar ea tocmai îi demonstrase cât se poate de eficient că se înşelase în această privinţă. Iar peste câteva zile avea să i-o demonstreze din nou. Avea să-i demonstreze că nu era capabil să o protejeze, că nu era capabil să îi ofere nici siguranţă, nici fericire. Nici măcar toţi

banii din lume, nici blestematele de bijuterii sau rochii elegante nu ar fi putut să o salveze.

Ce îi spusese Keating? Că ar fi trebuit să se lămurească exact ce îşi dorea. Ei bine, răspunsul era simplu. O dorea pe Sophia. Îşi dorea să povestească cu ea şi să o tachineze şi să o ţină în braţe şi să nu fie nevoit să ascundă cât de mult ajunsese să o iubească.

Adam se opri în mijlocul camerei, năucit nu de gândul în sine, pentru că era ceva ce ştia deja, ci de ceea ce simţea. Iubea sunetul râsului ei şi umorul ei şi curajul care îi permisese să fie atât de caldă în ciuda răcelii de care se lovise toată viaţa. Îi dăruia căldură şi lui, când îndurase frig atâta vreme.

Blestemă din nou, zgomotos şi cu sete. Deci ştia ce anume îşi dorea. Însă cum să ajungă acolo, mai exact? Keating nu părea să-l creadă în stare să o facă. Prea bine, atunci. Putea să o ia în sens invers, pornind de la răspuns, şi să identifice paşii pe care trebuia să îi facă pentru a-şi atinge ţelul. O mai făcuse şi altă dată, deşi niciodată cu o miză atât de mare, atât de... necesară pentru însăşi supravieţuirea lui.

Şi cea mai bună, cea mai incontestabilă soluţie la dilema lui era căsătoria. Cu Sophia White. Ideea îi făcu inima să i se zbată în piept ca un căţeluş speriat.

Singura cale de a o face a lui era să accepte să devină el însuşi al ei, în exact aceeaşi măsură. Trăgând adânc aer în piept, îşi reluă plimbarea agitată. Plimbarea îl ajuta.

Să se căsătorească cu Sophia. Mama lui s-ar fi răsucit în mormânt. Sora lui cel mai probabil ar fi căzut lată de groază şi tot într-un mormânt ar fi sfârşit şi ea. Tatăl lui... tatăl lui ar fi fost nedumerit să îl ştie atât de ataşat de o fetişcană încât să se obosească să o ia de soţie. Iar el – el, chiar atât de puternic cum era, avea să fie renegat de înalta societate. Avea să îşi piardă prietenii, atâţi şi aşa cum fuseseră ei. Avea să piardă parteneriate de afaceri şi alianţe. Însă avea să îşi păstreze proprietăţile şi veniturile.

La drept vorbind, singura obligaţie pe care şi-ar fi îndeplinit-o căsătorindu-se cu Sophia ar fi fost clauza ce îi

impunea să se căsătorească. Oricât de şiret şi de crud îşi închipuise tatăl său că fusese când concepuse acea clauză, cel de-al nouălea duce nu menţionase nicăieri condiţii legate de genealogia potenţialei mirese – tot ce conta era ca fiul lui să se căsătorească înainte de a împlini treizeci de ani.

Acea revelaţie îl făcu să se oprească din nou. Prietenii lui şi sora lui n-aveau decât să se scandalizeze, să se văicărească şi să-şi smulgă părul din cap, dar pe el tot nu l-ar fi putut atinge cu nimic. Şi nici pe Sophia. Aşadar următorul obstacol din calea lui era Hennessy şi ce ar fi putut acesta să îi facă ei, lui şi clubului Tantal dacă s-ar fi năpustit să răpească mireasa pentru el însuşi.

Dacă ar fi făcut apel la întreaga lui influenţă, dacă ar fi cerut să i se plătească toate favorurile ce i se datorau şi dacă ar fi stors până la ultima picătură tot ce însemna orgoliu în rândul aristocraţilor, ducele de Hennessy ar fi fost capabil să îngroape clubul Tantal. Ar fi putut face ca membrii clubului să se umple de ridicol şi, chiar mai grav, ar fi putut interveni ca cei care frecventau clubul să fie sancţionaţi interzicându-li-se accesul în înalta societate şi la resursele financiare ale acesteia. Dacă s-ar fi ajuns la aşa ceva, clubul s-ar fi văzut nevoit să-şi închidă porţile în maxim un an.

Însă ceea ce nu luase în calcul ducele de Hennessy, ceea ce nu ar fi putut nicidecum să anticipeze, era posibilitatea de a întâmpina rezistenţă din partea unui alt duce. Şi nici măcar nu un duce oarecare, ci unul care avea reputaţia că obţinea întotdeauna ceea ce îşi dorea, fiind dispus să recurgă la orice mijloace necesare. Unul care nu se dădea înapoi să îşi înfigă colţii în mândria scorţoasă a altuia, sfâşiind-o până ceda.

Un zâmbet lent şi sumbru îi apăru pe buze şi un val nou de hotărâre îi încălzi măruntaiele îngheţate. Tot ce avea de făcut era să evite chiar şi un singur pas greşit. Şi să nu dea greş. Până la urmă tot i se arăta un drum în Cornwall, aparent. Însă mai întâi avea de rezolvat una sau două probleme. Dacă tot se străduia să îndrepte lucrurile,

nu avea s-o facă doar pe jumătate. Şi zău că ar fi fost demult cazul, o recunoştea şi el.

*

— Ah, iată-te, Greaves, spuse Burroughs cu un zâmbet vag, sprijinit într-un cot pe pian în salonul de muzică ticsit de lume. Am auzit un zvon cum că cineva ar fi dispărut. Ai nevoie de ajutor să o ca…

Adam îi dădu un pumn. Gemând, Aubrey zbură pe spate, cu picioarele în aer. Colinda ce tocmai era cântată la pian se poticni într-un zăngănit ce îi puse capăt, iar Sylvia Hart leşină. Înainte ca Burroughs să apuce să se repună pe picioare, Adam îl înşfăca de rever şi îl trânti pe un scaun.

— Keating şi Camille, treceţi aici, vă rog, spuse el, abia atunci remarcând că, în mod evident, soţii Blackwood reveniseră asupra deciziei de a-l părăsi. Fie se răzgândiseră, fie voiau să se asigure că nu avea să pornească valvârtej pe urmele Sophiei. Avea să pornească pe urmele ei, însă avea s-o facă pregătit.

Arcuind o sprânceană, Keating luă braţul soţiei sale şi se mutară în spate, lângă fereastră, unde indicase Adam.

— Domnul şi doamna Flagan, continuă acesta, veniţi lângă soţii Blackwood. Acum.

— Greaves, mârâi Keating ameninţător.

— Mai târziu. Henning. Treci lângă Blackwood. Şi tu la fel, Lady Caroline.

Îi aruncă o privire lui Drymes. Marchizul îl întrebase ce era între el şi Sophia, însă nu participase la comedia darurilor de Crăciun, nici nu o batjocorise, nici nu pusese rămăşaguri pe seama ei. Plus că era un derbedeu, ceea ce azi îl avantaja.

— Drymes. Şi tu.

Marchizul ridică din umeri şi veni lângă Caroline.

— Prea bine.

— Aşa ceva e inacceptabil, interveni Eustace pe un ton strident, nereuşind să îşi ascundă prea bine expresia insultată de pe chipul frumos. Nu poţi să îţi tratezi aşa

oaspeţii, împărţindu-le porunci ca şi cum ar fi nişte… nişte servitori.

Adam întoarse spatele micului grup pe care îl formase.

— Toţi cei care nu v-aţi auzit numele, vreau să părăsiţi această casă înainte de lăsarea întunericului.

Printr-un miracol, Sylvia înălţă capul din braţele lordului Lassiter.

— Dar tu ne-ai invitat aici! Vrei să spui că ai ales-o pe Lady Caroline? O, nu e corect!

— Şi e Crăciunul! interveni sora ei, cu obrazul inundat de lacrimi mari ce îi colorară din nou nasul în acea nuanţă oribilă de roşu.

— Nu mă interesează ce zi e. Afară. Acum.

— Nu poţi face asta! miorlăi Eustace.

— Tocmai am făcut-o. Îşi încrucişă braţele pe piept, stăpânindu-şi impulsul de a-şi înşfăca oaspeţii de câte o aripă şi a-i scoate cu forţa din salonul de muzică. Şi îţi sugerez să ai grijă ca toţi cei care nu au fost de faţă să fie informaţi că îi vreau plecaţi.

Cu priviri indignate şi bombăneli veninoase, douăzeci de aristocraţi părăsiră pe rând încăperea, traversând cu un tropăit zgomotos galeria de portrete pentru a ajunge la camerele lor. Adam chiar desluşi câteva cuvinte în care purtarea lui era comparată cu sminteala scandaloasă a tatălui său, însă nu-i păsa câtuşi de puţin, în schimb se duse la Lady Caroline şi o luă deoparte.

— Trebuie să îţi explic ceva, Caroline. Nu am să-ţi cer mâna, spuse el coborând vocea. Ade…

Ea ridică o mână.

— Excelenţă, dacă m-ai fi cerut în căsătorie, te-aş fi refuzat.

Năucit, Adam închise gura.

— Nu că m-aş plânge, dar de ce m-ai fi refuzat, totuşi?

— Pentru că am şi eu mândria mea şi nu m-aş vedea pusă pe locul doi în favoarea copilului din flori şi nerecunoscut al unui duce. Dacă ar fi fost fiica lui legitimă, atunci da. Însă – şi te rog să nu interpretezi asta greşit,

fiindcă întâmplarea face să îmi placă domnişoara White – nu mi-ar plăcea să aud zvonurile despre aventura ta cu ea. Îşi puse o mână pe braţul lui. Sper că veţi reuşi să găsiţi o soluţie care să vă facă fericiţi pe amândoi, dar mă bucur că înţelegi că, oricare ar fi aceasta, nu mă poate include şi pe mine. Se aplecă spre el. Şi, între noi fie vorba, sora ta e de groază.

— Sunt… de acord, spuse el lent, privind-o pe Caroline cu mult mai multă înţelegere decât posedase cu doar câteva minute în urmă.

— Atunci îmi voi strânge şi eu lucrurile şi voi pleca deodată cu restul.

— Poţi să o faci dacă doreşti, însă având în vedere că mi-ai urat de bine, i-ai urat Sophiei de bine şi ai insultat-o pe sora mea, toate dintr-un foc, aş prefera să rămâi.

Ea zâmbi.

— Mi-ar plăcea.

Încă o fetişcană pe care o putea considera aliată. Fie Sophia răsturnase întreaga lume cu susul în jos, fie îl dăduse pe el complet peste cap.

Când se răsuci pe călcâie constată că Eustace nu se clintise din scaunul ei de lângă fereastră.

— Adam, spuse aceasta coborând vocea şi aruncându-le o privire iritată celor şapte persoane rămase în încăpere. Ai habar ce ai făcut? Te-ai făcut de groază şi pe tine, şi pe mine, şi numele familiei Baswich.

— Nu mă interesează părerea ta, Eustace. Dacă doreşti să te plângi de ruşinea pe care am abătut-o asupra familiei, n-ai decât s-o faci într-o scrisoare. Însă îţi sugerez să aştepţi o lună sau două înainte de a-mi scrie, fiindcă nu mă voi fi întors din luna de miere până atunci.

Sora lui clătină din cap.

— Caroline Emery. Măcar e fiică de marchiz, dar chiar trebuia să alegi o tânără care a avut o aventură cu un cântăreţ de operă italian? Eşti hotărât să calci în picioare numele de Baswich, nu-i aşa?

Adam îşi aţinti privirea asupra surorii lui.

— Nu am de gând să o iau de soţie pe Caroline Emery,

replică el tot încet. Mă interesează fiica unui duce.

— Fii… închise brusc gura. Ce vrei să spui? întrebă ea, pe un ton chiar mai strident. Insist să îţi explici limpede intenţiile. Lasă jocurile, Adam. Viitorul tău – şi al meu – depinde de asta.

Adam zâmbi.

— Iar eu insist să îţi foloseşti imaginaţia. Gândeşte-te care ar fi cea mai teribilă nenorocire pe care ţi-o poţi închipui abătându-se asupra numelui familiei Baswich. Şi adaug-o la revelaţia că scumpul tău Jonathan nu o să mai pună mâna pe averea mea. Niciodată. Adam aşteptă, privind chipul deja palid al surorii lui albindu-se şi mai mult, devenind aproape pământiu. Asta e ceea ce am de gând să fac. Exact la ce te gândeşti.

— Adam, pentru numele lui Dumnezeu! Nu te poţi ca să…

— Eşti încă aici. Pleacă.

— Nu poţi să mă dai afară din casa asta, protestă ea cu glas tremurător. Sunt sora ta.

— De fapt eşti o hienă înveninată de ură care mi-a făcut zile negre încă de când am venit pe lume şi care tocmai şi-a petrecut câteva săptămâni străduindu-se din răsputeri să otrăvească sărbătorile de iarnă pentru o femeie care nu şi-a dorit decât să se bucure de un Crăciun plăcut măcar o dată în viaţă. Strânge-ţi bagajele blestemate şi dispari din casa mea. Şi bucură-te că nu fac mai mult de atât.

Cu un croncănit turbat, Eustace părăsi salonul. Când se răsuci pe călcâie, Adam constată că cei rămăşi aveau un aer categoric stingherit, mai puţin Keating. Blackwood părea de-a dreptul amuzat.

— Acum voi, spuse Adam, întinzându-şi braţele şi flexându-şi degetele. Eu am să plec peste o zi sau două, dar pe voi vă invit să rămâneţi. Mai mult, petrecerea mea de Crăciun de anul viitor va fi mult mai restrânsă. Aş fi încântat dacă aţi accepta să-mi ţineţi companie.

— Va fi la fel de palpitant şi anul viitor? vru Lady Caroline să ştie, un zâmbet luminându-i ochii căprui.

— Tot ce-i posibil.

— Ei, bun, bravo, Greaves, interveni Henning. Mă simt onorat.

Adam încuviinţă din cap.

— Nu. Eu mă simt onorat. Aş fi zis că sunt cam prea în vârstă să mai descopăr lucruri noi despre mine, însă în mod evident mai am câteva lecţii de învăţat. Acum am să vă rog să mă scuzaţi; mă duc să instalez lachei pe holuri şi să-i spun bucătăresei că vom avea mai puţini oaspeţi la cină.

Avea şi alte aranjamente de făcut, însă deocamdată pe acelea prefera să nu le împărtăşească nimănui. Şi trebuia să găsească şi o cale de a o convinge pe Sophia să-şi pună încrederea în el suficient cât să accepte să devină soţia lui în loc de a se căsători cu un vicar şi… a se da pur şi simplu bătută.

Capitolul 16

Pe când ajunse în Cornwall ninsoarea din Yorkshire se transformase într-o ploaie torenţială îngheţată. Ridicând cu greu câte o cutie de pălării în fiecare mână şi îngropându-şi obrajii în paltonul furat, Sophia o luă în jos pe drumul de pământ şi piatră al satului Gulval, păstrându-şi privirea aţintită asupra bisericii vechi de la capătul acestuia. Pietrele cenuşii şi măcinate de vreme, acoperite de muşchi în jurul ferestrei orientate spre nord, o priveau fără să clipească. Dalele de ardezie neagră ale acoperişului luceau umed în ploaia vijelioasă, iar dintre copacii cu ramuri pustiite de iarnă şi puţina iarbă strivită de pe jos se iţeau ici-colo o mână de pietre de mormânt. Dacă s-ar fi aflat acolo în vizită, poate că priveliştea i s-ar fi părut oarecum… fermecătoare. Însă gândul că avea să-şi petreacă restul vieţii într-o casă la fel de severă, ridicată la vreo zece metri în spatele bisericii, o făcu să îşi înăbuşe un fior de groază. Chiar dacă vremea fusese mai rece în Yorkshire, pe dinăuntru nu se simţise niciodată mai îngheţată decât se

simţea acum.

Femeia de la han, unde coborâse din trăsura de poştă, o informase că vicarul avea să se afle la biserică toată după-amiaza, pregătindu-şi predica de duminică.

Nu era aşteptată decât peste două săptămâni, însă dacă ar mai fi zăbovit altundeva poate că s-ar fi trezit nutrind din nou, pentru o clipă sau două, o fărâmă de speranţă, şi i se părea o cruzime să îşi facă singură aşa ceva.

La fel, ar fi putut să încerce să se convingă singură că satul Gulval, aflat în districtul Penwith al comitatului Cornwall, ar fi părut mai puţin sumbru pe vreme mai bună, că dacă ar fi sosit într-o zi însorită, însoţită de cântecul păsărelelor, poate şi-ar fi privit cu mai mult optimism viitorul. Însă în realitate vremea conta prea puţin. Pe dinăuntru se simţea îngheţată, veştejită şi acoperită de muşchi. Decizia ei de a călători la Greaves Park, în Yorkshire, fusese o greşeală stupidă de la bun început. Nu, nu se aşteptase să se îndrăgostească, şi cu atât mai puţin de cel mai inaccesibil bărbat din întregul comitat, însă căutase să îşi ofere rezerve mai mari din acea blestemată de speranţă. Amintiri plăcute. Însă acum din toate acestea nu se alesese decât cu regrete în plus. Şi cu un bărbat fabulos, înnebunitor, pe care şi-ar fi dorit să îl poată ierta, dar în acelaşi timp spera să îl păstreze în inima ei pentru totdeauna.

Cu Adam fermecase un bărbat cu care majoritatea oamenilor nici măcar nu îndrăzneau să vorbească. Cum avea să-i pară reverendul Loines prin comparaţie? Era oare posibil să se dovedească a fi la fel de dificil ca ducele de Greaves? Cu paşi măsuraţi, luptându-se din răsputeri cu senzaţia că se îndrepta spre propria ei înmormântare, deschise uşa bisericii şi intră. Traversă în tăcere culoarul din mijloc, croindu-şi drum printre şirurile de strane vopsite în negru pentru a ajunge la altarul drapat în pânză albă peste care tronau două lumânări.

— E cineva? strigă ea, nevăzând pe nimeni în aripa principală.

O uşă de lemn din stânga altarului se întredeschise. Un tânăr cu părul castaniu atent pieptănat păşi înăuntru.

— Vă pot ajuta? întrebă el, ochii lui căprui studiindu-i paltonul ud leoarcă şi firicelele de apă ce îi şiroiau pe faţă din boneta albastră distrusă.

Ei bine, cel puţin nu arăta ca monstrul lui Frankenstein. Făcu un efort să zâmbească.

— Domnul Loines?

— Da. Bărbatul miji ochii, apoi îi căscă larg. Domnişoara White.

— Da. Am ajuns cu câteva săptămâni mai devreme, dar…

Reverendul Loines se retrase cu spatele în cămăruţa din lateralul altarului şi închise uşa când o auzi. Preţ de o clipă, Sophia rămase încremenită, cu apa picurând de pe ea. Ca şi cum nu tocmai s-ar fi lovit de cea mai mare grosolănie din viaţa ei, Sophia lăsă din nou jos cutiile şi se îndreptă spre uşiţă. Când întinse mâna spre ea, însă, aceasta se deschise din nou.

— Vei aştepta aici, spuse reverendul Loines, punându-şi un palton gros şi o pălărie cu bor larg peste ţinuta simplă, negru cu maro. Am s-o aduc pe mama, care îţi va ţine companie până ne căsătorim.

— Mama ta…

— Eu nu pot rămâne singur cu tine, o întrerupse el, deoarece nu suntem căsătoriţi.

Trecând pe lângă ea, traversă în grabă biserica şi ieşi pe uşa principală.

— Ei, ca să vezi.

Nici măcar nu ţinea minte când i se întâmplase ultima dată ca un bărbat să decidă că nu îşi putea permite să rămână singur în aceeaşi încăpere cu ea. Posomorându-se, se aşeză în primul rând de strane şi exersă împăturatul mâinilor în poală. Banca era tare şi mult prea dreaptă pentru a fi confortabilă, deşi probabil că era aşa de multă vreme, cu ani buni înainte chiar şi de naşterea domnului Loines. Câteva perne, însă, ar fi făcut minuni.

Dintr-un motiv sau altul, se aşteptase să dea peste

cineva mai în vârstă, un bărbat pe care Hennessy să îl şi considerat capabil să o ţină în frâu. Însă abia dacă părea să fie puţin mai mare decât ea. Dacă nu avea mai mult de douăzeci şi patru sau douăzeci şi cinci de ani, însemna că nu era vicar de prea mult timp. Poate că nu era chiar atât de inflexibil şi sever cum se temuse ea.

Gândul la domnul Loines o bântuise săptămâni întregi. Şi indiferent ce concluzii şi-ar fi dorit să tragă în pripă legat de tinereţea şi caracterul lui, acestea nu ar fi fost cu nimic mai valabile decât coşmarurile ei. Se afla aici. Conta mai puţin cât de bună sau de rea avea să se dovedească acea situaţie – tot ce avea de făcut era să caute să se descurce cât mai bine.

Se scurseră aproape zece minute până când uşa bisericii se deschise din nou. O femeie înaltă şi rotofeie intră şi îşi dădu jos eşarfa ce îi acoperea părul negru presărat cu şuviţe albe.

— Doamna Loines, presupun? întrebă Sophia, ridicându-se din nou.

— Eu sunt.

— Încântată să vă cu…

— L-ai surprins pe vicar. Ia loc până aduc nişte ceai, iar el se va întoarce în scurt timp.

Sophia se aşeză înapoi.

— Unde s-a dus, dacă pot să întreb?

Mama vicarului dispăru în cămăruţa laterală, apoi reapăru o clipă mai târziu cu un ceainic şi trei ceşti.

— În casă. Are nişte note, a zis. Femeia o studie. Ai să fii cuminte, sper. Gulval e un sat de oameni cu frica lui Dumnezeu şi nu vom permite ca o femeie să îi împingă pe bărbaţii noştri la păcat.

— Te rog, mamă, răsună vocea vicarului din spatele lor. Vorbeşti cu cea care urmează să-mi devină soţie. Domnişoara White nu va împinge pe nimeni la păcat.

Ei, ce drăguţ din partea lui să intervină – şi cât de neaşteptat.

— Mulţumesc, vicare. Am…

— Ea ne va servi drept exemplu din care să învăţăm

cu toţii cum să-l servim mai bine pe Domnul şi Mântuitorul nostru, continuă vicarul. Hristos a umblat printre leproşi, iar noi îi vom urma exemplul.

— Eu nu sunt leproasă, replică Sophia, încruntându-se.

— Fireşte că nu, spuse el, trăgându-şi un scaun de la marginea încăperii pentru a se aşeza direct în faţa ei. Eşti Maria Magdalena, o femeie căzută în necurăţenie ce aşteaptă să fie mântuită prin harul divin. Eu te voi mântui.

— Ba n-am căzut în nimic, se indignă Sophia, găsind că sclipirea din ochii lui era cumva mai înspăimântătoare decât dacă ar fi fost un monstru bălos şi violent. Pur şi simplu părinţii mei nu sunt căsătoriţi, ceea ce nu e nicidecum vina mea.

El zâmbi.

— Da, fireşte. Şi faptul că ai lucrat într-un cuib al păcatelor? Că ai trăit într-o casă ticsită de femei spurcate? Nici asta nu e vina ta? Nici destrăbălarea ta cu bărbaţii? Trebuie să îţi recunoşti greşelile pentru a putea să înveţi din ele. Şi trebuie să fii un exemplu pentru alte femei ce stau să cadă în prăpastia osândei veşnice.

Sophia îi aruncă o privire doamnei Loines, care se aşezase în rândul de strane de vizavi de ea şi care încuviinţă din cap.

— Nu s-a găsit în tot satul Gulval nicio femeie care să-ţi atragă atenţia, domnule Loines? întrebă Sophia. Pari să vezi în mine o alegere foarte proastă ca potenţială soţie.

— Un vicar trebuie să se căsătorească pentru a putea să servească mai deplin drept exemplu pentru congregaţia sa. Tu eşti alegerea perfectă pentru a demonstra efectele credinţei, ale milostivirii şi ale căinţei.

Cu un fior de gheaţă gonindu-i pe şira spinării, Sophia se lipi de banchetă, încercând să se îngroape în ea cât de mult posibil. Cât de multă… ură trebuie că nutrise ducele de Hennessy faţă de ea – şi de ce? Pentru că venise pe lume? Toţi muşchii şi toate tendoanele din corp i se încordară, ca şi cum s-ar fi pregătit să o ia la fugă. Şi-ar fi dorit să fugă. Însă nu putea. Clubul Tantal şi cele treizeci de

femei care îşi câştigau existenţa acolo din aceleaşi motive pentru care o făcuse şi ea – pentru că nu aveau unde altundeva să se refugieze, alternativa fiind să ajungă în stradă – ar fi avut de suferit dacă ea ar fi fugit.

— Pari foarte convins de rolul meu în toate astea, se încumetă ea, străduindu-se să păstreze un ton calm. Brusc, de undeva din fundul minţii auzi vocea lui Adam spunându-i că era o femeie ieşită din comun, extraordinară. Se concentră pe acel gând, găsind un izvor de tărie sufletească în faptul că exista cineva pe lume care o aprecia. Şi totuşi, nu îţi ştiu nici măcar numele mic.

Vicarul încuviinţă din cap.

— Peter. Însă trebuie să respectăm regulile bunei-cuviinţe în toate. Pentru tine voi fi întotdeauna, vicar, reverendul Loines sau domnul Loines. La fel cum tu vei fi doamna Loines.

— Dar mama ta e doamna Loines.

Mama lui se aplecă în faţă.

— Eu am consimţit să mi se spună Maica Loines, zise aceasta.

— Oh.

Vicarul îşi sprijini coatele pe genunchi.

— Ştiu că de multe ori demnitatea de vicar i se oferă cuiva drept… de regulă fiului mezin al unui aristocrat pentru a-i asigura un venit. Nu e cazul şi în ceea ce mă priveşte. Mama susţine că m-am născut pentru asta. Sunt exact unde mi-a fost sortit să fiu.

Sophia se forţă să zâmbească.

— Se întâmplă destul de rar ca cineva să îşi găsească locul perfect în lume.

El îşi înclină capul într-o parte pentru a o studia.

— Şi pentru tine acesta e locul perfect, domnişoară White. Aici mă vei însoţi la biserică în fiecare duminică, stând exact unde stai acum, iar de două ori pe săptămână, când se adună o parte din congregaţie, îţi vei mărturisi păcatele, iar noi ne vom ruga pentru tine. Vei face fapte de caritate, având grijă de cei săraci şi citindu-le din Biblie celor fără educaţie şi celor infirmi. Şi, fireşte, vei reflecta la

păcatele tale când…

Uşa din spate a bisericii se deschise cu un scârţâit.

— Iată-te, Sophia, spuse vocea familiară a marchizului de Haybury.

Tresărind ca arsă, Sophia suci fulgerător gâtul.

— Cum? Ce cauţi…

— Mă bucur că am ajuns mai devreme, o întrerupse el, venind cu paşi mari lângă ea. În fond, nu mi se întâmplă prea des să fiu invitat să conduc mireasa la altar.

Vicarul se ridică în picioare deodată cu ea.

— Lordul meu, nu ştiam că încă vă aflaţi în Gulval. Şi aveam impresia că nu prea vă încântă ideea acestei nunţi.

Marchizul îi oferi un zâmbet care nu i se reflectă şi în ochi.

— Să spunem doar că ţin morţiş să fiu de faţă la nunta domnişoarei White.

Acele cuvinte aduceau mai degrabă a ameninţare, chiar şi în urechile ei. Şi având în vedere că nu se aşteptase să mai dea ochii vreodată cu nimeni dintre cei pe care îi cunoştea, Sophia se simţi de-a dreptul mândră de ea însăşi pentru că nu izbucnise în lacrimi. Însă nu le împărtăşise soţilor Haybury detaliile căsătoriei ei forţate. Le spusese doar că Hennessy îi găsise un soţ, iar ea acceptase să se căsătorească.

Lordul Haybury îi luă mâna şi i-o puse ferm pe braţul lui.

— Aţi stabilit deja data? vru el să ştie, strângându-i scurt degetele. Nu mă aşteptasem să te văd aici decât în preajma datei de cincisprezece.

— Nici eu, replică domnul Loines, împreunându-şi sprâncenele într-o expresie încruntată. După cum nu mă aşteptasem nici ca la nuntă să fie prezente şi persoane din… viaţa ta de dinainte. Aici urmează să începi o viaţă nouă.

— Da, ştiu, răspunse Sophia pe un ton mult prea insolent. Însă având în vedere că era în pragul unui atac de apoplexie, nu prea conta. Însă lordul Haybury face parte din familia mea.

— Îi sunt ca un tată, confirmă Haybury, ignorând evident faptul că avea doar cu şase ani mai mult decât ea.

— Înţeleg. Vicarul îşi plimbă privirea între cei doi. Va fi o nuntă restrânsă şi simplă, iar ceremonia va fi condusă de vicarul din Newmill. Dacă tot ai sosit mai devreme, nu văd de ce am mai aştepta. Reverendul Matthews ne poate căsători luni după-amiază.

— Nu trebuie să faci întâi anunţurile publice? întrebă Oliver, încruntându-se şi el. Ar fi cumva deplasat să ignori uzanţele date fiind circumstanţele, nu crezi?

— Am început deja să fac anunţurile publice, replică reverendul Peter. Duminică va fi a treia oară. Nu voiam să fim nevoiţi să mai amânăm nunta odată ce sosea domnişoara White. Ar fi… intolerabil ca o femeie necăsătorită, cu caracterul ei, să umble de capul ei prin sat.

— Ai făcut totul ca la carte, răspunse marchizul. Vom aştepta, fireşte, până după cel de-al treilea anunţ public. Sugerez de duminică într-o săptămână. Asta îţi va lăsa zece zile, domnişoară White, să găseşti o rochie potrivită pentru ocazie. Cea mai mare parte dintre lucrurile ei s-au pierdut într-un accident de trăsură, ştiţi. Au ajuns în râu. A fost cât pe ce să se înece.

Doamna Loines pufni dispreţuitor.

— Doar nu sugerezi să poarte alb, lordul meu?

— Mamă, te rog. Duminica următoare ar fi acceptabil. Şi voi folosi metafora lucrurilor personale înghiţite de râu ca să trasez o paralelă cu spălarea de păcate. Se lovi cu arătătorul lung în bărbie, un gest destinat, fără îndoială, să îi dea un aer gânditor. Mai rămâne doar să vedem unde ai putea fi ţinută până vei intra sub aripa mea. Presupun că ai putea sta în casa mea, să împarţi patul cu mama, până la nuntă. Astfel n-ar putea să ne acuze nimeni de indecenţă.

Sophia îşi aminti că văzuse câteva stânci spectaculoase pe drumul de la Londra. Ar fi putut eventual să se întoarcă la una dintre ele şi să se arunce pur şi simplu în gol. Tot ar fi fost mai puţin dureros decât să îndure aşa ceva pentru tot restul vieţii. Cum avea să reuşească? Cum avea să reuşească să nu fugă, când era tot ce îşi dorea să

facă? Când Adam deja îi oferise un loc în care să se ascundă dacă reuşea să îndure acea oroare timp de circa un an?

— Am închiriat în întregime hanul Scoica de Mare, interveni Haybury. Sunt patru camere goale acolo şi personalul necesar. Sunt convinsă că e o soluţie la fel de bună.

— Nu cred că…

— Da, ar fi minunat, se trezi Sophia spunând. Crezi că am putea merge acolo acum, lordul meu? Constat că patru zile în trăsura de poştă m-au obosit teribil.

— Fireşte. Haybury îi salută din cap pe vicar şi pe mama acestuia, care în momentul acela arătau ca două imagini în oglindă, ambele chipuri la fel de încruntate. Poate domnul Loines ne va vizita acolo la micul dejun.

— Cu… siguranţă da. Sunt anumite reguli pe care trebuie să le înveţi înainte de nuntă. Şi ţi-am scris jurăminte pe care să le rosteşti.

Încleştându-şi mâna pe braţul marchizului, Sophia se aplecă să-şi ia una din cutiile de pălării, în vreme ce el o luă pe cealaltă. Apoi, înainte ca cineva să apuce să zăvorască uşa bisericii şi să-i împiedice să plece, Sophia se retrase. Haybury, desigur, avea o umbrelă aşteptându-l afară şi îi dădu Sophiei şi cea de-a doua cutie înainte de a-şi petrece un braţ pe după umerii ei şi a ridica umbrela astfel încât să-i adăpostească pe amândoi.

— Hanul e chiar peste drum, spuse el, traversând cu ea.

Sophia încuviinţă din cap, nesimţindu-se în stare să vorbească până nu se vedea ajunsă cu bine înăuntru. Cu bine… Se îndoia că avea să îi mai fie bine vreodată. Fiecare clipă din tot restul vieţii ei, în afara următoarelor zece zile, avea să fie petrecută fie în compania soţului ei, fie însoţită de mama acestuia. Şi avea să fie nevoită să îndure criticile lor neobosite faţă de întregul ei trecut, să rabde stigmatul de femeie căzută în păcat, în vreme ce ei aveau să ţină discursuri moralizatoare, călcându-i în picioare cadavrul intrat în putrefacţie.

— Stai jos, spuse Haybury, împingând-o spre o masă aşezată lângă o imensă vatră de piatră. Îi spuse ceva bărbatului slăbănog care intrase după ei în sala comună, iar insul dispăru din nou, încuviinţând scurt din cap. O clipă mai târziu marchizul se aşează în faţa ei şi turnă câte un pahar de whisky pentru fiecare.

— Bea.

Sophia îşi goli paharul dintr-o înghiţitură. Fierbinţeala băuturii îi inundă tăios gâtul, făcând-o să-şi revină la viaţă.

— Ce cauţi aici? întrebă ea răguşit.

Ochii lui cenuşii o studiară. Erau cu un ton sau două mai deschişi decât ochii întunecaţi ca furtuna ai lui Adam, remarcă ea, şi deşi cei doi împărtăşeau acelaşi cinism blazat, nu ar fi putut să îi confunde niciodată. Privirea ducelui de Greaves îi înveselea sufletul, o încălzea pe dinăuntru şi îi umplea inima de iubire chiar şi atunci când era furios.

— Cred că întrebarea mai relevantă e ce cauţi tu aici? replică marchizul în cele din urmă, umplându-i din nou paharul. Am impresia că ai uitat să ne împărtăşeşti câteva detalii despre nunta ta.

Golindu-şi din nou paharul, cu un gest calculat, Sophia clătină din cap.

— Nici măcar nu încerca. Ştiai de trăsura căzută în râu. Şi eşti aici, deşi n-ai avea niciun motiv să fii. Tu eşti cel care trebuie să-mi spună ce se petrece.

— Ştii, de regulă angajaţii mei nu prea încearcă să-mi spună mie ce să fac.

— Eu nu lucrez pentru tine. Am fost angajata lui Diane.

— E tot acelaşi lucru, replică el nepăsător. Am primit o scrisoare. Două, de fapt.

— De la cine?

Nu ar fi avut cum să fie de la Adam, pentru că cei doi nu îşi vorbeau. De la Keating? Chiar mai probabil era ca scrisoarea să fi fost de la Camille. Dar de ce? Cammy ştia prea bine că nu era nimic de făcut în situaţia aceea şi ştia la fel de bine că Sophia ţinea să ascundă de lordul şi Lady

Haybury detaliile acelui aranjament.

— Asta mă priveşte, spuse marchizul.

— Trebuie să ştiu, replică Sophia, izbind cu pumnul în masă. Dacă Greaves a început să corespondeze cu tine şi ţi-a spus că sunt aici, mă văd nevoită să îl bănuiesc de intenţii necurate.

Haybury o studie.

— S-au dus de mult vremurile când Adam Baswich mă învăţa pe mine ce să fac. De fapt nu, mint. Acele vremuri nu au existat niciodată.

Părea să spună adevărul în acea privinţă.

— Atunci vreau să ştiu când au sosit acele scrisori.

— Eşti insistentă, ei? Prima a sosit cam acum o săptămână, cerându-mi să vin până aici şi să mă întâlnesc cu logodnicul tău, pentru a-mi face... o impresie despre caracterul lui. Cea de-a doua a ajuns prin curier azi-dimineaţă. Băiatul mai că n-a căzut lat de epuizare în momentul în care mi-a înmânat-o. Şi asta-i tot ce sunt dispus să-ţi spun în privinţa lor.

Fusese fără îndoială opera lui Camille, sau a ei şi a lui Keating. Ei, cel puţin, ar fi fost preocupaţi să afle câte ceva despre cel care urma să îi devină soţ.

— Prea bine, atunci.

Marchizul luă o înghiţitură de whisky, apoi îşi puse coatele pe masă, sprijinindu-şi bărbia pe mâinile împreunate.

— Ai făcut o înţelegere cu Hennessy în ziua când te-a căutat la club. Şi n-a fost vorba doar de căsătorie. Presupun că a pus problema la modul „căsătoreşte-te cu domnul Loines, altfel voi distruge clubul Tantal” – sau ceva la fel de dezgustător.

— Motivele care mă determină să mă căsătoresc cu vicarul îmi aparţin. Ce scria în cea de-a doua epistolă?

— Mai multe lucruri cât se poate de interesante. Povesteşte-mi despre vacanţa ta. Ce impresie ţi-a făcut Greaves Park?

Deşi Sophia se străduia să nu se gândească la ceea ce tocmai îi ceruse marchizul, în clipa în care acesta rosti

cuvintele, în minte îi reapărură instant dealurile acoperite de zăpadă, frigul crunt din aer şi ghirlandele de stejar verde şi vâsc şi panglici din salon. Şi Adam zâmbindu-i. O lacrimă îi alunecă pe obraz înainte să apuce să o împiedice.

— Mi-a plăcut foarte mult, spuse, dorindu-şi să nu fi băut atât de mult whisky pe stomacul gol. Sophia îşi îndreptă umerii. Şi nu ar fi trebuit să mai amâni nunta. Zece zile? Eu vreau doar să ştiu că am terminat odată.

— Pentru că eşti atât de nerăbdătoare să devii soţia acelui zelot, presupun. Da, văd şi eu cât sunteţi de compatibili.

— Am acceptat să mă căsătoresc cu el. Sunt o femeie care îşi respectă cuvântul dat. Nu faci decât să înrăutăţeşti lucrurile.

— Adevărul e că îmi face plăcere să agit apele. Îşi trase umerii în spate sub jacheta gri închis. Chiar şi aşa, omul de regulă se căsătoreşte o singură dată. E de dorit să o faci bine.

— Nu am deloc bani la mine. Şi nu poţi să-mi cumperi tu o rochie.

Inima i se mai frânse încă puţin când îşi aminti că purtase o conversaţie similară cu doar puţin peste patru săptămâni în urmă. Dumnezeule, era posibil să fi trecut doar o lună? Avea impresia că se scursese o viaţă de atunci.

— Ai bani în contul tău din Londra. Am să-ţi împrumut o sumă oarecare în contul acelor bani. Pentru că nu te poţi căsători îmbrăcată în asta. Arătă spre rochia ei de zi de culoare albastră, atât de udă încât şiroia de apă, încă acoperită pe jumătate de paltonul lui Adam. Şi nu ţi-aş sugera să pui piciorul în biserică purtând vreuna dintre rochiile tale de la clubul Tantal.

Sophia coborî privirea spre rochia ei. Biata haină supravieţuise bălăcelii în râu şi unui drum de patru zile cu trăsura de poştă, iar acum fusese din nou udată leoarcă de ploaie. Cel mai probabil reverendul Loines ar fi fost mai mult decât încântat să dea ochii cu o mireasă zdrenţuită, vlăguită şi suferindă, şi ar fi folosit felul în care arăta drept

dovadă că era un suflet pierdut, fără speranţă. În momentul acela aşa se şi simţea.

— Am o întrebare pentru tine, îi ceru Haybury, apoi făcu o pauză când un servitor dădu buzna înăuntru cu o grămadă de pături. Când bărbatul se retrase din nou, marchizul se ridică şi se duse în spatele ei pentru a-i înfăşură una dintre pături în jurul umerilor. Greaves.

Se întoarse pe scaun.

Sophia închise ochii doar pentru o clipă, însă nu reuşi decât să facă imaginile din mintea ei cu atât mai vii.

— Ce-i cu el?

— E un individ teribil de nefast, un băgăcios, un ins manipulator şi un monstru fără suflet. Însă asta e doar părerea mea despre caracterul lui. A ta care e?

Sophia îşi strânse mai tare pătura în jurul ei, dorindu-şi să fi putut dispărea în ea.

— Nu ştiu ce scria în acele misive, însă nu contează. M-am dus în Yorkshire pentru o... o experienţă nouă, o vacanţă altfel. Şi a fost minunat. Acum mă voi căsători cu domnul Loines. Peste zece zile, evident. Se ridică. Unde este camera mea? Aş dori să mă dezbrac de hainele ude.

— Cum urci scările, prima uşă pe dreapta, replică el fără a se clinti. Sunt surprins că te dai bătută; nu îţi stă deloc în fire, Sophia.

— Ba chiar îmi stă în fire. Pur şi simplu nu mă cunoşti atât de bine cum credeai.

Oliver o privi urcând scările şi intrând în mica ei cameră închiriată. Apoi dădu pe gât şi restul de whisky din pahar şi îl umplu din nou. Dacă într-adevăr nu o cunoştea atât de bine cum credea şi, chiar mai important, dacă Greaves nu o cunoştea atât de bine cum credea, erau cu toţii pe punctul de a intra în ditamai buclucul. La drept vorbind, oricum îi aştepta ditamai buclucul. Singura întrebare era dacă avea sau nu să merite.

Oricum ar fi fost, în momentul acela era o blestemată de dădacă. Şi se afla în cel mai plictisitor sat din întregul comitat Cornwall, în cea mai ploioasă zi a anului, având drept sarcină pentru următoarele zece zile să o împiedice

pe fiica nelegitimă a unui duce să găsească o cale sau alta de a se căsători cu un bărbat care avea să sugă toată viaţa din ea, precum o nenorocită de lipitoare. Greaves îi fusese dator vândut şi înainte. De acum încolo, însă… Ei bine, nutrise dintotdeauna o profundă admiraţie pentru armăsarul pursânge al ducelui. Zeus avea să fie o recompensă potrivită – pentru început.

*

Dacă Adam nu ar fi ştiut de la bun început că ducele de Hennessy nu primea oaspeţi, ar fi ajuns la aceeaşi concluzie văzând expresia surprinsă a majordomului când trăsura lui cu patru cai se opri în faţa Casei Hennessy din Hampshire. Chiar lăsând la o parte faptul că nu ţinea minte ca la Casa Reynolds, reşedinţa de la Londra a lui Hennessy, să se fi organizat vreodată mai mult de două sau trei dineuri, se îndoia că erau mulţi cei care de bunăvoie şi nesiliţi de nimeni ar fi venit să-şi petreacă sărbătorile de iarnă într-o casă în care să fie constant priviţi dezaprobator.

În acest caz termenul de „casă” nu era tocmai cel mai potrivit; conacul nu era la fel de masiv ca Greaves Park – prea puţine reşedinţe se puteau compara cu a lui –, însă era totuşi impresionant. Şi în acelaşi timp rece şi sever, însă la fel i se păruse şi propriul conac până să apară acolo Sophia, aducând lumina soarelui în locuri unde nu mai ajunsese niciodată până atunci.

— Vă pot ajuta? întrebă majordomul, afişând din nou un aer dispreţuitor.

— Hennessy e acasă? replică Adam, înfrânându-şi frustrarea ce stătea să dea pe dinafară.

Evenimentele din ultimele câteva zile îl scoseseră din sărite în asemenea măsură încât era el însuşi neliniştit de halul în care ajunsese, însă furia şi frustrarea erau singurele lucruri care îi permiteau să se concentreze pe ceea ce avea de făcut în momentul acela, în loc să-şi lase gândurile să se îndrepte spre misiunea imposibilă ce încă îl aştepta în Cornwall.

— Şi cine să spun că îl caută? Familia se află în prezent la capelă şi nu poate fi deranjată.

La capelă – era deci duminică? Adam făcu rapid un calcul în minte. Era într-adevăr duminică, ceea ce însemna că nu o mai văzuse pe Sophia de şase zile. Avea impresia că trecuse mai mult, şi în acelaşi timp mai puţin; încă îşi amintea ultimul lor sărut – deşi la momentul respectiv nu ştiuse că era ultimul – fără niciun pic de efort.

— Ducele de Greaves, spuse el cu voce tare, deşi s-ar fi aşteptat ca imensul blazon pictat pe trăsura neagră să îi fi comunicat la fel de limpede identitatea.

Majordomul clipi surprins.

— Vă rog să poftiţi înăuntru şi să luaţi loc, Excelenţă, spuse acesta prompt, retrăgându-se din uşă şi conducându-l într-un salon cu o atmosferă cam formală. Adam nu se aşeză, însă. Nimic din el nu mai reuşise să se relaxeze de câteva zile.

Ar fi plecat mai repede de la Greaves Park, însă ar fi însemnat să se eschiveze de la îndatoririle sale, atât cele de duce, cât şi cele de moşier. Mâncarea oferită în dar săracilor în ziua de după Crăciun, cadourile şi obligaţiile sale faţă de servitori, şi o sută de alte sarcini de care, prin tradiţie, se ocupa în această perioadă a anului. Dacă ar fi plecat fără a avea grijă mai întâi de oamenii de sub autoritatea lui nu s-ar fi simţit… demn de a o căuta pe Sophia. Nu după ce ea îi reamintise că era om.

Se scurseră aproape patruzeci de minute de iritare mută, crescândă, până când uşa salonului se deschise din nou.

— Greaves, rosti hârşâit o voce gravă. Ce naiba te aduce în Hampshire în această perioadă a anului?

Ducele de Hennessy era un bărbat înalt şi corpolent, cu pieptul lat şi o burtă considerabilă, ce părea să fi crescut invers proporţional cu părul scurt grizonant din care nu-i mai rămăsese decât puţin în creştetul capului. Nu semăna deloc cu Sophia, din fericire, poate cu excepţia sprâncenelor uşor curbate şi a ceva ce nu reuşea să identifice prea bine la ochii lui.

— Trebuie să discut cu tine despre fiica ta, replică Adam, neavând chef de conversaţie politicoasă.

Hennessy se încruntă.

— Katherine? Este aici cu Marshall şi copiii lor. Ce e cu ea?

— Am venit pentru Sophia White.

Ochii ducelui se îngustară milimetric.

— Atunci nu avem nimic de discutat. Îmi pare rău că ai bătut atâta drum degeaba.

— Ai ameninţat-o şi ai forţat-o să accepte o căsătorie complet nepotrivită pentru ea. Nu-mi place asta.

— Cu plăcere te invit să rămâi la prânz, spuse Hennessy imperturbabil, însă subiectul acesta l-am încheiat.

Adam se încruntă, cele câteva zile de frustrare şi tensiune cristalizându-se într-o furie fină şi tăioasă.

— Eşti tatăl ei. De ce dracu' refuzi să îţi asumi responsabilitatea pentru binele ei?

— În continuare nu văd rostul acestei conversaţii. Teoretic, însă, i-am rezolvat corect situaţia.

— I-ai rezolvat să dispară în Cornwall, ca tu să poţi încerca să uiţi de existenţa ei.

Câteva pete de roşeaţă începură să se strecoare în obrajii lui Hennessy.

— Dat fiind istoricul propriei tale familii, consider că nu îţi poţi permite să-mi ţii tocmai tu lecţii de morală.

În urmă cu doar câteva săptămâni Adam s-ar fi simţit insultat de acel comentariu. Acum, însă, avea lucruri mai importante în minte.

— Când diavolul însuşi te acuză de necurăţenie, e cazul să pleci urechea la ceea ce are de spus, izbucni el.

— Nu am făcut nimic rău. Iar această conversaţie s-a încheiat.

Dumnezeule! El măcar îşi recunoştea greşelile, îşi spuse Adam. Sau cel puţin cele mai multe dintre ele. Hennessy reuşea cumva ca, negându-le, să se convingă singur că era un om sobru, pios şi respectabil, aşa cum încerca din răsputeri să pară? Ducele cel mai probabil aşa

credea, însă Adam hotărâse deja că îl găsea pe Hennessy chiar mai dezagreabil decât până atunci. Şi era absolut necesar să iasă învingător din acea înfruntare. În joc era viitorul Sophiei – şi propriul lui viitor, căci acum că devenise conştient de ceea ce ar fi putut avea, i-ar fi fost imposibil să se mulţumească totuşi cu mai puţin, indiferent de consecinţe.

— I-ai plătit educaţia, insistă din nou, începând să-şi scape de sub control furia cu greu stăpânită.

— Nu cred în filantropie. Nu face decât să le ofere speranţe false celor care nu au muncit pentru a-şi croi un drum în viaţă.

— Eşti o jigodie nenorocită, îi aruncă Adam, pierzându-şi într-un sfârşit răbdarea. Dacă ai fost în stare să ţi-o tragi cu cineva, n-ai decât să te dovedeşti în stare şi să-ţi asumi responsabilitatea pentru consecinţe.

Ducele se îndreptă cu un aer ofensat, încercând să pară cât mai impunător, deşi tot era cu un cap mai scund decât Adam.

— I-am rezolvat viitorul, deşi nu aveam nicio obligaţie să o fac. Nu e nicidecum treaba ta, Greaves. Mi-am făcut datoria faţă de această persoană. Acum pleacă.

— Încă nu am terminat cu tine. Ai ameninţat clubul Tantal dacă Sophia ar fi refuzat viitorul pe care i l-ai îndesat pe gât. Eu îmi doresc un altfel de viitor pentru ea.

— A, da? întrebă Hennessy sceptic.

— Da. O vei lăsa în pace pe Sophia White şi vei lăsa în pace clubul acela. Femeia aceasta, precum şi clubul Tantal, au devenit deosebit de importante pentru mine şi le voi apăra cu înverşunare – şi neobosit – dreptul de a-şi continua existenţa după bunul lor plac.

— Acel cuib al desfrânării e o pată pe obrazul întregii Londre, replică Hennessy, petele de roşeaţă din obraji intensificându-i-se. Trebuie să dispară.

Adam făcu un pas spre el.

— Nu sunt un cavaler care luptă pentru drepturile femeilor. Şi nici nu sunt un tânăr însufleţit de entuziasm, cu idei mari şi torţe mici. Nu mă interesează să par

respectabil, să respect regulile bunelor maniere sau să mă bucur de bunăvoinţa ta şi nu mă interesează ce se alege de tine. Nu mă voi da înapoi de la nimic şi mă voi dovedi un adversar brutal. Eşti dispus să mi te pui în cale în această privinţă?

Preţ de o clipă avu impresia că ducele avea să se prăbuşească lat în propriul salon sufocant.

— Faci o grămadă de tărăboi şi pentru ce, o amantă?

Avea să fie ultima dată când cineva o mai numea pe Sophia amanta lui, decise Adam.

— Am de gând să mă căsătoresc cu Sophia White. Pentru a face acest lucru, am să mă asigur că nu te atingi de clubul Tan…

— Să te căsătoreşti cu ea? repetă Hennessy, împreunându-şi sprâncenele într-o expresie de uluire. Eşti duce, băiete. Nu poţi să te căsătoreşti cu o femeie de rând. Ba chiar una care e mai puţin de atât. E absurd! Nici măcar propriul tău tată nu s-ar căsători cu o târfă, pentru numele lui Dumnezeu.

— Eu nu sunt tatăl meu, scrâşni Adam, perfect conştient că spunea adevărul în această privinţă, ceea ce nu i se întâmplase decât foarte rar. Pentru că tatăl lui nu s-ar fi îndrăgostit niciodată, cu atât mai puţin să îşi rişte reputaţia pentru altcineva decât propria persoană. În mod evident Sophia îl făcuse să devină un om mai bun, chiar fără voia lui. Şi dacă te-ai fi obosit să îţi cunoşti cu adevărat fiica, ai fi descoperit că merită să îţi petreci timpul cu ea. E… remarcabilă.

— Eşti…

— Îţi rezolv aşa-zisa problemă, Hennessy. O voi lua de la clubul Tantal. Clubul îşi va continua existenţa. Bârfele care vor circula pe seama ei vor fi în întregime din vina ta, pentru că, deşi eşti tatăl ei, vei fi refuzat să o recunoşti chiar şi după ce va fi devenit ducesa de Greaves. Preţ de o clipă prelungă, îl fixă pe duce cu privirea. Am fost suficient de clar? murmură în cele din urmă.

— Dacă descopăr că faci asta la rugămintea lui Haybury sau a soţiei lui, voi…

— Spune-o. Clubul Tantal va rămâne.

Hennessy efectiv scoase un mârâit furios.

— Clubul Tantal va rămâne, repetă el înţepat. Acum ia-ţi…

— Am terminat cu tine, spuse Adam, întrerupând din nou fanfaronada lui Hennessy. Ai să laşi în pace şi clubul, şi pe Sophia. Dacă aud altceva, voi avea grijă să te distrug. Şi dacă îţi închipui că mint în această privinţă, n-ai decât să mă pui la încercare.

Salutând scurt din cap, se răsuci pe călcâie şi porni spre uşă.

— Faci o greşeală, Greaves. Căsătorindu-te cu o târfă, te vei coborî pe tine; nu o vei ridica pe ea la nivelul tău. Tu eşti cel care va plăti pentru această neghiobie.

— Şi mă voi bucura să am ocazia de a o face.

La drept vorbind, chiar se ruga să i se ofere şansa de a se revanşa faţă de ea.

Când ieşi în hol, o siluetă minusculă, cu părul grizonat, i se puse în cale.

— Greaves, spuse ducesa de Hennessy, privindu-l.

— Excelenţă, răspunse Adam, înclinând capul. Vă rog să mă scuzaţi, sunt în întârziere. Am de contramandat o nuntă şi de organizat o alta.

Iar dacă Haybury nu îşi făcuse treaba, poate că deja era prea târziu. O senzaţie de gheaţă îi cuprinse inima.

Nu putea fi prea târziu. Să o piardă acum… Nici măcar nu se putea gândi la aşa ceva.

— Nu Carlton a plătit pentru educaţia domnişoarei White, spuse ducesa încet, luându-l de braţ când porni spre foaier. Eu am făcut-o.

Adam fu profund surprins.

— Soţul dumneavoastră şi-a luat o amantă şi dumneavoastră aţi plătit pentru educaţia copilului venit pe lume în urma acelei aventuri? comentă el. Sunt recunoscător, dar de ce aţi făcut-o?

— Pentru că nu îmi place să las probleme nerezolvate de care să mă împiedic mai târziu. Soţul meu e un bărbat slab, care se agaţă de religie în speranţa deşartă că ceilalţi

îl vor vedea mai bun decât e în realitate. Eu pur şi simplu mi-am dorit să-i dau fetei şansa de a fi mai mult decât o pată ruşinoasă.

Adam încetini.

— Trebuie să îmi lărgesc cercul de cunoştinţe femei, remarcă el. Constat că sunteţi toate pline de surprize.

— Nu toate. Doar femeile de calitate. Trase adânc aer în piept. Carlton are dreptate într-o privinţă; dacă mergi mai departe pe această cale pe care pari să ţi-o fi ales, vei fi batjocorit şi ţi se vor închide multe uşi în nas. Ştiu asta fiindcă m-am lovit de o atitudine similară când au început să circule zvonurile că propria mea cameristă rămăsese grea. Nu o să-ţi placă, Greaves. Nu eşti obişnuit cu asta.

— O iubesc, Excelenţă.

Era mai mult de atât la mijloc, desigur, însă erau lucruri care îl priveau strict pe el şi pe Sophia.

— Prea bine, atunci. Eu mi-am spus părerea. Faci ce vrei cu ea.

Adam îşi retrase braţul de sub al ducesei când majordomul îi deschise uşa de la intrare. Pierduse o zi întreagă cu acel ocol, însă fusese absolut necesar să îl facă. Dacă nu îi putea garanta siguranţa clubului Tantal, Sophia ar fi refuzat categoric să se abată de la calea pe care i-o trasase tatăl ei cu forţa. Iar aşa ceva ar fi fost pur şi simplu inacceptabil.

Capitolul 17

Vremea se îmbunătăţise în Gulval, însă starea de spirit a Sophiei nu. Timp de o săptămână îşi omorâse vremea prin sat, cheltuind bani pentru a-şi cumpăra două rochii noi pe lângă una gri, pe gât, pe care o considerase mai potrivită pentru o nuntă cu un membru al clerului.

La Londra reuşise graţie generozităţii cu care îşi cheltuia banii să îşi câştige o oarecare toleranţă afectuoasă, chiar dacă nu o prietenie adevărată, din partea

proprietarilor de prăvălii. În Gulval, însă, bărbaţii păreau să o ia la fugă la vederea ei, iar femeile îi întorceau spatele pentru a evita să îi vorbească. Indiferent cum o descrisese vicarul în faţa congregaţiei sale, părea să fie privită drept cea mai fidelă întruchipare a Dalilei sau a Izabelei din câte puseseră vreodată piciorul prin acele părţi ale comitatului Cornwall.

În primele două sau trei zile îşi spusese că totul avea să se schimbe odată ce devenea doamna Loines. Însă cum ar fi putut să fie aşa? Cum ar fi putut cineva să o deteste, apoi să o placă în ziua următoare doar pentru că între timp îşi pusese un inel pe deget? Cu atât mai mult cu cât o făcuse forţată de împrejurări? Avea să rămână pentru totdeauna gunoiul pe care toţi îl arătau cu degetul pentru a se simţi ei mai bine.

La fel de greu de îndurat erau şi mesele. Îşi luă şervetul de pânză din poală şi îşi şterse colţul gurii. Friptura de pui din faţa ei ar fi fost cât de cât comestibilă dacă ar fi avut poftă de mâncare. Însă în cea mai mare parte a timpului se străduia să evite să vomite pe femeia aşezată în faţa ei în taverna doamnei Jones, unde se serveau plăcinte cu carne.

— Va fi minunat, trebuie să recunosc, să am pe cineva să mă ajute, spuse Maica Loines, sorbind din vinul ei de Madeira. Sunt zile când pur şi simplu nu-mi ajunge timpul să-i vizitez pe toţi nefericiţii din parohie.

Chiar dacă, în teorie, a-i ajuta pe „nefericiţi” – singurul apelativ pe care îl folosea mama vicarului pentru a se referi la persoanele lovite de sărăcie şi necazuri din satul Gulval – ar fi putut părea o activitate demnă şi respectabilă, Sophia se lămurise deja că ea şi Maica Loines aveau perspective complet diferite în privinţa a ceea ce însemna să ajuţi. Iar perspectiva ei, desigur, era greşită.

A vizita pe cineva nu presupunea să-i duci mâncare sau haine. În schimb, Maica Loines se pornea de bună dimineaţă să îi viziteze pe nefericiţii ei, ceea ce presupunea să îşi petreacă aproximativ o oră în fiecare casă citind cu voce tare pasaje din Biblie ce vorbeau despre păcătoşi şi

ticăloşi. Odată ce îşi termina misiunea sumbră cu prima persoană de pe ziua respectivă, trecea la următorul nefericit, apoi la următorul – şi tot aşa, timp de cel puţin câte zece ore pe zi. Cu excepţia duminicilor, fireşte, acestea fiind zile pe care şi le petrecea în întregime la biserică.

— Eu tot nu înţeleg ce-i rău în a le oferi pâine sau păturI celor nevoiaşi, spuse Sophia într-un final, întrerupând-o pe Maica Loines în timp ce îi descria în detaliu zilele de miercuri, când congregaţia se aduna pentru a se ruga împreună pentru cel mai mare păcătos din săptămâna precedentă.

— E rău pentru că odată ce un nefericit primeşte pe tavă cele necesare, îşi pierde dorinţa de a mai face singur eforturi să-şi facă rost de ele, replică Maica Loines, cu o notă de iritare în vocea ei mieroasă. De ce s-ar obosi să-şi caute de lucru când i se oferă pur şi simplu mâncare de pus în gură sau haine de pus pe trup? N-ai face decât să le înrăutăţeşti situaţia, domnişoară White. Ai multe de învăţat. Femeia îi zâmbi scurt Sophiei. Am să trec pe la tine dimineaţă la şapte şi am să-ţi aduc câteva texte din Sfintele Scripturi care se potrivesc circumstanţelor tale actuale şi care te vor pregăti să devii soţia unui vicar.

— Odată ce mă voi fi căsătorit cu fiul dumneavoastră, cum vă veţi petrece zilele? o întrebă Sophia, deşi bănuia destul de clar cam la ce răspuns să se aştepte. Maica Loines nu părea genul de persoană care să renunţe bucuroasă la locul sau statutul ei în cadrul comunităţii. Pentru că, în calitate de soţie a vicarului, mie îmi va reveni sarcina de a merge în vizită la enoriaşi, nu?

— Oh, vai, dar nu aş putea nicidecum să las în mâinile tale reputaţia vicarului şi a bisericii. Nu în primii câţiva ani.

Sophia simţi greutatea ce-i împovăra umerii crescând simţitor. Pe când ajungea în faţa altarului nu avea să mai fie în stare nici măcar să-şi ţină spatele drept. N-avea decât să-şi spună că vicarul şi mama acestuia erau cei mai cruzi oameni blânzi din câţi cunoscuse vreodată, însă n-o ajuta absolut deloc să o ştie. Nu schimba cu nimic faptul că

trebuia – trebuia neapărat – să se căsătorească cu reverendul Loines. Că avea să fie nevoită să trăiască într-o casă dominată de Maica Loines, şi că nimic din ceea ce făcea nu avea să fie privit vreodată cu ochi buni, pentru că din punctul lor de vedere era o păcătoasă incapabilă de lucruri bune.

Blestemându-l în sinea ei pe ducele de Hennessy, se mulţumi să încuviinţeze din cap, apoi îşi bău restul de vin de Madeira din pahar. Până să-l cunoască pe vicar şi pe mama acestuia, Sophia iubise oamenii şi îi plăcuse să înveţe lucruri noi şi să trăiască experienţe noi, chiar şi atunci când persoanele respective nu îi arătau respectul cuvenit sau se fereau să petreacă timp în compania ei.

Chiar şi visele cu Adam Baswich, deşi îi făceau nopţile mai plăcute, aveau darul de a-i face zilele mai negre prin contrast. De pe acum îşi detesta această nouă viaţă şi ar fi vrut să fugă de ea. Doar două lucruri o determinau să rămână în Cornwall; pe de o parte, era hotărâtă să salveze clubul Tantal de dragul celorlalte tinere care aveau nevoie disperată de refugiul pe care li-l asigura acesta, iar pe de altă parte, refuza să se coboare la a deveni amanta lui Adam, instalându-se într-o casă modestă de la marginea Londrei şi irosindu-şi viaţa într-o permanentă aşteptare, mulţumindu-se cu puţinul timp pe care ar fi putut acesta să i-l ofere printre picături. Cum doar astfel l-ar fi putut avea, era hotărâtă să se lipsească de el. Chiar dacă ar fi ucis-o. Şi dacă tot era să o ucidă, începuse să spere că avea să se întâmple cât de repede.

*

Adam intră călare în sat şi fu izbit de cât era de pustiu. Prăvăliile erau închise şi nu se vedea ţipenie de om în curtea grajdului public. Întreaga aşezare era alcătuită din nu mai mult de cincizeci de clădiri, majoritatea biete colibe în paragină, având pe lângă ele minuscule grădini de legume şi curţi prin care alergau bezmetic găini şi raţe.

Unde naiba era toată lumea? Chiar în clipa în care

dădu ochii cu hanul Scoica de Mare, la care se cazase Haybury, auzi dangătul unui clopot de biserică. Spaima i se strecură în vene ca un fluviu de gheaţă. Îi ceruse lui Haybury să mai tragă de timp încă zece zile. De atunci trecuseră opt. Cumva marchizul nu reuşise să împiedice căsătoria? O pierduse pe Sophia până la urmă?

Cu mâinile tremurându-i, descălecă. Gândeşte, fir-ar să fie de treabă. Era duminică dimineaţă. Fireşte că toată lumea era la biserică. Aşa se explica acel pustiu. Doar aşa se putea explica. Agăţându-se ferm de acel gând, deschise uşa hanului şi intră. Era tot gol.

— Haybury! ţipă el.

Auzi vag o uşă deschizându-se, apoi închizându-se din nou.

— Greaves.

Adam se răsuci pe călcâie, apoi se opri. Marchizul de Haybury se afla în capătul scărilor înguste ce duceau în salonul public.

— Bună, Oliver. E încă necăsătorită?

— E încă necăsătorită.

Adam răsuflă uşurat, îndrăznind să respire pentru prima dată de o săptămână încoace.

— Slavă Domnului. E aici?

— Este la biserică. Slujba de duminică durează câteva ore.

— Bun. Voi avea nevoie de acel timp pentru a pregăti cele necesare.

Oliver nu se clinti.

— Cred că ai ceva de rezolvat mai întâi, spuse după o clipă, pe un ton sec.

— Exact asta…

— Cu mine, Greaves.

Minunat.

— Cred că Sophia se află într-o situaţie mai gravă decât a ta, replică Adam. Tu mai poţi aştepta.

— Ba nu pot. Pentru că nu am încredere în tine. Nu am încredere că ăsta nu e pur şi simplu un alt joc de-al tău. Sunt aici de treisprezece zile, ieşindu-mi din minţi de plictis

şi încercând să-mi dau seama ce naiba isprăveşti. Poate că Sophia te iubeşte, însă eu nu. Şi n-ai să te apropii de ea până nu mă convingi că ai de gând să-i îmbunătăţeşti situaţia, în loc să o afunzi într-o mocirlă chiar mai neagră decât a reuşit Hennessy să-i hărăzească.

Adam îşi încleştă pumnii, întreaga frustrare pe care o acumulase în ultimele zile împingându-l să tabere asupra marchizului. Încetul cu încetul, însă, trăgând adânc aer în piept, îşi forţă pumnii să se desfacă. Dacă azi era ziua în care trebuia să-şi ispăşească toate păcatele, voia să termine cât de repede, ca să poată apoi discuta cu femeia pe care o iubea. Iar bărbatul din ţaţa lui părea chiar o alegere potrivită pentru a începe să-şi îndrepte greşelile.

— Ce vrei să-ţi spun, Oliver? întrebă Adam, străduindu-se să păstreze un ton cât mai calm şi rezonabil posibil. Vrei să mă auzi mărturisindu-mi păcatele? Cele pe care le-am comis împotriva ei sau cele împotriva ta?

— Ar fi un început, replică marchizul, încrucişându-şi braţele la piept.

— Nici tu nu eşti un sfânt.

— Nu eu sunt cel care încearcă să împiedice nunta unui vicar. Sau care se joacă prosteşte cu viaţa unei tinere nefericite. Aşa că explică-te. Şi fii convingător, altfel am să fac tot ce îmi stă în puteri pentru a-ţi sta în cale.

— Deci vrei să o ştii căsătorită cu reverendul Loines?

— Nu, nu vreau asta. Dar nici nu vreau s-o văd suferind o soartă chiar mai neagră din cauza ta. I-ai cerut să-ţi devină amantă. Mi-a spus ea. Poate că ţie ţi-ar conveni, însă Sophia are un acoperiş deasupra capului şi posibilitatea de a-şi câştiga existenţa şi fără tine.

— Nu va mai avea dacă Hennessy îţi închide clubul, replică Adam, hotărând că – cel puţin deocamdată – nu era cazul să-i spună că acea parte a problemei o rezolvase deja.

— Sunt dispus să-mi asum riscul, şi la fel şi Diane.

Haybury se sprijini de cadrul uşii, întruchipare desăvârşită a unui rival formidabil şi de neclintit.

— Însă Sophia nu e dispusă să pună clubul în pericol.

Ştie cât de mult înseamnă pentru voi şi pentru prietenii ei. Adam răsuflă zgomotos. Ce doreşti de la mine, Oliver? O mărturisire? Prea bine. Da. Am trişat în noaptea aceea când am jucat faraon cu tine. L-am cumpărat pe cel care făcea cărţile, convingându-l să schimbe cărţile bancherului astfel încât să fie sigur că aveai să pierzi.

Oliver coborî furtunos scările, cu fălcile încleştate şi chipul îngust năpădit de paloare.

— Sunt cât se poate de conştient de acest lucru. Dar ai habar ce mi-ai făcut în seara aceea? Unchiul meu îmi tăiase toate fondurile şi mă străduiam să câştig suficienţi bani cât să am din ce să trăiesc. Din cauza ta am fost nevoit să plec din Anglia şi să mă refugiez la Viena.

— Unde ai cunoscut-o pe Diane Benchley, din câte ştiu.

— Prea puţin relevant, spuse Oliver tăios. Eram prieteni, ce naiba. Sau cel puţin aşa credeam. Iar tu nu aveai nevoie de blestemaţii ăia de bani. Şi atunci de ce? De ce mi-ai fi făcut aşa ceva?

Preţ de o clipă prelungă Adam îşi aţinti privirea în podea. Chiar şi după aproape şase ani încă mai auzea furia din glasul lui Haybury. Într-adevăr făcuse acele lucruri. Şi făcuse şi multe altele care nu fuseseră nici pe departe eroice. Oliver avea dreptate. Trebuia să îşi îndrepte greşelile şi să-şi ispăşească păcatele înainte de a i se permite un… final fericit.

— N-ai să mă crezi, însă încercam să te ajut.

— Încercai să mă ajuţi? repetă marchizul cu un mârâit furios. Ruinându-mă?

— Nu. Erai… atât de al naibii de arogant, Oliver. Am crezut că, dacă nu-ţi voi da de ales, vei fi nevoit să te împaci cu unchiul tău. Credeam că te ajut. Răsuflă zgomotos. Nu mi-a dat naibii prin cap că mai degrabă ai părăsi Anglia decât să-ţi ceri scuze pentru purtarea ta idioată. Iar pe când mi-am dat seama că plecaseşi… ei bine, oricum nu ai mai fi acceptat bani din partea mea după seara aceea.

— Incredibil, bombăni Haybury, privindu-l mânios.

Cumva mi-am pierdut minţile la un moment dat şi ţi-am cerut să intervii? M-ai întrebat dacă poţi să mă ajuţi?

— Nu. Tocmai de asta credeam că fac o faptă bună. Adam ridică din umeri. Ştiu ce am făcut. Tot ce mai pot face acum este să-mi cer iertare. Ştiai că nu eram un om bun. Am văzut ceva şi am luat măsuri. În mod evident asta a contat mai mult pentru mine decât rezultatele reale.

Se opri pentru o clipă să reflecteze că exact aceeaşi conversaţie ar fi putut să o poarte şi cu Sophia. Pe toţi dracii, fusese un neghiob orb şi arogant. Ani întregi fusese astfel. Fusese nevoie de o fetişcană scandaloasă ca să-l facă să se privească într-un sfârşit în oglindă. Şi spera pe tot ce avea mai sfânt că încă nu era prea târziu să devină un… un om mai bun.

Oliver îl fixă cu privirea preţ de o clipă prelungă.

— În mod evident suntem amândoi nişte ticăloşi încăpăţânaţi şi aroganţi, bombăni în cele din urmă. Explică-mi ce e cu Sophia.

— Mulţumesc, spuse Adam, sincer surprins că i se oferea ocazia să continue.

— Nu-mi mulţumi încă. Tot ce ştiu e că i-ai sugerat să devină amanta ta, iar ea te-a refuzat. Şi atunci ce cauţi aici? Şi ce caut eu aici? Sunt convins că ai mai fost refuzat şi de alte femei, cel puţin o dată.

— La drept vorbind, nu, nu am mai fost refuzat niciodată. Însă asta e o discuţie pe care aş prefera să o am cu Sophia.

— Cu mine mai întâi.

La naiba! Voia Haybury neapărat să îşi dezgolească şi în faţa lui inima pustie şi ofilită?

— O voiam în viaţa mea şi am considerat că cea mai uşoară cale de a obţine acest lucru era să-i cer să devină amanta mea.

— Ah. Deci a fost vorba strict de eficienţă. Păcat că n-ai ţinut cont de faptul că ea nu-şi doreşte să fie nimeni altcineva responsabil de viaţa ei şi de siguranţa ei. Şi păcat că ţi-ai închipuit că te poţi folosi de farmecele tale pentru a o convinge să-ţi facă pe plac.

Adam se încruntă.

— Nu am încercat să mă folosesc de farmecele mele. Am devenit prieteni. Îmi face plăcere compania ei. Nu voiam să mai plece când se sfârşea vacanţa. Sunt obligat să mă căsătoresc înainte de a împlini vârsta de treizeci de ani – şi nu mai e decât o lună până atunci, dacă binevoieşti să-ţi aduci aminte –, aşa că am ales ceea ce mi s-a părut a fi cea mai logică soluţie pentru a o păstra lângă mine.

— Dacă ar fi să accept, teoretic, această explicaţie a ta, de ce ţi-aş permite să o vezi acum? Ca să poţi să-i ceri din nou acelaşi lucru? Oricât de hidoasă mi s-ar părea căsătoria ei cu Loines, măcar i-ar asigura o oarecare respectabilitate. Statutul de amantă a ta nu ar face asta.

— Pentru că am… Parfumul de lămâie îi gâdilă nările, iar inima i se poticni… am o altă ofertă pentru ea. Dar asta nu sunt dispus să discut cu tine.

Fu nevoit să recurgă la întreaga lui stăpânire de sine pentru a nu se răsuci pe călcâie, însă rămase neclintit.

— Îţi dau cuvântul meu de onoare că dacă mă va alunga sau îmi va respinge planul, am să plec. Fără să protestez. Iar ea va putea să facă orice ar considera necesar pentru a-şi croi singură drum prin viaţă.

Oliver aruncă o privire dincolo de umărul lui Adam, apoi încuviinţă din cap.

— Ai cinci minute. În încăperea aceasta. Iar eu voi fi în faţa uşii. S-ar putea chiar să vă ascult conversaţia. Haybury îi întoarse spatele, apoi se opri şi îl privi din nou. Şi vreau calul tău. Pe Zeus. Apoi s-ar putea să încep să te iert.

— Eşti… Prea bine. Îţi aparţine.

Rămânând în continuare cu spatele spre Sophia, Adam îl urmări pe marchizul de Haybury urcând din nou scările înguste şi închizând uşa. Apoi, închizând ochii pentru o clipă şi rugându-se fierbinte să nu fi făcut atât de mult rău încât Sophia să nu-l mai asculte niciodată şi să nu mai aibă niciodată încredere în el, se răsuci pe călcâie.

Sophia îşi aţinti privirea asupra ducelui de Greaves. Deşi Haybury nu îi spusese niciodată cine îi trimisese cele două scrisori, bănuise ea ceva. Dar apoi pregătirile de

nuntă continuaseră nestingherite, iar marchizul, deşi o compătimise, nu făcuse nimic pentru a-i sta în cale. Începuse să creadă că poate totuşi Cammy fusese cea care trimisese scrisorile şi că singurul motiv pentru care Oliver Warren se afla acolo era pentru a se asigura că încheia acea căsătorie fără niciun fel de iluzii despre ceea ce o aştepta.

Însă acum Adam se afla la doar un metru jumătate în faţa ei, ochii lui cenuşii privind-o ferm, degetele încleştându-i-se şi descleştându-i-se spasmodic, ca şi cum ar fi vrut să pună mâna pe ea. Şi părea obosit, decise ea, chipul lui zvelt fiind umbrit de o expresie încordată şi serioasă. Cel mai probabil cam la fel arăta şi ea.

— Sophia, murmură el, făcând un pas spre ea.

— Nu. Opreşte-te, îi porunci ea, dându-se în spate.

Dacă o atingea, nu avea să poată îndura durerea. Oricum simţea că murea încet străduindu-se să facă ceea ce trebuia. Dacă la toate acestea s-ar fi adăugat şi atingerea lui, s-ar fi făcut fărâme. Chiar şi vederea lui era prea mult.

Adam încremeni, coborând mâna pe care o ridicase.

— Prea bine. Îmi dai voie să vorbesc?

— Despre ce?

Adam îşi drese vocea.

— În primul rând, am vorbit cu Hennessy. Indiferent ce vei decide azi, clubul Tantal e la adăpost. Ţi-o jur. Nu eşti obligată să te căsătoreşti… cu nimeni.

Lumea din jurul ei deveni brusc albă şi ceţoasă. Ca prin vis simţi braţele lui Adam închizându-se în jurul ei, apoi ameţi uşor când o luă pe sus. O clipă mai târziu începu să perceapă din nou culori şi sunete şi clipi năucită. Adam o adusese cumva la unul din cele două fotolii mari din faţa focului şi o aşezase blând. Acum stătea pe vine lângă un braţ al fotoliului, cu privirea ridicată spre ea.

— Nu sunt obligată să mă căsătoresc cu el, îngăimă Sophia, acoperindu-şi faţa cu mâinile. Pot să mă întorc la clubul Tantal?

Oliver se ridică din nou în picioare, un muşchi al

obrazului zvâcnindu-i iritat.

— Da, poţi. Sau ai putea alege o a treia cale.

Totul începuse să se mişte prea rapid pentru ea, şi nu mai reuşea să ţină pasul cu ceea ce se petrecea. Însă dacă Adam nu acceptase răspunsul pe care i-l lăsase la Greaves Park, dacă chiar nu înţelegea cât de tare o insultase, avea să îi explice.

— Nu vreau să îţi ascult din nou aceleaşi argumente pe care mi le-ai prezentat şi ultima dată, spuse ea, cu mâinile încleştate în poală.

— Nici n-am de gând să le repet.

— Din moment ce te afli aici, eu cred că totuşi da. Ţi-am spus că m-am luptat toată viaţa să îmi croiesc un loc în lume, iar tu mi-ai cerut în primul rând să le întorc spatele tuturor prietenilor mei de la club – familiei mele – şi în al doilea rând să… fug de lângă soţul meu şi să trăiesc undeva ascunsă şi acoperită de ruşine. Îţi mulţumesc că m-ai salvat de asta. Îţi mulţumesc sincer. Însă îţi repet, pentru ultima dată, nu doresc să fiu amanta ta, Adam. Nu vreau o parte din tine. Nu vreau să renunţ la ceea ce am şi ceea ce sunt în schimbul a… nimic.

— Ştiu asta.

Sophia se lovi cu pumnul în coapsă, deşi gestul nu reuşi să-i tempereze câtuşi de puţin dorinţa de a-l lovi pe el sau de a izbi un perete sau ceva similar. Orice, la drept vorbind, fiindcă durerea fizică nu ar fi avut cum să fie mai rea decât senzaţia ce îi sfâşia pieptul.

— Atunci cum ai putut să-mi ceri vreodată aşa ceva?

— Pentru că nu vedeam nicio altă soluţie de a te păstra în viaţa mea. Se posomorî. Nimeni nu şi-ar fi putut explica altfel ce căutam noi doi împreună, iar eu… nu eram capabil să explic prea bine ce-mi doream, nici măcar mie însumi. A fost o greşeală din partea mea şi a fost un gest egoist.

— Mulţumesc. Îţi accept scuzele. O lacrimă i se rostogoli pe obraz, însă o ignoră. Mi-aş fi dorit să ne despărţim mai frumos de atât. Acum trebuie să merg să-mi strâng lucrurile, ca să mă pot întoarce la Londra cu

Haybury. O zi bună.

Ridicându-se în picioare, îi întoarse spatele.

— Trebuie să mă căsătoresc, Sophia. Ştii asta.

— Fireşte că ştiu. Şi îţi doresc tot binele din lume, Adam. Dar te rog nu mă mai căuta. Nu veni la clubul Tantal. Nu… Mi-aş dori să nu te fi întâlnit niciodată.

Adam scoase un sunet gâtuit ce-i izbucni din adâncul pieptului. O sfâşie pe dinăuntru, însă, Doamne, câte ar mai fi trebuit să rabde şi să îndure din partea lui? Îşi încleştă mâna pe balustrada scărilor şi urcă prima treaptă.

— Mai lasă-mă un minut, Sophia. Te rog.

„Te rog”. Nu credea că îl mai auzise vreodată folosind acele cuvinte. Deşi ştia că era o prostie, ceva din adâncul inimii ei, atât cât mai rămăsese din ea, îşi dorea să-l audă spunând ceva care s-o facă să creadă din nou în el, să-i demonstreze că nu fusese o idioată pentru că se îndrăgostise de el. Luă încet mâna de pe balustradă.

— Asta nu-i o poveste pentru copii. Am petrecut o vacanţă minunată, iar acum s-a sfârşit. Încetează să mai complici situaţia.

— Uită-te la mine.

Ezitând chiar mai mult decât înainte, Sophia se întoarse şi coborî din nou în încăpere.

— Nu mă face să ţip şi să arunc cu obiecte, Adam, şopti ea. Şi nu mă face să te urăsc.

El înghiţi un nod, pentru prima dată părând de-a dreptul speriat. Imaginea o izbi puternic; acest bărbat puternic şi bogat pe care toată lumea îl respecta şi de care cei mai mulţi se temeau, stătea şovăitor în salonul public al unui han dărăpănat şi ezita să îi vorbească, tocmai ei. Făcu încet un pas în faţă.

— Se prea poate să fii cea mai bună persoană din câte am cunoscut vreodată, Sophia White. Ai îndurat atâtea greutăţi fără să fi greşit cu nimic, doar pentru că ai venit pe lume, şi totuşi ai rămas în picioare şi i-ai râs lumii în faţă. Te… ador pentru asta. Şi ar fi trebuit să ţi-o spun demult.

Uşa din capul scărilor, aflată în spatele ei, se deschise în momentul acela.

— Cele cinci minute ţi-au…

Sophia suci fulgerător gâtul.

— Mai dă-ne încă cinci, ceru ea, fixându-l pe soţul celei care o angajase cu o privire atât de mânioasă încât acesta încuviinţă din cap şi închise din nou uşa.

Spera că nu avea să-i reproşeze acest lucru mai târziu. Categoric avea nevoie de locul ei de muncă de la duhul Tantal, acum mai mult decât oricând. Însă nu avea de gând să-l lase pe Adam să se cufunde în muţenie tocmai acum.

— Continuă. Spuneai că mă adori.

Buzele lui tresăriră într-o expresie amuzată.

— Te ador din tot sufletul. Dar aici e vorba şi de mine. Adam îşi drese vocea. Ştii că mi-e teamă ca nu cumva să devin o copie tot mai fidelă a tatălui meu. Eustace m-a scos din sărite în asemenea hal când ţi-a oferit acele daruri, şi m-au enervat atât de tare presupunerile pe care le făceau cu toţii, încât cred că pur şi simplu… m-am dat bătut. Din moment ce toată lumea mă credea oricum aidoma lui, puteam măcar să mă bucur de tine. Oricât de puţin.

— Înţeleg. Se forţă să se dezmeticească, încercând să se scuture de senzaţia că era din nou în siguranţă, la căldură şi printre oameni dragi. Şi cred că tocmai mi-ai salvat viaţa. Dar nu îţi pot fi prietenă. Nu ştiind că ai o soţie şi îţi vei întemeia o familie. Pur şi simplu nu pot, Adam.

— Asta e spovedania mea, spuse el, înclinându-şi capul într-o parte. Aşa că ascultă-mă. Când m-ai refuzat şi ai plecat, am avut o revelaţie. Am înţeles că nu aveam nevoie să mă înconjor de oamenii aceia ca să-mi amintească cine sunt sau ce nu sunt. Nu aveam nevoie de o petrecere ca să mă scutesc de a-mi petrece timpul în propria companie. Tot ce-mi trebuia era un prieten care să îmi amintească cine îmi doresc să fiu.

— Mai ai doar câteva săptămâni, Adam, replică ea, străduindu-se să fie rezonabilă. Dacă ai făcut ceva necugetat, trebuie să mergi să-ţi ceri scuze de la Lady Caroline, nu de la mine. Ştiu că îţi plăcea. Îţi va fi o soţie bună. Te rog spune-mi că nu ţi-ai lăsat baltă oaspeţii,

abandonându-i la Greaves Park pentru a bate atâta drum până în Cornwall, tocmai acum când trebuie să-ţi asiguri propriul viitor.

— Nu, nu i-am abandonat acolo. I-am strâns pe toţi nenorociţii grămadă şi i-am dat afară în şuturi.

Sophia clipi uluită.

— Dar Camille! Şi Keating… Doar nu i-ai…

— Am făcut o excepţie pentru şapte dintre ei. Drymes şi cei cu care te-am găsit în salonul de biliard. Ei îţi plăceau. Aşa că le-am permis să rămână. Şi tot ei vor fi singurii pe care îi voi invita şi anul viitor.

O, Dumnezeule bun. La aşa ceva chiar că nu se aşteptase.

— Înseamnă că cel puţin nu ţi-ai compromis şansele cu Caroline. Dar cum rămâne cu sora ta?

Nimic din toate acestea nu o mai privea, însă nu se putea abţine să nu îl întrebe. Nu se putea abţine să nu-şi dorească să-i audă vocea şi să-l vadă atât de aproape de ea.

— Cu Eustace nu voi mai da ochii niciodată. N-are decât să se frământe că distrug numele familiei, pe care ea oricum nu-l mai poartă, dar s-o facă undeva cât mai departe de mine.

— Îmi pare rău că ţi-ai pierdut familia, replică Sophia, dar mă bucur că nu te va mai hăitui cu insultele ei. Motiv în plus să faci eforturi sporite pentru a te căsători cu Caroline.

— Nu mă căsătoresc cu Caroline! spuse Adam apăsat, apoi trase adânc aer în piept. Îmi cer scuze. Nu am vrut să ţip, dar mă scoţi din minţi. Mai făcu un pas spre ea. Nu am fost niciodată mai fericit decât atunci când te-am avut alături, să ştii. Şi mi-aş dori asta din nou. Foarte mult.

— Dar…

— Taci.

— Nu-mi spune tu mie ce să fac.

— Nici tu mie.

Oferindu-i un zâmbet scurt, avansa din nou, de data aceasta din doi paşi, şi se opri direct în faţa ei. Apoi se lăsă într-un genunchi.

Sophia înlemni. Nu ar fi fost în stare să se mişte nici dacă în joc ar fi fost însăşi viaţa ei – şi îşi spuse că, foarte probabil, chiar era.

— Ce faci? îngăimă ea pe un ton strident, pălind brusc.

— De când ai plecat n-am făcut altceva decât să-mi scormonesc mintea în căutarea unei soluţii care să rezolve atât problemele tale, cât şi pe ale mele.

Întinzând mâinile spre ea, îi luă mâna stângă într-ale lui. Contactul îi stârni un fior electric în tot trupul şi i se tăie răsuflarea.

— Nu poţi face as…

— Şşşt. Da, am putea spune că tu eşti fiica unui duce şi totuşi fiica unei cameriste, şi am putea aduce în discuţie toate detaliile neplăcute legate de venirea ta pe lume. Dar nu-mi pasă de toate astea, în afară de faptul că te-au făcut cine eşti. Vreau să faci parte din viaţa mea şi vreau să fac şi eu parte dintr-a ta. Vreau să-mi trăiesc viaţa alături de tine şi vreau să am copii cu tine şi vreau să fie puternici şi veseli, aşa ca tine. Te iubesc… te iubesc, Sophia. Cred că am făcut-o încă de când te-am văzut în acea rochie caraghioasă de muselină galbenă. Cred că s-ar putea să ţii şi tu la mine la fel cum…

— Şi eu te iubesc, Adam, şopti ea, cu lacrimile şiroindu-i din nou pe faţă.

El închise ochii pentru o clipă, apoi îi deschise din nou pentru a-i studia chipul.

— Atunci căsătoreşte-te cu mine, Sophia. Fii soţia mea. Fii ducesa mea. Fii orice vrei tu, câtă vreme eşti lângă mine. Salvează-mă. Salvează-ne pe amândoi.

Cu un icnet ce o zgâlţâi până în suflet, Sophia îndrăzni să răsufle din nou.

— Dar gândeşte-te ce scandal se va stârni! Nu-ţi dai seama ce va spune toată lumea?

— Îmi dau seama foarte bine. Nu-mi pasă. Cred că ţi-am mai spus că sunt duce. Fac ce vreau. Nu am avut niciodată nevoie de permisiunea nimănui, pentru nimic. Însă ţie ţi-o cer. Vrei să te căsătoreşti cu mine?

Cum putea să o întrebe aşa ceva? Oamenii ca el nu se căsătoreau cu oameni ca ea. Nu trăiau într-un basm.

Şi totuşi Adam rămase îngenuncheat în faţa ei, cu mâinile ce strângeau mâna ei tremurând uşor. Degetele îi erau calde şi blânde. Ochii lui cenuşii o fixau, luminaţi de speranţă şi teamă şi o sclipire minusculă de amuzament. Un duce. Ducele ei, dacă şi l-ar fi dorit. Şi da, şi-l dorea, foarte, foarte mult.

— Da, răspunse Sophia. Eşti absolut nebun, dar da.

Adam se ridică din nou, trăgând-o în braţele lui.

— Atunci te sfătuiesc să mă săruţi, pentru numele lui Dumnezeu, înainte să izbucnesc în plâns.

Sophia râse când gura lui se apăsă peste a ei. Adam îi salvase pe amândoi. Sau poate, decise ea, când o învârti într-o piruetă lentă, delicioasă, se salvaseră unul pe celălalt.

Sfârşit